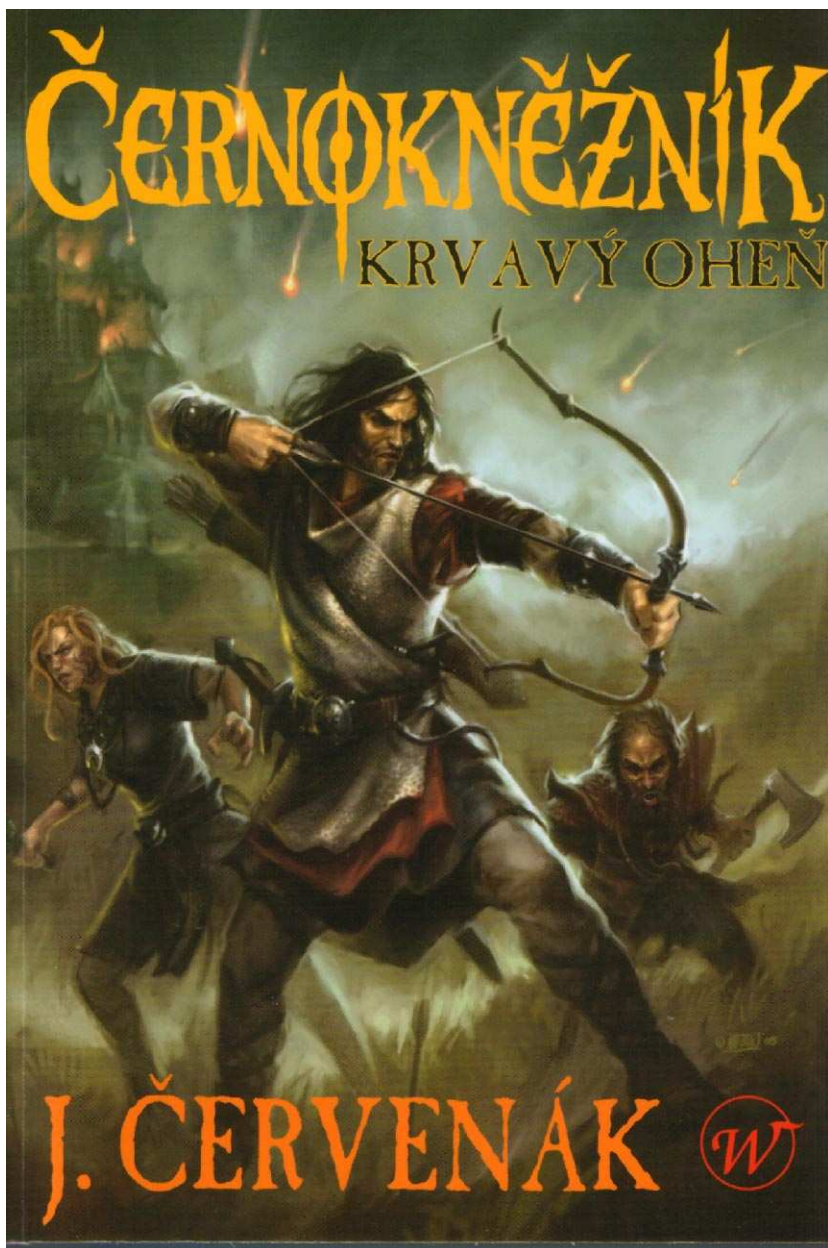

Goričové uvolnili sevření kolem černokněžníka i Mireny. Bojovnice se zadýchaně opřela o kolo vozu. Rogan chvíli přemáhal mdloby, pak s námahou zvedl hlavu. Uviděl, jak jezdec vytáhl zpod oděvu zlatý amulet ve tvaru rohatého slunce. Pochopil, k čemu se chystá. Navzdory bolesti, která ho dokonale naplnila, pocítil závan magie.

„Ty..." vykašlával krev, „musíš být... svině z Kančí hory..."

„A ty zplozenec Černovira a čubky Slaveny, " zašklebil se zlatovlasý mladík. „Myslel jsem, že budeš důstojnější protivník. Zklamal jsi mě, bratranče."

Rogan pochopil. Z hrdla se mu vydralo dravci zavrčení. „Svarun..."

Narovnal se a začal zvedat meč. Oči démona na záštitě pořád krvavě zářily. Jezdec pevně sevřel amulet a prudce vystřelil rukou proti klečícímu muži.

Vyšlehlo nadpřirozené světlo, ve vzduchu zapraskala magie, zakouřilo se. Goričové vylekaně odvraceli hlavy. Mirena si bleskově zakryla oči předloktím. Zavlály vlasy a cáry šatů. Neviditelný úder srazil Rogana na záda. Zbraně se mu zanořily hlouběji do těla, z rozšklebených ran vytryskl další příval krve. Černokněžník naposledy křečovitě vykopl nohama a znehybněl...

Juraj Červenák **v nakladatelství Wales**

Cyklus Černokněžník

1. Vládce vlků
2. Radhostův meč
3. Krvavý oheň
4. Válka s běsy (povídky) *)

Cyklus Bohatýr

1. Ocelové žezlo *)
2. Bílá věž **)

*) Vyjde v roce 2006

***) Vyjde v roce 2007

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

KRVAVÝ OHEŇ

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKŇAŽNÍK: KRVAVÝ OHEŇ

Copyright ©2005 by Juraj Červenák
Czech translation © 2005 by Robert Pilch
Cover illustration © 2005 by Michal Ivan
Czech Edition © 2005 by Václav Soukup - Wales
All Rights Reserved

ISBN 80-86939-09-X

Věnuji Zorce

Poděkování patří Zdeňku »Big Shamanovi« Zachodilovi, který pro mne kdysi v krvi a potu vlastnoručně naklepal rozsáhlý seznam slovanských jmen. Bez něho by se většina postav v mých příbězích jmenovala úplně jinak. Necht' za to Crom i Perun stráží jeho kroky!

Také děkuji Františce Vrbenské, nejlepší duši Československého fandomu, za její poznatky o sarmatských předcích Slezanů a severních Moravanů, které výrazně ovlivnily podobu tohoto románu.

Kapitola první

Bratři

Posvátný háj hořel. Hučely plameny, páchla spálenina a smrt. V horkém zvlněném vzduchu se jako obrovští neviditelní hadi zmítaly proudy magie a nelítostně bičovaly Kančí horu. V sykotu ohně zazníval jekot duchů a běsů. Po zemi tam a zpátky létaly prapodivné stíny, které zdánlivě nemělo co vrhat. Kouř se valil z požárem zachváceného návrší vzhůru, ke skalám, Strmý útes vyčníval z rozložitého temene hory jako kamenný náhrobek z vysoce navršené hlíny hrobu. Jedinou přístupovou cestou na vrchol byla úzká trhlina ve skalisku, kterou se vzhůru točily příkré kamenné schody. Strž halil hustý dým. Najednou ve vířícím kouři zařinčely meče. Zubatá čepel pronikla obranou a zakousla se do svalstva. Stěny rokliny potřísnily rudé krůpěje.

„Zkurvysynu...” zaskučel černokněžník a odvětil mocným sekutím. Uťatá hlava se zatočila, zavířila mastnými tmavými vlasy, narazila do skalní stěny a s tupým křupnutím, doprovázejícím prasknutí lebky, dopadla na nepravidelné kamenné stupně. Druhý útočník přeskočil kutálející se hlavu svého druha, loktem srazil bezhlavé tělo stranou a zaútočil kopím s hrozivými háky na hrotu. Černokněžník v poslední chvíli uhnul - špička zajiskřila o stěnu rokle – a vrazil hrot svého meče soupeři do břicha. Muž ztuhl a jeho bojovný křik zanikl v sípavém lapání po dechu. Mág sevřel rukojet' v obou dlaních a prudce trhl čepelí vzhůru. Z těla rozpáraného od pupku až k hrdlu vytryskl gejzír krve. Vyvrhnutý muž se skutálel po schodech a trousil po chladných kamenech horké vnitřnosti.

Až sem bylo slyšet, jak oheň stravující prastaré domy dole pod útesem hučí, prská, syčí. Ve vzduchu vířil žhavý popel. Jiskry hasly v kalužinách zasychající krve a sypaly se do vytřeštěných očí a otevřených úst mrtvých na schodech.

Blížil se konec. Černokněžník to věděl. Ještě se držel na nohou, ale tělo měl zmrzačené a ztratil příliš mnoho krve. Přímou cítil, jak ho ohmatávají studené Moreniny prsty a zkoušejí, jestli duše zatím pev-

ně vězí v těle, nebo ji už může vyškubnout. Když se z posledních si1 otočil a potácivě vyrazil vzhůru úžlabinou, meč v ochablé pravačce hrotem cinkal o kamenné stupně. Levou rukou se mág musel přidržovat hrbolatých stěn - na šedé skále zůstávaly červené otisky otevřené dlaně. Občas zakopl o vyšší schod a jednou bolestivě spadl na kolena, ale zase se zvedl a kulhal dál.

Na vrcholu skaliska se tyčila rozměrná dřevěná budova. Té se požár zatím nedotkl, ačkoli všude kolem zpoza hran útesu stoupaly k obloze sloupy černého kouře a ještě více špinily temné mraky. Ty se valily tak nízko nad horou, až se zdálo, že jim hlavy model, zdobících ostře zalomenou střechu svatyně, párou šedivé břicho.

Mág se rozkašlal, vyplivl slizkou červenou slinu a šouravým krokem zamířil ke svatyni. Svět se mu vlnil a kroutil před očima, z chaosu v jeho hlavě se vynořovaly obrazy spletené do strašlivé směsi ohně a rozsekaného masa...

Jen co se vypotácel na ochoz před hlavní bránou, někdo se zasmál. Nelidsky, příšerně, nenávistně. Po vyřezávaných stěnách svatyně přelétl rychlý stín.

Černokněžník se okamžitě otočil, pozvedl meč a ucouvl. Zády narazil do vrat, ty se pod jeho vahou otevřely a on se pozpátku vpotácel dovnitř.

V prostorné hale vládlo šero. Ohniště uprostřed už jen matně blikalo a v jeho chabém světle vystupovaly z přitímné vyřezávané vlčí hlavy. Černokněžník mezi modlami strážců záhrobí klopýtal k masivním dveřím na opačném konci dvorany. Z hrdla se mu dral chrčivý vzdech...

Opět zazněl chechot. Muž prudce vzhlédl. V širokém větracím otvoru vysoko nad ohništěm se něco mihlo - zavlály špinavé cáry hadrů a klubka splených vlasů a vzápětí to bylo pryč, jako větrem rozfoukaný oblak kouře. Čepel černokněžníkovy meče matně zasvítla skrz vrstvu krve. Démon, který byl ve zbrani zaklet, stále lačnil po smrti. Dnes už si vzal mnoho duší, ale on se nikdy nenasytil. Mág pomalu couval, až dokud se zády nedotkl tepaných bronzových pásů, poutajících dubové dřevo vrat. Dál už neměl kam ustoupit. Do tajných prostor za těmito dveřmi se útočníci nesmějí dostat.

Jestli překročí poslední práh, zvítězili...

Čekal a mlčky krvácel. Chvěl se. Smysly měl čím dál otupělejší.

Nebýt té slabosti, určitě by mu došlo, že striga už je vlastně uvnitř...

Zhmotnila se přímo před ním - zubatá, drápatá, s krví podlitýma očima, ošklivá jako tisíc neštěstí. Švihl mečem, ale šlachovité tělo mrštně uskočilo. Čarodějnice zakrákala jako vrána, vrhla se na něj a zaťala mu pařáty do ramen. Ve smrtelném objetí se s lomozem zhroutili na prkennou podlahu. Bestie se zakousla černokněžníkovi mezi krk a rameno - proud krve na chvíli zadusil její skřek. Zmítala se na něm jako v záchvatu pohlavní touhy a nahlas polykala, snažíc se najít tepnu. Mág s vypětím posledních sil sevřel jílec meče a masivní hlavicí praštil strigu do zátylku. Trochu se odtáhla, otřesená a skučící bolestí a hněvem. Využil toho a rychle ji druhou rukou popadl pod krkem, tlačel krvavou tlamu pryč od sebe. Nenávistně zasyčela a zkřivila pařáty s úmyslem vrazit mu je do očí...

Něco zabzučelo vzduchem a strigou to škublo. Zavřískala a švihla pohledem ke hlavnímu vchodu. Černokněžník spatřil bílé opeření šípů, trčící z jejího boku. Prudce napjal ruku, ve které svíral krk čarodějnice, a ze strany ji sekl mečem do hlavy. Uťaté vlasy se mu sesypaly do obličeje.

Umírala jako divoké zvíře, vyla a kroutila se v běsných křečích.

Mág se snažil od ní odtáhnout, nebo ji alespoň odkopnout, ale neměl už dost sil. Krvácela na něj, drásala mu oděv i kůži, dělila se s ním o smrt. Její agónii utišil až zvukný úder - ostří sekery rozrazilo lebku, jako by protínalo jedlový špalek.

Černokněžník se pokoušel zaostřit zrak. Uviděl nízkou postavu s rozčuchanými vlasy a vousy. Také byla celá posekaná a vydatně krvácela.

„Dagu..." zachroptěl, přičemž mu po bradě a líci stekl chuchvalec rudé pěny. „Už přicházejí, že?"

Mužík se k němu sklonil. „Ano. Brzy tu budou. Zabili Jaropluka i Botaru... Co uděláme? Ty jsi vždycky věděl co dělat..."

„Musíš vzít nohy na ramena, Dagu..."

„Do hovna, to nemůžu..."

„Dagu! Poslouchej mě! Melu z posledního a... musíme zachránit Krutomor. Víš to... Víš, že je to teď důležitější než naše životy."

„Vím." Malý vousáč se chopil černokněžníka a pomohl mu zvednout se do sedu - tmavý povrch dveří zvlhl čerstvou krví. „Kdyby se meč dostal Krugovi do pařátů, bylo by to zlé, co?"

„Hodně zlé... Vezmi ho a uteč... Najdi bezpečný úkryt... Pro sebe i zbraň..."

Lesovik sklonil pohled k divotvornému meči. Jeho kouzelné světlo už pohaslo; oči démona, jehož podobizna byla vytepaná na záštitě, potemněly.

„Černovire," řekl chvějícím se hlasem, zatímco opatrně, chráně si ruku cárem pláště, vytahoval meč z černokněžnickovy bezvládné dlaně, „ty víš, že za jiných okolností bych zůstal a bránil svatyni s tebou. Do posledního dechu. Nenechal bych tě tady zhebnout samotného."

Umírající muž přivřel oči na znamení, že o tom ani na chvíli nezapochoval. „Běž už, Dagu... Víš, kudy se pustit... Slezš po skalách na západní straně a vyrazíš do lesů... Znáš to tam, lehce ty zkurvysyny setřeseš..."

„Ale co bude se Slavěnou? A s tvým dítětem?"

Mág zavrtěl hlavou. Kdo ví, co tím chtěl naznačit. Opět se rozkašlal - uprskal si vousy krví. Oči už měl matné, skoro slepé.

„Nechám ti svoji širočinu," vtlačil mu Dagomir do prstů krví ulepený topor. „Abys nezemřel s prázdnýma rukama."

„Ať tě bohové ochraňují, Dagu..." zachrčel černokněžník z posledních sil. Mužík rychle zabalil meč do pláště a narovnal se. „I tebe, Černovire"

Zvenčí se ozvaly kroky a hlasy. Lesovik se ohlédl. Před vchodem se na pozadí kouřové clony objevily horkem rozvlněné siluety příchozích. Byl nejvyšší čas. Dagomir se otočil a s čarodějným mečem v náručí vyrazil k malým bočním dveřím...

„Počkej chvíli," přerušil vyprávění Dobeš. „Co se nám to tady snažíš namluvit? Že Dagomir přežil bitvu o Kančí horu?"

„Co se ti nezdá, smrkáči?" zamračil se na něj Ostoja.

Mladík nedůvěřivě přimhouřil oči. „Slyšel jsem, že šel za Morenou spolu s Černovirem a Krug nechal jejich mrtvolu shodit ze skály do hořícího posvátného háje dole..."

„Nesmysl," zamíchal se do sporu starý Gruda. „Já si pamatuju, jak to bylo doopravdy..."

Venku se zablýsklo a stěnami srubu zatřásl hrom. Tři lesovikové, krčící se u ohníčku a soudku s pivem, se nahrbili ještě víc.

Krátce po soumraku se od severovýchodu přihnala bouřka. Zpočátku zlostně bila do zemí Holasiců a Vranů při Odře a Moravě a matnými, neslyšnými záblesky vytrhávala z temnoty tupý hřeben Vrchoviny. Chvíli to vypadalo, že se nahoru do kopců ani neprodere, že ji vysoké svahy odrazí někam na jihovýchod, ke Svratce a Rajhradu. Jenže pak zvučně zahřmělo, blýskavice se přehoupla přes vrchy a běsný liják rozhučel i lesy u pramenů Sázavy.

„Perun je dnes pořádně namíchnutý," ozval se Dobeš nesměle, zatímco hrom dozníval v dálce.

„To on už takhle na jaře bývá," poučil ho Gruda. „Blesky hubí a plaší zlé běsy, kteří se během zimy, za Moreniny vlády, příliš přemnožili."

Strážní srub, ve kterém povinnost přinutila tři mužíky trávit tuto nevlídnou noc, stál na srázu nad burácející Sázavou. Tudy, po vysokém břehu, vedla hlavní přístupová cesta k Dřevnici, horskému sídlu lesoviků. V těchto vlčích časech po ní často přicházely zlé věci, proto tu nejstatečnější z rodu ve dne v noci drželi stráž.

„Abych to dopověděl," nadechl se Ostoja, „Dagomir utekl ze svatyně, slezl po skalním srázu na západním svahu hory a skrz lesy na úpatí Jesenných hor, přes Moravu vyrazil směrem k Vrchovině..."

„To je pravda," potvrdil Gruda. „Narozdíl od vás, usmrkanců, já jsem u toho byl. Potkal jsem Daga, když utíkal před Bratrovrahovými hrdlořezy a běsy. Zastavil se v Dřevnici jen na jedinou noc a hned zase spěchal pryč, aby na své rodné nepřivolal zkázu..."

„Necháš mě to dokončit?" zamračil se na něj Ostoja.

„Jen mluv," pokrčil Gruda rameny a ponořil prošedivělé vousy do piva.

„Takže... Jakmile se Dagomir vypařil, obtížený posláním zachránit posvátný Radhostův meč, vstoupil do svatyně Bratrovrah. Pravda, tehdy mu tak ještě neříkali. Svou přezdívku získal až toho dne..."

Černokněžník zaslechl blížící se kroky - rázně duněly na podlaže z borovicových prken.

„Tak jsem tu, bratříčku.“

Černovir sevřel topor Dagomirovy sekery a potřásl hlavou, jako by chtěl odehnat Morenu, která mu mermomocí zatlačovala oči. Ze stínů před jeho zrakem se vynořily neostré obrysy tří postav. Dvě zůstaly stát opodál, třetí přešla až k němu.

„Měl... Měl bych tě přivítat, Krugu..." zachraptěl černokněžník. „Ale lhal bych, kdybych tvrdil... že tě rád vidím..."

Příchozí se k němu sklonil a Černovir ho uviděl zřetelněji. Štíhlá, šlachovitá, téměř kostnatá postava. Dlouhé tmavé vlasy. Úzká, hladce holená tvář plná bílých jizev. Skoro jako by se díval do zrcadla.

„Nedělej si z toho těžkou hlavu," ohrnul Krug rty. „Nečekal jsem, že si padneme do náručí. Pamatuješ? Vyhnal jsi mě odtud jako prašivého psa. Jako bychom ani nebyli jedné krve... Je to vlastně tvoje vina, že jsem se sem dnes musel dobývat násilím. Čímž samozřejmě nechci říct, že jsem si to krveprolití neužil. Jistě chápeš, jaké to je pro mne po všech těch letech zadostiučinění. Poslal jsem svému bohu celý zástup dobrých duší.“

„Doufám..." vycenil Černovir krvavé zuby, „že jsme ti zabili co nejvíc poskoků..."

„To teda jo. Neprodali jste své životy lacino. Ale na tom nezáleží, přivolám si a stvořím další sluhý. Divil by ses, čemu všemu jsem se ve vyhnanství přiučil. I otec by se divil. Škoda, že tu dnes není s námi. Že neumírá s tebou." Krug s téměř posměšným úšklebkem přelétl pohledem bratrovy rány. „Tvůj čas se krátí, Černovire. Už brzy bude mít Kančí hora nového vládce.“

„Kančí hora ano... Ale Krvavý oheň... neovládneš... Ty... nejsi černokněžník... Nemáš dost moci..."

„Jsi si tím tak jistý?" usmál se Krug křivě. Narovnal se, natáhl ruku a položil dlaň na okovaná vrata, o které se Černovir opíral. Oči se mu zaleskly a tělem proběhlo něco jako slastné zachvění. „Ó, ano. Pořád plápolá za těmito dveřmi. Zřetelně cítím jeho nesmírnou sílu. Za ty roky ani trochu neochabla. Pulzuje jako obrovské zářící srdce,

stvořené z čisté magie. Mimochodem," pohlédl opět na Černovira, „kde je Krutomor? Svíráš v pěsti nějaké bezcenné železo, ale moje chlapy jsi rozsekal něčím lepším, to je vidět. Kde je Radhostův meč?"

Černovir opětovoal jeho úšklebek. „Snad si nemyslíš... že ti to povím?"

Krug se k němu prudce sklonil a zabořil mu prsty do rány po tesácích strigy - černokněžníkem to trhlo.

„Nemusíš mi to říkat. Klidně si třeba ukousni jazyk, jestli chceš. Dostanu to z tebe, vysaju ti myšlenky z mozku jako morek z kostí. A taky zjistím, kam jsi schoval tu svoji těhotnou couru. Rozumíš? Najdu ji a náležitě se o ni postarám. I s tím jejím parchantem."

Černovir cedil bolest skrz zaťaté zuby. „Jen do toho..."

Krug podrážděně zavrčel, přitáhl si bratrovu tvář blíž a začal otevírat ústa. Podivně to zamlaskalo a čelisti se od sebe nepřírozeně odtáhly, jako když se zmije chystá zhltnout velkou ropuchu. Černovir hasnoucím zrakem spatřil, jak se v bratrových ústech něco hýbe. Nebyl to jazyk. Něco vylezlo z Krugova chrťánu - něco živého, hnusného, nedočkavého.

V tu chvíli Černovir zavřel oči a jeho chrčivý dech ztichl. Tělo ochablo.

Krug ztuhl. Překvapeně zavřel ústa a zalomcoval bratrovým tělem. Už bylo bez duše. Čaroděj syčivě zaklel. Něco se mihlo na okraji jeho zorného pole, jakýsi rozplývající se stín. Rychle za ním otočil hlavu, ale uniklo to a zmizelo. Jen závan chladu mu zježil vlasy na zátylku.

„Moreno," zavrčel nový vládce Kančí hory. „Tos mi udělala naschvál!"

„Toho parchanta Kruga nám byl Veles dlužen," odfrkl si starý Gruda. „Už skoro třicet roků se jeho zlovolná moc rozlézá kraji v povodí Moravy, ba i sem na Vrchovinu. Pamatuju si na klidné časy před jeho příchodem, kdy svatyni Krvavého ohně vládl Černovir, a nebo před ním ještě starý Vlčivoj. Černokněžníci z vůle bohů chránili svět před běsy a zlými duchy..."

„No, já jsem o nich slyšel něco jiného," namítl Dobeš, přikládaje do ohně jedlové polínko. „Babka mi vyprávěla, že černokněžníci pili krev a uctívali Černoboha lidskými obětmi. A když je někdo požádal o pomoc, musel zaplatit až příliš vysokou cenu..."

„Tvoje babka," osopil se na něj Gruda, „o tom věděla prd. Jenom tě strašila, abys dřív zalezl do postele. Vyprávělo se o nich leccos protože zacházeli s podivnými silami a stýkali se se záhrobními mocnostmi, ale vím, že mnohým pomohli..."

„Já jsem zase slyšel," ozval se Ostoja vážně, zíraje do plamenů, „že Beldegorův rod nevyhynul."

Obrátili k němu pohledy. Venku opět zahřmělo. Bouřka neztrácela na síle.

„Kdyby jen to," pokýval hlavou Ostoja. „neslyšeli jste, co vyprávěl Bušek od sousedů? Zrovna koncem března byl dole v Brodu prodán kožešiny a donesl od lidí zajímavé zvěsti. Na Kančí hoře se prý chystají na bitvu. Černovirův syn někde na západě, až za kraji Čechů, našel Krutomor a teď míří ke svatyni, aby si vzal, co mu právem patří..."

Venku zafrkal kůň. Lesovikové vykřikli úlekem a s kletbami vyskočili od ohně. Ostoja a Dobeš popadli luky, Gruda vytrhl z polena sekeru a zapálil nachystanou smolnici. Louč zaprskala a rozhodila po stěnách pokroucené stíny. Gruda rázně pokynul mladším členům hlídky. Vložili do luků šípy a natáhli tětivy k lícím, míříce na dveře. Starý lesovik rychle odsunul závoru, otevřel vrata a uskočil.

Venku byla tma tmoucí. Vítr zaskučel a vchrstl do srubu spršku vody. Plamen pochodně se divoce zazmítal. Lesovikové čekali, rozechvělí a zalití studeným potem. Na kamenité cestě cinkla podkova, ale viděli jen hustou temnotu a ohnivým světlem ozářenou dešťovou clonu před prahem.

„Kdo je tam?" vykřikl Gruda, potěžkávaje sekeru ve šlachovité ruce. „Ukaž se, jinak..."

Hrozbu nedokončil. V temnotě před dveřmi se rozzářily rudé démonické oči. Mužící o krok ucouvli. Dobešovi vyklouzla tětiva z roztřesených prstů, šíp proletěl vraty a zmizel v dešti. Planoucí oči pohasly.

„Nestřílejte!" zvolal někdo venku. „Gorjo, přestaň je strašit!"

Do kopců nad srubem udeřil blesk a oblohu zalilo fialové světlo. Na jeho pozadí se na kratičký okamžik zjevily černé siluety tří jezdců a... ještě něčeho. Obrovského čtyřnohého démona, připomínajícího vlka, ale nesrovnatelně mohutnějšího.

Pak příchozí opět pohltila temnota. Dobeš šátral v toulci po dalším šípu.

„Nejsme nepřátelé!“ ozvalo se z lijáku. Zaslechli zvuk chodidel, seskakujících na kamenné zápraží. Gruda natáhl ruku s loučí ke dveřím. Světlo vylouplo ze tmy nejasnou, opatrně se blížící postavu.

„Stůj!“ zahučel Gruda, rozháněje se širočinou. „Co jsi zač?“

„Lesovik jako vy, nevidíte snad?“

Viděli. Na prahu stál mužík stejně drobný jako oni tři, ne vyšší než tři lokty. Na hlavě měl podivnou přilbu z medvědí lebky. Byl mokrý jako myš, z dlouhých vlasů a vousů mu crčela voda.

„Neznám tě!“ vyštěkl Gruda ostře. Při pohledu na příslušníka svého druhu začal být smělejší. „Odkud jsi?“

„Přece z Dřevnice.“ Neznámý opatrně vkročil do místnosti. Ruce držel tak, aby viděli, že v nich nemá žádnou zbraň. Zrakem visel mi hrotech šípů, skrz které ho sledovali Ostoja a Dobeš. „Ale už je to skoro třicet let, co jsem odtamtud vytáhl paty. Měl jsem tehdy trochu naspěch.“

Gruda vyvalil oči. Začalo mu svítat. „Ty... Počkej chvíli! Snad nejsi...“

Návštěvník na něj tázavě pohlédl. Velitel hlídky spustil ruku se sekerou. „Ale ano. Při bozích, jsi to ty! Já jsem Gruda! Nepamatuješ si? Viděli jsme se tu noc, kdy ses na útěku z Kančí hory zastavil v Dřevnici pro koně a zásoby!“

„Gruda.“ Lesovik s medvědí lebkou na hlavě vycenil zuby. „Do hovna, jasně že si vzpomínám. Tys ale zestárl!“

„Myslíš, že ty ne? Vítej zpátky, starý sysle! Hej!“ okřikl Gruda své druhy. „Odložte luky, to je přece Dagomir. Vrátil se domů!“

„Dagomir?“ vydechl Dobeš. „Skutečný Dagomir, anebo jsme jen svými řečmi vyvolali jeho ducha?“

Gruda a Dag se zachechtali, potřásli si rukama a poplácali se po zádech.

„Pojďte k ohni," pozval je velitel hlídky, nejistě pokukuje po stínech před dveřmi. „Tam venku je hrozná plískanice..."

„Půjdemě dál," zavrtil hlavou Dagomir. „Do Dřevnice je to daleko?"

„Vůbec ne, je hned támhle za kopcem. Copak to tady už nepoznááš?"

„Věru ne. Za ty roky se kraj změnil a v téhle tmě tu bloudím jako cizinec. Můžeš nás tam dovést? Anebo některý z tvých chlapců?" „Půjdu já sám," nabídl se Gruda a sundal z hřebíku u dveří plášť s kápí. „Dobeši, Ostojo, zůstaňte na hlídce. Nejpozději o půlnoci jsem zpátky. Poslechni, Dagu..."

„Co?"

Gruda ztlumil hlas. „Kdo jsou tví společníci?"

„To ti řeknu cestou," odvětil Dagomir také šeptem. „Nechci vystrašit tyhle mladé."

Gruda přikývl. „Chápu. Ostojo, Dobeši! Zavřete dveře na závoru a nikomu neotevírejte, dokud se nevrátím, jasné?"

Mladší lesovikové bez zbytečných otázek přikývli. Tváře měli bledé jako sníh.

Veruše se krčila mezi stromy, napůl zavrtná v listí a kypré zemi, a bystrým zrakem sledovala lesovikem vedenou družinu, jak stoupá po chodníku nahoru do lesů. Sázava vyrážela z úvalu mezi dvěma hustě zarostlými vrchy nad strážním srubem. Cestička se kroutila a byla čím dál strmější a neschůdnější. Jezdci raději seskočili z koní a vedli je za sebou. Ostré světlo blesku ještě naposledy ukázalo skupinku směřující do lesních houštin. Nebylo pochyb, sledovala správnou stopu. Když se znovu zablesklo, na cestě už nikdo nebyl.

Vítr udeřil do houští a štědře skropil Verušin úkryt deštěm. Zlostně zasyčela a se zhnuseným výrazem v obličeji se zavrtila hlouběji do tlejícího humusu. Takové počasí jí bylo nevýslovně odporné. Ne proto, že blesky prý Perun hubil běsy a ona byla tvorem, který se nikdy nezrodil z lůna smrtelné ženy. Bohů se nebála, nic na způsob pokory jí ten, kdo ji stvořil, do povahy nevštěpil. Prostě jenom nesnášela déšť. Vlhkost jí nevadila, protože podporovala rozklad a za příznivých podmínek se v ní množila nečistá stvoření, ale

děšť byl živlem očisty, odplavoval všechno staré a přinášel zárodky nového, a to Veruše nenáviděla ze všeho nejvíc. Ona zbožňovala, když věci zůstávaly, odumíraly a zahnívaly, když se vrstvily, tlely, rozkládaly.

Byla démonem hniloby.

Zahýbala se, hledajíc bezpečnější polohu pod vývratem. Kolem ní se hemžili brouci a červi, sypali se jí z vlasů, lezli z tělesných otvorů. Znehybněla. Počká v úkrytu, dokud se liják neutiší. Až pak se vydá na sever, za černokněžníkovou družinou. Cítila, že už brzy nastane čas, kdy se zmocní své kořisti.

Odpočívala a čekala. Byla trpělivá. Trpělivosti měla vždy dost. Byla podstatou její povahy. Vrstva humusu a červů ji příjemně hrála.

Osada lesovníků ležela v horské kotlině, ze všech stran obklopena strmými svahy. Úval i okolní srázy pokrýval bujný, temný les. Poutníci si ani neuvedomili, kdy vlastně vkročili do vesnice - najednou jen ve světle blesku zahlédli u cesty prostá obydlí. Sruby a zemljaniky, vesměs nízké a skromné, byly roztroušeny po lese, doslova s ním splývaly. Stěny se tiskly ke statným kmenům a trčícím kořenům, vnitřní prostory navazovaly na dutiny a stromy na oplátku ochranně rozprostíraly nad střechami své větve. Z ptačího pohledu musela být Dřevnice neviditelná.

Vzteklé štěkání psů, určené hlavně robustnímu černému vlkovi, doprovázelo družinu až úplně dozadu, k úpatí příkrého svahu. Sázava tu už nebyla ničím víc než jen horskou bystřinou, padající po skalách do údolí. Poblíž vodopádu rostla skupinka statných, starých stromů, jehličnany zde družně proplétaly větve s listnáči. Pod tou hustou stříškou se krčilo sídlo náčelníka rodu - dlouhá, honosně zdobená dřevnice, viditelně rozměrnější než ostatní sruby, kolem kterých dosud poutníci prošli. Ze strany se k ní tulilo několik menších budov.

„To se podívejme," podivil se Dagomir, když světlo blesku vytrhlo z temnoty před nimi zhruba sáh vysokou kolovou hradbu. „Kdysi stačila Dřevnici ochrana lesa a okolních kopců..."

„Ty časy jsou pryč jako klobásy ze zimních zabijaček," odvětil, když odeznělo burácení hromu. „Nebezpečí číhá na všech stranách a

my jsme se podle toho museli zařídit. V případě ohrožení se všichni stáhnou za opevnění."

Zastavili před masivní bránou, cenící na ně tesáky přibitých dravčích lebek. Gruda na ni zabušil toporem širočiny. Nejdřív se za palisádou zuřivě rozštěkal pes, pak ve škvírách mezi břevny brány zakmitlo neklidné světlo louče.

„Kdo je tam?" překřičel strážce šumění deště.

„To jsem já - Gruda! Otevři, vedu vladykovi vzácné hosty!"

„Neříkej. Co jsou zač?"

„Nevyptávej se, Terco, tohle počasí dlouhým řečem nepřeje. Ručím za ně, stačí?"

„To teda nestačí. Co když to jsou nepřátelé, kteří ti drží hrot přitlačený mezi lopatkami a chtějí se tak lstí dostat dovnitř? Anebo..."

„Hromy a blesky, Terco!" štěkl Gruda. „Dagomir se vrátil!"

Námitky ztichly jako když utne. „Bugo, přestaň!" okřikl hlas za bránou běsnícího psa. Štěkání na chvíli ustalo.

„Dagomir?" zeptal se Terco. „Ten Dagomir, který...?"

„Přesně ten." Trpělivost nebyla Grudovou ctností. „Nepřemýšlej a otevři!"

Zavržala závora a vrata se pootevřela. Buga se zase rozštěkal, cloumaje řinčícím řetězem.

Noční hosté jeden za druhým vjížděli do brány. Liják neúnavně bičoval temnou masu lesa a Perun zlostně rubal do kopců.

Lesovíkové byli rození lovci, to bilo do očí. Na stěnách venku i uvnitř visely lebky divokých zvířat, znamenitě vypracované kožešiny, svazky perí, šňůry zubů a pařátů, ale hlavně spousta rohů a paroží. Prosté řezby na stěnách zobrazovaly výjevy z lovů a rybaření, ze života lesních bohů, z rituálů na počest víl a duchů sídlících ve stromech nebo bludných balvanech.

*Z mlhy a stínů, z temných koutů
duchové předků povstali,
přízraky němé, bledých údů,
zažínat světla v lesích začali...*

Poutníci šli za zpěvem. Když Gruda odhrnul medvědí kožešinu na konci vstupní chodby, ukázala se jim prostorná komnata s vyřezávanými trámy křížujícími prostor pod vysokou lomenou střechou. Byla to vladařská dvorana a svatyně zároveň. V zadní části, částečně oddělené od zbytku síně velkými zubřími kožešinami visícími z trámů, bylo vidět prosté obětiště. Podél stěn stály dřevěné modly předků a lesních bůžků. Nad obětním stolem ve středu přístěnku se jako mohutný sloup tyčil živý strom, statný starý buk, určitě lesoviky uctíváný jako posvátný. Kmen byl ověšený všelijakými amulety a obětinami. Kořeny stromů se plazily na všechny strany a vrásnily podlahu z udusané hlíny.

Vpředu, v obytné části, plápolaly v kameny obloženém ohništi plameny. Kolem nich seděly na stolcích vyřezaných z dubových polen na dva tucty lesoviků. Muži i ženy, staří i mladší, všichni drobných postav a kulatých tváří. Naslouchali písni hlava na hlavě, se zatajeným dechem, s očima planoucíma odrazem ohně.

Gruda uctivě počkal, dokud zpívající neztichl. Dagomir stál hned za ním a srdce mu divoce bušilo, žaludek se chvěl. Od dob, kdy se jako mladík naposledy dotýkal chodidly těchto míst, se tu skoro nic nezměnilo. Lesovikové měli rádi, když věci zůstávaly tak, jak si na ně zvykli. I proto ho tak překvapila ta hradba venku.

„Vladyko?“ ohlásil se Gruda, když píseň ztichla.

Jako na povel se k němu otočily všechny rozcuchané hlavy. Přišli hosté," řekl Gruda a podržel kožešinu, aby příchozí moli vejít.

„Kdo?“ zvedl hlavu mužík, který zpíval. Plešaté temeno měl vroubeno prošedivělými vlasy. „Kdo přichází v tuto běsům zasvěcenou noc?“

Dagomir se zhluboka nadechl. Ještě před pár měsíci by nebyl věřil, že k tomuhle ještě někdy dojde.

„To jsem já," řekl a překročil práh.

Navzdory skoro třiceti letům, které strávil v dobrovolném vyhnanství, ho mnozí hned poznali. Rozlehl se vzrušený šepot, za dlaněmi přiloženými k ústům a uším šuměla rychlá zvěst. Dagomir měl najednou úzko v hrdle - nevěřil, že si na něj ještě vzpomenou. Stařešina se postavil a nad hlavami ostatních se na něj podíval. Trochu se chvěl.

„U Perunových vousů... Dag?“

„Jo.“

Nasucho polkl. Očka pod hustým obočím se zaleskla. „Bože - tolik let uplynulo...“

„Věru, byla to dlouhá doba.“

„Příliš dlouhá. Jen se podívej, z tvého bratra je stařec.“

„Nikdo z nás neomládl. Nepřivítáš mě doma, Borevíte?“

Lesovický vladyka nic neřekl, jen rychle prošel mezi stolci. Padli si s Dagomirem do náruče a hodnou chvíli tak setrvali.

„Koho sis to s sebou přivedl?“ zeptal se nakonec vladyka, přemáhaje pohnutí.

Zraky přítomných se obrátily zpátky ke vchodu. Shromáždění ztuhlo. Zdálo se, že i oheň ztratil sílu a stíny v koutech zčernaly. Nízkými dveřmi vešli v hlubokém předklonu vešli dva příslušníci lidské rasy. Muž a žena, oba v černém, ozbrojení, hroziví. On černovlasý, ona plavá.

On s očima černýma jako noc, ona šedooká. A za nimi... Za nimi vkročil do místnosti démon. Vlk černý jako nejhlubší propast Vrchoviny a tak obrovský, že mohl leckterému lesovikovi jediným kousnutím rozlousknout lebku.

„Ten muž...“ hlesl Borevít. „Už jsem ho viděl...“

„To sotva, bratříčku,“ ušklíbl se Dagomir. „Viděl jsi jen někoho, kdo se mu hodně podobal.“

„Chceš říct, že tohle je...?“ Vladyka tázavě pozvedl obočí.

„Přesně tak. Rogan, Černovirův syn. A Mirena, zvaná Vosa. A tohle je Goryvlad z Černobohovy smečky v Návu.“

„Duchové předků...“ zaklíнал se Borevít polohlasně. „To jsou na mou duši prapodivní hosté... Přízraky z minulosti, ze záhrobí, z temnot. Ale koho jiného čekat v takovou noc? Pojd'te dál, přátelé.“

„Díky,“ promluvil černovlasý dlouhán. „Přízraky nebo ne, zmokli jsme jako myši a rádi bychom se osušili a ohřáli.“

„Ani pohár teplé medoviny bych neodmítla,“ přidala se žena. Strašidelné tetování se jí plazilo po obličeji jako černí hadi.

»A když už jsme načali otázku pohostinnosti,« dodal vlk myšlenkou vyslanou do mozků vylekaných lesoviků, »ani něco k jídlu by neuškodilo. Dag říkal, že se tady vždycky najde kus čerstvé zvěřiny.

Jestli můžu poprosit, tak pro mne jen zlehka opečenou. Mám rád masíčko uvnitř pěkně krvavé.»

Odpovědí mu bylo zděšené mlčení a více než třicet párů vytřeštěných očí.

„Míříte na Kančí horu, je to tak?“ zeptal se Borevít, usrkávaje pivo ze zubřího rohu.

Ta otázka umlčela všechny zvuky v síni. Vladyka a podivní hosté seděli u ohniště, obklopení pozorně naslouchajícími lesoviky. Noční návštěva drobné Dřevničany sice vystrašila, ale rozhodně nepotlačila jejich zvědavost. Žádného z malých hodovníků ani nenapadlo jít spát. Dřepěli na svých špalcích a sledovali cizince pohledy tak ostražitými, nedůvěřivými a zvědavými, že to nakonec byli Rogan a Mirena, kdo začal cítit rozpaky. Goryvlad si už tradičně nevšímal ničeho, chroupal srnčí kosti a jen občas se prozradil tím, že se zájmem zastříhal ušima.

Černokněžník odvětil zamračeným přikývnutím.

Vladyka se zhluboka nadechl a zavrtěl hlavou. „Uvědomujete si, že je to čiré bláznovství? Vždyť jste jen tři...” Goryvlad dotčeně zvedl hlavu. „...s vlkem čtyři. Máte ponětí, kolik přísluhovačů má Bratrovrah? Svatyně Krvavého ohně je plná běsů. Ta havěť se množí jako blechy ve slamníku...”

„Víme, že to bude nerovný boj.” Zdálo se, že zvuk Roganova hlasu utlumil i šumění deště za stěnami dvorany. „Ale teď už se nemůžeme otočit a vzít nohy na ramena. Zašli jsme až příliš daleko. Ještě jednou díky za tvou pohostinnost, vladyko. Jeden den tu zůstaneme, abychom nabrali síly, a pak zase vyrazíme na cestu. Míříme na východ, do Vraniborského knížectví na horním toku Moravy. Odtud už vyrazíme na sever, k Jesenným horám a ke svatyni na jejich úpatí. Ať se stane, co se má stát.”

Borevít pomalu přikývl a zahleděl se do ohně, jako by v plamenech hledal věštecké zjevení věcí budoucích. Liják venku se znovu zvučně opřel do stěn.

„Zlé časy,” povzdechl si nakonec vládce lesoviků. „Velmi zlé časy dolehly na moravské kraje.”

Dagomir zvedl zrak od poháru s horkou medovinou. „Nebyly zlé už od toho dne, co se Bratrovrah zmocnil vlády nad Kančí horou?“

„Byly, jistě. V krajích pod Jesennými horami, patřících k Vraniborskému knížectví, není od té doby klid. A nejen tam - ani v zemi Holasiců u Odry nebo tady na Vrchovině nikdy předtím nebylo tolik svárů mezi rody a kmeny. Lesy jsou plné zlých duchů a krvelačných strig, množí se nevysvětlitelná úmrtí, lidé zvlčeli. Svatyně Krvavého ohně, která předtím strážila povodí Moravy před nečistými silami, je teď sama hnízdem černé magie a přitahuje všechny temné mocnosti jako plamen noční můry. Jenže v poslední době se všechno začalo ještě zhoršovat. Věštci a hadačkám se zjevují nedobrá znamení, voda v kouzelných studánkách a pramenech se mění v krev. A náš posvátný buk,“ ohlédl se Borevít přes rameno, „začal usychat. Něco visí ve vzduchu. Něco velmi, velmi zlého.“

„Viděl jsem venku tu palisádu,“ přikývl Dagomir. „Z dvorce je hrad. Gruda říkal, že se schyluje k válce. K jaké? Kdo se chystá na koho?“

„Vranibor už brzy bude muset čelit strašlivému nepříteli. Na severu se shromažďuje vojsko.“

„Na severu?“ zamračil se Dagomir. „Holasicové snad pozvedli zbraň? Anebo Opolané či snad Slezané?“

„Kdeže Holasici a Slezané, vždyť jejich vládcové jsou stejné krve jako vraniborská knížata. Díváš se příliš daleko. Ta hrozba číhá mnohem blíž.“

Dagomir vypouklil oči. „Snad ne v roklinách a jeskyních pod Pradědem?“

„Přesně tam,“ přikývl vladyka Dřevnice. „Goričové prý vylézají ze svých smradlavých brlohů v Jesenných horách a sbírají se k tažení na jih. Říká se, že rozhádané goričské klany se po dlouhých letech vzájemného vraždění konečně spojily. Jejich nový vůdce, ukrutný hrdlořez jménem Dargun, vyzval náčelníky jednotlivých rodů, aby se mu podřídili. Touží prý po vzkříšení staré goričské moci. Chce dobýt zpátky území, která té lidožroutské sběři kdysi patřila.“

„Na tom se mi něco nezdá,“ přimhouřil Dagomir oči. „Goričské rody se odjakživa nenáviděly kvůli starým krevním mstám. Nevěřím,

že se jen tak, z ničeho nic, objevil silný vůdce, který je chce sjednotit. Nemůže v tom mít prsty Bratrovrah, hm?"

„Taky mě to napadlo. Kančí hora stojí přímo na hranicích mezi goričským územím a Vraniborským knížectvím. Už jen její poloha k takovým podezřením svádí. Krug si odjakživa brousil zuby na ovládnutí severní Moravy. Vždyť ve Vraniboru se setkávají moravská větev Jantarové cesty a Trstenická stezka přicházející z českých krajů a mířící na severovýchod k Odře, do Slezska a k Wawelu. Kdo bude mít tyhle trasy pod palcem, stane se velmi vlivným a mocným mužem. A dychtivost po moci Krugovi nikdy nechyběla. Jen bohové vědí, jaké má vlastně úmysly. Možná, že když se zmocní Vraniboru, pohne se dál - na severu si podrobí Holasice, na jihu může zaútočit na Velehrad. A jestli pošle hrdlořezy drancovat k nám na Vrchovinu..."

„Melete páte přes deváté," přerušila je najednou Mirena. „Tohle přece není Krugův způsob boje. Je to intrikán, dokáže se knížectví zmocnit i bez toho, že by rozpoutal otevřenou bitvu. V podstatě už Vranibor do značné míry ovládá."

Zavládlo ticho. Lesovikové na ni zaraženě civěli. Neopětovala jejich pohledy, dál foukala do poháru s medovinou, který držela v dlaních.

„Možná máš pravdu," ozval se nakonec Borevít. „Krug už dávno natahuje chapadla své moci dolů k Moravě. Říká se, že v knížectví se nic významného neuděje, aniž by do toho nestrkali nosy čarodějové z Kančí hory..."

„Samozřejmě," přisvědčila Mirena. „Co by měl Krug z toho, kdyby Vranibor dobyla ta špinavá chamrad' z hor? Vždyť by to zaráželo proud bohatství, který skrz knížectví protéká. Krug o nic takového nemá zájem. Je to zkurvený parchant, ale určitě ne hlupák. Ale máte pravdu v tom, že goričové se nesjednotili jen z vlastní vůle. Jsou za tím kouzla. Jenže ne Krugova."

„A čím tedy?" mračil se Dagomir.

Mirena pokrčila rameny. „Slyšel jsi vladyku - Kančí hora přitahuje temné bytosti a moci. A každá z nich má vlastní skryté úmysly."

„Hovoříš tajemně, vědmo," řekl Borevít. „Zdá se, že o tom víš víc."

„Nejsem vědma," odsekla Mirena. Víc neřekla - srkala medovinu a nepřítomně se dívala do poháru. Zavládlo nepříjemné ticho. I Rogan Vosu pozoroval s nakrčeným obočím.

Dagomir obrátil pohled k Borevítovi.

„Nezdržíme se tu dlouho, bratříčku. Potřebujeme si jen na den, dva odpočinout, a pak pojedeme dál. Nechceme na Dřevnici přivolat neštěstí. V našich stopách se krade zlo, které nezadrží ani ta nová palisáda.

V dohasínajícím ohništi puklo poleno a do přítmí vzlétl roj jisker.

Borevít pokynul ženám, aby jim doplnily poháry a pozvedl roh k temnému, mlčenlivému přípitku.

Ta, z níž se rodí nečistota

Nad ránem přestalo pršet. Šedivý úsvit našel Dřevnici zahalenou hustou mlhou. Líně protékala mezi stromy a ztichlými obydlími lesovníků a stoupala po hustě zarostlých svazích nad údolím - oškubané bílé stuhy proplétající se temnou zelení lesa. Na vrcholcích kopců svou vlhkou šedí krmila nízko visící oblačnou vrstvu...

Terco se vzdycháním vylezl z malé strážnice u brány. Cítil se, jako by ho přejel kupecký vůz, až po okraj naložený sudy s pivem. Obvykle si v noci na stráži i zdříml, ale dnes věru oka nezahmouřil. Ne poté, co uprostřed bouřky zabušili na bránu ti podivní, strašidelní cizinci...

V mlze sotva dohlédl k nejbližším srubům. Vladykův dvorec i stromy nad ním se v té šedi rýsovaly jen jako přízračné, nezřetelné obrysy. Všude bylo ticho jako po morové ráně.

„Nádherné ráno," zabučel si pod nosem a šel se vymočít do kouta mezi strážnicí a palisádou. Zatímco kropil kopřivy a zíval, až se mu skoro trhaly koutky úst, myslel jen na to, že ho brzy přijdou vystřídat a on se půjde domů natáhnout na kožešiny. Bude chrápat, dokud ho žena nevzbudí k obědu...

Něco mu zabučelo pod nosem. Ohlédl se za tím. Kolem něj zakroužil velký černý brouk s roztaženými krovkami, usilovně kmitající blanitými křídélky. Terco udiveně pozvedl husté obočí - letos ještě hmyz nijak zvlášť nelétal, pořád bylo dost chladno, hlavně takhle po ránu.

Setřásl poslední kapky a zašněroval si kalhoty. Brouk udělal ve vzduchu nemotornou otočku a vrhl se mu do obličeje. Terco sebou trhl. Ohnal se po tom dotěrovi. Černá potvora neodbytně profrčela kolem a tentokrát se mu snesla k levému uchu, těsně pod okraj čepicové přilbice z tvrdé kůže - skoro jako by se mu chtěla přisát k tepně.

Terco se plácl po krku tak prudce, až vyjekl bolestí.

„Fuj," otřel si prsty s rozmačkaným hmyzem o kazajku.

Něco zašustilo. Terco švihl pohledem doleva. Tichý zvuk přicházel z mlhy, z prostoru mezi sruby a palisádou.

Lesovik nezaváhal a rozběhl se do strážnice. Za opasek si zastrčil sekeru, na krk zavěsil hlásný roh a s oštěpem v rukou odvážně vykročil podél kolové hradby.

Zvuk byl čím dál zřetelnější. Terco s nemalým údivem rozeznal šelest hmyzu, souvislý a neutichající jako hlas včelího roje, který v parném létě opustil přeplněný úl a teď bzučí někde v korunách stromů. Nablízku však žádné brtě nebyly. Navíc tohle nebylo bzučení, ale šustění drobných nožiček, tykadel a krovek, slévající se do jednotvárného, mimořádně zneklidňujícího zvuku...

Palisáda se před Tercem postupně vynořovala z mlhy, jeden špičatý kůl za druhým. Přikrčil se a pevněji sevřel v dlaních násadu oštěpu, připraven kdykoli bodnout...

Po dalších třech krocích zastavil, oči vytrěštěné.

Na dvě pídě od kolové hradby se mezi kopřivami a bodláky zvedala hromada rozryté země. Skoro jako by tu vylezl z půdy krtek. Jenomže by to musel být zatraceně velký krtek, aby nechal v zemi takovou díru. Terco se se zatajeným dechem přikradl blíž. Jáma se jen hemžila brouky, stonožkami, červy a jinou havětí. To však nebyl ten pravý důvod, proč strážcovu srdce vynechalo jeden úder.

V mokré, kypré hlíně se rýsovaly otisky bosých chodidel. Vedly od díry k vladykovu dvorci a táhla se za nimi slizká šmouha plná hemžící se havětí.

A tehdy udělal Terco osudnou chybu. Nepopadl roh a nezadul do něj, nezburcoval obyvatele dvorce a celou osadu. Jen před sebe napráhl hrot oštěpu a vydal se po stopě.

Ačkoli spali oblečení a obutí, Mirenu probudil chlad. Opatrně se vyhrabala zpod přikrývky, vstala a přešla k prosté kamenné píce v rohu místnosti. Vladykou nabídnuté lože bylo prosté, vlastně jen vrstva chvojí přikrytá kančími kožešinami, ale zato dost široké a pro poutníky, naučené spát v divočině, pohodlné mírou vrchovatou.

Vosa si dřepala k píce, prohrabala klacíkem ještě doutnající popel, posunula zčernalá, neohořelá polínka. Když foukla do uhlíků,

vyskočily plamínky. Položila větvíčku křížem přes ně a natáhla dlaně ke zdroji tepla, jako by chtěla zaklínat oheň.

Slyšela, jak se Rogan za ní zavrtěl pod příkrývkou, něco zamumlal a vstal. Doufala, že ho svými kradmými, tichými pohyby neprobudí, ale měl lehké spaní. Přešel blíž a sedl si na špalek vedle ní.

„Měl jsi ještě spát," řekla mu. „Zburcoval jsi mě brzy ráno, když byla ještě tma..."

„Nevadilo ti to," usmál se letmo.

„Protože jsem doufala, že tě unavím a pak budeš chrnět aspoň do oběda a konečně si pořádně odpočineš." Opřela se mu hlavou o koleno. Zajel jí prsty do vlasů. Zlatavou hřívu měla rozpuštěnou, copánky už nenosila. Druhou ruku natáhl k pícce. Vypadalo to, že si chce jen ohřát dlaň, ale vzduch se zavlnil a plameny se roztancovaly živěji.

„Dobře jsem tě to naučila," usmála se Mirena smutně. Odraz ohně jí poskakoval v očích. Pohled měla nepřítomný. „Já už to nedokážu. Učím se vnímat svět bez kouzel, předtuch a věšteckých vidění. Není to žádný med. Jsem jako pes, který ztratil čich."

„Možná ti trochu závidím," zabručel Rogan.

„To neříkej. Bez své čarodějné moci bys už byl dávno mrtvý. Nebýt krve, která ti koluje v žilách, bohové by ti vůbec nedovolili vrátit se z věčnosti. A teď, když už se rozběhly všechny ty události a my směřujeme do velké bitvy, bys byl bez svých schopností úplně ztracený."

„Hlavně nezačni mluvit o osudu a poslání," ušklíbl se křivě.

„Ani náhodou. Dobře vím, jak to nemáš rád."

„Je mi jedno, jakou úlohu mi určil Ohňooký, i kdo je pánem Kravavého ohně. Chci té chamradi z Kančí hory postínat kebule za to, že ti ublížili."

„Stará dobrá pomsta," odfrkla si. „Tak dobře se s ní znáš. Kdo ví, možná v tom, co se mi stalo, měli prsty bohové. Aby v tobě vykřesali nenávist k nepřítelům."

„Jestli je to tak," procedil skrz zuby, „pak by si i bohové měli dávat pozor na své hlavy."

Mirena se tlumeně zasmála. Prudce však ztichla, když se Rogano tělo najednou napjalo jako tětíva luku.

„Co je?“ vzhlédla.

Neopověděl. Naslouchal, věřil jako vlk. Svým čarodějným vědomím zkoumal prostor za stěnami srubu. V černých očích se mu rudě zablesklo.

„Nevím,“ procedil skrz zuby. „Zdálo se mi, že něco...“ Zavrtěl hlavou. „Je to pryč. Možná to nic nebylo...“

„Jsi pořád tak napjatý,“ pohladila ho po stehnu. „Doléhají k tobě ozvěny vzdálených událostí a ty je vnímáš jako neustálé nebezpečí. Ještě ses nenaučil rozpoznávat přímé hrozby od bezvýznamných porvů síly. Potřebuješ si odpočinout. Pojďme si ještě lehnout. Máme dost času.“

Zamyšleně přikývl. Vrátili se na lůžko. Plameny v pícce byly čím dál smělejší, polínka praskala, oheň hřál. Venku bylo ticho jako po válce bohů.

„Bugo,“ sykl Terco. „No tak, chlupáči, co je s tebou?“

Slizká stopa přivedla strážce k boční stěně vladykova srubu

V koutě u kůlny se krčil jednoduchý přístřešek pro psa z chrastí a chvojí. Terca už před chvílí napadlo, proč Buga, velké strážní psisko, nezačenichal tajemného vetřelce a nevítá ho zlostným štěkotem. Počáteční znepokojení se v lesovikově srdci pozvolna měnilo v ne-falšovaný strach.

„Bugo! Slyšíš, bleháči?“

Řetěz, ke kterému byl pes připoutaný, se kroutil po blátivém dvoře a ztrácel se pod stříškou z chvojí. Terco se k němu sklonil a sevřel ho v prstech levé ruky. Želená oka se s mlasknutím zvedla z bláta.

„Bugo?“

Terco udělal další váhavý krok a lépe se podíval pod přístřešek

V šeru zahlédl Bugův bílý kožíšek.

„Bugo, jestli na mě vyletíš, tak ti zlomím oštěp o hřbet...“

Jenže když potáhl za řetěz, pochopil, že Buga už na nikoho nevyletí. Zvíře se nehýbalo, na obojku viselo úplně ztuhle, ochable.

Terco potáhl silněji a mrtvola se s odporně vlhkým zvukem vysunula na dvůr. Mužíkovi vyskočil žaludek až do krku.

Bugova mršina se hemžila hmyzem a červy, jako by už byla dobře odleželá a v pokročilém rozkladu. Oči a jazyk měla úplně vyžrané, nenasytní drobní tvorové se rychle propracovávali do těla, otevřeli mrtvému zvířeti břicho a vrhli se na vnitřnosti...

S tváří zkřivenou zděšením lesovik couvl. Když do něčeho narazil zády, skoro vykřikl leknutím. Bleskově se otočil, uskočil a zvedl oštěp.

Mlha vířila, tichá a studená.

Terco vyvalil oči. Před ním stála žena. Lidská žena, aspoň tak vypadala. Vysoká, bujně tvarovaná, vlasatá. A hrozně špinavá. Celé tělo měla upatlané hlínou a blátem, olepené listím a kousky mechu, vlasy spleené a plné kořínků a hrudek zeminy. Oči přízračně zářily z umazané tváře.

Páchla tak, že Terco cítil, jak mu obsah žaludku definitivně bublá vzhůru krkem. Chtěl na ni vykřiknout, aby se k němu nepřibližovala, ale neznámá se usmála, přiložila si ukazovák ke rtům a udělala: „Pšššt!“

Už neusnuli. Jen vedle sebe leželi a naslouchali dechu toho druhého. Nakonec mlčení přerušil Rogan.

„Mireno..“ začal váhavě.

„Hm?“ zamumlala. Bylo jí dobře a nechtěla o ničem mluvit. Vychnutávala si tu chvíli klidu a pohodlí, která jim byla dopřána. Přitom prve ostře nesouhlasila s tím, aby se trmáceli do sídel lesovíků. Teď byla ráda, že je Dagomir přemluvil.

„Chci, abys tu zůstala.“

Příjemné pocity byly rázem pryč. Zprudka otevřela oči. „Cože?“ Pevně opětoval její pohled, i když ho bodal jako žhavá jehlice. „Než se začneš rozcilovat, dobře si to celé promysli. Dag už o tom mluvil s Borevitem. Vladyka souhlasí, ochotně ti poskytne přístřeší, na jak dlouho bude potřeba...“

Mirena se zamračila. „O čem to k d'asu mluvíš?“

„Poslechni mě. Nechci, abys šla s námi na Kančí horu. Bude to tam zlé. Jen bohové vědí, jak to celé dopadne...“

Nadzvedla se na lokti. Její pohled se Roganovi propaloval až do mozku. „Nevěřím vlastním uším. Dohodl ses s Dagem a Borevitem? Za mými zády? A teď s tím na mě vyrukujes jako s hotovou věcí?"

„Nerozčiluj se."

„Nerozčilovat se? Říkáš mi tím, že ti budu na obtíž. Že když jsem přišla o svou čarodějnou moc, jsem ti v boji k ničemu. Že budu jen překážet."

„Víš, že takhle jsem to nemyslel..."

„A jak teda? Neslyšel jsi Borevita? Táhnout proti Krugovi a jeho poskokům jen ve čtveřici je sebevražda. A ty nás chceš ještě oslabit. Vynechává ti zdravý rozum? Budeš mě potřebovat. O magii jsem přišla, ale s mečem dokážu pořád zacházet stejně dobře jako kterýkoliv chlap. Dokonce líp!"

„Já vím, ale..."

„Co?"

Černokněžník si ztěžka povzdechl. „Zradila jsi vládce svatyně. Nepochybně se ti chtějí pomstít. Pokud se boj vyvine špatně, což není vyloučeno, mohla bys jim padnout do rukou a potom... Bojím se o tebe, nechápeš?"

Mračila se jako bohyně temnot. „Tohle není jen tvá válka, Rogane. Ty skety ze svatyně mě oklamaly a podvedly, zneužily pro své zákeřnosti a podlosti. A pak, když jsem je prokoukla, se mě chtěli zbavit. Jen kvůli nim jsem přišla o svá kouzla. Takže jestli sis představoval, že budu čekat někde v závětrří, zatímco ty s Dagem a Goryvladem půjdete zabíjet tu chamrad', můžeš si ten plán strčit přímo do..."

Nedopověděla. Oba najednou ztuhli a nastražili uši.

„Slyšel jsi to?" špitla Mirena.

Rogan přikývl. V duchu vynadal sám sobě. Příliš se nechal unést hádkou a přestal vnímat okolí. Teď jeho instinkty doslova vyly a vědomí mu bičovala varovná vidění. Záměrně je potlačil, aby si vyčistil mysl a mohl se soustředit.

„Cítíš ten zápach?" nakřčila Vosa nos. „Smrdí to hůř, než když Gorja sežere něco zkaženého a pak celou noc prdí ze spaní. Odkud to jde?"

Zvedl zrak ke stropu. Také vzhledla. Přímo nad lůžkem se v prknech černala díra po suku. Něco se tam hýbalo. Z tmavého otvoru cosi vyklouzlo a spadlo to na lůžko. Mirena vytřeštila oči, ale Rogan ji pohledem varoval, aby nevydala ani hlásku.

Byl to červ. Malý, bílý, kroutící se. Přesně takový se hemžili ve zdechlinách uprostřed parného léta.

Cup. Cup.

Opět se podívali nahoru. Prkno kolem díry se už hýbalo slizkou bílou vrstvou. Červů rychle přibývalo.

Cup-cup-cup.

Zapraskalo dřevo.

„Do prdele!“ vykřikla Mirena a vyskočila jako vystřelená kusem pružné oceli. Rogan se vymrštil skoro současně a zároveň popadl pouzdro s mečem, opřené o stěnu vedle lůžka.

Děravé stropní prkno se prolomilo pod velkou váhou a na lůžko se vyvalil bílý hnus. Tisíce červů se s odporně vlhkým šustěním rozsypaly po kožešinách a podlaze.

Místnost naplnil příšerný smrad.

„To je Veruše!“ vykřikla Mirena, zhnuseně si setřásajíc červy z rukávů a z vlasů. „Špína jedna smradlavá...“

„Kdo?!“

„Démon z Kančí hory. Pryč odsud!“ Chopila se svého meče a přiskočila ke dveřím.

„Dej pozor!“ zvolal Rogan. Pozdě - jakmile Vosa trhla k sobě, přes práh se převalila hrubá vrstva červů. Dveře od nich byly slizké do výše dvou loktů!. Bojovnice zhnuseně vykřikla, ale necouvla – rázně se pohyblivou masou přebrodiva na chodbu, podrážkami drtíc červy. Rogan ji následoval. S meči v dlaních vyběhli nízkým průchodem do hlavní síně. I tady byli všichni na nohou - Dagomir, Goryvlad, Borevít i početné vladykovo příbuzenstvo. Z trámů pod střechem, ze spár v dřevěných stěnách, ze zubřích kožešin oddělujících obětiště v zadní části síně, ba dokonce i z posvátného buku, odevšad se sypali červi.

„Perunovy vousy, je to všude kolem! Co je to za hnus?!“

„Jeden z Krugových přízraků,“ odpověděla mu Mirena a přitom zběsile dupala, aby setřásla červy z kalhot a bot. „Jestli ji hned neza-

bijeme, naplní dům takovým množstvím té nejhnusnější havěti, že se v té odporné záplavě utopíme..."

„Jenže kde se skrývá?“ přiškrceně vyhrkl vladyka Borevít.

„Pod zemí,“ pohlédla na něj Vosa. „Ryje pod zemí, rychle jako obrovská žížala.“

Všichni ztuhli a jako jeden muž sklonili pohledy k podlaze z udusané hlíny.

„Není tu podlaha," zachraptěl Dagomir. „Ven!"

Rogan už v tu chvíli spěchal ke vchodu. Rázně odhrnul medvědí kožešinu a se skloněnou hlavou vešel do vstupní chodby. V půli cesty ke dveřím se však najednou zastavil.

„Co je?“ Mirena, kráčejíci hned za ním, mu nahlédla přes rameno.

Prudkým gestem jí naznačil, aby ustoupila.

Za dveřmi, na verandě, něco šustilo. Ne, nebyl to zvuk kradmých kroků. Šelest byl souvislý a znepokojivý, vyvolával nepříjemné lechtání v žaludku. Škvírami ve dveřích Rogan zahlédl jakýsi zvětšující se stín - něco se tlačilo na dveře a snažilo se to prodrat dovnitř.

„Do hovna, opravdu je to všude!" zaklel Dagomir.

Škrábání zesílilo. Štěrbínou mezi dveřmi a vyřezávanou zárubní prolezl černý brouk. A za ním další. Množili se závratnou rychlostí. Začali se vynořovat i z ostatních škvír a puklin a vzápětí se už sypali dovnitř po tuctech, po celých hrstech. Odporná hromada před dveřmi se přelévala do domu jako hnusný černý proud. Závora pod tím náporom zasténala v závěsech.

»*Zpátky! Tudy neprojdeme!*«

„Já ano," zavrčel Rogan a Krutomor v jeho dlaních zablikal očima démona, jehož tvář se zlověstně šklebila mezi rukojetí a čepeří. „Ustupte! Nechoďte za mnou! Pořádně roztopte v ohništi, plameny to svinstvo zadrží!"

Řekl to tak, že i věčně tvrdohlavá Mirena couvla, o lesovicích nemluvě. Tlak zvenku zesílil, závora začala praskat. Černoknězníkův meč se rozzářil a zalil chodbu sytým červeným světlem. V tom okamžiku závora povolila a dveře se prudce rozevřely. Namísto šedivého světla úsvitu však dovnitř vrazila odporná černota. Rogan vykřikl

a švihl Krutomorem - úzký prostor chodby rozřízla stěna z přízračného ohně. Spálený hmyz se mu sypal k nohám v podobě jemného černého popela. Černokněžník vykročil proti záplavě - rozhrnula se před mocí magického meče jako jedna velká myslící bytost. Postava obklopená krvavými plameny vyšla ze dveří. Pod botami pukali červi, brouci, stonožky a všelijaká jiná havěť. Celou verandu pokrývala pohyblivá vrstva. Hlas hmyzu se sléval do odpudvého jednotvárného hučení.

Rogan se soustředil, oči mu démonicky zazářily, čepel meče zahořela tak mocně, až mlha kolem dvorce zavířila jako v poryvu větru. Někde vlevo... Ano, tam byl pramen nečisté moci!

Černokněžník s pozvednutým mečem vyrazil oním směrem. Bílý opar se za ním zavřel jako hladina jezera za skočivším plavcem. Obešel roh domu, ozdobený lebkou zubra, a pokračoval podél stěny. Chodidla mu klouzala po hlenovité vrstvě červů. Po několika krocích skoro šlápl na mrtvolu nějakého lesovíka - nebo spíš na to, co z chudáka zůstalo. Sliny mu zhořkly v ústech...

Mezi stromy po jeho pravé ruce se něco pohnulo. Přikrčil se a opatrně vykročil k temně se rýsujícím kmenům. Vypadaly v mlze jako velké číhající kudlanky. Havěti pod Roganovým nohama přibývalo, vrstva byla čím dál tlustší, už se jí musel doslova brodit. Zjevně se blížil ke zdroji, k prameni té odporosti. Vyslal do meče dávku síly; magická záře roztrhla mlhu jako lepkavou pavučinu.

Konečně spatřil svého protivníka.

Krčila se mezi kmeny - nahá, rozcuchaná, špinavá. Smrděla tak, až se téměř dusil. Po celém těle i ve vlasech se jí hemžili brouci a červi. Nohy měla ještě částečně zabořené v díře obklopené rozrytou hlínou.

„Pojď blíž, Černý,“ odporně se olízla. „Zahřeju tě svým objetím. Tvé tělo je pevné, ale já ho raz dva proměním v měkkou, rozkládající se břečku. Uvidíš, bude to příjemné. Tvé rozteklé vnitřnosti vypiju jako sladkou lahůdku!“

Rogan se zastavil, planoucí meč nad pravým ramenem. „Poslal tě Krug, že?“

„Kdo jiný? Ví, že přicházíš, sleduje každý tvůj krok...“

Znenadání něco syklo vzduchem a do Verušiných otevřených úst vlétl šíp. Probodl jí hlavu skrz naskrz. Rogan se překvapeně ohlédl. Z mlhy se vynořili Goryvlad a Dagomir. Lesovik svíral v levé dlani luk a právě k těživě přikládal druhý šíp.

„Nemohli jsme tě v tom nechat samotného, bratříčku!“

Démonka scvakla ústa, přičemž ostrými zuby ukousla opeřený konec šípu. Pak si sáhla na zátylek, popadla trčící hrot a vytáhla si zbytek střely z hlavy. Odhodila ho s pohrdavým úšklebkem.

„A kurva.“

Rogan se rozmáchl mečem, Dagomir opět natáhl luk, Goryvlad se přikrčil ke skoku.

Veruše podrážděně zasyčela, vyskočila a zavrtěla se ve vzduchu, až vlasy divoce zavířily kolem ní. V okamžiku, kdy chodidly opět dopadla do díry v zemi, vyprskla hlína. Démonka zmizela ve výbuchu vlhké půdy.

»Nenechte ji utéct!« Trojice přiskočila k jámě, ale bylo pozdě - v kypré hlíně se hýbali už jen červi a brouci. Striga se ponořila země jako balvan do jezera.

»Bohové! Takhle hrabat bych nedokázal, ani kdyby tu byly zakopané všechny kosti světa!«

„Pořád je blízko.“ Rogan kolem sebe kroužil běsovským, krvavě planoucím pohledem. *„Pohybuje se pod zemí. Dávejte pozor.“*

»Musíš ji zabít. Krvavým ohněm meče.«

Černokněžník zachytil pohyb půdy mezi stromy.

„Za mnou! Rychle!“

Rozběhli se do mlhy.

„Už jsou skoro tady!“ zakvílel Borevít při pohledu na záplavu černých brouků, hrnoucích se ze vstupní chodby do dvorany. Dvacítka lesoviků z vladykova rodu před tou zkázou zděšeně ustupovala jako semknuté stádečko ovcí před vlčí smečkou.

„Vidím!“ Mirena v pokleku foukala do ohniště a hrubě klela. Teď by se jí hodila kouzla, vyčarovala by oheň lusknutím prstů... Jako na zavalanou zatancovaly ohnivé jazýčky a suché chrastí zahučelo plamenem. Mirena vyskočila s hořící větví v dlani a hodila ji ke dveřím. Souvislá vrstva brouků se roztrhla, pálená tělíčka zasyčela.

„Uděláme kolem sebe ohnivý kruh!“ štěkla Vosa na lesoviky. „Rychle!“

Lidičkové se rychle dali do práce a raz dva kolem sebe vytvořili nízkou hradbu hořícího chvojí. Uprostřed toho pokřikování, horečnaté činnosti a foukání do plamenů však Mirena zachytila jiný, varovný zvuk. Otočila se. Přicházelo to ze svatyně v zadní části paloty. Tasila meč.

Vzadu, za zástěnou ze zubřích kožešin, ve stínu posvátného buku, se něco hýbalo. Mirena opatrně, s mečem připraveným k úderu, překročila hořící kruh a vydala se tím směrem.

„Mireno?“ zavolal za ní Borevít.

„Nechod'te za mnou!“ přikázala. „Zůstaňte v kruhu!“

Poslechli, vyprovázejíce ji vystrašenými pohledy. Mečem odhrnula zubří kožešinu a vkročila na obětiště. Ze všech stran se na ni mračily modly předků a būžků. Zvuk však přicházel zpoza buku. Mirena obešla nízký obětní stůl a opatrně nahlédla za statný, věky zvrásněný kmen. Odporný zápach ji varoval, ale když spatřila čerstvě rozrytou, do stran kypící hlínu, procedila skrz zuby sprostou kletbu.

„Mireno,“ ozvalo se z přítmí.

Bojovnice se přikrčila. „Veruše...“

„Takže žiješ,“ dodal hlas. „Mysleli jsme, že ti Morag zakroutil krkem.“

Mirena udělala ještě jeden opatrný krok a konečně ji uviděla. Veruše se krčila za kmenem, široce rozkročená, s tělem podivně napjatým - vypadalo to, jako by se chystala родit vestoje. A skutečně: břicho se jí už nadouvalo obludným životem.

„Věděla jsem, že jsi to ty,“ zachraptěla Mirena.

„Kam se poděla tvá magie? Necítím ji. Je z tebe obyčejný smrtelník. Jen bezcenné maso, kosti a touhy.“ Z koutku démončiných úst vypadl červ. „Pojď, zkrátím tvé trápení.“

Mirena zavrčela a pozvedla meč, ale to, co vzápětí spatřila, proměnilo její nohy v kámen.

Veruše nedřepěla v pozici ulevujícího si člověka pro nic za nic: pohlaví i konečník se jí najednou doširoka otevřely a z útrob špinavého těla vystříkla záplava slizu, brouků a červů. Šerou svatynku naplnilo šoupání tisíců drobných nožiček, krovek, křídel a tykadel.

„Voso?“ zavolal od ohniště Borevít hlasem plným obav.

„Nechod'te sem!“ vykřikla.

Jakoby přilákaná jejím hlasem, živá vlna okamžitě nepřírozenou rychlostí vyrazila proti Mireně. Ta zaječela, zhnuseně a odhodlaně zároveň... a vyrazila proti Veruši. Chrobáci jí křupali pod nohama.

Démonka se ani nepokoušela uhnout. Hrot meče se jí zabořil mezi ňadra a čepel hladce vklouzla do těla. Zarazila se až o zástitu. Veruše ani nevzdychla. Popadla Mirenu za zápěstí, trhnutím si ji přitáhla blíž a vycenila na ni zuby.

„Hlupačko. Zapomněla jsi snad, že takhle mě nezabiješ?“ Vzápětí rozšklebila ústa, vydala klokotavě dávivý zvuk a z jejího hrdla vychrstl na protivnici další hnusný proud. Mirena se pokusila Veruši vytrhnout, ale uklouzla a s výkřikem spadla pod ni. Okamžitě ji zasypala havěť, neustále se valící z tělesných otvorů příšery. Veruše si vytáhla meč z těla a zahodila ho někam k modlám lesovických předků. Mirena vrískala jako smyslů zbavená. Snažila se vyhrabat na nohy a zároveň ze sebe dlaněmi štitivě smetala ten ohavný, kousající a štipající hnus. Veruše ji popadla za vlasy, strhla ji zpátky a naklonila se nad ni. Znovu otevřela ústa.

V tom okamžiku démonkou trhl náraz. Zaječela. Šíp se do měkkého těla zaryl až po opeření. Ani nepátrala po útočníkovi, pustila Mirenu a vrhla se po hlavě do díry, kterou přišla. Hlína vyprskla a ohava se začala rychle nořit mezi kořeny buku.

„Uteče nám!“

Zubří kožešiny se zavlnily, když na svatiště ladným skokem vrazil Goryvlad. Veruši už z hlíny trčely jen nohy a i ty se rychle ztrácely. Vlk v poslední chvíli sevřel v tesácích kotník strigy. Zpod země uslyšeli přidušený vrískot, démonka se zasmíkala, zemina létala všude kolem. Byla silná, Goryvlad se musel pořádně zapřít tlapami do podlahy a zatáhnout vší silou. Přiběhl Dagomir, zahodil luk a popadl Veruši za druhou nohu. Společně ji veškerou silou táhli zpátky na světlo. Když se vynořila hlava, strigin příšerný řev se rozlehl dvoranou. Kroutila se jako ohyzdný velký plaz, silnými nehty rozrývala hlínu i kůru buku. Když si tím nepomohla, prudce se skrčila jako žena přijímající svého milence zezadu a z jejích tělesných otvorů vychrstl na lesovíka i vlka pořádný proud brouků a červů. Stisk na

kotnících okamžitě povolil. Veruše se prudce otočila a vytrhla tak nohy z Dagova a Gorjova sevření. S nenávisným skučením vyskočila a přikrčila se. Červy olepený Dagomir padl na všechny čtyři a z úst mu vytryskly zvratky. Goryvlad se zběsile zmítal ve snaze dostat ze sebe hemžící se hmyz. Ve Verušiných útrokách to opět zabublalo, tělo se začalo nadouvat hnusným životem. Pochva i svěrač konečníku se doširoka otevřely jako bezzubá ústa hnusného slepého tvora ryjícího v hlubinách...

Vtom však vrstva brouků a červů zakřupala pod přibíhajícími chodidly, něco rozhodilo zubří kožešiny a přítmi v přístěnku prořízlo krvavé světlo. Veruše se překvapeně ohlédla. Víc už toho nestihla.

Zášleh rudého ohně ji rozčísl od hlavy až k rozkroku.

Rozpolcené tělo se doslova rozprsklo v proud slizu a hnusných tvorů. Mirena nepřestávala křičet a klít. Rogan jí rychle pomohl vstát a táhl ji pryč od křečovitě se zmítajících zbytků Krugovy přísluhovačky. Dagomir a Goryvlad se potáceli za nimi.

„Ven!“ zahučel černokněžník na lesoviky. „Všichni ven!“

Nikoho nenapadlo neposlechnout. Krátce předtím, než Mirena za hloučkem v panice pokřikujících mužůků vběhla do chodby, ještě se letmo ohlédla. Černokněžník uprostřed dvorany zabořil kolena do slizu a zabodl Krutomor do tvrdé podlahy. Čepel zahořela, červené plameny vyšlehly do všech stran a vzápětí už se ohnivý kruh hnál síní a nemilosrdně pálil všechnu nepřirozenou odpornost, která mu přišla do cesty.

Víc Mirena neviděla. Vyběhla na dvůr, tam padla na kolena, prohnula se v křeči a důkladně se vyzvracela.

„Otčeeeeeeee...“

Čarodějem to trhlo, jako by ho znenadání zasáhl šíp. Ve výkřiku, doznívajícím mu v hlavě, bylo tolik bolesti a zoufalství, že se i on sám zkroutil jako list v ohni. Skuče skrz zaťaté zuby, klesl na kolena. Nebýt pohotových rukou, které ho okamžitě zachytily, padl by obličejem na chladnou skálu.

„Kругu!“

„Pane?! Co se stalo?!“

Lapal po dechu a srdce mu tlouklo až někde v krku jako dusivě pulzující boule. Jen s vypětím všech sil odtrhl mysl od toho umírajícího vědomí a důrazně, bez slitování ho vytěsnil ze svého nitra. Nešlo to jinak.

„Co je s tebou, pane?!”

„Dejte mu napít krve!” přikázal jeden z rozrušených hlasů, které ho obklopovaly. „Rychle, Ctimíre, prořízni té čubce chřtán...”

„Ne...” zachraptěl Krug, syčivě se nadechl a s námahou zvedl hlavu.

Ten, co mu přiskočil na pomoc, byl možná třinácti nebo čtrnáctiletý mládenec s kloubovitě neohrabanou, rychle vytáhlou postavou. I jeho hlas zjevně teprve nedávno získal mužnou hloubku a pádnost. Rozčepýřené tmavé vlasy mu ve větru neposlušně lechtaly pohublý obličej s prvními rašícími vousy.

„Pane?” promluvil na něj opět chlapec, celý vystrašený.

Krug se pomalu vzpamatovával. Rozhlédl se. Upíraly se na něj více než tři tucty zmatených, otázkami a obavami naplněných pohledů. K rannímu obřadu, kterým každý den lapali a zaklínali denní světlo, aby jeho silou nakrmili Belboha, se dnes sešlo neobyčejně mnoho služebníků svatyně. Nejen ti, kteří přebývali přímo na Kančí hoře, ale také mnozí z okolních lesů a podhorských osad, kde byli prodlouženou rukou Krugovy moci a nadvládly. Tak trochu stranou od více než dvacítky zaklínačů a čarodějnic se držela družina najatých hrdlořezů. Neměli ponětí o kouzlech, ale vidina kořisti ve službách obávaného Bratrovraha v nich přebila strach z běsovských mocností a přivedla je na horu. Krugovi se jejich služby hodily - ocel za jistých okolností dokázala být pádnější než čáry. Jejich vůdcem byl zkušený zabiják jménem Krasej, vysoký šlachovitý čtyřicátník se zjizvenou tváří a mastnými popelavými vlasy.

„Co to bylo, Krugu?” zeptal se a znepokojeně nakročil vpřed, žilnatá ruka svírající jílec meče v pochvě u boku.

„Očividně magický útok,” odvětil namísto vrchního mága Zbygněv, bělovousý, jednooký lutický čaroděj, jeden z těch, kteří sem přitáhli s Krugem už před třiceti lety, aby mu pomohli pokořit hrdého Černovira. „Slyšíš, Krugu? Mám pravdu? Zasáhl tě někdo zlým zaklínadlem?”

„Ne,“ zavrtěl vládce Kančí hory hlavou. „To byla jen... Veruše.“ Shromáždění na vrcholu skaliska zahučelo, ve vzduchu zavířily čarodějné proudy.

„Veruše?“ zopakoval Zbygněv. „Stihlo ji snad něco zlého?“

„Je po ní,“ zavrčel Krug a pohlédl mu do zdravého oka. „Nešťastné stvoření... Varoval jsem ji, aby *ho* zatím jen sledovala, aby počkala na mé rozkazy. Jenže ona zaútočila. Hloupě odhodila svou pověstnou trpělivost a sama tak strčila krk pod ostrí Krutomoru...“

Ta slova způsobila, že obětiště zastřelo hrobové ticho. Jen dívka připoutaná k Belbohově kamenné modle stále tichounce, unaveně vzlykala.

„Černovirův syn?“ zeptal se Zbygněv chraplavě. „On ji zahučil?“

Krug přikývl. „Radhostovým mečem. Démon zakletý v čepeli roztrhal Verušinu duši na kusy a hltavě se jimi nakrmil. Zřetelně jsem cítil jeho tesáky, nehmotné, ale přece ostré jako dýky a sálající strašlivým horkem. Zahynula ještě strašněji než ubohý Morag.“

Účastníci rituálu jako by srostli se skálou. Hodnou chvíli bylo slyšet jen kvílení větru nad horou. Opíral se do vysokých dřevěných stěn nedaleké svatyně, kroutil se kolem skaliska i nad temenem hory, které se rozprostíralo pod útesem. Kdysi návrší zakrývala temná zeleň divoce rostoucího posvátného háje. Dnes bylo pusté, poseté jen černými kameny a starými tlejícími vývraty. Spálené kmeny roky vyčítavě trčely proti nebi, ale postupně se změnily v černý prach, který víchry ze severních hor rozprášily po lesích směrem k Moravě.

„Pomůžu ti vstát, pane,“ nahnul se Ctimír k vládci hory.

„Není potřeba,“ odstrčil Krug junákovy ruce. Zvedl jednu nohu, opřel se dlaní o koleno a pomalu se vztyčil. „Ještě nejsem starý chcí-pák, který bez pomoci nedojde ani do kadibudky. I když někteří si to očividně myslí.“

„Kdo by se opovážil pochybovat o tvé síle?“

„Divil by ses, kolik vzdoru a zrádných myšlenek tu přebývá,“ zabručel čaroděj a významně se ohlédl. Ctimír se překvapeně otočil a s ním i celé shromáždění. Až teď zaslechli tiché, téměř šelmovsky lehké kroky na skále. Od schodiště v příkré strži, jediné přístupové cestě sem na vrchol skaliska, se k obětišti blížil štíhlý, vysoký muž

něco před třicítkou. Tvář měl stejně jako Krug hladce oholenou, jeho kůže však byla bez jediné jizvičky nebo kazu. Vítr mu povlával jeho dlouhými plavými vlasy a pročesával kožešinu pláště, přehozenou přes ramena.

„Vítej, Svarune," ucedil Krug nevlídně. „Jaká pro nás čest, že se připojíš k obřadu na Belbohovu počest. Zřídka tě tu vidíme. Nějak příliš často opouštíš horu a na celé dny mizíš v divočině, sám, nikým neviděný, za neznámými cíli. Až mi mysl stravuje otázka, jestli jsi pořád oddaný zájmům svatyně."

Mladý čaroděj přešel uličkou v uctivě rozestoupeném houfu a stanul u modly. Krugův nevrlý tón ho ani v nejmenším nevyvedl z míry. „Právě naopak, otče. Zatímco většina z vás zůstává zalezlá v bezpečí na hoře, já upozorjuji, co se děje tam dole. Mnozí z vás si ani neuvědomují, že knížectví je v pohybu. S blížící se válkou se mění rozložení sil a já chci být přímo u toho, vidět události na vlastní oči a využít možnost je ovlivnit. Ty tu šanci zahazuješ. Proč by měla svatyně stát stranou, až se bude přerozdělovat moc?"

Krugova tvář vypadala jako umrlčí, když na Svaruna vycenil zuby. „Ty mne obviňuješ, že se nestarám o zájmy svatyně? Hovoříš z tebe zpupnost a krátkozrakost. Ještě pořád držím nitky událostí v rukou já a velmi dobře vím o každém pohybu tam dole ve světě smrtelníků. Něco si ale očividně neuvědomuješ, Svarune. Válka s goriči není to největší nebezpečí, které Kančí hoře hrozí."

„Ach ano," přikývl mladý mág nevzrušeně. „I ty jsi to cítil, otče?"

„Proč bych to neměl cítit?" proklál ho Krug zlým pohledem. „Máš snad dojem, že ztrácím svou moc?"

Mladík zúžil oči. „Ne, chtěl jsem jen..."

„V okamžiku smrti se na mne napojila," neposlouchal ho starší čarodějník. „Prošla mnou všechna její bolest."

Na chvíli zavládlo napjaté ticho.

„Znamená to, že Černý už je blízko," promluvil nakonec Svarun.

„Blízko," zavrčel Krug. „Brzy se s ním střetneme tváří v tvář."

„Jen se mi to zdá, otče, anebo z tebe opravdu cítím strach?"

Čaroděj na něj zprudka pohlédl. Svarun jeho pohled pevně opětoval. Shromáždění ztuhlo. Trvalo hodnou chvíli, než přišla odpověď.

„Není to jen zdání. Bojím se.“

Všichni přítomní na něj překvapeně pohlédli - tucty očí, obyčejných, dravčích i démonicky zářících, naplnil údiv nad tím přiznáním.

„A vy byste se taky měli bát - vy všichni!“ přelétl Krug pohledem zmatené tváře. „Strach je často výsadou rozumných. Bez něj svého nepřítele lehce podceníte. Morag i Veruše se už poučili, že to může být osudná chyba.“

„Důležité však je rozlišovat mezi strachem a respektem, otče,“ namítl Svarun. „Nositele Krutomoru respektuju - koneckonců, dokázal zabít mého bratra a teď i tu smradlavou hlupačku. Vose kouzly pomotal hlavu tak, že mu teď slouží jako poslušná čubka. Uznávám, že Černý má jisté schopnosti. Ale nehodlám se ho bát. Vyrazím mu v ústrety a náležitě ho přivítám.“

„Ne!“ Krugův hlas sekl jako studené ostří. „Selhání už bylo dost. Budeme mu čelit tady, na hoře, zpoza bran svatyně, společnou silou. Je na tom zkurvysynovi, aby udělal první krok. Ať předvede své schopnosti a my mu dáme ráznou odpověď.“

Svarun nakrčil čelo. „Víš dobře, že takový způsob boje je mi cizí. Kdysi dávno bys se mnou souhlasil...“

„Čímž chceš říct, že jsem starý pes, kterému věk otupil tesáky, je to tak?“ zavrčel vládce Kančí hory.

„Já jen říkám, že už mě omrzelo vyčkávat. Půjdu mu naproti.“

Žilnaté ruce, trčící z rukávů Krugovy haleny, se zkřivily jako pařáty dravce. Vzduch mezi muži se začal vlnit úporně zadržovanou magií. Ti, co stáli blízko nich, nenápadně ustoupili. „Poslechněš mě Svarune! Zakazuju ti jednat na vlastní pěst, rozumíš?“

Vítr škubal cípy pláště.

„Rozumím,“ přikývl nakonec Svarun. Tvář měl bez výrazu, oči studené, nehnul ani brvou. „Velmi dobře ti rozumím, otče.“

S těmi slovy sklonil hlavu v gestu předstírané úcty a otočil se na patě. Všichni mu rychle ustupovali z cesty. Nešel však ke svatyni, mířil zpátky ke schodišti. Stíny ve strmé rozsedlině rázem pohltily jeho štíhlou siluetu.

Krug se zhluboka nadechl, aby uhasil plamen hněvu, a pohlédl na Ctimíra. „Dokončíme obřad, chlapče. Tohle je teď důležitější, než nějaké hloupé, zbytečné spory.“

„Jsem připraven, pane,“ sklonil mladík hlavu.

„Dnes poprvé obětuješ Belbohovi a staneš se tak navždy jeho služebníkem,“ podal mu čarodějník lesknoucí se nůž. Chlapec sevřel v dlaních kostěnou rukojeť s vyrytými magickými črtami. Záblesk světla na čepeli probral děvče přivázané k modle - jak se hned ukázalo, ještě pořád mělo dost slz, pořád dokázalo naříkat.

„Ctimíre... prosím...“ draly se ze staženého hrdla trhané vzlyky. „Zapřísahám tě při Svarogovi, nedělej to...“

„Už to více není tvoje sestra,“ řekl Krug tvrdě, když mladík zaváhal. „Tvými bratry a sestrami se dnes stanou ti, jenž slouží svatyni Krvavého ohně. Tohle už je jen bezcenná smrtelnice, pouhé maso a krev, sloužící jako potrava našemu vládci. Jakmile ji obětuješ, navždy přetneš své závazky s lidmi, ke kterým jsi předtím patřil. Nakrm Belboha, Ctimíre!“

Mládenec odvrátil pohled od zaslzených, prosebných očí oběti a přehlušil její naříkání zaklínadly na Belbohovu počest. Ruka svírala nůž tak ztuhle, že na ní naběhly všechny žíly. Shromáždění se připojilo ke vzývání, rytmiický sbor zaduněl nad útesem, ve vzduchu zavířila magie.

Ctimír rychle přiložil ostří k bílému hrdlu a mocně potáhl zprava doleva. Krev vystříkla na studený šedivý kámen, nářek zanikl v odporném chrčení. Dívčina hlava poklesla a řadra jí zalil červený proud. Zaklínání se vystupňovalo, vzlétlo k rannímu nebi v extatickém víru, a pak začalo pozvolna utíchat.

„Výborně,“ položil Krug s úsměvem ruku na rozechvělé junákově rameno, „věděl jsem, že to dokážeš. Jsi pravý služebník Belboha.“

„Pane, já...“

„Od této chvíle mě můžeš nazývat svým otcem.“

Vítr k nim donesl pronikavé koňské zaržání. Ohlédli se. Dole, pod skaliskem, se po cestě přes vypálený háj hnál jezdec. Zlatavé vlasy i kožešinový plášť za ním divoce vlály. Rychle dorazil ke staré rozpadlé palisádě, která obíhala celé návrší. Proletěl mezerou mezi

povalenými kůly a vzápětí se jako duch ztratil v hustém černém lese na úbočí hory.

„Žel,“ pronesl Krug, ale jeho oči zůstaly studené, „ač jsem jednoho syna získal, dalšího právě ztrácím.“

Ctimír netekl nic, jen si krví postříkaným rukávem rychle protřel vlhké oči. V duchu se zapřísahal, že je to naposledy, co projevil lidskou slabost.

Nad nádvořím vladykova sídla v Dřevnici se mlha mísila s kouřem. Odporný pach spáleniny přerazil všechny ostatní vůně a pachy. Čarodějný oheň nelítostně spálil všechno, co vyvrhly Verušiny útroby, přičemž skoro vůbec nepoškodil vladykův srub a stromy kolem.

Dřevěné stěny jen zlehka zčernaly píd' nebo dvě nad zemí.

„Našli nás,“ vyrazil ze sebe Dagomir mezi kašláním a pliváním. „Našli nás i tady. Do hovna, už nejsme nikde v bezpečí.“

„Ne,“ vyšel Rogan na zápraží. Přízračné světlo v jeho očích už pohaslo, opět byly temné a neproniknutelné. „Nebudeme čekat. Odejdemo odtud ještě dnes.“

„A já s vámi,“ řekla Mirena, když se mezi prsty vysmrkala. „A nehodlám se o tom s nikým dohadovat.“

Černokněžník přikývl a zasunul meč do pouzdra u pasu. „Samozřejmě, že pojeděš s námi. Tvá přítomnost v Dřevnici by ohrožovala lesoviky.“

»*Ale než vyrazíme na cestu,*« poznamenal Goryvlad, který jediný nemusel přemáhat dávivé nutkání, »*neškodilo by něco sníst.*«

Zprudka k němu obrátili pohledy. Mirena si významně odplivla a otřela si z úst zbytky žaludečních šťáv.

»*Co je? Vám při té potyčce nevytrávil?*«

Kapitola třetí

Jezdci slunečního boha

„**A**ť se propadnu!“ vyhrkl Dagomir, když se cestička přehoupla přes zarostlý hřeben a před jezdci se otevřelo široké údolí Moravy. Lesovik zastavil mulu, vztyčil se v třmenech a narazil si přilbici z medvědí lebky víc do obličeje, aby si zastínil oči před sluncem. Bylo krátce po poledni a Svarogův kotouč zářil z téměř bezoblačné oblohy s hřejivou jarní silou. Morava v tom světle zářila jako zlatá stuha, roztínající svěže zelenou pláň vedví.

„*Za těch několik let se to tu trochu změnilo, co?*« vynořil se zpoza stromů u cesty Goryvlad. Vlk ani chvíli nešel spořádaně s ostatními, neustále pobíhal někde kolem, čenichal v houštinách a lesních houštinách, naslouchal a všemožně se snažil odhalit případné nebezpečí. Po Verušině útoku byli neustále jako na trní.

„Trochu?“ Lesovik stále nevěřicně vrtěl hlavou. „Do hovna, podívejte se na to hrdé hradiště nad řekou. Když jsem tu byl naposledy, bylo to jen pár podlouhlých domů, které se krčily za obyčejnou kolovou hradbou jako chlěvy za plotem.“

Před poutníky ležel Vranibor, sídlo kmene Vranů. Morava se tu větvila a ve dvou proudech obtékala vyvýšenými s knížecím hradištěm na temeni. Jižně od sídla se obě větve zase slévaly, čímž vznikal dojem, že tvrz stojí na ostrově. Hradišti kraloval skutečný dřevěný palác - poschodový, s doškovými střechami, všude samý vyřezávaný sloup a modla. Chránila ho hrubá hradba z hlíny a silných trámů, zvenčí obložená kameny a nahoře zesílená zubatou palisádou. Každých padesát kroků se z opevnění zvedala k nebi masivní strážní věž.

„A podívejte se támhle,“ ukázal Dagomir na cestu, která se podél západního břehu Moravy táhla na sever. Kam až dohlédli, lemovala ji hustá zástavba, většinou masivní dřevěnice s vysokými slamenými střechami. Hemžilo se to tam pocestnými, vozy a jezdci. „Za mých časů se kolem rozprostírala jen pole a tu a tam se krčila zabláčená zemljanka.“

„Nejen za starých časů," ozvala se Mirena, když společně pobídlí koně. „Ani loni tady ještě nebylo tak živo."

„Není divu," utrousil Rogan. „Doted' obchod mezi jihem severem blokovali avarští mrchožrouti."

„Blokovali? Vážně?" pohlédl na něj Dagomir. „Ještě za mých mladých časů byli Avari považováni za dobré obchodníky a jejich ozbrojené družiny se staraly o bezpečné cesty."

„Jenže v letech před zánikem se Sagutajův kaganát začal rozpadat na jednotlivé kmeny a rody," vysvětloval Rogan. Obvykle mu nebylo příliš do řeči, ale dnes měli všichni dobrou náladu. „Frank a Bulhaři odřízli krkavce od zbytku světa, takže se museli živit převážně lupičstvím. To na dlouhá léta zablokovalo cesty. Pak ale kaganát lehl popelem a Karel Veliký se o kočovné lupičské smečky důrazně postaral - z jejich hlav by se dala postavit přehrada na Dunaji. A protože je v Podunají po letech opět bezpečno, na cestě je zase rušno."

Klusali po chodníku mezi čerstvě zoranými poli a hloučky rozkvétajících jabloní a hrušní. V korunách stromů štěbetala ptáčka.

„Kdo ví, jestli ještě žije starý kníže Nakon," zavzpomínal Dagomir.

„Kdeže, ten už dávno spí v urně pod mohylou," zavrtěla hlavou Mirena. „Dokonce i Ardagast, jeho syn a nynější vládce Vranů, už má šedivé vousy. I když je to pořád kus chlapa a vládne kraji železnou rukou."

„Zdejší knížata jsou z dobrého rodu," přitakal lesovik. „A hodně, hodně starého. Podobně jako vládci v kraji Holasiců a nahoře i Slezanů, i vraniborská knížata odvozují svůj původ od dávných Jazygů."

Rogan udiveně pozvedl obočí. „Vážně? Ti přece bojovali ještě s Římany."

„Přesně tak," přisvědčil Dagomir. „I slavné císařské legie se třáslý před dlouhými kopími a přesnými šípy Jazygů, skvělých jezdců v dobrých šupinových pancířích. To plemeno kupodivu nevyhynulo – na severní Moravě a u Slezanů dodnes žijí jeho potomkové, hrdě se bušící do prsou, z jak slavného rodu vzešli. Knížata a jejich družiníci si udržují čistou krev po předcích. Uctívají válečného boha

Svarožiče a jeho otce, prastarého slunečního boha Svaroga, jehož jméno si prý přinesli s sebou ze své dávné domoviny. Ale mezi námi, jejich nejslavnějším dědictvím po předcích je chovatelství koní. V tom jsou mimořádně nadaní, možná ani samotní Avari by se jim nevyrovnali. Podobně jako kdysi krkavci, i pravnuci Jazygů využívají svého lukostřeleckého umění k ochraně Jantarové cesty a kupeckých karavan před lupiči."

Jak se blížili k prvním srubům, Mirena si přetáhla kapuci pláště přes hlavu. Tetovaná tvář zmizela ve stínu.

„Zná mě tu příliš mnoho lidí," odvětila na Roganův tázavý pohled, „a mnozí na mě nevzpomínají v dobrém. Zbytečně bych na sebe přitahovala pozornost."

„Žertuješ, Voso?" odfrkl si Goryvlad. *»Dobře se na nás podívej. Jaká je podle tebe pravděpodobnost, že si nás lidé nevšimnou?«*

Osada, roztroušená podél cesty severně od hradiště, sloužila jako velké, hlučné tržiště. Vranibor byl důležitou zastávkou na moravské větvi Jantarové cesty, což sem přivedlo vskutku pestrý dav: dali se zde zahlédnout snědí avarští míšenci z Podunají, vousatí moravští kolohnáti i zpěvavě pokřikující kupci z českých krajů. Nechyběli plavovlasí Sasové a Bavoři, navzdory přísnému Karlovu zákazu pašující do Čech a na Moravu kvalitní meče a brnění z proslulých výhní v Porýní. Ale našli se zde i ryšaví Varjagové a samozřejmě protřelí gnómové - ti nesměli nikde chybět, jejich rozčepýřené červené kštiny se bystře proplétaly davem. Kolik jim bohové ubrali na tělesné výšce, tolik jim přidali na síle hlasu.

Obchod očividně vzkvétal. Takhle po zimě byly vozy a nákladní koně obtěžkaní hlavně kožešinami, společně s otroky nejdůležitějším zbožím ve slovanských krajích. Ale obchodovalo se tu se vším možným. Ze severu na jih putoval med, vosk, výrobky z mrožích klů nebo sobího paroží, a hlavně lesklý jantar. V opačném směru se vozila ta nejbělejší sůl, vzácné orientální koření, drahé látky z Cařihradu, bagdádské stříbro, sklo, perly, slonovina, víno.

„Zatímco jsem byl mimo, svět se pořádně změnil," bručel Dagomir. „Je divočejší, dravější, hlučnější..."

„Zapadněme do nějaké krčmy," navrhla Mirena. „Ať tomu davu nejsme na očích."

V tu chvíli se nad Vraniborem rozlehlo hučení rohu. Lidská řeka na cestě přestala proudit jako zaražená kouzlem vztyčenou přehradou. Kupci se přestali handrkovat, rachot kopyt a kol utichl. Skoro všechny hlavy se obrátily k severu. Asi míli od hradiště se Morava v širokém oblouku stáčela na severozápad. Uprostřed onoho oblouku se nad krajinou zvedal táhlý trojklanný kopec. Právě odtamtud přilétal ten zvuk.

„Co je to za místo?" zeptal se Rogan, mhouře oči před sluncem. „Na návrší vidím nějakou modlu..."

„To je Svarožičův pahorek," odvětila mu Mirena. „Slunečnímu bohu se obětuje takhle uprostřed dne. Roh svolává lidi k obřadu. Nic zvláštního, děje se to každý den..."

„Mýlíš se, paní," promluvil na ně prodavač uzelených ryb, vedle jehož stánku právě stáli. „Dnešní obřad je mimořádný. Bude totiž vykonána věštba. Posvátný hřbec rozhodne, jestli půjdeme do války. Celý kmen na tento soud netrpělivě čeká." S těmi slovy trhovec začal rychle skládat své zboží zpátky do proutěných košíků.

Lidské mraveniště se zahemžilo. Odevšad bylo cítit vzrušení, napětí a zvědavost. Mnozí hned zanechali nedokončené práce a nedočkavě spěchali po cestě k posvátnému kopci.

„*Podívejte se támhle,*« upozornil je najednou Goryvlad. Vlčí čenich ukazoval na jih, k hradišti.

Bránou knížecího sídla právě proklusala početná jízda. Kopyta ušlechtilých dlouhonokých koní zarachotila na mostě přes říční rameno na úpatí pahorku a družina vyjela na hlavní cestu. Mířila, jak jinak, ke svatišti na severu. Všechno, co mělo nohy, se jezdcům klidilo z cesty.

„Do prdele," zaklela Mirena, stáhla si kapuci ještě hlouběji do tváře, obrátila hnědáka a pobídla ho mezi sruby. „Ardagast a jeho synové. Nemusejí mě vidět."

„Ehm," odkašlal si Dagomir, obraceje pohled k Roganovi, „Vos má pravdu. Raději se stáhněme, ať si nás nevšimnou." Černokněžník postřehl lesovikovy rozpaky a přimhouřil oči. „Proč?"

„Protože tvá podoba s Černovirem je nepřehlédnutelná. A Ardagast si tvého otce určitě pamatuje. Mohl by tě poznat.“

„No a?“ nechápal Rogan, ale poslechl a sjel za Mirenou a Dagomirem z cesty. „Říkal jsi přece, že Vranibor a Kančí hora spolu vycházeli dobře. On a Kníže. Nakonec byli dokonce přátelé.“

„To ano, ale s Ardagastem je to trochu složitější. Je tu něco, co jsem ti zatím neřekl, a tohle není právě nejvhodnější chvíle...“

Dunění kopyt se blížilo. Rogan se ohlédl v sedle.

V čele impozantní jízdy klusal robustní zjizvený padesátník v dlouhém purpurovém plášti, zlatem vyšíváné suknici, kalhotách z drahého sukna a v botách z hříběcí kůže. Dlouhé černé vlasy a vousy sahající až na hrud' už byly vydatně protkány stříbrem, ale muž měl stále pevné držení těla a sálala z něj moc a autorita jako z modly nějakého válečného boha. Za ním, také ve slavnostních oděvech, jelo sedm mladíků ve věku od deseti do pětadvaceti let. Ani jeden z nich nezapřel podobu s nejstarším mužem – vlasy a vousy jako havraní peří, snědá pokožka, mírně sešíkmené tmavé oči, hrdě vztyčené hlavy. V uctivé vzdálenosti za nimi klusali neméně honosně oděni družiníci.

Roganem trhla zvláštní předtucha. Obrátil zrak k lesovikovi.

„O co tu jde, Dagu? Co jsi mi zatajil? Jaký spor měl Ardagast s mým otcem?“

Mužík se poškrábal na velkém pórovitém nose. „Chceš to slyšet? Právě teď?“

„*Mě to teda zajímá,*« posadil se Goryvlad a vzhlédl jako pes, čekající na kost.

„Mě taky,“ přisvědčila Mirena. „No tak, Dagu, vysyp to.“

Rogan jen významně zvedl obočí a tvrdě se na lesovika podíval.

„Vzpomínáš si,“ odkašlal si Dagomir, „jak jsem ti říkal, že tvá matka byla z knížecího rodu?“

Roganovi se vyrovnaly vrásky ve tváři. Okamžitě všechno pochopil.

„Ze vznešeného,“ dodal lesovík, „a hodně, hodně starého knížecího rodu...“

„Už do toho vidím,“ vydechla Mirena.

„*Já taky. Vlastně jsem to tušil.*«

„Zvláštní," ozval se po dlouhé odmlce černokněžník, hledě Dagomirovi do očí. „Proč jsme si o mé matce nepromluvili dřív?"

Mužik pokrčil rameny. „Ty ses nikdy neptal... A já jsem si říkal, že k tomu jednou dojde... Že si najdeme klidnou chvíli, sedneme si k poháru dobrého vína..."

„Kdo byla Slavěna?" přerušil ho Rogan. „Ardagastova sestra?"

„Přesně tak. A on byl tehdy mladý a prchlivý a ostře nesouhlasil s tím, aby jeho sestra odešla s Černovirem na Kančí horu. Tvrdil, že je potřeba ji vdát za vládce nějakého silného sousedního kmene, upevnit jejím prostřednictvím vraniborskou moc. Jenže starý kníže Nakon si tvého otce vážil - možná se ho i trochu bál - a nechtěl stát mezi ním a Slavěnou."

Černokněžník pomalu, zamyšleně, s nakrčeným čelem pokýval hlavou. Pak najednou zatáhl za otěže a obrátil koně k cestě.

„Počkej," zvedla Mirena hlavu, „kam jedeš?"

„Kam asi? Jsem zvědavý na věštbu."

Goryvlad ho bezstarostným krokem následoval. Dagomir a Mirena si vyměnili pohledy. Lesovik pokrčil rameny, Vosa syčivě zaklela, ale pak oba popohnali svá zvířata.

Pod Svarožicovým kopcem bylo rozcestí. Jedna větev cesty odbočovala na západ a vedla podél Moravy k Trstenické zemské bráně, do Čech. Druhá cesta se točila kolem trojklanného kopce a směřovala na severovýchod k širokému brodu přes Moravu, nad kterým se na strmém pahorku tyčila nevelká strážní pevnost. Cesta pak vedla dále, k sídlům kmene Holasiců na Odře a odtamtud buď k Wawelu nad Vislou, anebo do Opolu a Vratislavu v krajích Slezanů.

Rogan a jeho společníci však odbočili ke kopci a nechali se dychtivou lidskou řekou unášet vzhůru svahem. Vypadalo to, jako by na temeno kopce někdo nasadil dřevěnou korunu. Palisáda nevynikala výškou ani masivností, měla spíš mystický význam - každý z kůlů byl nahoře vyřezávaný do tvaru jednoduché hlavy, takže návrší vlastně chránil dlouhý, pevně sevřený šik model.

„Pokud někoho zajímá můj názor," promluvila Mirena ze stínu pod kápi, „tak si myslím, že není ani trochu rozumné proměnávat se na shromáždění kmene. Už jen proto, že čarodějové z Kančí hory mají své špicly všude..."

„*Ted' už je to jedno,*« ohlásil se Goryvlad. »*Beztak nás viděla přinejmenším polovina všech Vranů...*«

„Kromě toho," dodal Rogan, „věštba se bude týkat výpravy proti goričům. A to se týká i nás, protože až zaduní válečné rohy, bude se železem rámusit i pod svahy Kančí hory."

Před vysokou vyřezávanou bránou jim přehradila cestu pozvednutá kopí. Strážcové posvátného návrší na sobě měli honosnou zbroj blýskající se stříbrem a leštěným bronzem.

„Kam se hrnete na těch koních, hlupáci?" vykřikl nevlídně velitel stráže. „Nevíte snad, že půdy posvátného vršku se smějí dotknout jen kopyta Svarožičova hřebce?"

Rogan nevlídně pohlédl na hrot kopí, téměř se opírající o jeho hrud', a pak sklouzl pohledem po násadě až k muži, který zbraň držel. Mladý ozbrojenec kopí okamžitě stáhl a zvedl proti nebi. Černokněžník se ohlédl a pokynul svým druhům. Všichni bez odmlouvání sklouzli ze sedel.

„Já na vás ráda počkám tady," ujala se Mirena dohledu nad koňmi a skrovnými zásobami, které vezli na hřbetech mul.

„Také se dovnitř nesmějí vnášet žádné zbraně," pokračoval velitel stráže. „A už vůbec za ohradu nesmí vkročit to hnusné psisko, mohlo by posvátného bělouše vyplašit!"

» *Vlk!*« ohradil se Goryvlad s temným zavrčením. »*Jsem vlk, jasné?*«

Ozbrojenec ztuhl, zamrkal a potřásl hlavou. Podivný hlas v hlavě se už ale neozval, takže opět narovnal záda a obrátil přísný pohled k přicházejícímu davu.

Rogan a Dagomir odložili všechno železo, ale když procházeli branou, strážcové je přesto doprovázeli nedůvěřivými pohledy.

Návrší bylo travnaté, nerostl tu jediný strom. Hned za ohradou po pravici přichozích se z úbočí zvedala honosně zdobená budova s vysokou doškovou střechou.

„Svarožičova svatyně?" zeptal se Rogan.

„Ne. Jen příbytek velekněze a některých žreců," odvětil lesovik. „Za ním, pokud si dobře vzpomínám, je stáj, kde chovají posvátného hřebce. Bělouš se většinu dne prohání po kopci a lidé ho vidí ze

všech stran. Věří, že na jeho hřbetě cválá neviditelný bůh a dohlíží na hradiště."

„Hm."

Davy Vránů i zvědavých cizinců se shromažďovaly kolem sva tiště na vrcholu kopce. Uprostřed kruhu ohraničeného nízkými bílý-mi kameny se tyčila mohutná modla vytesaná ze šedivého kamene. Bůh se čtyřmi obličejí, hledícími do všech světových stran, měl na hlavě pozlacenou přilbici, na těle pancír ze stříbrných šupin a u boku meč vykládaný jantarem. Dva mladší žreci v bílých rouchách právě přinesli dlouhatánské kopí s nádherně tepaným zlatým hrotem a opřeli ho božstvu o rameno. V žáru vysoko stojícího slunce se špička posvátné zbraně oslnivě leskla, jako by byla vykována z úlomku Sva-rogo va meče.

Rogan a Dagomir ani nemuseli použít lokty, aby se dostali až ke kruhu z kamenů - stačil pohled do černokněžníkových temných očí anebo na divoce vyhlížejícího mužíka s medvědí lebkou na hlavě, a všichni se jim hned klidili z cesty.

Obřad už začal. Hlavní žrec obcházel hlavní modlu i několik menších dřevěných bůžků stojících kolem a rytmickým prozpěvová-ním zaklínal běsy a zlé mocnosti, aby nevstupovaly na pahorek a neovlivňovaly výsledek nadcházející věštby.

„Mudromir,“ usmál se Dagomir křivě. „Ten trouba ještě žije?"

Vraniborský velekněz byl asi sedmdesátiletý muž, ale díky dlouhému šedivému vousu, plešaté hlavě a až chorobně vyzáblé po-stavě vypadal ještě o dobrých dvacet let starší. Prostá lněná tunika, přepásaná opaskem ze stříbrných kroužků, visela na jeho kostnatém těle jako příliš velké hadry na strašákovi uprostřed pole.

Rogan se o žrece příliš nezajímal. Díval se doprava, kde mezi sebou mladší žreci drželi nádherného sněhobílého hřebce. Bylo to urostlé zvíře, ne malý huňatý koník, na jakých se většinou jezdilo v krajích severně od Dunaje. Na zádech měl skvostně zdobené sed-lo, což mělo okolostojícím dodat víru, že na jeho hřbetě sedí Svarožič a věštba bude vůlí samotného boha.

Žrec skončil se zaklínáním, vzhlédl k blýskavé modle a pozvedl ruce v modlitebním gestu.

„Všemocný Svarožiči, synu věčného Svaroga, bože nebeského ohně a válečného vítězství, žádáme tě o věštbu! Nasedni na svého posvátného hřebce a překroč kopí. Ukaž nám, jestli máme vyrazit do boje a prolít krev nepřátel na tvou počest, anebo máme setrvat ve svých sídlech a opevnit se proti útoku. Zaklínáme tě krví jednoho z našich protivníků! Přijmi oběť a vyjev nám budoucnost!"

Rogan zpozorněl. Vlevo stojící knížecí družina se rozestoupila a dva nejstarší Ardagastovi synové přivlekli na provaze oběť. Shrbená postava, špičaté chlupaté uši, až k očím zarostlé tváře a zorničky divoké kočky prozrazovaly příslušníka národa z Jesenných hor. Mladíci vtáhli goriče do kruhu. Kníže šel za nimi, mlčenlivý, vznešený, díky hustému černému obočí jakoby věčně zachmuřený. Zastavili se na místě, kde už ležela na udusané hlíně zkřížená dvě rituální kopí.

Mudromir pohlédl na Ardagasta. „Jako vládci kmene ti náleží povinnost vykonat žertvu, kníže Vranů. Chop se Svarožičova kopí a prolíj krev tohoto otroka."

Velmož přistoupil ke Svarožičově modle a s uctivě skloněnou hlavou sevřel v dlaních násadu kopí. Zatímco dva mladí žreci měli co dělat, aby masivní zbraň unesli, kníže ji zvedl docela snadno. Sluneční světlo se opět odrazilo od hrotu posetého čarodějnými črtami. Dav vydechl. Kníže zachmuřeně pokynul svým synům.

Junáci bezohledně srazili goriče na kolena. Jeden z nich trhl provazem, který zajatci poutal zápěstí za zády, čímž mu zvedl ruce a přinutil ho předklonit se nad zkřížená kopí. Zajatec pochopil, že nastala jeho poslední chvíle, a pokusil se vzdorovat. Drželi ho však pevně.

Ardagast sklonil kopí proti goričově hrudi. Mudromir a žreci začali zpívat. Oběť vydala nesrozumitelné, zoufalé zamumlání a ve vzduchu zasmrděly výkaly uvolněné ochablými střevy. Kníže se pohrdavě zašklebil.

„Vida, i vrah žen a požírač dětí se může bát smrti." S těmi slovy se rozpřáhl, udělal krok vpřed a bodl. Zlatý záblesk pohasl v goričově hrudi. Shromáždění vydalo sborové temné zahučení. Oběť se trhaně, křečovitě pokusila nadechnout, ale marně, hrdlo a ústa jí zaplnila krev. Kněžicové uchopili zajatce ještě pevněji a Ardagast vytrhl hrot z rány.

Vytryskl jasně červený proud. Kněžicové drželi třesoucí se tělo tak, aby krev stříkala na věštecká kopí. Když gorič ochabl a gejzír se změnil ve slabý pramínek, knížecí synové odtáhli tělo stranou. I Ardagast uctivě couvl od zakrvácených kopí.

„Přiveďte Svarožičova hřebce!“ zvolal Mudromir.

Dav se neklidně zavlnil a všichni se začali tlačit vpřed, aby viděli, co bude následovat. Právě na tuto chvíli všichni čekali. Velekněz převzal od mladších žreců uzdu bílého oře a vzhlédl do prázdna nad jeho sedlem, jako by tam skutečně viděl sedět božského jezdce.

„Zjev nám svou vůli, mocný vládce ohňů!“

S těmi slovy přiměl hřebce vykročit. Bělouš zafrkal, když ucítil krev, ale nesplašil se, potrásl pečlivě vyčesanou hřívou a překročil zkřížená kopí.

Levou nohou.

Shromáždění zahučelo. Kníže Ardagast pozvedl jedno z hustých černých obočí, ale jinak nedal znát, jestli ho výsledek překvapil. Zato nejstarší z jeho synů, stojící nad bezhlavou goričovou mrtvolou, sevřel rty a viditelně zbledl.

„Co to znamená?“ naklonil se Rogan k Dagomirovi.

„Nepříznivá předpověď. Kdyby vyrazili do boje, čekala by je porážka. Ale věštba se musí opakovat, aby se potvrdila.“

Mudromir obrátil koně a vedl ho zpátky přes kopí a velkou krvavou skvrnu, volna vsakující do hlíny. Oř na chvíli zaváhal, jako by si byl vědom, že je středem pozornosti a chtěl se ješitně popást na vlastní důležitosti.

Vranové zatajili dech.

Pak hřebec zvedl kopyto. Opět levé. Kníže Ardagast šlehl pohledem po nejstarším synovi. Mladík stál se zaťatými pěstmi a doslova hypnotizoval běloušovy nohy. Nic se nezměnilo. Kuň potvrdil nepříznivou věštbu.

„Je rozhodnuto!“ zvolal Mudromir. Bělouš zaržál a pohodil hlavou. „Svarožič nás dvakrát ujistil o své vůli - věštba není přízniv pro válečnou výpravu. Bůh nám radí opevnit se ve Vraniboru a vyčkat, až goričská horda sleze z kopců. Až pak se s ní srazíme v nelítném boji!“

Rogan pohlédl na nejstaršího kněžice. Mladík vztekle dupl nohou, vyměnil si s otcem vzdorný, nesouhlasem sálající pohled, zprudka se otočil na patě a rázně opustil obětiště.

„Tak, obřad skončil," utrousil Dagomir. „Předpověď Svarožičova bělouše nikdo nezpochybní. Je to staletá tradice."

Mudromir se ještě dal do zpěvu, ale shromáždění se už od zadních řad začalo rozcházet.

„Pojď," vzhlédl lesovik k černovlasému dlouhánovi. „Vypaříme se, než si nás všimnou..."

„Ne, Dagu," vymanil Rogan loket z jeho prstů. „Nemíním se skrývat. Beztak k tomu setkání jednou dojde."

„Do hovna, Černý..." procedil Dagomir skrz zuby, ale černokněžník už v tu chvíli překročil kruh z bílých kamenů. Mladší žreci si toho znesvěcení okamžitě všimli a rozhořčeně vyrazili proti němu

„Zadržte!" okřikl je Ardagast. „Nechte ho."

Kněží se zmateně zastavili. Rogan jako by je neviděl, díval se jen na Ardagasta. Kníže jeho pohled opětoval. Jeho obličej, přestože během rituálu zůstal téměř bez výrazu, teď prozrazoval údiv a nezodpovězené otázky. Vrátil posvátné kopí žrecům a zamířil k cizinci. Jeho synové za ním otáčeli překvapené pohledy.

„Tohle je podivné setkání," promluvil Ardagast pomalu, když se zastavil před Roganem. Zkoumavě se mu díval do tváře a v očích se mu rodilo něco jako poznání - jako když se někdo rozpomíná na něco, co považoval za dávno zapomenuté. „Jako by se přede mnou zhmotnili duchové dávných časů; přízraky těch, kteří už dávno měli být mrtví. Je to tím rituálem a božskou mocí, která sestoupila na tuto horu, že mi zrak zastířely takovéto podivné vidiny?"

„Nejsme duchové," ozval se Dagomir, stojící kousek za Roganem. „Ani vidiny. Ten, koho už dlouho považuješ za mrtvého, skutečně přebývá v Návu a dělá společnost Moreně. My jsme z masa a kostí."

Velmož k němu sklonil pohled. „Ty jsi Dagomir, že? To jméno stále nevymizelo z paměti Vranů. Říkali, že jsi zahynul po jeho boku, že vítr rozvál tvůj popel spolu s popelem posvátného háje na Kančí hoře..."

„Jak vidíš, vrátil jsem se živý, zdravý a neupečený," pokrčil lesovík rameny. „Není ten osud vrtošivý, kníže? Když jsi mě viděl naposledy, dělal jsem společníka černokněžníkovi. A dnes tomu není jinak, i když uplynulo dlouhých třicet let."

Ardagast upřeně pohlédl na Rogana. „Takže je to pravda?" zeptal se tak trochu nepřítomně. Očividně se v duchu probíral starými vzpomínkami. „Černovirův syn žije."

„Uhm," přikývl Dagomir.

Černokněžník měl najednou z nějakého důvodu pocit, že všechny zvuky kolem ztichly a lidé se vytratili, že tu stojí jen on a kníže, vpití pohledy jeden do druhého.

„Dlouho jsem za to tvého tvého otce nenáviděl," promluvil Ardagast ponuře. „Když Bratrovrah dobyl svatyni, vyprovázel jsem Černovira strašlivými kletbami. Za to, že odvedl mou sestru na Kančí horu a že dovolil, aby jí jeho dávná nepřátelství vzala život. Všichni si mysleli, že zahynula s ním. Ale poté, o hodně později, když můj hněv vyprchal, si začali lidé šeptat o tom, že Slavěna přežila. Že ji Černovir krátce před svým posledním bojem tajně odvedl na vzdálené místo i s dítětem, které nosila pod srdcem..."

„Přestože na Černovirovo jméno nevzpomínáš v dobrém," ozval se Dagomir, „Rogan za skutky svého otce nenese žádnou vinu."

Kníže pokýval hlavou. „Takže Rogan. Černý Rogan. Bohové, už jsem o tobě hodně slyšel. Nelítošný avarobijce, skvělý jezdec, proslulý lučištník. To je dědictví naší krve. Jsi dobrý syn rodu. Pojd'te."

Kníže se otočil ke svým vyčkávajícím, tázavě se tvářícím synům.

„Máme si toho hodně co říct."

Nad pahorkem přelétlo ržání Svarožičova hřebce. Jakmile ho žrecové pustili, radostně se rozběhl po travnatém svahu - krásný a zářivě bělostný jako záblesk slunce na čerstvém sněhu.

„Neuraz se, kníže," promluvil Dagomir a hřbetem dlaně si otřel zamaštěné a vínem omočené vousy. „Tvá pohostinnost je neocenitelná a bohové ať ti za ni dají dobré zdraví a mužnou sílu do posledního dechu. Kaše s medem a sušenými jablky byla vynikající, o tom uzeném stehnu s křenem a hořčicí ani nemluvě. Kvas z kobyliho mléka

je ostrý a víno lahodné. Chci se ale zeptat na ten sýr. Nezdá se ti trochu přezrálý? Vždyť po něm páchne celá dvorana!"

Ardagast se zachechtal. Seděli u dlouhého stolu ve velké kruhové síni s modlami předků po obvodu. Šest knížecích synů mlčky hodovalo a nenápadně pošilhávalo po podivných hostech. Rogan seděl v čele stolu naproti knížeti, s Dagomirem po pravici. Mirena oždibovala husí stehno ve stinném ústraní a obličej stále schovávala pod kapuci. Goryvlad chroupal kosti vedle Roganovy židle a tradičně se tvářil, že ho nic nezajímá a ničemu nerozumí.

„Není přezrálý," namítl s úsměvem velmož a vzal ze stříbrného tácu jednu sýrovou hrudku. „Je uleželý tak akorát. Možná nevoní moc vábně, ale je to skutečná lahůdka, pravý knížecí pokrm, připravený podle prastarého návodu. Nikde jinde nic takového neochutnáte, takže si směle nabídněte."

„Knížecí pokrm?" protáhl lesovik a s jistým váháním se natáhl a vzal si jeden kousek. „To se tedy nesluší odmítnout."

S nakrčeným nosem si opatrně ukousl. Všichni ho napjatě, s jistým pobavením sledovali. Dagomir převalil sousto v ústech, rozmačkal ho na jazyku, opatrně zažvýkal. A obočí mu vyskočilo vysoko k čelu.

„No?" zachechtal se zase Ardagast.

Mužik rázně přikývl. „Rogane, to musíš ochutnat, je to vážně добрta..."

Vtom se však rázně rozlétla vyřezávaná vrata a na prkenné podlaze zaduněly rychlé kroky.

„Pořád doufám, že to nemyslíš vážně, otče!"

Knížeti okamžitě zmizel úsměv z tváře. Do síně téměř vběhl sedmý kněžic, prvorozený. Kolem ohniště přešel tak rázně, že plameny zatancovaly jako v průvanu.

„Vladane," přivítal ho Ardagast zastřeným, hlubokým hlasem. „Nemůžeme to odložit na později? Promluvíme si mezi čtyřma očima. Mám tu vzácné hosty..."

„Ne, tohle nepočká!" Nejstarší kněžic přešel ke svému prázdnému místu po otcově pravici, ale nesedl si, opřel se rukama o kraj stolu a naklonil se k velmoži. „Opravdu se ve věcech války a přežití

kmene budeš řídit tím, kterou nohou nějaký kůň překročil zkrřížená kopí?!"

„O tom nepochybuj, synu." Ardagast se neklidně pohnul na svém kožesinami vystlaném knížecím stolci s vysokým vyřezávaným opěradlem. „Protože to nebyl *nějaký kůň*, ale posvátný oř našeho nejvyššího boha. Svarožičovou věštbou se náš rod řídil odpradáвна - už od dob, kdy jsme jako hrdý kmen z východních stepí poprvé udeřili na římské hraniční valy! A právě díky tomu, že jsme respektovali vůli bohů, přetrvali jsme až dodnes. Kolem nás se rodily a umíraly celé národy, ale my, Vranové z plemene Jazygů, jsme přetrvali a přetrváme i do budoucna!"

„Ale co Skalhrad?" zvolal rozvášněný mladík a jeho hlas se rozlehl dvoranou jako úder hromu. „Jak vysvětlíš Ctiradovi, svému nejoddanějšímu vladykovi, krvi našeho rodu, že mu odmítáš pomoc? Co myslíš, bude děkovat bohům za jejich vůli, až se dozví, že ses rozhodl obětovat jeho hradiště?"

„Skalhrad?" naklonil se Rogan k Dagomirovi.

„Pevnost na úpatí Jesenných hor, dva dny cesty na severozápad," odvětil lesovik tiše. „Vládne mu rod Ardagastových příbuzných..."

„Skalhrad," zavrčel kníže temně, „obětovat nehodlám. Pořád je strážní věží, kopím varovně namířeným proti goričské hordě. Ctirad je schopný vojevůdce, ubrání své hradby..."

„Tomu přece sám nevěříš, otče!" vykřikl Vladan pobouřeně. „Dokud byla ta chamrad' z hor roztříštěná rodovými válkami, dokud útočila rozdrobeně, Ctirad si s jejich loupeživými tlupami hravě poradil. Jenže teď se goričové spojili a na Skalhrad udeří mnohonásobná přesila. Jestli nevyskočíme na koně a nevyrazíme mu na pomoc, hradiště i celé pohraničí padne a havěť z jeskyní pod Pradědem zaplaví údolí Moravy. Opravdu je necháš přijít až k Vraniboru? Obávám se, otče, že tě pokročilý věk obral o rozhodnost, otupil někdejší obávané ostří..."

„Tak dost!" zahřměl Ardagast a prudce se zvedl ze stolce, zž číše zazvonily. „Kroť svůj drzý jazyk, Vladane! Jsi snad tak krátkozraký? I když vyrazíme na sever se všemi vraniborskými bojovníky, nebude nás dost! Goričové jsou vskutku v přesile. Pokud nad nimi

chceme zvítězit, musíme využít našich předností - a těmi jsou jezdecké umění, dlouhá kopí, zruční lukostřelci. Něco takového je nám v horských úžlabinách kolem Skalhradu nanic. Proto necháme goriče dojít k Moravě, do údolí, na rovinu. Necháme je, ať se opijí první prolitou krví. A pak na ně udeříme veškerými silami! Jezdci Vranů je rozpráší jako zajíce!"

Velmožova slova dopadala jako úder kladiva, ale nejstarší knížecí syn se před nimi přikrčil jen na chvíli. Vzápětí se nadechl a narovnal ramena. „Co by tomu řekli naši předkové, kterými se tak často oháníš? Ti nelítostní bojovníci, před nimiž se třásl samotný Řím? Jak by se jim líbilo, že hodláš čekat se založenýma rukama?“

„Jak se odvažuješ říct něco takového?!“ vyštěkl Ardagas a praštil pěstí do stolu. „Výhně a řemeslnické dílny chrlí meče a hroty šípů a kopí. Vyslal jsem posly k Holasicům a Slezanům, k mým příbuzným z pradávné krve Jazygů. Požádal jsem je, aby si vzpomněli na doby, kdy jsme byli jedním kmenem, a poslali své nejlepší jezdce. Goričové jsou hrozbou i pro ně. Jestli se ta sběr probije až k Jantarové cestě, s obchodem v těchto končinách je konec. Společně shromáždíme velké vojsko a skoncujeme s těmi odpornými lidožrouty rázně, nelítostně, jediným mocným úderem!"

Pod nápořem síly a hněvu, tryskajícími z knížete, Vladan konečně zkontroloval. Měl dojem, že i modly předků se na něj nesouhlasně mračí. Na dlouhou chvíli zavládlo ticho.

„Jenže co bude se Skalhradem?“ zeptal se kněžic nakonec, tentokrát už méně vzdorovitě.

„Pošleme tam dvacet jezdců," odpověděl kníže, také on už mírněji. „Víc by znamenalo přílišné oslabení vraniborské posádky. A pět vozů se zásobami a zbraněmi, které se už kují v Železicích. Jak vidíš," dodal s významným odfrknutím, „nesedím se založenýma rukama.“

Vladan se zhluboka nadechl. Chvíli si hleděli s otcem do očí. Pak prvorozený kývl. „Dovol mi velet té družině. Chci jet do Skalhradu, být na samé špici toho kopí, které opírá hrot o břicho goričské hordy.“

Ardagas po krátké odmlce zamyšleně přikývl. „Jed'. Vím, jak těžké by bylo udržet tě tady. Přímo na místě uvidíš, jaká je situace, co se děje v pohraničí. Jestli se goričové skutečně pohnou do údolí

v příliš velkém počtu, pořád je tu možnost vyprázdnit hradiště. Stáhnete se s Ctiradem k Moravě a pak společně vztyčíme z kopí přehradu, která zastaví tu krvelačnou záplavu. Věřím, že do té doby dorazí posily od severních kmenů a já budu moci vést proti goričům skutečné vojsko.

„Ctirad nikdy nenechá Skalhrad napospas nepřítelům," zabručel Vladan.

„V tom případě se musí spoléhat jen na pomoc bohů."

Nejstarší knězic si opět zhluboka povzdechl. „Dobrá tedy. Necht' se děje tvá vůle.“

„A vůle Svarožičova.“

„Jak říkáš. Odjízdim na sever bez otálení."

„V tom ti nebudu bránit. Ráno můžeš vskočit do sedla. Nechám na tobě, které muže si vezmeš s sebou. A teď si sedni. Chci, abychom se spolu napili a najedli.“

Vladan se rozhlédl po tvářích bratrů a hostů. Naposledy hlasitě zafuněl na znamení, že se sice podřídil otcově vůli, ale že pořád zastává jiný názor. Pak se posadil a vášeň z hádky rychle utopil v drahém řeckém víně, kterým jedna z okolo pobíhajících otrokyň naplnila jeho číši.

„Tak mě napadlo," promluvil Dagomir, natahuje se po dalším kousku voňavého vraniborského syra, „že bychom se k té výpravě na sever mohli přidat. Pokud nebude knězic Vladan proti. Skalhrad máme po cestě.“

„Takže máte skutečně namířeno do svatyně?" položil Ardagast pohár a otřel si prošedivělé vousy. „Lidé říkají, že ses vrátil pomstít otce, Černý. Prý se chceš popasovat s Bratrovrahem a jeho poskoky."

„Tak nějak," přikývl Rogan zamračeně.

„Potom věz, že ti nikdo z mého rodu nebude stát v cestě. Ani Ctirad ze Skalhradu, který je starým nepřítelem svatyně - lépe řečeno těch, kteří jí teď vládou. Nemůžu se ale zaručit za ty, kteří jednají za mými zády. Možná už jsi slyšel, že čarodějové z Kančí hory strkají své prsty do událostí v knížectví. Nalijme si čistého vína - mnozí vraniborští vladykové a stařešinové, ba dokonce prý i žreci ze Svarožičovy svatyně, jsou ve spojení s Krugem. Dej pozor, Černý, kryj si záda. Upřímně doufám, že tento meč," zavadil pohledem o Kruto-

mor, „je opravdu tak mocný, jak se o něm říká. A že s ním dokážeš alespoň takové divy, jako tvůj otec. Jistě chápeš, že mi není příliš po vůli, když v mém knížectví sílí cizí vlivy. A už vůbec ne, když jsou za tím kouzla Belbohových uctívačů. Belboh je úhlavním nepřítelem Svaroga, odpradávná našeho nejvyššího boha, protože jako denní běs krade jeho sluneční sílu. Proto nebudu vůbec nic namítat, když se svazky mezi kmenovými hodnostáři a současnými pány Krvavého ohně zpřetrhají - jestli chápeš, co tím myslím."

„Myslím, že je to víc než zřejmé," ozvala se najednou Mirena. Její uštěpačný, ba téměř pohrdavý tón zaučinkoval lépe než úder Ardagastovy pěsti do stolu - hned si získala pozornost všech. „Jistíš si dobré vztahy pro případ, že by náhodou Kančí hora dostala nového vládce. Přitom ale sám dáváš ruce pryč. Slyšel jsi už, že někteří ze svatyně jsou ve spojení s novým vládcem goričů, že mu dokonce pomohli získat jeho postavení? Znamená to, že máme společného nepřítele, kníže. Jenže ty se s pomocí pohraničí netrhneš. Tak nám tady nevyprávěj báchorky o tom, jak podporuješ náš boj proti Bratrovrahovi. Anebo se snad mýlím? Chceš snad ke Krugovu pádu přispět taky nějak jinak, než jen povzbudivým slovem?"

Přežvykující čelisti zaskočeně ztuhly, ruce s poháry klesly na stůl. Všechny pohledy se obrátily k černokněžníkově tajemné společnosti.

„Proč nám neukážeš svou tvář, ženo?" procedil kníže skrz zuby. „Řeč máš odvážnou, tak nač ty tajnosti? Jsi mezi přáteli..."

„Ne, kníže," odvětila a rázně si stáhla z hlavy kapuci. „Já se mezi tvé přátele určitě nepočítám."

Vládce Vraniboru při pohledu na její tetovanou tvář zbledl a stiskl zuby tak, že mu naběhly svaly na čelistech.

„Mirena," ucedil.

Vladan vyskočil, jako by ho něco štíplo. „U bohů, vždyť je to ta prokletá Svarunova..." Prudce zmlkl, když zachytil Roganův pohled.

„Svarunova co?" pronesla Mirena zlověstně, sledujíc kněžice hadíma očima.

„Kdo je Svarun?" zeptal se černokněžník chladně.

Na chvílku zavládlo tíživé ticho.

„Bratrovrahův syn," promluvil Ardagast ponuře. „Jeho skutečný syn, ne jeden z běsů stvořených během rituálů na Belbohovu počest. Krug ještě nemá svá nejlepší léta za sebou, ale o vládu nad svatyní se už musí dělit se svým prvorozeným. Svarun je mladý a plný síly a zloby. Ale tady spanilá Mirena ti o něm určitě bude vyprávět víc.“

Rogan a Dagomir pohlédli na Vosu. Dokonce i Goryvklad přestal chroupat kosti, zvedl hlavu a nastražil uši.

Mirenina tvář byla bez výrazu, oči jako dva kousky ledu. „Všechno důležité o Svarunovi bylo právě řečeno," odsekla, vstala a rázně opustila dvoranu. Nikdo ani nešpitl.

„Důvěřuješ té ženě, Černý?" přerušil Ardagast nepříjemné ticho. „Nevím, co ji k tobě poutá, ale ještě nedávno patřila k těm z Kančí hory, ví to každý Vran..."

„To už je minulost," opáčil Rogan zachmuřeně. „Věřím jí a už o tom nechci mluvit.“

Kníže pomalu, zamyšleně přikývl. „Dobrá. Spoléhám na tvůj úsudek.“

„Protože chcete-li cestovat na sever s mou družinou," doplnil Vladan, potřebuju mít jistotu, že s sebou nevezeme zrádce, který pošle zprávu do svatyně Krvavého ohně..."

„Máš mé slovo, kněžici," řekl černokněžník rozhodně. „Ale jestli máš pochybnosti, stačí říct a my vyrazíme ke Kančí hoře na vlastní pěst.“

Vladan mu pohlédl do očí. Upřeně, dlouho. A zavrtěl hlavou. „Tvé slovo mi stačí, bratranče.“

Ke stolu se přivlnily otrokyně a přinesly džbány s dalším vínem.

„Právě včas," zaradoval se Dagomir a nastavil číši sytě červenému proudu ze džbánu. „Tohle je ta správná chvíle připít si na šťastnou cestu. Necht' nás bohové ukryjí před čarodějnými zraky našich nepřátel!"

Ťukli si, až vzácný mok vyšplíchl z pohárů.

„Tím to celé začalo," řekla Mirena, když se Rogan zastavil v otevřených dveřích za ní. „Že jsem potkala Svaruna.“

Černokněžník se opřel o rám dveří. Vedly z komnaty na ochoz, obíhající první poschodí knížecího dvorce. Vosa už dřív vyšla ven,

opřela se o zábradlí a upíjejíc víno nepřítomně se dívala na Vranibor. Břehy Moravy halila tma, ale blikající louče a kahance vyznačovaly osídlení - podél cesty až nahoru k trojklannému Svarožičovu kopci, na jeho svahy a dál až k severovýchodnímu brodu. Na hradbách na úpatí ostrohu svítily pochodně a svými odrazy trhaly smolně černou hladinu Moravy.

„Na nic se přece neptám," zabručel Rogan. „Nemusíš mi o tom vyprávět."

Opět upila z korbelu. „Ne, neptáš se. Nikdy ses nevyptával na mou minulost. Na to, jak jsem se dala do spolku s vládci Kančí hory. Ani proč jsem se vydala po tvé stopě."

Pokrčil rameny. „Na některé otázky nepotřebuju slyšet odpověď. Stačí mi to, co vím. Ponořil jsem se ti do mysli, tu noc, kdy jsi ztratila svou magii..."

„Ano, vím..."

„Tehdy jsem slyšel hlasy z tvých vzpomínek."

„Tak jsi slyšel i Svaruna. Potkala jsem ho právě tady, ve Vraniboru. Dva čarodějové, rozumějící si ve své pýše, velikášství, samolibosti a pohrdání jinými smrtelníky. Byli jsme jako dva plameny, které se spojily v mocně planoucí požár... A oč silněji hořel, o to studenější popel z něj nakonec zůstal."

Mirena se otočila. Byla tma, neviděl jí do očí a cítil, že tohle není chvíle, aby použil magii. „Odvedl mě na Kančí horu," pokračovala. „K prameni nesmírné magické moci. Mezi bytostí světla a temnot, které se živí strachem prostých lidských červů. Byla jsem tím unešená, plná síly a nových čarodějných schopností. Patřila jsem k nim, k proklínaným démonům z proklínané svatyně."

Černokněžník mlčel. Morava, ve dvou proudech obtékající hradistní kopec brumlala svou ponurou, jednotvárnou píseň.

„A pak jednoho dne Krug dostal strach. Způsoby, které zná jen on, vypátral, že syn jeho kdysi zavražděného bratra pořád žije. Že černokněžnická krev nevymřela. Ale neposlal za ním vrahy a krvelačné běsy. Potřeboval někoho, kdo nepatřil k přísluhovačům svatyně, někoho, kdo neuctíval Belboha a nepřítahoval tak na sebe pozornost mocností, které černokněžníka sledovaly a hlídaly. Někoho, kdo

by se nenápadně vetřel do tvé přízně a vypátral tvým prostřednictvím úkryt Krutomoru. O ten šlo především."

Rogan pořád pozorně naslouchal.

„Dokonce jsem byla hrdá na to, že mi Krug a Svarun svěřili takové poslání. Trvalo půl roku, než jsem tě vyčenichala. Když jsme se setkali tehdy v hostinci na cestě mezi Nitrou a Hronem, nebyla to náhoda. Čekala jsem tam na tebe."

Přikývl. „Teď už to vím."

Napila se. Pořádný doušek. „Zneužili mě, Rogane. Zneužili a odkopli. A když jsem selhala, chtěli mě zabít. Jako starého, nepotřebného psa."

„To je jediný důvod, proč s nimi chceš bojovat?" zeptal se chladně. „Kdyby tě nepodrazili, zůstala bys oddaná zájmům svatyně?"

„Ne. A ty moc dobře znáš příčinu. Nepřemýšlej, proč se věci vyvinuly tak, jak se vyvinuly. Ani jestli se mohly stát jinak. Všechno se změnilo, Rogane. Ty víš, že s tou ženou, která více než před rokem odešla z Kančí hory, už nemám nic společného."

„Vím. Pojď už dovnitř."

Povzdechla si a přelétla Vranibor ještě jedním dlouhým pohledem. „Tady to začalo," obrátila do sebe zbytek vína, „ale skončit to bude muset tam, pod Jesennými horami."

Vrátila se do komnaty, položila číši na stůl a se zoufalou dychtívosť černokněžníka objala.

Mudromir nejdříve nožem rozpáral špinavý jelenicový kabátec, čímž odhalil goričův hustě ochlupený trup. Pak se chopil sekerky a třemi zkušenými, dobře mířenými údery otevřel mrtvému na stole hrudník. Opět vzal nůž a opatrně, aby nepoškodil střeva, otevřel břicho až k rozkroku. Odložil nástroje a s nesrozumitelným muláním vecpal žilnaté ruce do mrtvolý. Nejdřív s praskavým zvukem roztáhl žebra a vytrhl zpod nich srdce a plíce. Široké rukávy jeho tuniky ztmavly krví.

„Vzývám tě jménem Belboha, pána nad živými i mrtvými," přednesl nahlas a hodil krvavou svalovinu do objemného stříbrného

kotle. V nádobě bublala hustá tekutina podobná sražené krvi. Na hladině se nepřírozně pomalu, jakoby líně točily plameny.

Žrec ponořil ruce do goričova břicha. Vytáhl odtamtud slizké svitky střev a nechal si je klouzat mezi prsty. Pohled měl nepřítomný, čelo poseté hlubokými vráskami, jako by se z vnitřností snažil přechytit budoucnost. Pak páchnoucí obsah těla vytáhl ven, nožem odřízl přichycené části a spustil slizkou hroudu do kotle.

Když se naklonil nad nádobu, červené světlo plamenů změnilo jeho tvář v démonickou, jakoby krví postříkanou masku. Hladina se pomalu zklidňovala.

„Vzývám tě!“ zopakoval čaroděj a zašermoval nad kotlem rukama. „Ve jménu běsů ze Soumračných hor!“

Náhle se mazlavá černá hladina zvedla a tekutina se rychle zformovala do podoby lidské tváře. Vypadalo to, jako by z vroucí krve vyplavala hořící hlava. Když otevřela oči, tančily v nich plameny.

„Promluv!“ zamával žrec rukama. „Zaklínám tě ve jménu...“

„Přestaň blábolit, Mudromire!“ Hlas zněl jako syčení vlhkého masa v strašlivém žáru. „Jak to dnes dopadlo?“

„Přesně jak jsi chtěl. Ovládl jsem koně, tu tupou mršinu, a dvakrát ho nechal překročit kopí levou hnátou. Ti zabeďněnci o výsledku ani na chvíli nezapochoybovali. Ardagast a jeho parchanti stáhli ocasy jako zbití psi a kníže rozhodl, že kmen počká na útok ve Vraniboru.“

„Skvěle,“ zachechtala se tvář, až z kotle vyšlehl sloup ohně. Jen žrecova rychlá reakce zabránila ožehnutí jeho šedivého vousu. „Dobrá práce, Mudromire. Jako vždy.“

„Jsem tvůj věrný služebník,“ pronesl žrec podlézavě. „Je tu ale taková drobnost...“

„Co?“

„Ardagast přece jen vyšle do Skalhradu družinu jezdců...“

„Kolik?“

„Mizerné dva tucty. Povede je kněžic Vladan. Povezou i zásoby a zbraně, zřejmě tím chtějí zacpat hubu Ctiradovi. Aby neobviňoval knížete, že obětoval jeho hradiště...“

„Samé dobré zprávy," zašklebila se hlava v kotli. „Dva tucty vraniborských ťulpasů Dargunovi hrdlořezové hravě zvládnou. Ardagastův prvorozený vůbec nedorazí do Skalhradu."

„Musíš si ale dát pozor, můj pane," dodal Mudromir nesměle, „K Vladanovi se přidal ještě někdo..."

„Mluv!"

„Tvrdí se o něm, že je Černovirův syn," zachraptěl žrec a nenápadně se odtáhl od kotle, zjevně ve strachu, že ho za tu zprávu stihne trest. „Dnes přijel do Vraniboru i s nějakým trpaslíkem, ženskou a..."

„Vlkem," skočilo mu zjevení do řeči.

„Přesně tak."

„Hm. Podívejme se. Černoknězník už tedy dorazil k Moravě. A má dost nadutosti a drzého sebevědomí, aby na svůj příchod upozorňoval všechny kolem. Zdá se, že jsem ho přecenil. Je o dost hloupější, než jsem si myslel. Když si tak koleduje o pořádné přivítání, přichystáme mu ho. Najednou srazíme pyšné hřebínky černokněžníkovi i Ardagastovu prvorozenému, zabijeme dvě mouchy jednou ranou. To bude skvělá předehra k našemu útoku na Skalhrad." Krátce před tím, než se zjevení v kotli rozplynulo, roztáhl se na ohnivé tváři zlověstný úsměv. „A to už budu na půli cesty k tomu, aby se z hrotu mého kopí konečně šklebila i Ardagastova hlava!"

„A pak ty, mocný Svarun, budeš panovat Vraniboru a Svarožičova bělouše obětujeme Belbohovi," doplnil Mudromir podlézavě, jenže to už byla hladina v kotli opět nehybná.

Starý žrec se narovnal. Na chvíli měl pocit, že se na něj modly starých bohů nesouhlasně mračí. Pohrdavě si odfrkl. Brzy přijde čas, kdy staré bohy Vraniboru rozsekají a naházejí do ohně a na kopci nad Moravou bude vztyčena nová modla.

Vládce stínů

„*At' se ti to líbí nebo ne, já to musím udělat,*« vyslal Goryvлад do Roganovy mysli.

Černokněžník právě klečel na zemi a nožem zručně páral statného srnce od hrudi ke slabinám, šikovně se vyhýbaje pohlavním orgánům. Když dokončil řez, pohlédl na vlka. Gorja se zatvářil tak, že by se za ten výraz nemusel stydět žádný poslušný psík, kňučící u nohou svého pána.

„Ty si nedáš říct, co?“ Rogan zabodl nůž do vrásčitého kmene divoké třešně, prsty roztáhl rozřízlou kůži a ponořil ruce do zvířete.

„Jsme jen kousek nad cestou, Vladanův průvod určitě nebude daleko. Jestli tě Vranové uslyší tak blízko, vystrašíš je, splášíš koně a voly. Tobě snad dělá radost, že na tebe civí jako na běsa, co před nimi znenadání vyskočil zpod země?“

„*Ale já přece jsem běs. Mám v povaze, že mě těší rozsévát strach. A pokud jde o to, jak se Vladanovi chlapi tváří, tak to neházej jen na mne. Pokud sis toho náhodou ještě nevšiml, nikdo z našeho spolku nevypadá jako milá sousedská návštěva. Čaroděj s pekelnýma očima, tetovaná divoženka, lesní mužík, co místo přilby nosí medvědí lebku... Pro ně jsme všichni přízraky, bratříčku.*«

„No právě. Proč je strašit ještě víc?“ Rogan rázně zatáhl a z útrobu zvířete se vyvalily páchnoucí vnitřnosti.

„*Ale já si nemůžu pomoci. To nutkání je silnější než já. Ty snad necítíš, že vyšel měsíc?*‘«

Rogan pohlédl přes koruny stromů na nebe. I když bylo teprve odpoledne, nad kopci se už objevil bledý, v blankytu oblohy se topící kotouč. Černokněžník se na chvíli zarazil. Ano, cítil to. Zřetelně to cítil...

Neochotně odtrhl pohled od stříbřitého nebeského oka a opět se chopil nože.

„Tumáš, zacpi si tlamu,“ odřízl játra od klubka teplých vnitřností a hodil je vlkovi pod čenich. „A nehádej se se mnou. Neříkal ti Ohňooký, že mě máš poslouchat?“

»Hm.« Goryvklad se vážně zamyslel. »Ne, na nic takového si nevzpomínám. Přikázal mi, abych tě doprovázel, pomáhal ti a chránil tě. Takže jdu na to. Jestli to neudělám aspoň jednou, zblázním se.«

„Varuju tě...”

Jenže Goryvklad už v tu chvíli zvedl čenich k obloze, nadechl se a pronikavě, táhle zavyl. Jeho hlas se vznesl nad vrcholky stromů, odrazil se od okolních svahů a letěl chladivým, čirým vzduchem nad temnými lesy a řekou až k úbočím na opačném břehu.

Rogan procedil skrz zuby něco o chlupatých potvorch, které by bylo potřeba zavřít do klece a pár dní jim nedat nažrat.

Vranibor opustili předešlého dne krátce po svítání. Jak bylo dohodnuto, Rogan a jeho společníci se přidali ke knížecím jezdcům pod Vladanovým velením. Družina doprovázela pět vozů se zásobami pro Skalhrad - zatím vezli jen mouku a krmivo pro koně, zbraně měli naložit až cestou.

Zpočátku postupovali na západ, po Trstenické stezce, která sloužila jako hlavní spojnice Moravy s českými kraji. Už před polednem však odbočili na sever, po širokém skalním prahu přebrodili Moravu a vydali se proti proudu Oskavy. Netrvalo dlouho a na úbočí nad řekou spatřili sloupy kouře. Na jakési terase nad břehem byly do skály vyhloubeny dva tucty důmyslných železářských pecí. Pilně tu pracovali hutníci, kteří nedávno dostali rozkaz od knížete, aby chystali zbraně pro Skalhrad. Železo, ba dokonce dobrá ocel z pecí, se vozilo do osady pod kopcem, kde ho ve velké výhni vykovávali šikovní kováři. Práce ještě nebyla ukončena, ale předák hutníků slíbil družiníkům, že pokud v Železicích přenocují, na bude náklad přichystán. Vladan překousl svou netrpělivost a svolil.

Noc zněla bušením kladiv a syčením kovářských mečů, ale za úsvitu byly hlavice seker, čepele mečů a hroty šípů a kopí naloženy na vozech. Družina vyrazila podél Oskavy na sever, v ústrety temné siluety Jesenných hor. Kraj v povodí byl čím dál divočejší a hornatější, lesy hustší a temnější. Rolnické vesničky a statky s políčky postupně vystřídal pastýřské salaše a dřevorubecké osady. Vozy po hrbolaté, těžce schůdné cestě jely zoufale pomalu. Rogan se v jednu chvíli přistihl, že se musí ze všech sil ovládat, aby v sedle seděl klid-

ně. Krátce po poledni dočista ztratil trpělivost, kývl na Goryvlada a spolu vyrazili do lesa na lov. Vypadalo to, že druhou noc budou nuceni strávit v divočině, takže si řekli, že čerstvým masem přispějí k lepší náladě u večerního táboráku. Vlk vyčenichal stádečko srn a Rogan jediným dobře mířeným šípem skolil statného vůdce. Jenže už když kořist vyvrhával, cítil, že ho lov kdovíjak neuklidnil. Navíc jeho pohled pořád přitahoval měsíc nad pahorky. Měl pocit, že jeho bledý svit dočista zastiňuje slunce a přímo hmotně se dotýká jeho těla, proniká jím a naplňuje ho silou. Copak se mu Chors, měsíční bohyně, snaží něco říct?

Ne, kdeže, to nebylo tím. Tušil, co za tím opravdu je...

Vlčí duše v něm pořád žila.

Chvíli trvalo, než ozvěny strašidelného vytí zanikly v hlubinách lesů nad Oskavou. Koně vraniborských jezdců splašeně ržáli, pohazovali hřívami, podrážděně dupali. Voli zapřáhnutí ve vozech se zastavili, vystrašeně bučeli a chvíli odmítali jít dál. Vozatajové kleli a družiníci se jim vysmívali, i když ve skutečnosti řehotem jen zaháněli vlastní úlek.

Mirena a Dagomir, jedoucí na konci průvodu, pohlédli jeden na druhého.

„Goryvlad," utrousila tetovaná bojovnice.

„Kdo jiný? Je úplněk. Už včera večer s ním šili všichni běsi."

„Všimla jsem si. Jindy se natáhne jako kančí kožešina před krbem a pokud nedřímá, vykousává si blechy z kožichu anebo se zabývá nějakou kostí. Včera ale seděl jako na trní, celý naježený, uši našpicované. Dokonce ani jíst mu nechutnalo, a to je opravdu vážné znamení, že s ním něco není v pořádku."

„Ale ani Rogan není ve své kůži. Večer v Železicích vypadal, jako by se mezi stěny dvorce dusil."

„Mně to povídej," přikývla Mirena zamyšleně. „Ten lov dnes, to byla jenom záminka, aby si mohl provětrat hlavu. Za úplňku je to s ním k nevydržení. Dravčí část jeho duše s ním pořádně lomcuje. I když... má to i své výhody."

Dagomir nevyzvídal, co se skrývá za Mireniným tajemným úsměvem. Popohnal mulu vpřed, aby několika jednoduchými zaklínadly pomohl Vranům uklidnit zvířata.

Goryvlad sklonil hlavu a s vyplazeným jazykem vzrušeně oddechoval.

»Nádhera. Přesně tohle jsem potřeboval.«

„Akorát jsi mi splášil koně," zavrčel Rogan a zatáhl podupávajícímu hřebci za ohlávku, aby ho ovládl. „Ještě pořád si na tvé výstřelky úplně nezvykl."

»Ale jak se mi ulevilo!«

Černokněžník přivázel vyvrženého srnce na vraníkův hřbet, těsně za sedlo, nasedl a dal se do sestupu lesem do údolí Oskavy. Goryvlad se rychle vypořádal s ještě teplými vnitřnostmi a běžel za ním. Dohnal Rogana právě v okamžiku, kdy vraníkovy podkovy zacinkaly na kamenité cestě na strmém břehu nad řekou. Vlk zběžně očichal zem.

"Ne, ještě tudy neprošli. Vlečou se jako slimáci. Počkáme tady, co říkáš? Bratříčku?"

Rogan neodpovídal. Tyčil se v sedle rovně jako svíce a upřeně hleděl na sever. Cesta se tam točila kolem husté spleti jedlí. Oči mu krvavě zahořely, jako by chtěl proniknout pohledem skrz tu houštinu a nahlédnout za zatáčku.

„Co je?" zpozorněl Goryvlad.

Rogan věřil jako divoká šelma. Jen se mu to zdálo, anebo...? Ne! Na cestě od Skalhradu zarachotila kopyta.

"Bratříčku, ty máš ostřejší smysly než já! Dej na mne, to bude tím úplněkem..."

Zpoza stromů se znenadání cvalem vyřítilo asi patnáct jezdců. Roganův vraník zatancoval na cestě, až mu kamínky odletovaly od kopyt. Černokněžník sevřel v dlani rukojeť meče, čepel však zatím neobnažil, démona nebudil. Goryvlad přiskočil k němu, útočně se nahrbil a oči mu strašidelně zazářily.

„Hóóóu!" vykřikl vůdce družiny a škulbl uzdou, až skoro zlomil svému hnědákovi čelist.

Jezdci před podivnou dvojicí prudce zastavili. Koně ržáli a tloukli podkovami do kamenité cesty, muži kleli a řinčeli tasenými zbraněmi. Na půl cesty se dolů k řece valilo mračno zvířeného prachu.

„Co jsi zač, černá zrůdo?“ zvolal vojevůdce. Jeho hlas zněl jako hučení kravského rohu.

„Záleží na tom, kdo se ptá,“ zavrčel černokněžník.

„Chceš znát mé jméno, abys mě mohl očarovat, přízraku z Kančí hory? Nebojím se tvých kouzel!“

„Nejsem z Kančí hory...“

„A já jsem královna rusalek.“ Jezdec švihl pohledem do podrostu nad cestou. Zjevně čekal, že se odtamtud vyřítí další útočníci, číhající v záloze. „Do střehu, chlapi! Ta jeho prašivá tlupa určitě nebude daleko. Připravte se nabrat chlupaté kůže na kopí!“

Jezdci sklonili proti houštinám ostré hroty na dlouhých násadách.

»Rozumíš tomu, co se tady děje, bratříčku?«

»Myslím, že si nás s někým spletli...«

Vtom se od svahu za řekou odrazilo hučení rohu a dusot kopyt. Naježená patnáctka zaskočeně obrátila zraky k jihu. Po cestě se rychlým klusem blížilo pět Vranů, Vladan v čele.

„Ctirade!“ volal knížecí syn už zdaleka. „Skloněte zbraně, tihle dva patří k nám!“

„Vladan?“ přimhouřil statný vojvoda oči. „Jsi to opravdu ty, chlapče, anebo mi jen Bratrovrahovi běsi šálí zrak a sluch?“

Vranové zastavili u stále ostražitěho černokněžníka, jen kněžic klusal dál. „Ovšemže jsem to já! A za mnou jedou vozy se zásobami a několik silných rukou, schopných mávat meči a napínat tětivy luků.“

Ctirad překvapeně pozvedl obočí. „Slyším dobře? Že by Ardagast přece jen poslal do Skalhradu posily?“

„Neraduj se předčasně. Není to žádné velké vojsko.“ Vladan zastavil před robustním jezdce a napřáhl k němu ruku. „Rád tě vidím, vладыko.“

„I já tebe, kněžici.“ Srazili ruce a nakrátko si navzájem sevřeli zápěstí. Vladan nebyl žádný pidimužík, ale vedle Ctiradovy býčí po-

stavy vypadal skutečně útle. Vladykovy končetiny připomínaly silné dubové kmeny. Široká ramena halil plášť z medvědí kůže, kolem krku mu visel náhrdelník z dravčích zubů a drápů. Valibuk se zjevně příliš často nemyl, na půl honu páchl koňským i vlastním potem. Zato zbroj měl ošetřenou dobře a ostří masivní sekery v úchytu u pravého stehna se lesklo jako ze zlata.

„Co vás vyhnalo do divočiny?“ přelétl Vladan tázavým pohledem obličeje bojarů.

„Nebezpečí,“ zatvářil se Ctirad vážně. „Naši lovci narazili na stopy goričů, kteří sešli dolů průsmykem, protáhli se kolem Skalhradu a vydali se podél Oskavy na jih. Právě teď se pohybují někde v okolních lesích. Proto jsme si v první chvíli mysleli, že tihle dva,“ pohlédl na Rogana a Goryvlada, „patří k nim. Víš, co se říká - že se ta chamrad' z hor spřáhla s čarodějníky z Kančí hory. To mě zmátlo...“

Vladanova tvář potemněla. „Smečka goričů, říkáš? Kolik těch mrchožroutů je?“

„To netuším. Nebyli hloupí, šli po kamení a vodě, takže se ze stop nedalo moc vyčíst. Může jich být tucet, ale klidně i třicet anebo víc, zvědové to nedokázali upřesnit. Není to málo, ale když budeme ve střehu, můžeme jim vyprášit kožichy.“

„Myslíš, že pátrají po nás? Že mají zálusk na náš náklad?“

„To se mi nezdá. Museli by o vaší výpravě vědět s pořádným předstihem. Vlastně ještě dřív, než jste vyrazili z Vraniboru. To není možné...“

„Proč ne?“ vložil se do rozhovoru Rogan. „Mají-li goričové opravdu spojence ve svatyni Krvavého ohně, není pro ně těžké dozvědět se, co se děje ve Vraniboru. Určitě mají v knížecím hradišti špehy, kteří jim posílají zprávy rychlou, magickou cestou.“

Ctirad pohlédl na černokněžníka zpod rozčepýřené černé kštiny - čilýma očkama vroubenýma veselými vráskami. Rogan jeho pohled opětoval. Vladyka se zasmušlel, ale zrak neodvrátil.

„Počkej chvíli,“ zabručel. „Já přece vím, kdo jsi, černovlasý...“

„Vážně?“

„Jistě. Že mě to hned nenapadlo... i do Skalhradu dorazily zvěsti o Černovirově synovi. Černý Rogan, je to tak?“

„To je on," přikývl Vladan, když se černovlasý mág neměl k odpovědi.

„Nejdřív jsem nevěřil ani jedinému slůvku, ale teď vidím, že to nebyly jen povídačky. Dokonce je s tebou i ten vlk ze záhrobí. Při Svarogovi, všechno byla pravda. A ten tvůj podivný meč, který pořád svíráš v pěsti, to je vážně Krutomor?"

Černokněžník až teď odtáhl dlaň z jílce. „Jak říkáš."

Muži ze Skalhradu ani nehlesli, jen na čaroděje a jeho strašidelného společníka udiveně poulili oči.

„Přišel jsi pomstít svého otce?" zeptal se Ctirad.

Rogan opět přikývl. „A vzít si zpátky své dědictví."

„Vládu nad Krvavým ohněm."

„Přesně tak."

Údolím zaznělo bučení a zpoza stromů na jihu se vynořil první voly tažený vůz. Slunce se zalesklo na hrotech kopí nad hlavami dalších vraniborských družiníků, hlídajících náklad.

„Dobrá, řeči si nechme k večernímu táboráku, teď si musíme pospíšet," otočil se Ctirad ke svým bojovníkům. „Nepolevujte v ostražitosti, chlapi. Oči neustále navrch hlavy. Tři muži jako hlídka vpředu, pořád aspoň dva hony před vozy. Jestli na nás ty chlupaté kůže nastražily past, musíte ji zmerčit dřív, než do ní vlezou ostatní..."

„To nebude potřeba," přerušil ho Rogan. „Nerozděluj síly a nech všechny své lidi u vozů. Poběží před námi lepší vyzvědač. Gorjo?"

»Zase je všechno na mně,« zavrčel vlk, ale vzápětí se poslušně rozběhl po cestě na sever. Koně skalhradských kopiníků ho vyprovázeli splašeným frkáním a podupáváním.

„Je na něj spolehnoutí?" netvářil se Ctirad kdovíjak důvěřivě. „Dokáže včas zavěstit nebezpečí?"

„Věř mi," pobídl Rogan vraníka. „Tenhle čenich našel cestu ze záhrobí do světa smrtelníků. Tlupu goričů ucítí na míle daleko."

Vladyka neměl další připomínky. Vranové i skalhradští se roze-stoupili kolem vozů a průvod trmácivým tempem vyrazil na sever.

„Dvacet jezdců. Bez urážky, chlapi, ale to je vážně mizerná posila." I když měl Ctirad už něco po čtyřicítce, sálalo z něj víc síly než z leckterého mladíka. Byl to muž impozantního vzhledu, i když odě-

vem a zbrojí to rozhodně nebylo - oblečení neslo známky značného opotřebení a zbroj se neleskla zlatem a stříbrem, jen poctivou ocelí.

„Ani nemluv," zabručel Vran. „Dostal jsem se kvůli tomu do sporu s otcem. Jenže Svarožičův hřebec překročil kopí levou nohou. Dvakrát."

„A knížeti se taková věštba náramně hodí," řekl Ctirad trpce. „Nikdy s pomocí pro Skalhrad nespěchal. No co, budeme si muset poradit sami. Díky aspoň tobě, kněžici, že jsi přišel se svou družinou. I zásoby se nám budou hodit, u nás v kopcích je takhle po zimě bída."

„Otec zvažoval ještě jednu možnost..." začal Vladan váhavě.

„Vím přesně, co ho napadlo. Že se mám stáhnout, hm? Vyprázdnit hradiště a pelášit do doliny jako stádo ovcí před smečkou lačně vyjících vlků. A nemáme přitom taky vyplašeně bečet? Ne, kněžici, muži mého rodu nejsou ovce. Jsme medvědi a i kdyby bylo vlků desetkrát víc, budeme jim nelítostně drtit lebky, dokud poslední z nás bude stát."

„Přesně tuhle odpověď jsem předpokládal," přikývl mladík. „Dej si ještě medovinu, vladyko."

„Díky, ale už opravdu jen hlt," naklonil se Ctirad v sedle a vzal si od vedle klusajícího kněžice čturu. „Ne že by mi nechutnalo, ale měli bychom pít s mírou, neotupit si smysly. Útočníci můžou číhat kdekoli."

Když se vládce Skalhradu napil, obrátil se a podal koženou láhev Roganovi. Ten klusal za vojevůdci s Mirenou po boku a Dago-mirem v těsném závěsu.

„Připiješ si se mnou na spojenectví, Černý? Zdá se, že máme společného nepřítele."

„Všechno tomu nasvědčuje," chopil se černokněžník čtury.

Ctirad se tvářil zamyšleně. Během cesty občas pohlédl na černovlasého mága - upřeně, ale nejistě, jako by se snažil odhadnout, nakolik mu může věřit. „Dnes je svatyně Skalhradu trnem v oku, ale dříve tomu tak nebyvalo. Naši otcové byli přátelé, Černý. Ctibor se kouzel nebál a rád vítal Černovira u svého stolu. Jenže pak se vrátil ten zkurvenec Krug a spáchal ohavnou bratrovraždu. Od té doby vládne mezi Kančí horou a Skalhradem otevřené nepřátelství. A po-

tom, co mi ty hnidy sáhly na rodinu, nenávidím je snad ještě víc než goriče. Svrab na ně, a mor a choleru a všechny bolesti i neštěstí, co kdy svět zrodil..." Vladykovi přeskočil hlas.

„Sáhli ti na rodinu?" zopakoval Vladan zamračeně. „O tom jsem nic neslyšel..."

„Ani jsi nemohl, stalo se to teprve nedávno," zasténal Ctirad. „Ctimír, můj prvorozený syn... Odmalička byl jiný. Jako by vnímal svět více smysly než ostatní. Rozuměl řeči zvířat, slyšel podivné hlasy ve větru, občas dokonce přesně věděl, co si myslím. Nevím, po kom to zdědil, ale měl to v sobě. A oni to vycítili a našli ho. A chtěli ho mít na své straně, prokletí čarodějníci. Byl příliš mladý a nezkušený, než aby jim dokázal odolat... Před několika dny uprostřed noci zmizel. A unesl i svou o rok starší sestru. Vyslal jsem za nimi několik nejlepších špehů, ale ztratili jejich stopu v západních lesích..."

„Myslíš, že odešel na Kančí horu?" zeptal se Rogan.

„Vůbec o tom nepochybuju. Ti démoni ho lapili do svých osidel, poblouznili mu mysl, udělali z něj stejně zvrácenou obludu jako jsou oni sami. Zkazili mou vlastní krev, mého syna, dědice..." Ctirad zaťal zuby, až mu naběhly žíly na spáncích, a zhluboka nasál vzduch do plic. „Chvilí jsem přemýšlel o útoku na to hadí hnízdo; měl jsem sto chutí vyčistit ho železem a ohněm jako dům zamořený zlými duchy. Ale neodhodlal jsem se obětovat kvůli záchraně syna životy skalhradských družiníků. Je to zlé místo, u Svarožičova kopí, nevýslovně zlé. Střežené běsy, chráněné mocnými kouzly. Oheň a železo by nestačilo."

„Věru nestačilo," přisvědčil Dagomir. Když Mirena na Roganem podávanou čutoru zavrtěla hlavou, ochotně se jí chopil sám. „Ale válka se blíží a jestli se Kančí hora opravdu spojila s goričským knížetem Dargunem, dříve nebo později budeš muset Krugově temné moci stejně čelit."

„Já vím," povzdechl si Ctirad. „Skalhrad čeká těžká zkouška. Poslyš, černokněžníku, jaký máš vlastně plán?"

„Plán?" ožila doposud mlčící Mirena. „To jsem sama zvědavá. Rogane, jaký máme plán?"

„Žádný plán není," zabručel Rogan. „O okamžik překvapení jsme už dávno přišli. Zatím jenom provokujeme nepřítele. Určitě

nehodláme přímo zaútočit na svatyni, ne ve čtyřech. Budeme hada dráždit, dupat kolem, až dokud Krug nevycení zuby a nepokusí se kousnout tu drzou nohu. Už jsme mu zabili dva přísluhovače, ale to bylo jen takové zkoušení soupeře, jen první letmé cinknutí čepele o čepel. Chci dosáhnout toho, aby Bratrovrah ztratil trpělivost. A když pak zaútočí, nepromyšleně, zuřivě, zalepený pomstychtivostí, zákonitě udělá chybu. Aspoň v to doufám."

„Ale to přece je plán," usmál se Ctirad pod vousy. „A ne nejhorší, řekl bych. Pojď s námi do Skalhradu, Rogane. Jestli se Kančí hora opravdu spojila s goriči, můžeme se jim postavit bok po boku. Ty budeš čelit nadpřirozené, já zase smrtelné moci útočníků."

„Nerad bych na tvé hradiště přivolal ještě horší zkázu, než jaká mu hrozí," namítl Rogan.

„Dej pokoj! Horší už to nebude. Všechno, co v tuto chvíli přebývá v Jesenných horách i pod nimi, se jednoho dne tak či onak střetne v zuřivém boji pod hradbami Skalhradu. A něco mi říká, že to bude dřív, než se měsíc zase zakulatí..."

Vtom k nim zepředu dolehl hluk a průvod se zastavil. Vyplašeně natáhli hlavy. Rogan hned sáhl po meči, Vladan pozvedl kopí.

„Jen klid," zadržel je Ctirad nataženou rukou. „To jsme jen dorazili k brodu. Musíme tu přejít na západní břeh, na východní straně se přímo z vody zvedají příkrá skaliska."

Cesta, která před nějakou chvílí odbočila od Oskavy hlouběji do lesního stínu, se tu opět svažovala do údolí. Stromy se před nimi rozestoupily a oni spatřili, že vladyka měl pravdu. Na této straně řeky jim cestu zatarasila mohutná skaliska, kterým Oskava omývala paty. Západní břeh byl schůdnější, i když i tam se černal hustý les.

Zapráskaly biče, rozlehly se kletby vozatajů a volí táhnoucí první povoz chtě nechtě vkročili do řeky. Kola zarachotila na kamenech.

„Tohle dá chlapům i záprahům zabrat," bručel Ctirad. „Řeka si ce není ani široká, ani hluboká, ba i proud je tu slabý, ale dno je hrbolaté, poseté balvany. Vozy budou mít problémy. Chlapi!" křikl na své družiníky. „Všichni k brodu, dolů z koní a opřete se do vozů. Ať se nepřevrátí a nepolámou se jim kola!"

Jezdci poslechli a vyrazili podél průvodu k řece.

„Na druhém břehu, mezi těmi stromy," ukázal Ctirad,, je tábořiště. Zůstaneme tam na noc, slunce už stejně zašlo a pomalu se smráká. Voli už si nutně potřebují odpočinout. A jestli nás mají Goričové přepadnout v noci, raději ať jim čelíme v dobře chráněném tábořišti, než někde na cestě, uprostřed lesa. Navíc srnec na Roganově sedle si už říká o rožeň," dodal Ctirad se smíchem, který zněl v jeho široké hrudi jako hromobití uvězněné v těsné místnůstce.

První vůz se horko těžko vyšplhal na západní břeh. Druhý, obestoupený pomáhajícími družiníky, vjel do řeky. Kola hlasitě drkotala a nadsakovala na nerovném dně. Muži se po kolena brodili v ledové vodě, rameny se zapírali do loukotí kol a přitom nadávali a hlasitě se překřikovali.

„Rogane?"

I když Dagomir promluvil úplně potichu, skoro neslyšně, černokněžníka jako by proklál ledový hrot. Prudce se otočil v sedle. Mužik už svíral v levé dlani luk a pravačkou právě vytahoval z toulce na zádech šíp. Ani nemusel nic říkat. Čepel Krutomoru vyklouzla z pochvy tiše jako had z trávy.

„Moreniny kosti," procedil Rogan skrz zuby. „Chvíli jsem nedával pozor a..." Zmlkl, pozorně naslouchaje a nasávaje vzduch. Srdce se mu divoce rozbušilo.

„Co se děje?" zneklidněla Mirena. Odpověď ale nepotřebovala, stačilo jí vidět, jak se oba tváří. Hned sáhla po meči.

Zatímco ostatní se už hrnuli k řece, černokněžník se svými společníky stál na samotném konci průvodu. Roganovy oči krvavě zazářily. Kouzelným pohledem prošpikoval houštiny u cesty. V lese houstlo večerní šero, stíny se slévaly a černaly. Soumrak padal rychle.

Příliš rychle.

„Cítím to," zachraptěl černokněžník. „Něco se plíží lesem. Něco cizího."

Dagomir vážně přikývl. „A určitě to nepřišlo s přátelskými pozdravy."

„U všech bohů," zvolal najednou Vladan a vztyčil se ve třmenech, ukazuje za řeku, „co je to tam na druhém břehu?"

Jako jeden muž pohlédli oním směrem.

„A do hovna..." zachraptěl Dagomir.

Tma v lese za Oskavou se zlověstně pohybovala. Vypadalo to, jako by se lesní stíny změnily v hustou smůlu, která se přelévala mezi stromy, měnila tvary a nepřírozeně se kroutila. Vzápětí začala vytékat zpoza kmenů a blížila se k řece. Nad průvodem se rozezněly varovné výkřiky a řinčení tasených zbraní. Koně a volí vyplašeně podupávali, frkali, ržáli, bučeli.

„Svarogovy ohnivé koule, to je nějaké čarodějnictví!" zahulákal Ctírad a sekera jako by mu sama vskočila do dlaně.

„Kde je Goryvlad, u všech d'asů?" zaklel Rogan a čepel Krutomoru v jeho pravačce obklopila červená záře. „Proč nás nevaroval?"

Kopyto zadunělo o zem jen pár palců od Goryvladovy hlavy. V sedle lehkonožného hnědáka se nesl mladý muž s pohlednou, hladce oholenou tvář a dlouhými zlatistými vlasy. Na sobě měl oděv z drahých látek a kožešinový plášť. Sklonil pohled studených šedivých očí k šelmě. Vlkovo tělo bylo ošklivě posekané a pobodané. Navzdory tomu Goryvlad pořád žil, zlostně cvakal tesáky a drápy rozrýval listí, mech a měkkou lesní půdu. Snažil se ale marně - silný oštěp s bronзовým hrotem ho propíchl skrz naskrz a nemilosrdně přibil statné tělo k zemi.

„Dobrá práce, Zadrugu," ušklíbl se jezdec.

Ten, co ještě pořád svíral násadu oštěpu v dlaních a snažil se ponořit hrot co nejhlouběji do půdy, vzhlédl. Jeho tvář byla úplně jiná než jezdcova - hustě zarostlá až k zelenavým dravčím očím, lemovaná hřívou střapatých, jako dráty tvrdých vlasů. Z porostu trčely špičaté, krátkou srstí porostlé uši, podobné rysím. Na mladíkova slova odvětil dravčím zavrčením - vyceněné zuby byly ostré a silné jako vlčí tesáky.

„Dobrá práce?" ucedil. „U kostí předků, ztratil jsem tři bojovníky!"

Jezdec lhostejně pohlédl na tři pokousané a podrápané goriče, kteří v křečích dodělávali na krvi potřísněné zemi.

„Pouze tři. Věř mi, že je to malá cena za polapení téhle bestie."

»Bratříčku!« vyslal Goryvlad zoufale. »Slyšíš mě? Les je plný...«

„Škoda námahy," sklonil se jezdec v sedle a vysmál se vlkovi do krvavě světlékujících, avšak pozvolna hasnoucích očí. „Obestřel jsem tě kouzly. Nepronikneš myslí k černokněžníkovu vědomí. A i kdyby, stejně už je pozdě. Zadrugu! Připravte se na útok!"

Gorič pustil oštěp a vytáhl zpoza opasku sekeru, hroživou bradatici s úzkým ostřím a nebezpečným železným trnem na týlu. „Dokončil jsi kouzlo?"

„Jistěže. Stíny ožily a brzy sevrou ty hlupáky ve studeném objetí. Budou slepí jako krtkové. Lehká kořist pro tvou smečku."

„Výborně," vycenil gorič tesáky, zvedl zarostlou tvář k nebi a děsivě, nelidsky zavyl. Okolní les ožil šustěním, pohybem a dychtivými hlasy.

„Goričové!" vykřikl Ctirad, když les na obou březích Oskavy naplnilo krvelačné štěkání.

„Do zbraně!" zavelel Vladan.

V tom okamžiku tma, jakoby přivábená zvukem jejich hlasů, zaútočila. Ze všech stran doslova vytryskla na cestu, přelila se přes vozy, procedila se skrz loukotě kol. Vzápětí už muži nedohlédli ani k nejbližším stromům a přízračná temnota začala trhat průvod na malé skupinky. Koně jančili hrůzou, vozatajové panikařili, bojaři v temnotě zmateně volali jeden na druhého.

„Rogane!" vykřikl Dagomir, jen s námahou zvládající svou jančící mulu. „Udělej něco! Zastav to!"

Černokněžník ovládl svůj zrychlený dech, soustředil veškerou čarodějnou moc a na chvíli zavřel oči. Zalilo ho pálivé teplo. Krvavý oheňv jeho nitru se rozhořel. Krutan, démon v meči, slyšitelně zaskučel. Rubínové oči na záštítě vzplály.

Okolo v lese divoce štěkali goričové. Jejich hlasy se valily ze všech stran; útočníci zjevně dobře viděli i v čarodějně tmě. Z černoty vylétly první šípy a oštěpy - hroty zaklepaly na bočnicích vozů, zazvonily na zbroji, zvučně se začaly do masa. Zasažení muži s křikem padali na cestu, pod kopyta koní.

„Černoboh!" zařval Rogan a v okamžiku, kdy se jeho vraník vzepjal na zadní, mocně bodl mečem proti nebi.

Krvavý oheň vyšlehl do výšky a rázně rozškulbl přízračnou temnotu. Muži, ještě před chvílí dočista oslepení, překvapeně mrkali a zvedali zraky ke zdroji toho zázračného světla.

„Za mnou!“ vykřikl černokněžník a s planoucím mečem nad hlavou popohnal koně dolů svahem. Ječící Mirena a bohy volající Dagomir vyrazili hned za ním. Okamžitě se přidali i Vladan a Ctirad a za nimi další družiníci a vozatajové - skákali do sedel, anebo jen tak po svých uháněli za spásonosným krvavým plamenem, který odhodlaně řezal dorážející temnotu, až bylo slyšet vzteklé, vlhké syčení.

„Všichni k řece!“ hřměl Ctiradův hlas. „Musíme se držet pohromadě!“

Dorazili na břeh. Temnota jim byla v patách - tunel světla vyřiznutý Krutomorem se vzadu zase nelítostně zavíral. Rogan trhl uzdou. Kameny zajiskřily pod vraníkovými podkovami.

„Sem, chlapi!“ vyřvával Ctirad. „Zády k sobě a kopí připravit! Proděláme pár chlupatých kůží!“

Skalhradští i vraníborští družiníci se sbíhali kolem plamene, který všechno zaléval vlnami sytě rudého světla. Oskava v té záři vypadala, jako by korytem tekla hustá krev. Muži v sobě jakž takž zadusili počínající paniku a srazili rameno k rameni, vytvářejíce semknutý útvar, naježený kopími.

Čarodějná temnota se z obou břehů natahovala nad řeku, požírajíc poslední zbytky denního světla. Zápřah vozu uprostřed koryta se splašil, volí se obrátili na útěk, pravé přední kolo nadskočilo na velkém kluzkém balvanu a vůz se s rachotem převrátil na bok. Nešťastná zvířata popadala do vody a zběsile kolem sebe tloukla kopyty. Kosti hlasitě praskaly.

Rogan pustil uzdu, popadl rukojeť Krutomoru do obou dlaní a mocně jím švihl, křiče nelidským hlasem. Krvavé plameny vyšlehly do všech stran a udeřily na hrozivou černou masu. Stín se, úplně jako ohněm popálený tvor, polekaně stáhl. V tom okamžiku Vranové i Skalhradští konečně zahlédli, co tma doposud skrývala.

Z houštin na obou březích se vyhrnuly příkrčené, zarostlé, dravčíma očima blýskající postavy v oděvech z kůží a ovčích houní. V

dlaních svírali nože, kyje, mlaty a bradatice. Zjevně byli nachystáni na boj zblízka, na nelítostné podřezávání hrdel a roztloukání lebek.

Ctirad mávl sekerou a bojovně vykřikl. Tohoto nepřítele se muži nebáli. Žilami se jim opět rozproudila odvaha; zahlomozili zbraněmi, zahučeli.

Vzápětí dolinu v ozvěnách naplnil hlas rohu. Goričové odvětili nelidským vytím, zacvakali tesáky.

A vyrazili.

„Kopí!" vykřikl Ctirad znovu.

Muži se semkli ještě pevněji a pozvedli hustý les dlouhých násad. Ostré hroty se zablýskaly odrazem magického ohně.

Goričové se nezalekli, ani nezaváhali. Chlupatá, zubatá, šíleně štěkající smečka se jako klubko divokých koček ze všech stran vrhla na bojovníky. Páchnoucí těla se s řevem nabodávala na kopí, lámala násady a zároveň pouhou váhou a množstvím rozrážela pevně stojící šik. Rychle se probili skrz bodavou houštinu a začali hryzat, sekát, drtit. Družiníci tasili meče a sekery. Zařinčela ocel a křik divokých soupeřů se odrazil od skal a svahů nad Oskavou. Ctirad s hrůzostrašným pokřikem pobídl koně do středu goričského houfu a blýskavá širočina rozpoltila první tělo. Krev vystříkla v mohutném vroucím gejzíru.

Červený plamen trhal temnotu a odrážel její svíjející se cáry. Dagomir i Mirena se drželi u Rogana. Lesovikova pravačka se míhala mezi toulcem a tětivou a vystřelovala jeden šíp za druhým. Málokterý z nich minul cíl. Mirena kolem sebe mlátila mečem jako smyslů zbavená. Útočníků však neubývalo, spíš naopak,.

„Je jich jako much na mršině!" vyprskl Dagomir.

„A z lesa se valí další!" Mirena odrazila kyj jednoho z goričů a odměnila se mu seknutím přes oči. Bulvy mu doslova vystříkly z chlupaté tváře. „Rogane, kryj se!"

Černokněžník se ohlédl. Jeden vztekloun se odrazil od velkého říčního balvanu a skočil na něj, tesáky vyceněné, oči krvelačně blýskající. Rogan šklubnutím uzdy obrátil koně a švihl mečem. Čepel prolétla chlupatým hrdlem tak snadno, jako by proťala jen vzduch.

Hlava s rozšklebenými ústy a vypoulenýma očima vylétla do výšky, táhnouc za sebou chvost kouře. Tělo narazilo do Roganových

nohou a koňského boku a zřítilo se do vody. Pahýl hrdla byl spečený, jako by po něm někdo přešel žhavým železem. Z čepele Krutomoru sálalo strašné horko.

„Je jich příliš!“

Z lesa se valila nezastavitelná lavina smradlavých, zarostlých těl. Vladanovi a Ctíradovi bojovníci se bili jako démoni utržení ze řetězu, ale každého zabitého protivníka okamžitě nahradil další. Družina vraniborských mužů se začala pod zuřivým náporem trhat.

Dagomirovi zachřestil v toulci poslední šíp. Lesovik zaklel. Právě v tu chvíli na vůz na břehu vyskočil nepřátelský střelec. V rukou svíral natažený luk a jeho planoucí oči zavadily zrovna o malou postavu v sedle muly.

Mužík ztuhl.

Gorič pustil tětívu.

Dagomir navzdory strašlivé vřavě jasně slyšel svištění vzduchu na letkách z tmavého peří. Instinktivně mávl levačkou, ve které držel luk. Dřevěné tělo zbraně zasáhlo letící střelu a srazilo ji stranou.

Gorič překvapeně zalapal po dechu. Lesovik vycenil zuby v no pěkném úšklebku.

Vzápětí oba sáhli pravačkami nad ramena, vyškubli z toulců šípy, přiložili je k tětívám, bleskově zamířili a vystřelili.

Gorič se popadl za hrdlo a s chrčením se zřítíl z vozu. Na plachtu, zakrývajících náklad, vychrstl červený proud.

Pod Dagomirem s nešťastným zaržáním padla mula. Lesovik sebou plácl do vody a jeho přilbici z medvědí lebky vzal proud.

„Musíme ustoupit!“ zakřičel Vladan a mocně švihl mečem. Rána, vyrytá do těla padajícího goriče, vychrlila tmavý gejzír. Knězic ztratil koně a teď bojoval po kolena v krvavé vodě.

„Ani nápad!“ zařval Ctírad z rudého deště, vyvolaného až nepřírozeně lehce poskakující širočinou. „Nikdo ze Skalhradu neukáže záda všivému goričovi!“

„Nemáme na vybranou!“ vyplívl Vladan horkou krev, která mu vystříkla do tváře z prořátého goričského hrdla. „Těch běsů je příliš mnoho! Musíme se dostat do sedel a probít se z obklíčení! Ještě budeme mít příležitost se jim pomstít!“

„Ne!" Sekera praštila do kulatého štítu tak silně, že jeho bronzem okovaný okraj roztržil goričovu tvář.

Jenže družiníci už stejně couvali. Ti, co ještě měli koně, je poháněli pryč, ostatní se zoufale brodili ke břehům, avšak klouzali na kamenech, padali do řeky a stávali se lehkou kořistí goričů.

„Zbabělci!" zařval Ctirad. „Snad neutečete se staženými ocasy jako prašiví... Aaaaaah!" Hrot goričského oštěpu zasáhl Ctirada do boku, rozrazil ocelové šupiny a zanechal za sebou krvavou brázdu. Vladyka se zapotácel. Širočinou ještě rozčísł majiteli oštěpu lebku, ale vzápětí utržil zásah mlatem do pancíře na zádech. S kletbou se zřítíl z koně do mělké vody u břehu. Jeho pád jako by rozdmýchal v goričích vražedné šílenství. Jako vzteklinou nakažení psi se vrhli na svého úhlavního nepřítele.

„Černoboh!" Rogan s divokým pokřikem pobídl koně mezi útočníky a raněného obra. Krutomor v poslední chvíli utřel ruku se sekerou, která už už dopadala na Ctiradův zátylek. „Vydrž, vladyko!"

Ctirad se pokoušel vstát a bojovat, ale jeho širočina uvízla v lebce mrtvého soupeře a on ji najednou nedokázal uvolnit. Společně s krví ledová voda odplavovala i jeho sílu. Jeden z goričů k němu přiskočil zezadu a udeřil ho do hlavy kyjem, okovaným měděnými ostny. Přílbice úder zachytila, ale zpod zprohýbaného kovu se na vladykovu tvář vyvalila záplava krve. Robustní tělo se v mdlobách svalilo na kamení na břehu.

Rogan běsnil hůř než jeho protivníci. Nadpřirozenou rychlostí odrážel výpady ze všech stran, sekal, bodal, mrzačil, zabíjel. Goričové padali pod kopyta jeho vraníka a vyli ve strašlivých bolestech. Meč jako by z nich vytrhával kusy duší.

„Rogane, tudy!" Mirena se pokoušela probít z krvavé seče. Sekala mečem napravo, nalevo, ale goričové se nahrnuli okolo jejího hnědáka jako krysy kolem kusu shnilého masa.

„Uteč, Voso!" vykřikl Rogan. „Já to přežiju!"

„Sám to nezvládneš! Musíme..."

Hnědák pronikavě, bolestně zaržál. Černokněžník se zděšeně ohlédl. Nepřátelský oštěp uvázł hluboko ve svalnaté koňské hrudi. Pod nešťastným zvířetem se podlomily nohy a bojovnice spadla mezi štěkající bestie.

„Mireno!" Rogan pobídl vraníka a rozrazil houf okolo Mireny.

Krutomor jediným švihnutím ut'al obě ruce, svírající smrtící oštěp. Gorič zavřískl a horký gejzír z jeho pahýlů vystříkl černokněžníkovi do obličeje. Rogan trhl hlavou - krev ho oslepila. Jakýsi útočník toho využil. Do mágových zad se zabořil ostrý hrot, proklál vnitřnosti a na píď vylezl z břicha.

Rogan zařval jako poraněné zvíře. To však nebylo nic proti strašlivému jekotu Mireny.

Dagomir se zvedl z kluzkých říčních kamenů a plival vodu. Právě tehdy se ze břehu ozval ten hrůzostrašný křik.

„Do hovna..." vzhlédl lesovik. Váleční bohové stáli na straně goričů, o tom nebylo pochyb. Vítězoslavně krákali jako vrány na čerstvé mršině a ze břehu metali oštěpy a šípy po mužích, snažících se uniknout korytem Oskavy. Zasažení padali do vody a barvili ji krví. „Rogan..."

„Zapomeň na něj, malý muži!" Nějaká silná ruka popadla Dagomira za kožešinový plášť za krkem a rázně mu pomohla vstát. Byl to Vladan, celý postříkaný krví a s posekanou zbrojí. „Není mu pomoci, zachraň aspoň sebe!"

Dagomir krátce zaváhal, ale když vedle něj pleskl do vody goričský šíp, rozběhl se za Vladanem.

„Tudy! Musíme najít nějaké koně!"

Rychle se dostali pod ochranu stromů, rostoucích blízko u vody. Krupobití šípů a oštěpů uvázlo v houští. Uprchlíci však nepolevili v tempu. Hučení rohu svolávalo goriče ke štvanci a divoši štěkali jako stopu větřící lovečtí psi.

Někde za sebou Dagomir zaslechl ještě jeden příšerný výkřik. Poznal Mirenin hlas, zastavil a ohlédl se. Chvilí váhal, ale pak zaslechl blížící se pokřikování goričů. Vyskočil za Vladanem na břeh a ozlomkrk běžel dál. Hrdlo měl sevřené a oči se mu vlhce leskly.

Let krkavce

Rogan se s vyceněnými zuby otočil a zavrstal pohled do goriče, který mu vrazil oštěp do těla. Divoch zděšeně ucukl. Z černokněžníkůvých očí sálala pekelná nenávist. Rogan švihl Krutomorem. Polovina goričovy hlavy odlétla stranou a kameny na břehu potřísnily slizké kousky mozku.

Mirena vřískala jako smyslů zbavená, sekala divé muže hlava nehlava, ale bylo jich příliš mnoho. Odtrhli ji od Rogana, zatlačili k bočnici vozu na břehu a doráželi ze všech stran jako zlověstná psiska na uštvanou srnu. Odvracela jejich výpady s čím dál menší silou a přesností. Mlela z posledního.

Vraník pod Roganem padl a černokněžník se svalil na kamení. Jak vstával, na levé rameno mu dopadl kyj s bronzovými bodci. Zapraštěla kost, z rozdrásaného svalstva vytryskla krev. Černokněžník padl na kolena a opět strašlivě zavyl. Mávl Krutomorem, zkrvavil další zarostlou tvář, ale v další chvíli ho do hrudi bodl dlouhý nůž. Čepel prorazila plíce. Rogan pocítil, jak ho zevnitř zaplavuje krev. Zalapal po dechu, rozkašlal se a z úst mu vytryskl pramen jasné červeně. Goričové se k němu pomstychtivě nahrnuli. Tělo mu proklály další dva oštěpy.

Hučením v černokněžníkově lebce najednou proniklo ržání koně a cákání vody pod rázně dopadajícími kopyty. A hlas, který nestrpěl neposlušnost.

„Ustupte! Pryč od nich obou, mrchožrouti!”

Skrz rudou mlhu, která Roganovi zastřela zrak, spatřil neostrou siluetu statného koně. Vyšla z řeky na mrtvolami posetý břeh. Mladík v sedle trhl otěžemi. „Slyšeli jste? Stáhněte se, je-li vám život milý! Nedotknete se už ani jeho, ani té strigy!”

Goričové uvolnili sevření kolem černokněžníka i Mireny. Bojovnice se zadýchaně opřela o kolo vozu. Rogan chvíli přemáhal mdloby, pak s námahou zvedl hlavu. Uviděl, jak jezdec vytáhl zpod oděvu zlatý amulet ve tvaru rohatého slunce. Pochopil, k čemu se

chystá. Navzdory bolesti, která ho dokonale naplnila, pocítil závan magie.

„Ty...“ vykašlával krev, „musíš být... svině z Kančí hory...“

„A ty zplozenec Černovira a čubky Slavěny,“ zašklebil se zlatovlasý mladík. „Myslel jsem, že budeš důstojnější protivník. Zklamal jsi mě, bratranče.“

Rogan pochopil. Z hrdla se mu vydralo dravci zavrčení. „Svarun...“

Narovnal se a začal zvedat meč. Oči démona na záštitě pořád krvavě zářily. Jezdec pevně sevřel amulet a prudce vystřelil rukou proti klečícímu muži.

Vyšlehlo nadpřirozené světlo, ve vzduchu zapraskala magie, zakouřilo se. Goričové vylekaně odvraceli hlavy. Mirena si bleskově zakryla oči předloktím. Zaválaly vlasy a cáry šatů. Neviditelný úder srazil Rogana na záda. Zbraně se mu zanořily hlouběji do těla, z rozšklebených ran vytryskl další příval krve. Černokněžník naposledy křečovitě vykopl nohama a znehybněl.

Pak běsovské světlo v jeho očích pohaslo.

Mirena zaječela, až to rvalo uši. Náhlým útokem překvapila dva goriče, srazila je k zemi a několika skoky se ocitla mezi Roganem a jezdcem. Bestie kolem ní podrážděně zavlyly a zařinčely zbraněmi.

„Zpátky!“ vykřikl Svarun. „Ani se jí nedotkněte!“

Goričové s nespokojeným vrčením ustoupili.

Mladík seskočil z koně a vykročil k Mireně. Rozkročila se a rozmáchla se mečem, sevřeným v obou dlaních.

„Co to děláš, Voso?“ zeptal se jí čaroděj káravě. „Víš, že je to zbytečné. Zbytečné a hloupé. Koneckonců jako všechny tvé činy v poslední době.“

„Už ani krok, špinavče,“ vycenila zuby, „jinak přísahám, že ti rozseknu palici jako hroudu tvarohu!“

Smutně zavrtěl hlavou. „Co se to s tebou stalo? Jak jsi mě mohla takhle zradit?“

„Já tebe?“ vyštěkla zlostně. „To si snad ze mě děláš...“

Svarun skočil. Jeho postava se podivně zavlnila a rozmazala v prostoru, jako odraz na zčeřené vodní hladině. Mirena sekla, zešíkma, směřujíc čepel mezi jeho krk a rameno. Meč však nenarazil na

žádnou překážku, prolétl mladíkovým tělem jako oblakem kouře. Vosa ztratila rovnováhu. Svarun se opět rychle zhmotnil a úderem pěsti do předloktí vyrazil ženě jílec z prstů. Mirena zaklela a sáhla po dýce. Její zápěstí však uvázla ve Svarunových dlaních. Trhla sebou, ale bezvýsledně. Mladík se pohrdavě usmál.

„Bez magie nestojíš za nic," odfrkl si a amulet na jeho hrudi šlehl Mireně do očí zlatavým světlem. Bojovnice zvrátila oči v sloup a v mdlobách se sesula na kamení.

Goričové ani nehlesli. Svarun si upravil oděv a přešel k Roganovi. Tělu však nevěnoval pozornost. Jeho lesknoucí se pohled patřil jen meči, jehož jílec pořád křečovitě svíraly černokněžníkovy prsty.

„Za tenhle kus železa jsme zaplatili tolika dušemi?" přikročil k němu Eldrag, od hlavy až k patě zacákaný lidskou krví.

„Nevíš co říkáš," odsekl Svarun. „Tohle je Radhostův meč, možná nejmocnější zbraň, jaké se kdy dotkly ruce smrtelníka."

„Skutečně? Vytrhnu ji pro tebe z pařátů té skety..."

„Ne!" zarazil Svarun goriče, který se už skláněl ke zbrani. Zadrag nechápavě vzhlédl.

„Nedotýkej se toho meče, jestli je ti život milý," varoval ho mladík „Kdybys ho vzal holou rukou, v okamžiku by tě skosila bolestivá smrt."

Svarun vylovil ze záhybů svého oděvu kožené rukavice. Natáhl si je, přidržel k Roganovi a opatrně, se soustředěným výrazem ve tváři, se konečky prstů dotkl Krutomoru. Zadrag podvědomě udělal krok zpět.

Nic se nestalo.

Čaroděj si vydechl, pevně uchopil meč a pokusil se ho vytáhnout z Roganovy pěsti. Prsty svíraly rukojeť tak pevně, jako by byly rozhodnuty vzít si meč s sebou do hrobu. Zadrag pozvedl svou bradatici. „Však on ho pustí, až mu ten hnát useknu..."

„Ne! Poradím si s tím," Svarun si stáhl jednu rukavici a sevřel v dlani Roganovo zápěstí. Nemýlil se. Cítil tep, ačkoli slabý a nepravdivý. Přimhouřil oči a zaťal zuby, až se mu svaly v obličeji zavlínily. Vzápětí skrz jeho ruku vyšlehl do Rogana proud magie. Černokněžníkem to trhlo, jeho svaly ochably a pravá pěst se bezvládně otevřela.

Svarun si opět natáhl rukavici, nedočkavě se chopil Krutomoru a vstal, drže meč v dlaních jako čerstvě narozené dítě.

„Díky, bratranče," zašklebil se vítězoslavně. Pak obrátil pohled k Zadragovi. „Co nejdříve se připravte k odchodu. Vypřáhněte voly, pochytejte koně a naložte na ně kořist. Ale jen tu nejcennější, abychom mohli jet rychle. Hlavně žádné mrtvé."

„Znáš zvyky," zachmuřil se goričský náčelník. „Naši padlí musejí být snědzeni, aby se jejich síla neztratila a jejich duše nesežrali duchové z podzemí..."

„Na vaše nechutné obyčeje nemáme čas. Pár Vranů uteklo. Určitě se poženou přímo do Skalhradu a vrátí se s posilami, aby nás pronásledovali. Překročíme Oskavu a pojedeme k severu, dokud nás nezahálí bezpečný stín hor. Takže se rychle nakrmte a vyrazíme. Vladyku, černovlasého a tu čubku přivažte do sedel, vezmeme je s sebou. Ti tři jsou stokrát cennější kořist než pár pytlů mouky a hroty na šípky. Dargun se vám všem bohatě odmění."

„K čemu je ti tahle zdechlina?" kopl Zadrag do Roganova těla.

„Zdechlina?" ušklíbl se Svarun. „Ani nevíš, jak moc se mýlíš. Tenhle chlap je jako kočka, má devět životů. Těch pár škrábanců, co jste mu způsobili, ho nemůže zabít."

„Škrábanců?" pohlédl gorič na strašlivě posekané tělo. Svarun si ho ale už nevšímal, Vyskočil na koně a klusem zamířil k západnímu břehu. Zpod kopyt oře stříkala voda. Nad řekou se rozezněly odporné zvuky trhání masa a srkání krve. Goričové hltavě požírali padlé druhy. Jejich síla nesměla přijít nazmar.

Živé stíny se stáhly zpátky do lesa a na večerním nebi nad Oskavou zablikala první hvězda.

:

Noc byla jasná a studená. Ticho, rozvalující se v táhlém říčním údolí, jako by chtělo být protiváhou k lomozu, který se tu nedávno rozléhal. Namísto smrtelného křiku se ozývalo jen skřípání větví ve vánku, zvonění mečů vystřídal nesmělý šum Oskavy.

Pak se od strmých úbočí v ozvěnách odrazilo chraplavé zakrákání, vzduch zasvištěl na širokých perutích vroubených černým peřím. Mohutný krkavec ladným, klouzavým letem sledoval stuhu řeky, která se ve světle měsíce třpytila jako tekuté stříbro. Když se při-

blížil ke svému cíli, zamával křídly, vznesl se nad východní břeh a přistál na větvi starého, napůl suchého smrku. Větev se otřásla pod jeho nemalou váhou.

Krkavec natočil hlavu. Velké oko, lesklé a temné jako vzácná černá perla, zkoumalo oba břehy Oskavy. Vidělo několik hranatých tvarů na kolech, jeden převrácený a rozlámaný uprostřed řeky. Více ho však zajímaly mršiny, povalující se kolem. Bylo jich požežnaně, hotová hostina z masa a vnitřností, navíc docela čerstvá a podle všeho zatím nedotčená jinými mrchožrouty.

Pták se už už chystal slétnout na jedno z krvavých těl, když mezi stromy náhle zafrkal kůň. Krkavec vyplašeně otáčel hlavu a černé oko pátralo po zdroji zvuku. Podkova zazvonila o kámen a z lesa se vynořila silueta jezdce. Podivného jezdce - pták měl dojem, že bytost na hřbetě dlouhonohého hnědáka má dvě hlavy a čtyři ruce.

Krkavec opět podrážděně zakrákal, spustil se ze smrku a přelachtil nízko nad vodou na druhý břeh. Tam se usadil na větvi těsně pod vrcholem vysoké jedle a z bezpečí častoval nečekané příchozí nadávkami ve své nevábně znějící řeči.

Hnědák vyděšeně pohazoval hřívou. Pach krve mu naháněl strach. Vladan a Dagomir seskočili na zem a obezřetně vkročili na mrchoviště.

„U Svarožiče," zachraptěl kněžic, rozhlížeje se po mrtvolách.

I v Dagomirových drobných očkách rostl stín hrůzy. Všechna těla, včetně goričských, byla strašlivě zohavená, o dost hůř než jen od zbraní.

„Před návratem se potřebovali nažrat," promluvil lesovik slabým hlasem. „Ani nedělali rozdíl mezi vlastními a nepřáteli. Co je to za proklaté plemeno?"

„Jedí vlastní mrtvé, aby získali jejich sílu. Podívej," ukázal Vladan „tam leží černokněžníkův vraník..."

„Vidíš někde Roganovo tělo?" zeptal se Dagomir přiškrceně, zatímco pátravým zrakem kroužil kolem. Našel ztracený luk, vyzkoušel tětivu a spokojeně si zavěsil zbraň přes rameno.

„Ne... Ani Ctiradovo nebo Mirenino..."

„Možná je vzala voda."

„Možná... Podívej, vladykova sekera." Vladan zpod kusů goričských těl zvedl mohutnou širočinu. Zbraň byla od ostří až po konec toporu ulepená krví. „To nevěstí nic dobrého..."

„Něco vyzkouším," dostal lesovik nápad, několika hlubokými nádechy jakž takž utišil bušící srdce a soustředil vnitřní sílu.

»*Rogane?*« vyslal myšlenku. »*Jestli mě slyšíš, chlapče, ozvi se...*«

»*Dagu?*« ozvala se mu v mysli nečekaná odpověď.

»*Gorjo!*« zaradoval se mužík »*Kde jsi?*«

»*V lese na západním břehu, blízko cesty. Hodila by se mi tvá pomoc...*«

Dagomir a Vladan hned vyskočili zpátky do sedla a rychle vklusali do řeky. Voda stříkající od kopyt vypadala v měsíčním světle jako štědře rozhazované hrsti diamantů. Krkavec, který se mezitím spustil na břeh a silným zobákem začal klovat do šťavnaté lidské mrtvolky, vítal jezdce hlasitým nepřátelským zakrákáním. Nevšímali si ho a po cestě vjeli do hustého lesa.

„Gorjo!"

„*Tady jsem!*«

Ležel na světlině poblíž cesty, mezi roztrhanými goričskými mrtvolami - velká černá skvrna, připíchnutá k zemi oštěpem. Seskočili z koně a rozběhli se k němu.

„Do hovna, Gorjo, žiješ?"

Vlk s námahou zvedl hlavu. »*Přežívám. Nedokážete si představit, jak rád vás vidím, hoši. Pomůžete mi? Ani za svět se nemůžu zbavit tohoto krámu - hrot uvázl v zemi a na násadu tlamou nedosáhnu. Připadám si jako moucha, kterou nějaké děcko připíchlo jehlou k desce stolu.*«

„Pořádně ti dali do těla, jen co je pravda." Lesovik věnoval silné zbrani, trčící z Goryvladova boku, zkoumavý pohled. Pak vytáhl zpoza opasku sekeru, levačkou pevně sevřel oštěp a zeširoka se rozehnal. „Zatni zuby, Gorjo."

„*Hej, počkej chvíli...*«

Širočina se mihla těsně nad Goryvladovým bokem a jediným úderem násadu přetřela. Zbytek, který zůstal trčet z rány, měl sotva dva palce.

„Velesovy rohy! Ani nechci vědět, jestli to byla šťastná náhoda, nebo máš tak přesné oko...«

„Vyber si,“ odhodil Dagomir zbytek ratiště. „Vladane, pomůžeš mi sundat maso z rožně?“

„Náramně vtipné...«

Lesovik popadl vlka za krkem, kněžic za zadní tlapy.

„Víte, už si pomalu začínám zvykat na to, že se mě v tomhle světě každý snaží oddělat. Ale proč to musí tak bolet?“

Dagomir a Vladan zabrali. Goryvлад zahrabal tlapami a zaskučel. Svalnaté tělo s vlhkým zvukem sklouzlo z pahýlu oštěpu. Vlk se bezvládně svalil vedle. Z díry v trupu mu vytékala krev, v chabém nočním světle černá jako smůla.

„U bohů,“ poklekl k němu Vladan ustaraně. „Jak ti máme pomoci?“

„S tím si vůbec nelam hlavu. Mé schopnosti si s ranami raz dva poradí. Potřebuju jen trochu času. Co ostatní? Kolika se podařilo utéct?“

„Těžko říct,“ pokrčil kníže rameny. „Někteří chlapi včas přebrodivili Oskavu a ztratili se v lese. Nemůžu čekat, než najdou cestu zpátky. Cvailem se pošenu do Skalhradu a zbrcuju tamní bojovníky. Nedovolíme té sběři, aby překročila hranice. Až se Skalhradští dozvědí, že goričové zabili jejich vladyku a skoro celou jejich družinu, krev se jim zpění pomstychtivostí...“

„To udělej. V jednom se ale mylíš. Ctirada není třeba pomstít, ale vysvobodit.“

„Cože?“ vyhrkl Dagomir. „Vladyka přežil ta jatka?“

„Slyšel jsi dobře. Ti prašivci ho spoutali a vzali ho s sebou. A Rogana s Mirenou taky.“

Lesovik přivřel oči a vydechl si. „Alespoň jedna dobrá zpráva.

„O důvod víc, abych spěchal na hradiště,“ zneklidněl Vladan a vstal. „Goričové se se zajatci nesmí dostat k průsmyku...“

„Nesmí. Vůbec se nezdržuj, knězi. Vidím, že jste našli vladykovu sekeru. Vezmi ji s sebou na důkaz pohromy, která Ctiradovu družinu postihla. My dva zatím vyrazíme po goričské stopě, za chvíli budu skákat jako mladé kůzle.“

Vladan se zběžným pohledem přesvědčil, že vlk nepřehání. Díra v jeho boku se už stáhla a přestala krváčet. Hojila se přímo před očima.

„Necht' Svarog stráží vaše kroky," řekl kněžic a vyskočil do sedla.

»*To by od něho bylo pěkné.*«

Ardagastův syn otočil hnědáka. Zvonění podkov na kamenité cestě se rychle vzdalovalo k severu.

»*Mimochodem, Dagu...*«

„Ano?"

"Když jsem se tady tak pohodlně válel, dostalo se mi nesmírné cti poznat vůdce té smečky..."

„Nech mě hádat. Někdo z Kančí hory? Ten živý stín určitě nevyčaroval nějaký všivý goričský žrec..."

"Míříš dobře. Ale nebyl to jen tak někdo, nýbrž Bratrovrahův syn osobně. Ten zasraný holobrádek si poradil s Roganem. Zlá síla z něj tryskala jako červená z přeřáté krkovice. Zmocnil se Krutomoru."

„Takže Svarun." Dagomir se mračil jako pes na nový obojek a nervózně se krátkými prsty škrábal v rozježených vousech. „Jak víš, že nemíří se zajatci ke Kančí hoře?"

"Zachytil jsem, že vlečou kořist ke goričskému knížeti Dargunovi. Svarun zřejmě zradil svatyni Krvavého ohně a jedná na vlastní pěst. Pamatuješ, co říkala Mirena o sporech mezi čaroději? Je možné, že Bratrovrah o přepadení vůbec nevěděl..."

„Hm. Zajímavé." Dagomir se narovnal. „Tak jako tak, je nejvyšší čas vyrazit po stopě těch smradů. Jdu posbírat nějaké šípy. Kdy budeš moct zvednout ten svůj chlupatý zadek?"

"Myslím, že už bych to mohl zkusit. Modli se, aby mi přitom nevypadla střeva."

Krkavec na břehu potřásl hlavou, aby lépe zhltl poslední sousto chladnoucí člověčiny. Pak se prudce odrazil od mrtvol, mávaje křídly nabral výšku, udělal ladnou otočku nad řekou a vznesl se nad les. I on mířil na sever.

„Už se vrací!" zvolal gorič, stojící na ulomeném smrku. Zadrag odložil sekeru i brusný kámen, vstal a upřel pohled kočičích očí dolů

do údolí. Příslušníci jeho druhu obstojně viděli i ve tmě a za takových měsíčních nocí dokonce lépe než v oslepujícím slunečním světle.

Bylo krátce po půlnoci. Goričové odpočívali na hřebeni západně od Oskavy. K řece se svažující svah, donedávna pokrytý hustým pralesem, doslova oholila silná vichřice, která přišla někdy uprostřed zimy. Úbočí pokrývaly vývraty i smutné pahýly polámaných stromů. A křížem přes ten polom se blížilo něco podivného.

Zdálo se to vypadalo jako větrem hnaný mrak zvířeného listí, jehličí a menších větví. Jak to stoupalo vzhůru úbočím, brzy už se dalo rozeznat, že před vírem kluše jezdec. Poryvy nadpřirozeného větru cloumaly jeho kožešinovým pláštěm a metaly mu do obličeje prameny zlatavých vlasů.

Goričové užasle sledovali ten nezvyklý úkaz. Čarodějná vichřice se blížila, už slyšeli její kvílení. Vlasy a chlupy na tvářích jim cuchal čím dál silnější vítr. Vír za Svarunem rostl před očima jako podivuhodná živá bytost. Mnozí goričové začali ustupovat a měli co dělat, aby nezpanikařili a nedali se na útěk.

Svarun dorazil na návrší, rázně obrátil hnědáka čelem ke vzdušnému víru, rozpažil ruce a nesrozumitelně vykřikl. Zlatý amulet na jeho hrudi zazářil a vítr okamžitě polevil.

Zadrag sklonil předloktí, kterým si kryl oči. Na úbočí padaly větve, snášelo se zvířené listí a jehličí. Svarun si oprášil z oděvu drobné větvičky a kousky listí a přelétl svah zkoumavým pohledem. Po stopách zhruba třiceti goričů nezbylo ani památky. Čarodějný vzdušný vír je dokonale zavál.

„Působivé," uznale pokýval hlavou Zadrag.

Zlatovlasý mág obrátil koně a přešel k náčelníkovi goričů. „Až Skalhradští vyrazí po našich stopách, budou se náramně divit. Vymazal jsem každou šlápotu až dolů k řece. Ti hlupáci se poženou dolinou Oskavy dál na sever, protože usoudí, že se vrátíme stejnou cestou, průsmykem u Skalhradu. Ani je nenapadne, že jsme odbočili na západ a máme v úmyslu proklouznout pod Kančí horou až k úpatí Jesenných a pak tajnou stezkou nahoru do kopců."

Zadrag spokojeně vycenil dravčí zuby. „Budou si myslet, že jsme vzlétli. Skoro mě mrzí, že neuvidím, jak se zatváří."

„Ty zkurvysynu!" ozval se najednou chraplavý hlas.

Svarun a goričové se ohlédlí. V sedlech tří koní se hrbila tři důkladně spoutaná těla. To v černém oděvu zůstávalo bezvládné, jen hrud' se téměř nepostřehnutelně zvedala mělkým dechem. Ani Mirena ještě nevěděla o světě. Ctírad však už zvedl hlavu a teď se kroutil a škubal pouty. Marná snaha, goričové si na uzlech dali záležet.

„Před chvílí se probral," hlásil Zadrag Svaranovi. „Má horečku, ale nezdá se, že by blouznil. Ani síly mu nějak zvlášť nebylo."

„Slyšíte mě, všivé chlupaté kůže?!" potvrzoval Ctírad jeho slova, „nemyslete si, že ještě někdy uvidíte své smradlavé brlohy! Mí chlapi vás vyčenichají jako lovečtí psi škodnou a pak vašimi hlavami vyzdobíme hradby Skalhradu! Na každý hrot jednu hlavu, a to mi věřte, palisáda má zatraceně hodně kůlů!"

Svarun popohnal koně blíž. Ctírad ho propaloval nenávisným pohledem. Krví podlité oči se mu horečnatě leskly.

„Svarun," zavrčel a opět trhl provazy, kterými měl zápěstí přivázaná k hrušce sedla. „Věděl jsem, že tu past nachystal nějaký zkurvysyn ze svatyně!"

„Uklidni se, vладыko," poradil mu Svarun s úsměvem. „Dalo mi dost práce tě ošetřit. Ránu na boku jsem ti jakž takž zacelil, ale jestli se budeš cloumat jako tchoř v železech, mohla by se otevřít. To přece nechce ani jeden z nás."

„Kde jsou mé děti?" zavrčel Ctírad, až se mu zpěnily sliny v koutcích úst. „Co jste udělali s mým synem a dcerou?"

„Myslíš Ctímíra?" usmál se mladík jízlivě. „Nadaný chlapec, hlavně pokud jde o dorozumívání se s divokými tvory. Možná je v tom tak dobrý proto, že i on sám je jenom tupé, poslušné zvíře. Krug si ho lehce omotal kolem prstu. To štěně je ve svatyni jen pár dní a už na Belbohovu počest ochotně podřízlo vlastní sestru."

Vladykova tvář nejdřív smrtelně zbledla, ale vzápětí se do ní nahrnula krev, až mu žíly na boltcích zapulzovaly.

„Ty zasraný hlíste!" vydral se z mohutné hrudi řev, za který by se nemusel stydět ani rozzuřený medvěd. „Přisahám při Svarožičovi, že až budu zabíjet hady z Kančí hory, tebe si nechám až nakonec! Rozpárám ti břicho a budu tě škrtit tvými vlastními střevy! Budeš chcípat dlouho, pomalu a bolestivě!"

„Beru to od tebe jako velkou poctu," zachechtal se Svarun, v levačce sevřel svůj zlatý amulet a prsty pravé ruky přiložil ke Ctiradově hlavě, ovázané krvavým cárem látky. Zlostně vyjící zajatec se ho pokusil kousnout do ruky, ale tím mladíka jen znovu rozesmál.

„Hezké sny, dubová hlavo."

Ctirad pod čarodějovým dotekem najednou ochabl, oči se mu zavřely, brada klesla na prsa. Svarun obrátil pohled k Roganovi. „A co tenhle?" zeptal se Zadraga. „Jak se mu daří?"

„Dobře. Až zázračně dobře. Prohlédl jsem ho a všechny rány se už zacelily. Dokonce se zdá, že i vnitřní orgány se mu už zahojily a začínají normálně pracovat. U Nazyrova oštěpu, co je to za člověka? A je to vlastně člověk, nebo spíš bēs?"

„Dobrá otázka, Zadragu. Ten muž je velmi, opravdu velmi nebezpečný. Nesmíte ho spustit z očí. Jakmile se začne vzpamatovávat, okamžitě mě zavolejte. Rozuměl jsi?"

„Jistě. Dohlédneme na něho. Nepohne ani brvou, aniž bychom si toho nevšimli."

„Dobrá. Vyrazíme." Svarun obrátil koně. „Kníže Dargun se nás už určitě nemůže dočkat."

Nad nimi, na borovici osaměle čnící z vrcholku kopce, pronikavě zakrákal krkavec. Svarun po něm střílil pohledem - v tuhle noční hodinu bylo nanejvýš nezvyklé zaslechnout ptačí hlas. Opeřenec se však už v tu chvíli odlepil od stromu, jenž jakýmsi zázrakem přestál vichřici, zapleskal křídly, vzlétl a přes údolí rychle zamířil na severovýchod.

Mladý čaroděj ho vyprovázel zachmuřeným pohledem.

Letěl nad skalnatými kopci a temnými lesy v dolinách, černými perutěmi řezal měsíční světlo. Občas si našel strom nebo skálu na nějakém vyvýšeném místě, přistál na vrcholku a chvíli odpočíval pozorně se rozhlížeje po krajině. Vzápětí však zase zamával křídly a pokračoval v cestě. Letět v noci bylo proti jeho přirozenosti, ale vůle, která ovládala jeho prosté vědomí a ukazovala mu směr, mu nedovolila ztrácet čas. Krkavec jako by chtěl občasným zakrákáním vyjádřit své námitky, postěžovat si na hlad a únavu, ale vůbec ničeho tím nedosáhl. Musel splnit svůj úkol stůj co stůj.

Noc pokročila. Krajina pod mrchožroutem začala být členitější, svahy příkřejší, údolí se změnila v úzké, temnotou zahalené strže. Z lesa vymizely listnáče a vystřídaly je smrky, jedle, borovice. Před opeřencem se ve svitu pomalu zapadajícího měsíce zvedla temná masa Jesenných hor. Zakrákal, jako by pokorně souhlasil s příkazem, který mu v tu chvíli pronikl nitrem, a začal klesat. Vrcholky jehličnanů se pod ním míhaly jako špičaté hroty kopí, snažící se mu rozpárat břicho.

Les v údolí roztínaly řeka a cesta, podobné klikatým bledým jizvám na dlouho neholené tváři. Neustále se proplétaly jako dva pářící se hadi, cesta podle potřeby přecházela jednou na západní, jednou na východní břeh. Na úpatí hor se konečně rozdělovaly. Řeka, ve tmě bělostně zářící zpěněnou vodou, ukazovala na sever, do horského průsmyku, který jako široká brázda po pluhu dávných obrů rozorával ponurou hradbu kopců. Tam někde bystřina pramenila. Černý pták se však ladně stočil na východ, sledoval cestu. Rozeznatelná i v chabém měsíčním světle, vinula se kolem rozložitého kopce nad Oskavou. Úval jižně od výšiny pokrývala jen hustá smrková mladina; les, který tu kdysi rostl, padl lidskou rukou. Kmeny posloužily ke stavbě mohutného hradiště, rozkládajícího se na svazích kopce. Krkavec mířil přímo k němu. A nebyl sám. Pod ním po cestě cválal k hradišti jezdec, černovlasý mladík v honosné, ačkoli bojem poznamenané zbroji. Pták letěl těsně nad ním a sledoval ho pozorným černým okem, protože vůli, jež ho vedla, ten spěchající muž náramně zajímal. Vzápětí se zase vznesl výš a zamířil nad porubem k hradbám.

Opevnění nebylo jen tak ledajaké. Úpatí pahorku obíhal široký příkop. Kopyta jezdcova koně zarachotila na mostě. Hned za strouhou se zvedal mohutný val z hlíny, kamení a dřevěných roštů, nahoře posílený ještě vysokánskou dvojitou palisádou. Krkavec zamával křídly a snesl se na jednu ze dvou masivních strážních věží nad bránou. Na hradbách i za opevněním bylo pořádně rušno. Jezdec právě vklusal do širokého průchodu ve valu a nedočkavě zabušil na bránu. Stráže na něj shora něco křičely, ale příchozí se ostře dožadoval vstupu do hradiště. Netrvalo dlouho a vrata ze silných trámů zaskřípala.

Právě v tu chvíli krkavce spatřil strážný, který zrovna po žebříku uvnitř věže vylezl zpátky na pozorovací stanoviště.

„Jedeš?!“ ohnal se po ptákovi hrotem kopí. „Potvoro černá, leť si zvěstovat smrt jinam!“

Krkavec se odrazil od zábradlí pod stříškou věže, zapleskal křídly nad valem svažujícím se do nitra hradiště a dal se opět do sledování jezdce. Ten už stoupal po kamenité cestě vzhůru příkrým úbočím. Z okolních srubů vybíhali lidé zburcovaní rychle letící zprávou. A nebyla to dobrá zvěst. Jezdec vytáhl z úchyty na sedle masivní sekeru a jak klusal ulicí, ukazoval ji sbíhajícímu se davu. Okamžitě se rozezněly žalostné nářky i pomstychtivé kletby.

Mrchožrout sledoval jezdce až k vladařskému dvorci na temeni kopce, obehnanému další silnou palisádou. Chvíli poletoval nad rojem loučí v rukou sbíhajícího se, hučícího shromáždění. Potom však panovačná cizí vůle usoudila, že viděla dost, a tak ho opět nelítostně popadla a nasměrovala na západ. Vyčerpaně zakrákal, jenže marná sláva, neměl na výběr. Míhl se nad strmými útesy, které se zvedaly k hradišti od řeky, a pak už zamířil nad úpatím hor vstříc západní temnotě. Chladný vzduch mu čechral peří. Za ním doznívalo rázné pokřikování mužů, řinčení oceli a ržání sedlaných koní. Ještě než se hradiště ponořilo do tmy daleko za krkavcem, z brány dvorce vyrazila početná družina jezdců. Jak cvalem sjížděli po úbočí kopce k vnější hradbě, světlo loučí nad jejich hlavami se slilo do dlouhé ohnivé stuhy.

Kulatý měsíc zmizel za obzorem a krkavec splynul s nocí jako bezvýznamný malý stín pohlcený nekonečnou temnotou. Zavrzaly panty a průvan rozkmital plameny v ohništi uprostřed dvorany. Stíny model s vlčími hlavami se rozskákaly po stěnách jako duchové, kteří tancem vítají hlubokou noc před úsvitem, čas kouzel a temných mocností. Proudící vzduch zaskučel mezi stěnami z trámů jako uvězněný běs.

Příchozí za sebou zavřel vrata a kráčel k ohništi. Modly na něj cenily tesáky, ale on si jich nevšímal, pyšný a sebejistý. Kdysi se před nimi vystrašeně hrbil, ale to už bylo tak dávno, že mu to připadalo jako v minulém životě. A v podstatě to i minulý život byl - ty časy, kdy se sem ještě jako malý chlapec vkrádal se svým bratrem a

společně čmouchali po tajemstvích, se navždy propadly do zapomnění...

Muž nesl v dlaních kostěnou misku s jakýmsi kouřícím nápojem. Došel do středu chvějivého světelného kruhu. Vedle ohniště ležel na rozprostřené kančí kůži mladý muž, skoro ještě chlapec. Podle ohnutých nohou bylo poznat, že zpočátku seděl, ale postupně se svezl na bok a skrčil se jako dítě v těle matky. Hrud' se mu zvedala pravidelným dechem. Vypadalo to, že spí, ale muž věděl, že tomu tak úplně není. Chvilí mladíka pozoroval. Když se nic nezměnilo, položil misku na nedaleký stůl a složil svou šlachovitou postavu do vyřezávaného křesla.

Čekal. Věděl, že to nepotrvá dlouho.

Nad svatyní se tma pozvolna měnila v ranní šero. Větracím otvorem ve střeše se dovnitř nesměle prodíralo kalné světlo úsvitu. A když zhasla i poslední hvězda, rozlehlo se nad horou pronikavé zakrákání. Ležícím mladíkem to trhlo. Muž na stolci vzhlédl. Otvorem vlétl do dvorany velký černý pták, zvířil křídly kouř nad ohništěm a dosedl na jednu z model.

Mládenec otevřel oči. Pokusil se zvednout do sedu, ale hlava se mu zatočila a s tlumeným zasténáním se svalil zpátky.

„Pomalů," promluvil muž a vstal. „Máš čas. Musíš se vzpamatovat, důkladně oddělit své vědomí od krkavcova. Vystup z jeho mysli. Už nemáš křídla a silné drápy, jen ruce a nohy."

„Jsem... k smrti unavený..." zachroptěl mladík.

„Ne, nejsi. To je jeho únava," ukázal muž na mrchožrouta. Opeřenec se celý chvěl, čechrал si peří, přešlapoval z nohy na nohu a chraplavě si stěžoval na namáhavý noční let. „Přelétl jsi s ním celé knížectví. Odpoutej se od něj, setřes jeho vyčerpanost ze svých údů."

Muž si dřepł k junákovi, téměř laskavě ho nadzvedl do sedu a podepřel mu záda. K ústům mu přiložil okraj misky. „Tu máš, napij se. Pomalu, ať ti nezaskočí."

Mladík se několika hlubokými doušky posilnil. Po bradě mu stekl pramínek husté tmavé červené tekutiny. Do tváře se mu rychle vracela barva, zakalené oči ožívaly.

„Obstál jsi ve zkoušce, Ctimíre. Vyprávěj mi všechno, co jsi viděl."

„Byl tam... můj otec... Zajali ho..."

„Ctírad?" zkřivil muž rty. „Už není tvým otcem. Teď jsem jím já. Ten prašivý, omezený smrtelník ti nikdy nesahal ani po kotníky, nerozuměl tvým schopnostem, nedokázal je v tobě rozvíjet. Zapomeň na něj, přetrhni pouta se Skalhradem. Tvá rodina je teď tady, na Kančí hoře. Rozumíš tomu?"

„Rozumím."

„Dobrá. A teď mi všechno řekni."

Chlapec si rozechvělou rukou odhrnul z tváře tmavé vlasy a začal vyprávět. Slabým hlasem, ale souvisle, přesně, nevynechal žádnou důležitou podrobnost. Obličej jeho poručníka postupně temněl. Když mladík domluvil, Krug zamračeně pokýval hlavou.

„Takže je to jisté," zabručel. „Svarun už více neslouží svatyni. Ba co víc, dokonce se postavil proti nám. Nevděčný parchant. Všechno, co umí, jsem ho naučil já!"

„Znamená to," zeptal se Ctimír váhavě, „že tentokrát odcválal do lesů naposledy? Už se na Kančí horu nevrátí?"

„Jestli má rozum, tak ne. Nepochodil by dobře. Zradil mě a to já neodpouštím. Ani těm, co vzešli z mé vlastní krve." Krug upřeně pohlédl mladíkovi do očí. „Dobře si to zapamatuj, chlapče. Vyvaruj se podobné chyby. Nikdy mě nesmíš zradit, nikdy. Teď jsi ty můj jediný syn, můj prvorozený. Věrně mi služ a učiním tě dědicem mého panství, mých znalostí a čarodějné moci! Ty se staneš Belbohovým prostředníkem ve světě smrtelníků."

„Nezradím tě, otče!" dušoval se Ctimír. „Něco takového by mě ani ve snu nenapadlo!"

„Teď ne, já vím. Ale později, až tvá moc vzroste, k tobě začne promlouvat vlastní pýcha. Buď moudrý a neposlechni ji, nepřeceň své schopnosti. Svarun tomu bludu podlehl a vykročil na cestu ke zkáze."

„Nešlo tomu zabránit, otče?" zeptal se Ctimír nesměle. „Podězíval jsi ho přece už dřív..."

„Jistě. Cítil jsem, jak v něm roste odpor proti mé vůli. Dlouho jsem to ale považoval za běžnou mladickou nafoukanost. Každý syn se jednoho dne začne bušit do prsou a vši silou dokazovat, že je lepší než jeho otec a učitel... Zašlo to ale dál, než jsem předpokládal -

spřádal mi za zády své vlastní zrádcovské plány, spřáhl se s tou všivou havětí z hor a chystá se rozpoutat válku proti všem. Udělal jsem chybu, že jsem ho nepraštil přes prsty dřív. Měl jsem jednat, nemilosrdně zlomit jeho odpor. Žel, teď už je příliš pozdě." Temnota v mužových očích se ještě prohloubila. „Ne, už nikdy svého bratra neuvidíš, chlapče. A pokud ano, bude proti tobě stát jako nepřítel."

Mládenec se odtáhl od čaroděje. Už se bez problémů udržel v sedě. Síla se mu rychle vracela, ztuhlými údý opět proudil život.

„Nepřítel?" zopakoval nepřítomně. „Svarun zajal Černovirova syna, zmocnil se Krutomoru, otče. To znamená, že proti nám povstane velmi nebezpečný soupeř."

„Moc dobře si to uvědomuju, chlapče. Proto musíme okamžitě zasáhnout, zašlápnout toho hladového červa dřív, než se začne krmit naším mrtvým masem." Krug se narovnal. „Ještě než vyjde slunce, svolám všechny služebníky svatyně. I když jsem se tomu chtěl vyhnout, musíme opustit horu a vyrazit po Svarunových stopách. Nej dřív ale potřebuju vědět všechno o jeho úmyslech."

„Jak?" pohlédl na něj Ctimír nechápavě.

„Nic tě nenapadá, synku?" ušklíbl se mág nehezky. „To včerejší přepadení zjevně nebylo náhodné. Svarun přesně věděl, že z Vraniboru vyrazila na sever výprava s posilami a zásobami pro Skalhrad."

Junákovi se rozzářily oči. „Chápu. Takže některý z tvých vraniborských spojenců posílá zprávy Svarunovi..."

„A já tuším, který z nich to je," pronesl šlachovitý muž zlověstně. „Řekl bych, že je na čase si s ním promluvit."

S těmi slovy Krug obrátil pohled k masivním vratům v zadní části dvorany. Skoro černé, na kámen ztvrdlé dřevo poutaly bronzové pásy s podivnými pradávnými črtami.

„Tam..." zachraptěl Ctimír, zvedaje se na nejistých nohách. „Za těmi dveřmi... Tam je...?"

„Krvavý oheň. Ano," přikývl vládce Kančí hory nepřítomně. „Zdroj nesmírné divotvorné síly. Celý život se ho snažím zkrotit, podřídit své vůli. Nikdy se mi to ale úplně nepodařilo."

„Proč? Nejsi snad dědicem černokněžnického rodu? Potomkem Černoboha?"

„Ovšemže ano. Něco mi ale pořád chybí. Ten meč.“

„Krutomor?“ zašeptal mládenec, jako by se bál i moci toho slova.

„Krutomor,“ zopakoval Krug. „Mezi Krvavým ohněm a Radhostovým mečem je pouto. Jen ten, kdo vládne meči a démonovi v něm, může získat absolutní moc nad ohněm, a naopak. Kdysi dávno Beldegor, první z černokněžníků, vedený znameními ze snů a vnitřními hlasy, poprvé vystoupil na Kančí horu. Tehdy tady ještě nebyla svatyně, jen posvátné kameny a obětiště dávných kmenů. Černobohův syn porazil prastaré demony v lese a vyškrábal se na skálu, která odjakživa trčela z hory jako zlomený tesák. Tam se mu zjevil Radhost a Černoboh, božští bratři. Potřebovali svého prostředníka ve světě smrtelníků, někoho, kdo by bojoval s Belbohem a jeho věrnými. Černoboh prvního černokněžníka zplodil a vštěpil mu svou čarodějnou noc, Radhost mu daroval svůj meč. Beldegor ho tehdy poprvé vzal do ruky a svedl strašlivý zápas s Krutanem, běsem zakletým ve zbrani. Byla to zkouška, kterou nemusel přežít, ale on obstál a démona zkontroloval. Pak mu Černoboh přikázal, aby udeřil mečem do země. Beldegor poslechl a Krutomor roztřel skálu jako hroudu ztvrdlé soli. Z pukliny vyšlehl plamen, který do daleka prosvítil noc krvavou září. Od té doby jsou meč a oheň jedno. Jen ten, kdo vládne oběma, může být pravým černokněžníkem.“

Ctimír naslouchal se zatajeným dechem. „Otče, neznamená to ale, že Svarun, když už se zmocnil Krutomoru, bude chtít napadnout Kančí horu? Že nepovede goriče proti Skalhradu a Vraniboru, ale proti svatyni?“

Čaroděj opětoval jeho vystrašený pohled. Pomalu, zachmuřeně přikývl.

„To právě musím zjistit. Ustup, chlapče, odvrát' zrak. A v žádném případě nechod' za mnou, ať uslyšíš cokoli.“

Ctimír horlivě přikývl.

Krug přistoupil k tajemným dveřím. Na okamžik zaváhal, zhluboka se nadechl, sevřel v dlaních úchyty na bronzovém kování a pořádně zatáhl. Vrata temně zaduněla a s praskotem se od sebe uprostřed odlepila. Škvírou vyšleхло jasné, sytě rudé světlo.

Ctimír polekaně odvrátil zrak. Čarodějná moc, která z prostor za bránou vytryskla, ho málem znovu srazila na kolena. S očima zakrytýma předloktím a odolávaje silným projevům magie, vrávoravě běžel pryč. Krkavec, konečně osvobozený od jeho vůle, s krákáním vylétl větracím otvorem v ústřety svítání.

Krugova silueta se chvíli černala v otevřených dveřích. Pak vkročil do pronikavé záře a nechala se jí pohltit jako tělo nořící se do krvavého jezera.

Na Mudromira přišla ve spánku vidina černé postavy, stojící nad jeho lůžkem a civící na něj strašidelně planoucíma očima. K tomu pocítil dusivý tlak na prsou. Žrec se okamžitě probudil, udýchaný a s divoce bušícím srdcem. Poznal ty příznaky - ve spánku na něj zaútočila můra, nehmotný upír, něčí přenesené vědomí, záměrně vysávající jeho životní sílu. Když se jako mladík dal kdysi do učení k vrani-borským žrecům, odhánět takové můry, většinou přicházející od čarodějně nadaných žen, ho naučili mezi prvními věcmi...

Jenže tohle nebyla obyčejná můra. Ozvěny hlasu, volající jeho jméno, mu stále doznívaly v mysli a zjevně neměly v úmyslu utichnout. Mudromir se sténáním vstal z postele. Někdo se dožadoval spojení.

Souravým krokem přešel do tajné obřadní komnaty. I když už bylo ráno, ohniště ještě úplně nevyhaslo - jeho načervenalé světlo se odráželo od tepaných boků objemného stříbrného kotle. Žrece dělilo od ohniště už jen pár kroků, když v kotli najednou zvučně zaplápl oheň.

„Mudromire..." zaznělo místností táhlé zasyčení.

Stařec přešel k nádobě a nahlédl dovnitř. „Svarune? Co..."

Z olejovité, krvavě rudé tekutiny se vymrštila plamenná ruka a popadla jej za krk. Mudromir zachrčel, zasmíтал se, tak tak že kotel nepřevrátil. Jeho hlavu zahalil kouř ze spálených vlasů a vousů.

„Kdeže Svarun. To jsem já, ty hlupáku!"

„Pane..." zachroptěl Mudromir. Tvář mu zohavila grimasa strašlivé bolesti. „Proč..."

„Zradil jsi mě, ty starý vědmáku!" vynořila se za rukou i přízračná hlava.

„Zradil? To ne, pane... Mýlíš se, přísahám při všech běsech ze Soumračných hor... Poslechl jsem tvého syna..."

„Svarun se vzepřel Belbohovi i mé vůli a ty to dobře víš! Jsi stejný zrádce jako on! A teď chci vědět všechno o vašich úmyslech!" Tvář na hladině rozšklebila ústa. Vykroutila se z nich tekutá chapadla a omotala Mudromirovu hlavu jako lepkavý břečťan kmen stromu. Vnikla mu do úst a do uší a v zárodku zadusila bolestný výkřik. Kostnaté tělo se roztrásllo, začalo kolem sebe kopat a mlátit rukama, ale odpor byl marný. Přízračná ruka a chapadla strhla starcovu hlavu pod bublající hladinu. Kotel na bronzové čtyrnožce se převážil, hořící tekutina vyšpláchla. Čaroděj ještě chvíli zatínal prsty do okrajů nádoby, pak však najednou prudce narovnal nohy a křeče ustaly. To, co žrece doposud pevně drželo, povolilo stisk a ochablé tělo se s vlhkým zvukem svalilo vedle ohniště. Ze strašlivě popálené tváře, z doširoka otevřených úst a děr, co zůstaly po očích, se kouřilo.

Hladina v kotli se opět uklidnila.

Zvuky Mudromirova smrtelného zápasu nikoho neprobudily. Jen Svarožičův hřebec ve stáji za stěnou neklidně zaržál a párkrát kopytem dunivě třískl do země.

Lebky předků

Stál na břehu řeky. Voda tiše šuměla pod zamrzlou hladinou. Všechno kolem se běhalo sněhem a jinovatkou, třpytilo se ledem. On ale chlad necítil, i když měl na sobě jen tenkou halenu. Dokonce ho ani nezáblo, přestože měl bosé nohy do poloviny lýtek zabořené v závěji. Od úst mu nešla pára.

Nedivil se tomu. Moc dobře věděl, co je tohle za místo. Na obou březích řeky rostly nezvykle mohutné stromy, velikáni nadpozemských rozměrů. Pohlédl proti proudu. Tam, nad pramenem řeky, se jako obrovitá věž tyčil temný obrys Veledubu. Čněl do nedozírných výšek a koruna košatá jako sám svět se topila v šedivých mracích

„Vítej, Rogane.“

Nelekl se, kdepak. Podvědomě věděl, že je blízko. Vlastně mu vždy kráčela v patách, jen většinou zůstávala neviditelná. Když se teď otočil, stála tam. Nezměnila se, samozřejmě. Nespoutané havraní vlasy, útlá postava, tvář děvčátka, prastaré vědomí ukryté v temných očích

„Je tu ještě zima,“ řekl.

Usmála se „*To víš, do mého království chodí Vesna pozdě. Tady mě nemá kdo spálit a hodit do řeky, aby přišla dřív.*“

I on se musel usmát. Smrt, která žertuje.

Přešla k němu blíž a položila mu bledé dlaně na hrud'. „*Věřil bys, že se mi po tobě stýskalo, Rogane? Nezní to směšně?*“

Díval se jí do očí, přímo, bez zachvění. „Ne, nezní to směšně.“ Spíš strašidelně, dodal v duchu a ze všech sil se snažil, aby si to v něm nepřečetla.

„*Jistě, mohla jsem tě vidět kdykoli, a ty mě svými činy často přivoláváš, ale nebylo to takové, jako když jsi byl tady, v mém náručí. Zvláštní pocit... ta osamělost. Takový... lidský.*“

Nadzvedla se na špičkách, zvedajíc rty k jeho tváři. Rogan na okamžik zaváhal, ale pak pomalu sklonil hlavu. Už se jí nebál jako kdysi. Políbil ji - pomalu, jemně. Nezdála se mu vůbec studená.

„Proč jsem tady?“ zeptal se, když se jejich rty oddělily. „To, že ses cítila sama, určitě není jediný důvod. Jsem mrtvý?“

Položila si hlavu na jeho hrud'. Vypadalo to, jako by se snažila vstřebat co nejvíc z jeho tepla, přestože sám netušil, jestli v sobě ještě nějaké má. Trvalo dlouho, předlouho, než odpověděla.

„*Ne. Zatím ne. Ale moc nechybělo. Tvé smrtelné tělo je teď hodně, hodně oslabené. A brzy se stane něco, co by tě mohlo přivést zpátky do Návu. Tentokrát nadobro.*“

„Nic nového pod sluncem. Pořád se mě pokoušejí zabít.“

„*Jenomže tohle bude jiné, horší. O dost horší. Víc ti o tom nedokážu říct. Měla jsem tě jen varovat.*“

Zamračil se. Podezření, které mu už hodnou chvíli vrtalo hlavou, se potvrdilo.

„Je v tom Ohňooký, že?“ zašeptal. „To on si pořád pohrává s mým osudem...“

Její mlčení znamenalo souhlas.

„Chci s ním mluvit,“ procedil Rogan skrz zuby. „Už dlouho se mi nezjevil. Konám přece jeho jménem, hraju jeho hru. Tak proč za mnou nepřišel sám?“

Zvedla k němu tvář. „*Na to ti může odpovědět jen on. Dobře si ale rozmysli, jestli se s ním opravdu chceš setkat...*“

„Pokud chce, abych tu válku s Kančí horou dotáhl do konce, musí mi říct víc. K čemu mi je jeho varování, když netuším, čemu budu čelit? On to určitě ví. Jak ho přivolám?“

„*Nijak. Zjevuje se, jak se mu zachce. Občas vyslechne volání přísluhovačů z lidského světa, ale tady není krev, jejíž vůně bys ho přivábil.*“

„Tak kde ho najdu?“

„*To přece víš. Už jsi tam jednou byl.*“

Nepřestával se mračit. „Mohyla z kostí. Samozřejmě. Zavedeš mě tam?“

„*Ne. Černoboh obývá vlastní odlehlé končiny Lesa věčnosti. Tam nesahá dokonce ani má nebo Velesova moc. Jestli se tam chceš opravdu vydat, musíš najít cestu sám. Můžu ti dát jen jednu radu - jdi po proudu řeky. Následuj temnotu, která se ti ukáže na obzoru. A kdybys zabloudil, přivolej své vlčí bratry.*“

„Ted' by se mi hodil Goryvlad," utrousil Rogan. „On by cestu určitě lehce našel..."

„ *Gorja má ted' důležitý úkol v říši smrtelníků. Dokud tvůj duch bloudí těmito odlehlými světy, on musí dohlédnout na tvé tělo z masa a kostí. "*

Rogan přikývl a ohlédl se. Ve směru, kam plynula Řeka duší, se nad vzdáleným obzorem skutečně vznášel temný stín. Jako by tam vládla věčná noc.

„*Jdi, "* odtáhla se od něj Morena. Když k ní obrátil pohled, rychle naklonila hlavu tak, že jí černé vlasy padly do tváře. Skoro jako by se snažila něco skrýt. „ *Vím, na co se chceš ještě zeptat. Proč jsem ti vlastně odevzdala tu výstrahu. Vždyť kdyby tě zabili, vrátilo by tě to do mé náruče... "*

Nic neříkal, jen na ni upřeně hleděl.

„*Já počkám,*" usmála se smutně. „ *Ty lidské pocity mě naučily chápat tok času, ale trpělivost mi zůstala. Ani si nedokážeš představit, jak dokážu být trpělivá. Kromě toho ted' patříš někomu jinému, nemám pravdu? "*

„Máš," přisvědčil po krátkém váhání.

„*Oddej se tomu, Černý. Vychutnej si to plnými doušky, protože jednoho dne to skončí a pak se budeš muset vrátit ke mně. Navěky. A ted' už běž. Neplýtvej slovy na rozloučenou. Víš, že já tě stejně doprovázím na každém kroku. "*

Poslechl a mlčky nechal svou ruku vyklouznout z její drobné dlaně. Nato se otočil a vyrazil.

Když se u nejbližšího stromu ještě jednou ohlédl, už tam nestála.

Bylo krátce před polednem, když v bukovém lese nad západním břehem Oskavy náhle zaduněla kopyta. Skupina asi dvaceti jezdců sjížděla po příkrém svahu do údolí. Stíny kmenů se rychle míhaly po mužích a koních a sluneční světlo se v kratičkých zákmitěch odráželo od šupinových pancířů a špičatých přilbic. Občas hrot kopí v některé pravačce klepl do nízko visící větve.

Družina brzy dosáhla úpatí svahu. Vůdce, postarší šlachovitý bojovník s dlouhými vousy a prošedivělými copy, zvedl ruku s kopím v pěsti. Jezdci zpomalili. Kopyta, doposud dusající po listím a

mechem pokryté lesní půdě, zvučně zarachotila na tvrdé cestě. Ta se zde ze západního břehu opět vracela na východní. Jízda dorazila až k brodu a zastavila u vody. Oskava už v těchto oblastech nebyla širší než pár sáhů, zato její proud byl dravější, voda hlasitě hučela na kamenných kaskádách.

Vůdce sňal ze sedla roh a krátce na něj zatroubil. Pronikavý zvuk ještě ani nedozněl v ozvěnách mezi příkrými svahy, když se z lesa na druhém břehu ozvala stejná odpověď. Brzy ze strakatých lesních stínů za řekou vyklusala zhruba stejně silná družina ozbrojenců. Vedl je mladý tmavovlasý bohatýr ve zbroji poznamenané nedávným bojem.

„Nic jsme nenašli!“ překřičel vůdce ze západního břehu hučení vody. „A vy?“

Mladík důrazně zavrtěl hlavou. „Ani jedinou šlápotu.“

Ve sborovém hučení bylo jasně slyšet zklamání, podrážděnost, beznaděj.

„Kéž by jim Svarogovo kladivo rozdrtilo koule!“ zaklel vůdce na západním břehu. „Teď buď moudrý, Vladane! Pořád se jen bezmocně točíme na místě jako lovecký pes, který místo aby vyrazil po srnčí stopě, honí vlastní ocas. A ty prašivé kůže i s naším uneseným vladykou už mezitím určitě dosáhly úpatí hor.“

Knězic popohnal koně přes brod. Družina ho následovala. „Je to snad moje vina, Diviši? Můžu za to, že stopy došly k brodu a pak se najednou rozplynuly, jako by ta smečka z ničeho nic vzlétla? Jestli máš nějaký nápad, sem s ním...“

»*Já bych jeden měl.*«

Skalhradští jezdci ztuhli. Slyšeli to všichni - a každému okamžitě naskočila husí kůže a zježily se všechny vlasy, chlupy i vousy. Jedině Vladan se nevylekal, jen překvapeně zamrkal.

„Kdo... kdo to řekl?“ zakoktal zmateně se rozhlížejí Diviš.

»*Kdo asi, ty troubo? Říkám, že vím, kudy se ta všivá chamrad' dala.*«

Jezdci si vyměňovali nechápavé pohledy. Koně se začali plašit - větřili něco, co se jim ani za mák nelíbilo.

„Uklidněte se...“ začal Vladan, ale jeden z bojovníků v tu chvíli bodl kopím proti lesu za cestou a chraplavě vykřikl:

„Při Svarožičovi, medvěd!“

Okamžitě vypukl zmatek. Koně se s ržáním stavěli na zadní, muži kleli a lomcovali postroji, aby se udrželi v sedlech.

Z lesa na úpatí kopce se pružným krokem vynořilo zvíře - jenže ne ledajaké, ale mohutná, jako uhel černá ohava s širokou tlamou, velkými tlapami a strašidelně planoucíma očima. Vyšvihla se na kmen u cesty a švihajíc huňatým chvostem pobaveně sledovala panikařící družinu.

„Jsi slepý jako kotě, vždyť je to vlk!“

„Skolte tu bestii, hned!“ překřičel je všechny Diviš.

Kopí se začala zvedat, několik rukou popadlo luky.

„Zadržte!“ houkl Vladan. „Všichni se uklidněte! Ten tvor nikomu neublíží.“

„Blázníš?“ střelil po něm Diviš pohledem, pevně svíraje v pěsti násadu kopí. „Vždyť je to nějaký divý běs, lidožravá potvora, vlkodlak...“

„Kdepak, je to jen Goryvlad, černokněžníkův průvodce,“ ušklíbl se knězic a k hrůze svých společníků popohnal vzpínajícího se koně k šelmě. „Vidím, že už se ti rány zahojily, příteli!“

»Neříkal jsem, že budu v pořádku ? Rád tě vidím, Vladane. A ještě víc mě těší, že jsi přivedl posily.«

„To jsou chlapi ze Skalhradu. Velí jim Diviš, Ctiradův příbuzný,“ ukázal Vladan palcem přes rameno.

Družiníci ztichli a naslouchali podivnému rozhovoru s vyvalenými očima a zatajeným dechem. Chvilí jim trvalo, než strávili poznání, že hlas, který se jim ozývá v hlavách, vychází z mysli toho děsivého dravce.

»Výborně, vidím tu dost kopí na nabodnutí všech hlav ze Svarunovy družiny. Pokud je, pravda, dostihneme...«

„Ztratili jsme stopu.“

»Já vím. Proto jsem se vrátil. Goričové nejdou na sever, k průsmyku. Odbočili na západ. Asi půl míle proti proudu je polom - tam překročili horu a čaroděj za nimi kouzelným větrem zametl všechny stopy. V údolí na druhé straně jsou šlápoty zase zřetelné. Pojd'te, ztratili jste příliš mnoho času.«

„Kde je Dagomir?“

»Goričům v patách, daleko před námi. Jsou s ním dva muži, kteří přežili masakr. Narazili jsme na ně v lese za Oskavou.«

Vladan se otočil k družině. „Jedeme! Goryvlad nás povede.“

„Ty tomu přízraku věříš?“ vytřeštil oči Diviš. „Není to běs z Kančí hory, který nás zavede do pasti? Co když ho poslali čarodějové, možná sám Krug...“

„Nezdržuj, Diviši,“ přerušil ho kněžic zostra. „Cestou ti všechno vysvětlím. A teď pojedme. Goričové mají velký náskok. Jestli je nedostihneme dřív, než se dostanou na své území, na horských chodnících a v tajných skalních průchodech nám nadobro uniknou!“

Vůdce družiny ještě chvíli váhal, pokukuje po netrpělivém vlkovi, ale pak pohlédl na své bojovníky a pozvedl kopí. „Vyrážíme, chlapi. Vladykovi jde o krk, takže na dlouhé přemýšlení není čas. Nemusím vám říkat, že je potřeba být pořád ve střehu! Vpřed!“

Družina zalomozila zbraněmi a mozolnaté ruce trhly uzdami, obračejíce koně na sever.

»No konečně. Za mnou!« Goryvlad seskočil z kmene a svižně se rozběhl lesem podél řeky.

Před jezdci se hnaly jejich vlastní stíny, v záři poledního slunce ostré a černé.

„Milostivý Svarožiči,“ nakrčil Kelgast nos a rychle si schoval nozdry do ohybu pozvednutého lokte. „I vy to cítíte?“

„Už dlouhou dobu,“ přikývl Dagomir zamračeně, sáhl přes rameno a vytáhl z toulce šíp. „Opatrně, hoši.“

Za nimi zaznělo na lesní pěšině šoupání těžkých nohou. Lesovik a mladý Skalhrad'an se ohlédl. Blížící se Vran s kopím na rameni a mečem u pasu byl zhruba dvakrát starší než Kelgast. Odrazilo se to i na jeho šouravém kroku a zadýchaně vyceněných zubech. Z čela s ustupujícími řídkými vlasy v čůrcích tekla pot.

„Co je, Všebore, nestačíš s dechem?“ popíchl ho Kelgast.

Poslední člen rozprášené Vladanovy družiny se zastavil, opřel se o kopí a lapal po dechu. V plicích mu nahlas pískalo. „Mor aby to... Moc jsem si zvykl na sedlo pod zadkem... a Ardagastovy štědré hodokvasy mi olepily pupek sádlem... Och, bohové!“ začichal i on a

tvář se mu zhnuseně nakrčila, jako když se svažtí kůže na odstátém mléku. „Co to tu tak smrdí?“

„Hned to zjistíme,“ obrátil Dagomir pohled vpřed a s lukem připraveným ke střelbě vykročil po pěšině. Štvanice je přes pahorky pokryté loukami a sluncem prosvětlenými lesy přivedla na úpatí Jesenných hor. Tady byl porost divočejší, hustší a viditelně ponuřejší. Stíny mezi stromy se prohlubovaly, jako by poutníci přecházeli ze dne do noci. Dagomir tyto končiny matně poznával - věděl, že kdyby se Svarunova stopa teď neobrátila na sever, na západě by před sebou brzy zahlédli mohutnou siluetu Kančí hory.

Pach byl čím dál nesnesitelnější.

„Támhle něco je,“ nahrbil se Kelgast, ukazuje dopředu sekerou na dlouhém toporu. Do cesty se jim vši silou tlačily větve naježené dlouhým jehličím, ale za nimi už viděli mýtinu zalitou slábnoucím odpoledním sluncem.

„Opatrně,“ zašeptal lesovik a tiše rozhrnul tmavě zelenou spleť. Nesourodá trojice ztuhla. Kelgast zbledl tak, že jeho tvář skoro připomínala holou lebku. Všebor přestal sípat, dávivě si odkašlal a odplivl.

„Do hovna...“ hlesl Dagomir.

Mezi jednoduše otesanými balvany u stezky se zvedala vyřezávaná modla. Měla podobu robustního, úplně nahého mužského těla s výrazným přirozením a podivně dlouhými, zašpičatělými prsty na rukou, což mělo zřejmě znázorňovat ostré pařáty. Namísto hlavy byla na vrcholu sloupu nasazená mohutná kančí lebka s obrovitými, vzhůru trčícími kly. Také do dřeva modly bylo vsazeno mnoho kratších i delších zubů divočáků - na jejich koncích visely vnitřnosti a kusy masa, některé čerstvé, jiné už hnijící, plné hmyzu a červů, a kolem sloupu se vršily lebky a kosti - lidské, goričské, zvířecí. Mezi nimi se čerstvou krví leskly kusy nedávno rozsekaného zvířete.

„To je jeden z vraniborských ořů,“ poznal obětované zvíře Všebor, když obezřetně vyšli z houští a přikročili blíž. „Poznám ho podle bílé srsti na čele...“

„Zřejmě už nemohl, anebo se cestou zranil, tak ho zabili na počest svého boha,“ mínil Dagomir. „Potřebovali si ho usmířit, aby mohli vkročit na tajnou stezku, kterou démon hlídá.“

„Co je to vlastně za ohavu?" zeptal se Kelgast, měřící si modlu se štítivým výrazem ve tváři.

„Ostrozub," ucedil lesovik prastaré jméno. „Obr s kančí hlavou, vládce lesních běsů. Kdysi vládl Kančí hoře - právě po něm dostala své jméno. Bylo to dávno před tím, než do těchto končin přišly dnešní národy, dokonce ještě před příchodem Jazygů, kteří byli i vašimi předky, hoši. Tehdy se ještě chodily k hoře modlit kmeny lovců lebek. Jejich členové uctívali stojící kameny a duby porostlé jmelím, pili víno z lebek nepřátel a do války prý většinou táhli nazí, jen se celí pomalovali namodro..."

„Slyšel jsem o nich," zabručel Všebor. „I když nazí, vyhráli každou bitvu, protože se jich v boji zmocňovala strašlivá zuřivost. A své nepřátele zaživa pálili ve velkých proutěných modlách..."

„Přesně tak," přikývl Dagomir. „A nejednou smrad z pečeného masa zahalil i Kančí horu. Na Ostrozubovu počest. V časech, kdy se mu lovci lebek klaněli a pravidelně ho krmili obětovanými zajatci, byl prý moudrým bohem. Potom však přišly jiné národy a ty před Ostrozubem nepoklekaly, právě naopak, považovaly ho za zlého démona a namísto obětí ho častovaly bodavými hroty šípů a oštěpů. Zabít ho nemohly, protože byl nesmrtelný, a tak válka s obrem nebrala konce. Ostrozuba postupně naplňovala zuřivost, nenávist a pomstychtivost, která v něm dočista zahubila někdejší moudrost a vznešenost. Stal se strašným běsem, tupým a vraždícím. A tehdy se konečně z Černobohova semene a kouzel narodil Beldegor, první z černokněžníků. Ten Ostrozuba s pomocí kouzel přemohl..."

„Zabil ho?" zeptal se Kelgast.

„Ne. Tehdy ještě neměl Krutomor, kterým jediným by zřejmě dokázal démonovi vzít život. Jen ho zahnal na sever, do temných lesů v dolinách Jesenných hor. Tam s ním bojovali goričové - údajně jich zahubil celé tucty, než ho jejich náčelník jménem Nazyr díky zázračnému oštěpu přemohl a zahnal do podzemí. Říká se, že tam přebývá dodnes a goričové ho prý krmí válečnými zajatci, aby utišili jeho zuřivost. Věřím, že Ostrozubovi slouží všichni zlí duchové a běsové zpod země, živící se dušemi mrtvých. Proto své nebožtíky nikdy nepochovávají, ani je nenechávají na bojišti. Bojí se, že zemní běsové odnesou jejich duše Ostrozubovi."

„Ta modla je zároveň hraniční sloup," zamumlal Všebor a hlučně si odplivl. „Má odstrašit všechny nezvané hosty, co se chystají vkročit na goričské území."

„Na mne to rozhodně účinkuje," přiznal Kelgast bez hanby. „Osmělíme se jít dál? Nepočkáme na posily ze Skalhradu?"

„Je to na vás," pohlédl Dagomir oběma mužům do tváří. „Všeboře, ty stejně vypadáš, že brzy vyplivneš duši. Dopřej si odpočinek a počkej na ostatní. Vzkaz jim, že já jsem spěchal dál po Svarunově stopě. Musím..."

Nedomluvil. Doposud tichý les kolem modly náhle ožil šustěním a kradmými pohyby. Kelgast se vylekaně rozmáchl širočinou, Všebor pozvedl kopí, Dagomir okamžitě natáhl luk. Ze všech stran se blížily opatrné kroky. V houští se zaleskly dravčí oči.

„Šlak aby to..." zavrčel Dagomir. „Mohlo mě napadnout, že pach krve přiláká taky nebezpečnější tvory, než jen mouchy a červy."

„Obklíčili nás," hlesl Kelgast, ohlížeje se přes rameno.

Měl pravdu - šedé kožichy se už vynořovaly ze všech stran. Nejméně deset protáhlých čenichů dychtivě nasávalo pach obětiště, zelenavé oči se zlověstně blýskaly, špičaté uši rozechvěle lovily každý zvuk.

„Připravte se, že budete utíkat," zasyčel lesovik na své druhy a natáhl luk. „Dál po pěšině, nahoru do kopců. Já ty potvory zkusím vyplašit zaklínadlem..."

Vlci chvíli váhali a drželi se v bezpečné vzdálenosti - nebyli zvyklí útočit na lidi. Jenže takhle po zimě byli k smrti vyhladovělí, zlí a rozhodně se nemínili nechat odehnat od té vábivě vonící hostiny. Vůdce smečky, starý vlk se skoro bílou srstí, nabral odvahu, vy-cenil zuby a s výhružným vrčením vykročil ve zužujícím se oblouku kolem běsa s kančí hlavou. Jeho druhové se hned odvážněji naježili. Tesáky se lačně vysunuly z tlam...

„Jakmile tu potvoru skolím, utíkejte," řekl Dagomir, přimhouřil levé oko a pravým se podíval podél šípu na vůdce smečky. Opeření střely ho polechtalo na líci. Pomalu vydechl. Věděl, že to musí být smrtící zásah...

»Šetři šípy, Dagu!«

Robustní černé tělo zaútočilo náhle, bez výstrahy, vymrštilo se z lesních stínů jako duch. Vlci se polekaně příkrčili, když jim dlouhým skokem přelétlo nad hlavami. Přízrak dopadl přímo na vůdce smečky. Šedivý vlk stihl jen úsečně, pronikavě, bolestně zaskučet, vzápětí mu hrdlo sevřely tesáky dvakrát silnější a větší, než jakými se pyšnil sám. Goryvlad udělal něco jako kotoul a zároveň prudce trhl hlavou. Mezi čelistmi mu hlasitě zapraskaly šlachy a kosti, sivý kožich potřísnila tmavá krev. Vzápětí už stál černý dravec pevně na nohou. Náhle ochablou zdechlinu vůdce smečky pohrdavě hodil ostatním šelmám k nohám. Oči mu zaplály ohnivým světlem, přes tesáky procedil hrůzostrašné vrčení.

Bestie se jako na povel otočily a s vyplašeným štěkáním a kňučením se rozprchly do houštin.

»*Prý vlci, pcha!*« uvolnil se Goryvlad a obrátil pohled k vyjevené trojici. »*Ve světě smrtelníků je všechno takové... polovičaté. U nás takováhle štěňata zabíjíme hned po narození. Škoda chovat slabé kusy.*«

„To byl zásah v poslední chvíli, Gorjo,“ zachechtal se s úlevou Dagomir, povolil tětivu a vrátil šíp do toulce. „Našel jsi Vladana?“

»*Jasně. Přivedl jezdce ze Skalhradu. Jsou ale pěkných pár mil za mnou. Začne se stmívat, než sem dorazí.*« Vlk si olízl z tlamy krev vůdce smečky a vzhlédl na modlu. »*Řekl bych, že tadyhle tím nás goričové srdečně vítají na své půdě, co?*«

„Tak nějak,“ přikývl lesovik. „Tam dál už nám na každém kroku půjde o krk,“

»*Jako by to doted' bylo jiné. Pojd'me, Svarun má pořád slušný náskok. Zvládáš to, Dagu?*«

„Proč bych neměl?“

»*Máš už přece jenom své roky...*«

„O mé roky se nestarej, vrtichvoste. Polovinu života jsem se skrýval, nepohnul jsem se z jednoho místa, takže mi teď neuškodí krapet si protáhnout nohy.“

»*To je slovo do pranice.*« Goryvlad sklonil čenich k pěšině. Chtěl se jen zběžně přesvědčit, že jsou pořád na správné stopě, ale najednou se zarazil. »*Počkat chvíli...*«

„Co jsi vyčenichal?“ pohlédl na něj Dagomir tázavě.

„Cítím ještě jiné pachy. A zbytky nadpřirozené síly. Ty sis toho nevšiml?“

„Ano, ale myslel jsem, že je to stopa Svarunových kouzel...“

„Kdepak, je to někdo další. Po goričské stopě slídí ještě někdo. Asi dvacet jezdců. Museli na stezku vkročit teprve nedávno.«

Lesovik přimhouřil oči. „Že by někdo z Kančí hory?“

„To není vyloučeno. Jestli se Krug dozvěděl, že jeho podařený synáček zajal Rogana a zmocnil se Krutomoru...«

„...bude mu chtít vytrhnout kořist ze spárů," doplnil mužík. „To je dobrá zpráva, Gorjo. Namísto jednoho nepřítele máme teď před sebou dva, jednoho horšího než druhého.“

„Možná bychom toho mohli využít. Když se dva vlci perou o vůdcovství smečky, vlčice obskakuje ten třetí...«

„Jo. Neztrácejme čas." Dagomir vzhlédl na Všebora a Kelgasta. „Vy dva počkáte na skalhradskou družinu. Dejte Vladanovi vědět, že před sebou máme další nepřátelskou skupinu. Jestli se Skalhradští odhodlají překročit hranice a pokračovat ve štvanici až do hor, musí být hodně, opravdu hodně opatrní.“

Skalhradčan a Vranibořan si vyměnili pohledy.

„To bude asi rozumné," přikývl Všebor. „Jen doufám, že se nevrátí vlci...“

»Žádný strach,« zachechtal se v duchu Goryvlad. »Ti už sem nevkročí, ani kdyby někdo vyčaroval u modly horu čerstvě naporcovaného jehněčího.«

„Jsi si tím jistý?" pozvedl Dagomir obočí.

»Věř mi, Dagu.« Mohutný vlk rychle oběhl obětiště a u každého druhého stromu na chvilku zvedl zadní nohu. »Tenhle magický kruh je odežene spolehlivěji než lesní požár.«

Na Všeborovi a Kelgastovi bylo vidět, že se na tuhle ochranu nespolehnou, i kdyby měli v blízkosti modly přečkat celou noc.

Když lesovik a vlk vyrazili na sever, slunce se právě dotklo horského hřebene na západě a stíny v hlubokých horských lesích se začaly slévat do souvislé, neproniknutelné černoty.

„Přidejte do kroku, kůže líné!" vrčel Svarun netrpělivě. „Chcete-li ještě někdy vidět své brlohy, musíme si pospíšet!"

I jeho kůň, jako by se na něj přenesl pánův neklid, podrážděně pohazoval hřívou a při každém kroku zvonivě klapal podkovami o stezku. Cesta se čím dál strměji zvedala k horským úbočím, v lesích kolem se množily balvany, půda byla kamenitější.

„Co se děje, vědmáku?" zabručel pod vousy vladyka Ctirad. Pěšky kráčející goričové vedli na uzdě koně, v jehož sedle byl Skalhrad'an přivázaný. „Proč najednou taková nervozita? Posledních pár honů se pořád ohlížíš, jako by ti na krk dýchala Morena..."

„Nestarej se, prase," odsekl Svarun.

„Někdo je nám v patách, co?" ušklíbl se vladyka zlomyslně. „Chlapci ze Skalhradu pořádně práskli do koní a brzy naberou tvé prašivé poskoky na kopí..."

„To si vážně myslíš," vycenil mladý čaroděj zuby, „že bych se bál těch tvých smradlavých kydačů hnoje? O nebezpečí, které je nám na stopě, nemáš ani ponětí. Kdybys měl, bál by ses ho víc než mne!"

Ctirad se naklonil v sedle a zlostně zablýskal očima. „Jak jsi přišel na to, že se tě bojím, kastráte?"

Jeden z goričů šťouchl zajatce hrotem oštěpu. Skalhrad'an do něj zavrtal ošklivý pohled. „Tebe si zapamatuju, chlupatá tlamo. Jen co budu zase mít v ruce kus nabroušeného železa.

„O něčem takovém si můžeš nechat jenom zdát," umlčel ho Zadrag, který doposud jel v čele průvodu, ale teď zastavil koně u stezky a počkal na Svaruna. „Řekneš nám, co se děje?" zeptal se čaroděje, zatímco průvod procházel kolem nich a stoupal po svahu hory.

„Vlečeme se jako s plnými kalhotama." Čaroděj ztlumil hlas. „Dojíždějí nás..."

„Skalhradští? Počkáme na ně a zaútočíme ze zálohy..."

„Hovno Skalhradští. Jde po nás družina z Kančí hory."

Zelenavé dravčí oči se rozšířily. „Čarodějové a strigy ze svatyně? U předků, říkal jsi, že o tvých úmyslech nemají ani tušení..."

„Podcenil jsem je," zavrčel Svarun a nenápadně mrkl do korun stromů. „Sleduj nás. Pořád, i v tuhle chvíli. Kdo je nejlepší lukostřelec ve tvé tlupě?"

„Já sám," opáčil Zadrág sebejistě. „Proto jsem náčelník - každou zbraní vládnu obratněji než kterýkoli z mých mužů..."

Když to tvrdíš... Nenápadně vezmi luk a šíp."

„Co máš v úmyslu?"

„Dělej, co ti prikazuju. Musíš střílet rychle a neminout cíl."

Zatím co kolem nich po pěšině husím pochodem stoupali goričové a kořistí obtěžkaní koně, Zadrág se chopil luku a přiložil k těti-vě šíp.

„Na co mám střílet?"

„Nad námi, na vrcholku té křivé borovice, číhá veverka. Přitisknutá ke kmeni, drápy zaťaté do kůry, dívá se přímo na nás..."

Gorič na něj pohlédl, jako by pochyboval o mladíkově zdravém rozumu. „Já vím, všiml jsem si jí, když skákala ze stromu na strom, ale proč mám střílet na...?"

„Nedohaduj se se mnou, Zadrágu. Prostě zabij tu zblešenou potvoru. Dám pozor, aby se ti nepohnul kůň a nepokazil ti střelu.

Svarun natáhl ruku a položil dlaň goričovu hřebci na šíji. Amulet na jeho hrudi se zaleskl, ale klidně to mohl být jen odraz slunce, jehož poslední žhavý kousek právě zmizel za západními vrchy. Kůň frkl a znehybněl jako socha.

„Pamatuj - nesmíš minout."

Náčelník goričů přikývl. S hrotem šípu stále namířeným k zemi pořádně natáhl luk. Tázavě pohlédl na Svaruna. Čaroděj koutkem oka mrkl vzhůru. Huňatý zrzavý chvost se nepohnul z místa, zvířátko na ně upřeně civělo. Možná se vůle, která ho ovládala, už začínalo zmocňovat podezření... Svarun neznatelně přikývl.

Zadrág se bleskově otočil v sedle, zvedl luk a kratičce zamířil – jeho kočičí zorničky se stáhly do úzkých štěrbin. Veverka překvapeně šklubla ocasem.

Tětiva zadrnčela a Zadrág vyprovodil střelu vzrušeným dravčím štěknutím.

Bylo to, jako by nějaká neviditelná ruka najednou ušetřila Ctiradovi tvrdý úder. Znenadání pronikavě vykřikl a ze sedu se zhroutil na záda, až se suché větvičky a napadané jehličí rozlétly kolem.

„Chlapče!" zvolal Krug a vrhl se k mladíkovi na kolena. Útok přišel tak nečekaně, že ani nestihl Ctimíra zachytit.

„Bolí..." skučel mladý čaroděj, křečovitě se držící za hrud' těsně pod hrdlem, jako by mu to místo proklálo něco ostrého. „Strašně to bolí..."

„Není to tvoje bolest!" popadl ho Krug za vlasy a násilím obrátil jeho zkrivenou tvář k sobě. „Podívej se na mne, chlapče! Není to tvá bolest! Odežen ji, osvobod' se od ní!"

Ctimír vytřeštěnýma očima opětoval čarodějův uhrančivý pohled. Soustředil se a zadusil skučení za stisknutými zuby. Křeč, která mu napjala tělo, pomalu polevovala.

„Zpozorovali mě, otče... Zjistili, že je sleduju... Ten gorič vystřelil šíp..."

„To nevadí, Ctimíre. Nevadí. Svarun je mazaný, dalo se předpokládat, že tě odhalí. Nic se nestalo. Zabili jen bezcenné zvíře. Tobě nemůžou nijak ublížit."

Chlapcův trhaný dech se uklidňoval a nabíral na pravidelnosti

„Jde ti to čím dál líp," přímo ho chlácholil Krug. „Jednoho dne zvládneš ovládat i víc zvířat najednou. Celá stáda a smečky. Budeš pánem bestií."

Dva koně na úpatí svahu varovně zafrkali. Krug se vztyčil a obrátil pohled na jih. Na stezce zadusala kopyta a zpoza stromů se vynořila družina z Kančí hory. Tvořily ji dvě od sebe se držící skupiny. Vzadu klusal tucet Krasejem vedených žoldáků, prostých smrtelníků, po zuby ozbrojených meči, tesáky, sekerami, luky, kyji a oštěpy Před nimi přijíždělo sedm čarodějů se starým Zbygněvem v čele. Ti sebestě nejistě nevezli žádné zbraně, měli jen čarodějnická žezla v dlaních, prapodivné amulety na hrudích nebo záhadně zářící kameny na členkách a náramcích. „Nejvyšší čas," utrousil Bratrovrah a pomohl Ctimírovi vstát. Společně sešli po srázu na pěšinu.

„Vlečete se jako slimáci," zavrčel Krug, kráčeje ke své kobyle.

„Za chvíli padne tma," příklusal k němu velitel ozbrojenců. „Zastaví se k odpočinku, a pak je všechny..."

„Nic takového neudělají, Kraseji," zavrčel čaroděj. „Svarun ví, že mu dýcháme na krk, takže goričům nedovolí utábořit se. Požene je dál i v noci. Musíme je zpomalit."

„Jak?“

Krug sňal ze sedla objemný džbán s úzkým, pečlivě zapečetěným hrdlem. „Potřebuju oheň. Zbygněve?“

Starý zaklínač se rozhlédl zdravým okem a pak sklonil vyřezávanou hůl ke spleti napadaných větví a suchého křoví kousek od pěšiny. Vzduch se zavlnil, koně zafrkali a chrástí zahučelo plameny. Krug přešel blíž, strhl ze džbánu voskovou zátku a položil ho na zem. Z nádoby pomalované čarodějnými znaky se vzápětí vyplazila dvě neobyčejná stvoření - nevelcí, ani ne dvě pídě dlouzí hadi se zářivě zlatavýma očima. Každému z nich čouhal z těla pár blanitých křídel, ne nepodobných netopýřím. Potvůrky se hned začaly plazit za teplem ohně. Bez váhání vlezly přímo do plamenů. Přihlížející Krugovy společníky ani příliš nepřekvapilo, že jim horko vůbec neublížilo. Právě naopak, hádci se v ohni radostně kroutili, ba dokonce otevírali drobné tlamičky a dychtivě hltali plameny.

Vzápětí začali růst. Zvětšovali se před očima a hořící větve praskaly pod čím dál těžšími smyčkami šupinatých těl. Křídla sílila a stále odvážnějšími mávnutími vířila jiskry a popel. Družina měla co dělat, aby uklidnila koně. Krug se šklebil od ucha k uchu.

Do horských údolí se jako černý kal vlila tma. Na pohasínající obloze se rozzářil měsíc, ubývající, ale stále podobný velkému stříbrnému štítu, který bůh Radhost ztratil při jízdě nočním nebem. A pak se noc rozezpívala. V dálce zavyli vlci a z temnoty pralesa vylétly skřehotající, skučící a syčící hlasy. Goričové na pěšině se vylekaně ohlíželi a vyměňovali si zneklidnělé pohledy. Nejedná ruka instinktivně spočinula na násadě oštěpu nebo toporu sekery či kyje. Nikdo však nepromluvil. Spěchali, museli šetřit dechem.

V jednu chvíli se porost před průvodem najednou prosvěttil a pěšina vyšel z lesa do širokého, kamenitého úvalu. Z prostranství jako velké zkažené zuby trčely přinejmenším dva tucty mohutných nepravidelně tvarovaných temných obrysů. Kamenné sloupy dosahovaly výšky jezdce na koni a v každém z nich bylo vyhloubeno několik výklenků. Z nich prázdnými očními důlky civěly goričské lebky, cenící ostré zuby. V měsíčním svitu byly strašidelně bílé, jako by vyzařovaly vlastní přízračné světlo.

Ctirad si odplivl. Ani ho nenapadlo projevovat úctu goričským mrtvým. Dobře znal tuhle barbarskou víru a nechutné obyčeje. Divoši z hor požírali své nebožtíky. Kostí pak spálili a rozdrtili na prach, zatímco lebky uchovávali na místech podobných tomuto. Nikdy je nepochovávali, ukrutně se báli démonů, kteří žili v zemi.

„Co je to za prokleté místo?“ zašeptal Svarun víceméně pro sebe. Zadrag, jedoucí kousek za ním, ho zaslechl.

„Není prokleté, právě naopak. Je posvátné. Kdysi zde sídlili naši předkové,“ ukázal na opačnou stranu úvalu, kde se zvedala vysoká skalní stěna s několika jeskynními vchody na úpatí. „Pak však přišli z jihu lidé, vypláchli jeskyně krví mužů a ženám a dětem rozmlátili hlavy o skály.“

„Dobrá práce,“ ozval se Ctirad s krutým úšklebkem. „Nepochybně tomu velel některý z mých dědů.“

„To je dost pravděpodobné,“ probodl ho Zadrag zlým pohledem. „Náš rod se pak stáhl hlouběji do hor a z někdejšího hlavního sídla zbylo jen pohřebiště. Ty jeskyně,“ kývl hlavou k černým díram ve skalách naproti, „vedou hluboko do podzemí, do spleti chodeb pod horami. Někteří říkají, že se tam tudy dá dostat až pod Praděd, k Dargunovým sídlům.“

„Neobáváte se, že by k vám tudy mohli proniknout nepřatelé?“ napadlo Svaruna.

„To je vyloučeno,“ odfrkl si Zadrag. „Je to hotové bludiště, navíc obývané běsy a zlými duchy. Někde tam dole v temnotách,“ vůdce goričů ztlumil hlas v záchvěvu posvátné bázně, „sídlí samotný Ostrozub.“

Družiníci jeden za druhým vcházeli do úvalu.

„Na chvíli si tu odpočíneme!“ zvolal Zadrag. Odpovědí mu bylo ulehčené zahučení.

„Cože?“ počastoval Svarun náčelníka překvapeným, nesouhlasným pohledem. „Máš snad nasráno v uších, že jsi mě neslyšel? Musíme jít dál, ta čarodějnická smečka je nám v patách!“

Náčelník vycenil zuby. „Slyšel jsem tě, ale chlapi jsou na pokračí sil a také koně už sotva pletou nohama. Potřebují aspoň krátký odpočinek, jinak jim nezůstane síla bojovat. Chceš snad, aby nás pobili na útěku, zezadu, s jazyky vyplazenými vyčerpáním? To raději...“

Zadragova slova přetřhl děsivý zvuk, letící nad lesem - znělo to jako hadí syčení, ale tak zvučné, jako by se v temnotách probudilo tisíc zmijí a všechny najednou podrážděnými hlasy ohlásily svou přítomnost. Goričové vystrašeně zařinčeli svými zbraněmi. Svarun s rozšířenými očima obrátil koně zpátky k lesu.

„Jen se mi to zdá," ozval se Ctirad posměšně, i když i jemu při tom zvuku přeběhl mráz po zádech, „anebo tady má někdo plné kalhoty?“

Svarun si ho nevšímal. Svíral v dlani svůj amulet a upřeně se díval do temných houštin. Prohmatával les svým čarodějným vědomím. Vzápětí zachytil pohyb - po pěšině, v jejich stopách, se blížila početná skupina jezdců. Zatím byla příliš daleko, aby ji mohli goričové zahlédnout.

„Už jedou," zachrptěl nejdřív sám pro sebe, pak prudce obrátil koně a zvolal: „Dohonili nás! Rychle pryč, je jich příliš mnoho!"

Goričové okamžitě zapomněli na únavu a začali povykovat.

„Jedeme, chlapi!" křikl Zadrag a popohnal koně přes pohřebiště. Stezka kousek před jeskynními vchody odbočovala doleva a nořila se do borovicové houštiny na úpatí skal. Pokřikující průvod se hrnul právě tím směrem.

Tehdy ohavné zasyčení zaznělo zase, ještě zřetelněji. Svarun se otočil v sedle. Zachytil další dvě živá vědomí. Tato se však neblížila po pěšině.

I Zadrag zastavil koně a zvedl zrak. Zachytil zvučné, pravidelné, svištivé zvuky a pochopil, že takhle můžou znít jen velká křídla rozrážející chladný noční vzduch.

Něco letělo nad stromy.

„U Nazyrova oštěpu..." zachrptěl.

Nad černou siluetu lesa se prudce vznesly dva strašidelné stíny jako duchové, vyskakující ze znesvěceného hrobu. Na pozadí měsíce zapleskala širokánská blánitá křídla, zavlnila se pružná hadí těla, zahořely ohnivé oči.

Goričové v běhu zvedali hlavy a při pohledu na tu hrozbu vyli strachem.

Obě dvě siluety stáhly hlavy dozadu a vzápětí je prudce vymrštily. Tmou prosvištěly dva ohnivé chuchvalce, rozhazující kolem ostré, kroutící se stíny. Zasáhly borovice u ústupové stezky pod skaliskem. Houští před utíkajícími goriči okamžitě vzplálo jasným plamenem. Divoši se zmateně zastavili a s vystrašeným řevem začali couvat.

„Jsme v pasti!“ vykřikl někdo.

Kopyta Zadragova koně zarachotila na kamení.

„Do zbraně, vlci!“ zařval náčelník odhodlaně.

Družina se vzpamatovala a zalomozila zbraněmi. Vzduchem opět zaznělo syčení. Přilétly další dva plamenné plivance. První zasáhl houf goričů a rozmetal je kolem jako hořící slaměné panenky. Druhý udeřil do jednoho z pohřebních kamenů a rozbil ho na kousky.

Skučící goričové padali na zem v dešti kamenných i kostěných úlomků. Pod Zadragem se zhroutil kůň. Náčelník se svalil na hrbolatou skálu.

„Luky a oštěpy!“ zvolal Svarun, popadl svůj amulet a strhl si ho z krku.

Obludy zaútočily, kožnatými křídly víříce kouř nad úvalem. Jednoho ze vstávajících goričů zasáhl tlustý hadí chvost a odmrštil polámané tělo až k jeskynním vchodům. Druhý netvor sekl tlamou po goričském jezdci. Křuplo to a zpod ostrých zubů vyprskla kaše z krve a mozku. Ze sedla se sklátilo jen bezhlavé tělo.

„Teď!“ vykřikl Svarun a prudce proti bestiím vystřelil rukou s rohatým sluncem v dlani. Zablesklo se, ostré světlo rozhodilo kolem stíny goričů i pohřebních kamenů, lebky jako by zaklapaly čelistmi v pobaveném smíchu. Goričové na okamžik zahlédli útočníky v plné odpornosti - černými šupinami pokrytá těla se v proudu světla odporně zakroutila, zašvihala chvosty.

„Skolte ty mrchy!“ zařval vstávající Zadrag. Luky zadrnčely, ruce s oštěpy se vymrštily. Jedna z příšer se duchapřítomně vznesla výš, ale druhá se otrásla pod krupobitím kamenných a kostěných hrotů. Její křídla rázem ztratila rytmus. Had naposledy zoufale vyplívl chomáč ohně, ale ten neškodně prosvištěl nad pohřebními sloupy a rozprskl se o kmeny stromů u pěšiny. Vzápětí se obluda zřítla mezi stojící kameny. Křídla hlasitě zapraskala. Goričové se na tvora po-

mstychtivě vrhli. Bušící mlaty i bradatice rázně umlčely ohavný sykot.

Najednou na přístupové pěšině zazvonily podkovy, zahučely bojovné hlasy.

„Útočí z lesa!“ vykřikl Svarun. Houští u stezky hučelo hadím ohněm. Kopyta se však nezastavila - zaznělo pronikavé ržání a skrz plamennou stěnu se dlouhým skokem, s chvostem jisker za sebou, vřítíl na plošinu ocelí řinčící jezdec. Svarun i v tom zmatku poznal Kraseje, velitele Krugovy bojové družiny. Ostatní zabijáci se řtili hned za ním. Krasej švihl mečem a první srstnatá hlava odlétla v krvavém dešti.

Goričové zavyli - už ne vystrašeně, ale pomstychtivě. Divoká smečka odhodlaně vyrazila proti nepřátelským jezdcům, skákajícím mezi hořící stromy na pohřebišť. Obě skupiny se hlučně srazily. Meče a sekery jezdců zatancovaly na chlupatých hlavách, silné oštěpy se na oplátku ponořily do koňských boků a hrudí. Stříkající krev byla v měsíčním světle černá jako smůla.

Zadrag právě vyškubl zpoza opasku sekeru a chystal se připojit k těm jatkám, když nad ním zapleskala křídla a olízl jej rozpálený vzduch. Instinktivně uhnul a stáhl hlavu mezi ramena, ale šupinatý chvost ho stejně zasáhl do zad a srazil na kolena. Proklel všechny bohy, ale v tu chvíli na skále vedle něj zazvonily podkovy.

„Uhni!“ vykřikl Svarun. Hadí tlama po něm plivla ohnivý chuchvalec. Čarodějovo tělo zprůhlednělo a plamen jím proletěl jako mlhou. Hned nato se mág opět zhmotnil a pěstí svírající amulet vši silou praštil příšeru do měkkých šupin na břicho, přímo mezi křídla. Nebyl to obyčejný úder. Zablesklo se a syčící bestie odlétla jako nakopnutá koněm. Narazila do skalní stěny nad vchody do jeskyní a s polámanými křídly dopadla blízko koní, v jejichž sedlech se kymáceli spoutaní zajatci. Goričtí strážcové nezaváhali. Svíjejícího se plaza proklálo půl tuctu oštěpů.

»Svarune!«

Mladý čaroděj se až zlomil v pase, tak mocně ho zasáhlo útočné kouzlo. Lapaje po dechu trhl otěžemi, aby zvládl splašeného koně a s námahou vzhlédl. Mezi hořícími borovicemi procválal vládce Kančí

hory. Svarun se se syčením narovnal. Jeho bolestný úšklebek se změnil v zuřivý úsměv.

»Otče?!« opětoval výpad a amulet v jeho pěsti zazářil.

Světlo přelétlo pohřebištěm jako odlesk slunce na zčeřené vodě. Krugův kůň se splášil a se ržáním vyhodil na zadní. Ve stejném okamžiku z houfu ustupujících goričů vylétl oštěp a zabořil se do hřebcovy hrudi. Kůň se s pronikavým řičením zhroutil a Bratrovrah se skutálel do stínů mezi pohřebními kameny.

Svarun zakolísal v sedle. Tělem mu probíhaly bolestivé křeče z otcova vnitřního výkřiku.

„Musíme ustoupit!“ zachroptěl na Zadraga. „Skrýjeme se v jeskyních!“

„Zešilel jsi?“ vykřikl náčelník, zvedající se na nohy. „Tam dole v temnotách vládou démoni!“

„Nemáme na výběr, hlupáku!“

Zadrag se krátce rozhlédl. V úvalu zuřil boj. Goričové nebyli žádné padavky, propadli bojové zběsilosti a sráželi ze sedel jednoho nepřítele za druhým. Po Krasejově smečce se na ně však obořili i zaklínači a čarodějnice - ve vzduchu zavyla kouzla, blýskalo se jako uprostřed bouřky, pohřební kameny praskaly a rozsypávaly se. Houf goričů řídl s každým úderem srdce. Přesila je přinutila couvat ke skalisku.

„Už ti to došlo?“ naléhal Svarun, sklouzávaje ze sedla. „V podzemí to nebude horší. Musíme ustoupit. A to rychle, protože až se můj otec vzpamatuje, bude zle!“

Zadrag se nerozhodně ošil. Když ale do skály u jeho nohou udeřila useknutá hlava jednoho z goričů, rázně přikývl a přiložil spojené dlaně k ústům. „Do jeskyní! Ústup do jeskyní!“

Zbytky jeho družiny se hrnuly k díře do podzemí.

„Nesmíme ztratit zajatce!“ vykřikl Svarun na goriče u ústí jeskyně. Strážcové rychle odřízli trojici od sedel a strhli je z koní. Ctirad se chechtal jako choromyslný, ale dostal násadou oštěpu do zátylku a to ho utišilo. Goričové zavlekli zajatce do temných útrob skaliska, Svarun rychle sňal ze sedla protáhlý, kožešinou omotaný balík. Přitiskl si ho k hrudi jako milované dítě, plácl koně po zadku a vběhl za goriči do temnoty.

„Opravdu je tam... druhý východ?" zeptal se Zadraga přerývaně. Jeho hlas jen tak tak přehlušil řinčení zbraní a hřmění kouzel, vlévající se do chodby.

„Říká se to," trhl náčelník rameny a nepříčetně se zachechtal.

Svarun se ohlédl k ústí jeskyně. Poslední přeživší goričové tam zoufale, přímo sebevražedně čelili neustále dorážejícím zabijákům a zaklínačům. Do vzdorujícího houfu přšely kletby a každou chvíli nějaké chlupaté tělo s příšerným zavytím padlo k zemi.

Svarun se nadechl, posbíral zbytky síly a zvedl hlavu. Za drmolení zaklínadel a vzývání se rozmáchl rukou, v níž svíral amulet. Skrz prsty mu vytrysklo světlo tak jasné, že byly vidět kosti jeho dlaně.

„Ustupte!" vykřikl. „Všichni ustupte!"

Zadrag a goričové vlekoucí zajatce na nic nečekali a ozlomkrk se potáceli dále do temnoty.

Svarun hodil.

Rohaté slunce přelétlo nad bojujícím houfem, rozsévající kolem záblesky zlatavého světla. Krugovi přísluhovači začali zděšení couvat. Amulet narazil do stropu jeskyně ani ne sáh od vchodu.

Bylo to, jako by do skaliska udeřil blesk. Vyšlehlo oslepující světlo, zahřmělo a skála nad prahem jeskyně pukla. A zatímco kolem jako zlatý déšť přšely úlomky Svarunova amuletu, stropem se rozběhly pukliny, zavířil prach, zachřestilo sypoucí se kamení.

„Pryč!" řvali goričové. „Do jeskyně!"

„Ustupte!" překřikovali se Krugovi nohsledi venku na plošině.

Jeskyně se zřítíla náhle, prudce, s rachotem, který ve stonásobných ozvěnách naplnil rozlehlé podzemí. Několik goričů a jejich soupeřů nestihlo včas utéct a řítící se balvany je nelítostně rozdrtily na kaši.

Svět kolem Svaruna, Zadraga, tří zajatců a ubohých zbytků družiny pohltila tma, černá jako uhl.

Běs z počátku času

Běžel bez přestávky, bez jediného zastavení, ale únava na něj nepřicházela, dech se mu nekrátil. Bosé nohy se mu bořily do sněhu, ale nezáblo ho a led mu nezraňoval chodidla. Jediné, co cítil, byl vnitřní neklid. Věděl, že nemá času nazbyt, a stůj co stůj chtěl slyšet odpovědi na své otázky.

Noc končila, podivná souhvězdí na obloze hasla, do záhrobního lesa se vkládalo přízračné ranní šero. Nad obzorem, který se mu sporadicky ukazoval mezi mohutnými kmeny, však pořád visela temnota. Neměnná, hrozivá, skličující, vysmívající se toku času a střídání dne a noci. A on, následuje Řeku duší, směřoval přímo k ní.

Mezi stromy se ještě černaly noční stíny, když z hlubin mlčenlivého lesa náhle vzlétlo pronikavé vytí. Zasáhlo ho s takovou naléhavostí, že jeho kroky ztratily rytmus. Zastavil se a se zvednutou hlavou pozorně naslouchal, připomínaje divokou šelmu, která větrí kořist. Vlčí volání se ozvalo znovu, o něco blíž. Zachvěl se, jako by zvuk byl proudem síly, pronikajícím do jeho nitra a měnící mu krev v žilách v divoce hučící proud. Nepochyboval o tom, že je to volání určeno jemu. *Oni* už věděli, že přichází.

A nutkání odpovědět nedokázal odolat.

Zhluboka se nadechl, prohnul záda, vystrčil bradu a s vyceněnými zuby z plna hrdla zavyl. Jeho samotného překvapilo, kde se v něm vzala síla, jež vynesla ten dravčí hlas až nad koruny obrovitých stromů a do dalek, k nastraženým uším. Odpověď přišla vzápětí. Mnohohlasá, ze všech stran.

Smečka se sbíhala.

Bez dalšího otálení běžel dál. Odbočil od řeky a po příkrém svahu vyběhl na vyvýšeninu s holým temenem. Návrší pokrývaly velké kameny, jako by tu kdysi stála nějaká masivní stavba, kterou bohové v záchvatu hněvu nebo jen tak z rozmaru zbourali a rozmetali po okolí. Na jeden z balvanů Rogan mrštně vyskočil. Nahrbený jako vlk, opírající se o ruce s dravě zkřivenými prsty, zadíval se k temné-

mu obzoru. Poprvé měl lepší výhled - hustě rostoucí stromy mu v něm doteď bránily. Srdce mu sevřela ledová pěst.

Ta černota, k níž směřoval, vzlínala z hor na horizontu. Z toho zubatého skalního pásu sálala hrozba bez ohledu na vzdálenost strmé, jako popravčí kůly špičaté štíty byly černé, jako by jejich povrch spálil strašlivý žár. Nikde nespátl ani jediný kousek lesa nebo flíček sněhu. Z průsmyků, strží a propastí se řinula vzhůru temnota a zastírala oblohu v troufalé snaze dotknout se nebeského světa v koruně Veledebu.

»Nemýlíš se, bratříčku. To jsou Soumračné hory, Belbohovo vězení. A my ho hlídáme.«

Rogan se ohlédl. Mohutní vlci se po bělostném sněhu pohybovali jako živé černé skvrny s démonicky planoucíma očima.

„Bratři," pozdravil je beze strachu.

»Vítej, Rogane. Přišli jsme ti naproti.«

„Poslal vás Ohňooký." Neptal se, věděl to.

»Tak. Ví, že ho hledáš. Máme tě zavést k mohyle.«

Rogan seskočil z balvanu. „Neztrácejme čas."

Když se bok po boku rozběhli dolů z kopce, zpátky do hlubin lesa, najednou byl členem smečky. Jako by k ní patřil odjakživa.

Vlčí krev mu hučela v žilách jako divoká, zpěněná bystřina.

„Pozor, už jsme blízko!" sykl najednou Vladan, jedoucí v čele průvodu a sáhl po meči.

Divíšem to jen tak trhlo. Kymácel se v sedle svého oře hned za kněžicem a kvůli únavě už sotva vnímal svět. Náhlé varování, i když vyslovené tlumeným hlasem, ho probralo jako rána mezi oči. Okamžitě popadl sekeru a poslal ten rozkaz dál.

Skalhradští jezdcí, i když vyčerpaní celonočním trmácením po hrbolatých horských cestičkách, rychle ožívali. Varovná výzva letěla od úst k ústům - bez zvyšování hlasů, bez paniky, bez zbytečného hluku. Meče syčivě klouzaly z pochev, sekery zpoza opasků, kopí ze sedlových úchyťů. Napínané tětivy sotva slyšitelně vrzaly.

Už před značnou chvílí ucítili pach spáleniny a zahlédli kouř, který stoupal nad stromy a mísil se s ranním šerem. Teď konečně dorazili k jejich zdroji - před nimi po obou stranách pěšiny blikavě

dohasínal spálený borovicový porost. Muži na neklidně frkajících koních opatrně následovali Vladana přes ještě teplem sálající žároviště. Pěšina vstoupila do širokého kamenitého úvalu pod strmým skaliskem. Knězic v čele průvodu na chvílku zaváhal. Diviš se lépe podíval přes černou spleť ohořelých borovic a uviděl na prostranství štědrou nadílku mrtvých těl. Povalovaly se mezi otlučenými stojícími kameny, z nichž na ta jatka posměšně cenily zuby tucty starých goričských lebek.

Muži jeden za druhým vcházeli na mrchoviště, pozorně se rozhlížejíce a snažíce se uchlácholit zneklidněné koně.

„Lidé i goričové," promluvil Diviš, přelétaje bojiště zkoumavým pohledem. Mnohým méně zkušeným družiníkům ten výjev vyhnal krev z tváří - nejeden musel pořádně polknout, aby potlačil dávivé nutkání. Diviš se jen naklonil v sedle a nahlas si odplivl. Po Ctiradově boku se už prosekala mnoha potyčkami, takže ho pár mrtvol s oddělenými končetinami nebo vykuchanými vnitřnostmi nemohlo zaskočit. Ani v tom případě, že očividně nezemřeli zásahem obyčejné zbraně - některá goričská těla byla ošklivě popálená, nebo dokonce roztrhána jakousi strašlivou silou.

„Smrdí tu kouzla," procedil družiník skrz zuby.

Vladan přikývl. „Musela to být pořádná mela. Svarunovi goričové zjevně dostali výprask - jinak by tu nenechali své mrtvé. Pořádně to tu prohledejte. Možná najdete Ctirada..."

„Kdepak, škoda námahy!"

Koně splašeně zařinčeli podkovami na kamení.

„A nenajdete ani Rogana a Mirenu," dodal hlas a ze stínů polámaných pohřebních kamenů vykročila nízká postava.

„Dagomir," vydechl si Vladan a rázným gestem zadržel kopínky, kteří už skláněli hroty proti mužíkovi. „Lesovik je s námi, chlapi! Stopuje Svarunovu družinu."

„Vlkův přítel," utrousil Diviš.

„Co se tu přesně odehrálo, Dagu?" vyzvídala Vladan nedočkavě, zatímco klouzal ze sedla. „Nechal jsi nám vzkaz, že se tu potulují i ježibaby a vědmáci z Kančí hory..."

„Přesně tak. A zřejmě pod vedením Bratrovraha osobně."

Skalhradští temně zamručeli.

„Krysy ze svatyně opravdu bojují mezi sebou," pokračoval lesovik. „Svarun zřejmě zdědil po Krugovi neúctu k vlastní krvi a snaží se uchopit otcovu moc. Došlo to až tak daleko, že mezi nimi vypukl otevřený boj. Jak sami vidíte, pořádně si tu dali do těla. Svarun musel ustoupit, i se zajatci a hrstkou přeživších goričů. Táhle, do jeskyně." Mužikův krátký, kloubovitý prst ukazoval na skalní stěnu nad pohřebištem, jejíž jednotvárný povrch narušovaly tři otvory. Prostřední však nezíval černotou - byl zavalený balvany. Výrazná kresba na odlomených hranách svědčila o tom, že jsou čerstvě rozbité. „Vzduch tam tak jiskří kouzly, že se mi vousy zježily jako kočičí ocas," dodal Dagomir. „To je Svarunova práce - použil magii k zasypaní vchodu."

„Jak víš, že to neudělal Bratrovrah? Možná sám chtěl uvěznit nepřátele v útrobách skaliska..."

„Pochybuju. Zbytky Krugových nohsledů pak vlezly do bočních jeskyní a pokoušely se najít průchod do prostřední chodby. Bezvýsledně. Gorja je na vlastní oči viděl, jak s dlouhými nosy vylézají ven a nasedají na koně. Po pěšině objeli skaliska a pokračovali cestou na sever."

„Myslíš, že se Svarunovi podaří dostat z podzemí?" zeptal se Vladan, zamyšleně hledící na zával.

„Není to vyloučeno," připustil Dagomir. „Goryvlad se vydal do jeskyní vystopovat ho. To, že Krug nenašel cestu za uprchlíky, ještě neznamená, že tam takový průchod není. Gorja by ho mohl vyčénichat..."

„O tom vůbec nepochybuju, Dagu.«

Jako na zavalanou v černém otvoru vlevo zazářily dvě ohnivé škvíry a z temnoty vyběhlo mohutné tělo švihající huňatým ocasem.

„Gorjo!" Lesovikovi nedočkavostí až přeskakoval hlas. „Tak jak? Našel jsi?"

„To se ptáš vážně? Samozřejmě, že jsem našel. Bratrovrahův syn sestoupil i se zajatci, Zadragem a hrstkou goričů hluboko do podzemí. Jeskyně se táhnou na hony daleko, je to hotové bludiště.«

„Takže nepůjdou kdovíjak rychle," uvažoval lesovik nahlas. „Navíc s sebou vlečou zajatce. To nám dává šanci. Při troše štěstí

bychom mohli Svaruna dostihnout dřív, než najde východ z podzemí..."

»Na to bych nespolehal. Pořád má skoro půl dne náskok. Musíme počítat i s možností, že se Svarun dostane do goričských sídel včas.«

„Takže co navrhuješ? Rozdělit se?“

„Máš lepší nápad?“

Dagomir se zamyšleně poškrábal ve vousech a vzhlédl k Vladanovi. „Co řekneš tomuhle plánu? Část mužů sestoupí do podzemí a pokusí se dostihnout Svaruna. Druhá skupina bude zatím i s koňmi pokračovat po pěšině hlouběji na goričské území. Tam pak v případě potřeby bude krýt první skupině ústupovou cestu.“

„Budeme stát proti obrovské přesile uprostřed nepřátelského kraje," zabučel Vladan a ohlédl se. „Diviši? Je načase zvážit, jestli by nebylo rozumnější vrátit se do Skalhradu. Pokud půjdeme dál, naděje na úspěch je nepatrná. Nikdo po vás nemůže chtít, abyste obětovali životy pro tři lidi, i když je mezi nimi i váš vladyka.“

Družiník zmařeně přikývl. „Já vím, kněžici, že je to možná bláznovství. Uvažuji o tom od chvíle, co jsme prošli kolem té hraniční modly. Jsem si ale jistý, že kterýkoli z těchhle chlapů, mne nevyjímaje, by za Ctirada ochotně položil život. Tak, jako vladyka stokrát proléval v bojích vlastní krev, jen aby ochránil Skalhrad. Navíc, jestli to chápu dobře, tady už zdaleka nejde jen o Ctiradův krk.“

„Chápeš to velmi dobře," přisvědčil Dagomir. „Svarun zajal Černovirova syna a ukořistil jeho zbraň, Radhostův meč. Nevím přesně jaké má úmysly, ale něco mi říká, že by ten zkurvysyn mohl získal čarodějnou moc, jakou si jen těžko dokážeme představit. A to by bylo hodně, hodně zlé. Pro osud Skalhradu i celého knížectví o dost horší, než Ctiradova smrt.“

Diviš vážně pokýval hlavou a ohlédl se. Kolem stáli skalhradští jezdcí, zamlklí a pozorně naslouchající. Byli to vesměs tvrdí chlapi, kterým se ocel dávala už do kolébky. Mnozí z nich prošli s Ctiradem a Divíšem tucty krvavých potyček, ve kterých goričská i jejich vlastní krev cákala proudem. Jejich tváře byly zachmuřené, jako by se jich ještě nedotklo světlo svítání a doted' na nich ulpíval noční stín.

„Mládenci," oslovil je Diviš, „kdokoli z vás může teď obrátit koně a vrátit se do Skalhradu. Nebude to ostuda. Goričové brzy slezou z kopců a v hradišti bude potřeba každé ruky, která dokáže mávat železem. Takže jestli si někdo myslí, že bude užitečnější tam dole, při obraně našich domovů, teď je příležitost se vrátit."

„Samozřejmě, že nás bude potřeba při obraně ženských a děcek," vykročil z řady jezdců koník s mladým Kelgastem v sedle, „ale ty dobře víš, Diviši, že žádný Skalhrad'an by se teď neotočil a neupaloval domů. Pojďme dál a udělejme, co je potřeba. Já se chlupatých kůží nebojím."

Družina to potvrdila sborovým zahučením.

„Dobrá," přikývl Diviš a pohlédl na Vladana a Dagomira. „Slyšeli jste. Povedu muže dál do hor."

„A já se vydám do podzemí," rozhodl se kněžic. „Co ty, Dagu?" Lesovik zaváhal a sklonil zrak ke Gorjovi.

„Měl bys jít s jezdcí, Dagu. Na pěšině před nimi je Krug, takže budou potřebovat někoho s čarodějnými schopnostmi. Navíc, jen my dva můžeme zajistit dorozumívání mezi oběma skupinami.«

„Plánoval jsem jít s tebou za Svarunem," zamračil se Dagomir.

„Vím, že ti záleží hlavně na Roganovi, ale takhle to bude rozumnější.«

Lesovik se zhluboka nadechl a přikývl. „Ano, máš pravdu. Půjdu se Skalhradskými po povrchu."

„Dej mi tucet nejsmělejších mužů, Diviši," přikázal Vladan. „Ostatní půjdou s tebou. Buďte hodně, hodně opatrní. Tam dál už můžou za každou skálou, za každým stromem číhat nepřátelé."

„Budeme mít oči na stopkách. Pokud vím, někde severně od nás, na úpatí Pradědu, je velké sídlo goričů, ovládané zřejmě samotným Dargunem. Bratrovrahův parchant určitě směřuje tam. Zkusíme se nepozorovaně dostat co nejbliž a v úkrytu počkáme, co se bude dít."

„Dej nám dva dny. Jestli se do pozitřejšího úsvitu neobjeví ani Svarun, ani my, nebo se Dagomirovi nepodaří spojit s Goryvladem, nasedněte na koně a nejkratší cestou cválejte zpátky do Skalhradu."

„Rozumím."

Přípravy byly rychlé, loučení krátké. Dvanáct mužů seskočilo z koní, sňalo ze sedel své zbraně a zapálilo louče, které na podobné

výpravě nechyběly v žádném sedlovém vaku. Dagomir s Divišem a zbývajícími lučištníky pozorovali Goryvlada, Vladana a odvážný tucet, jak se noří do útrob skály. Knězic se v ústí jeskyně ještě jednou ohlédl, kývl na ně hlavou a pak už se i on stal černou siluetou na pozadí prstence plamenného světla, běžícího po stěnách jeskyně do podzemí.

„Jedeme!“ zavelel Diviš.

Dagomir se vysoukal na Vladanova bystronohého koníka. Když klusem vyrazili po pěšině, která se kroutila kolem skal a směřovala dál k severu, zpoza východního obzoru se začaly valit mraky. Zpočátku bílé jako zvířený sníh, ale postupně čím dál šedivější, tmavnoucí, zlověstnější. Vycházející slunce pohltily jako bájná obluda z počátku času, soupeřící se Svarogem o vládu nad nebeskou klenbou.

V podzemí vládla temnota. Dokonalá jako zrak vypálený katovým žhavým železem, celé roky nedotknutá jediným zábleskem světla. Ticho narušovalo jen kapání vody, zvuknými ozvěnami usvědčující prostor z úctyhodné rozlehlosti.

Potom, úplně náhle, se jedna kapka zatřpytila odrazem slaboučkého světla. Svit postupně sílil a měnil další krůpěje ve šňůru lesklých jantarových slz. V černotě se rozkmital plamen louče, v obrovské podzemní síni tak malý a bezvýznamný, že vypadal jako světluška ztracená v temnotě nočního lesa. Za ním se však vynořil další, a další, ohníčky pochodní se rychle rojily. Zvuk kroků, doposud spoutaný mezi stěnami úzké chodby, se v ozvěnách rozlétl prostorem.

Skupina goričů se unaveně vpotácela do velké jeskyně. Zadrag, jdoucí v čele, přímo cítil váhu tmy, která je obklíčila jako živá, nevlídně je vítající bytost. Marně zvedal louči vysoko nad hlavu, až ke vzdáleným stěnám světlo nedolétlo. Zato kousek před ním se něco zalesklo. Udělal ještě pár kroků a zjistil, že je to odraz ohně od vodní hladiny.

„Podzemní jezero,“ obrátil se ke svým družiníkům. „Tady na něj počkáme. Složte ty mršiny na zem, odpočineme si.“

Goričové nesoucí Rogana a Mirenu s úlevou poslechli. Už dýchali pěkně ztěžka. Na břehu padli na kolena a chlemtali vodu jako psi. I vladyka Ctirad, potácející se podzemím s rukama svázanýma za

zády, vyčerpaně klesl na zem. Byl celý pomlácený, nohy se mu chvěly, oči se horečnatě leskly. Už nedokázal ani častovat své věznitele nadávkami.

„Opravdu je potřebujeme všechny tři?“ zeptal se jeden z goričů, otíraje si předloktím mokrou srst na tváři. Byl to zkušený hrdlořez s prošedivělou srstí a chybějícím jedním uchem. „Jen nás zbytečně zdržují a obírají o sílu. U kostí předků, vypijme jim krev. Beztak jsme hladoví tak, že bychom sežrali vlastní matky.“

„Ne,“ zavrčel Zadrag. „Věř mi, že já sám bych to s potěšením udělal, ale čaroději na nich záleží. Hlavně na tom černovlasém. Je prý plný magické síly a Svarun ji chce sníst.“

„Už mám jeho rozkazů plné zuby,“ zabručel gorič. „Většina našich druhů nechala maso na bojišti, a kvůli čemu? Pro mizernou kořist a tyhle holé kůže!“

„Radši zavři hubu, Brudo,“ varoval ho náčelník smečky a vyceňnými zuby zdůraznil, že to myslí vážně. „Nejsou to jen čarodějovy rozmary, ale i Dargunova vůle. Kníže řekl, že Svarun s námi potáhne do války a proto je důležité, aby byl silný. Jeho kouzla zahubila desetkrát víc nepřátel, než by to byli dokázali ti, co padli na téhle výpravě. Proto jsou to přijatelné ztráty.“

„Já lidem nevěřím,“ odfrkl si Bruda pohrdavě. „Ani takovým, co požívají přízně našeho vojvody. To spojenectví s čarodějem není dobré. Co když kouzly popletl Dargunovi rozum a ve skutečnosti budeme všichni prolévat krev pro jeho vlastní zájmy?“

„Kdyby tě kníže slyšel,“ ozvalo se ze tmy tak nečekaně a blízko, že sebou goričové trhli, „vlastnoručně by ti uřízl palici a tvé bezcenné maso hodil Ostrozubovi.“

Svarun si na cestu nepotřeboval svítit loučí - díky kouzlům viděl dobře i v neproniknutelné podzemní temnotě. Proto zachytili jeho přítomnost, až když se vynořil z temnoty těsně u nich. Byl na něj děsivý pohled - tvář měl chorobně bílou a strhanou, šaty špinavé a oškubané. Navzdory tomu kráčet pevně a z očí mu zářilo něco, co přinutilo goriče stáhnout hlavy mezi ramena. Vypadali v tu chvíli jako neplechu dělající psi, na které rozhněvaný pán vytáhl hůl.

„Nepronásledují nás?" zeptal se Zadrag, hlavně proto, aby zamluvil to, co zaznělo předtím. Byl už unavený a neměl chuť na další zabíjení, hlavně ne mezi členy družiny.

„Ne." Svarun se zastavil na břehu jezera a přelétl ho čarodějným zrakem. Viděl o hodně dál, než kam dolétlo světlo loučí. „Nenašli průchod do střední jeskyně. Ani můj otec není všemocný a vševědoucí."

Zadrag si oddechl a také on si konečně sedl na balvan u vody. „Takže máme čas na odpočinek. Už ho zoufale potřebujeme."

„Vím," přisvědčil Svarun. „Na chvíli tu zůstaneme. Venku právě vyšlo slunce. Do poledne si odpočineme. Mezitím je ale potřeba najít cestu dál. Stezka tu končí a jezero je obrovské, sahá až daleko ke stěnám jeskyně."

„Nějaký průchod tu bude. Musí být. Pošlu dva muže, ať prohledají břehy. Určitě něco najdou."

„To by měli. Zpátky se jít nedá. Nechcete tu přece zůstat navěky, že ne?"

Ta představa goriče očividně zneklidněla. Dva Zadragem určení muži navzdory únavě bez reptání popadli louče a vyrazili podél břehu, každý jiným směrem. Zahynout v těchto jeskyních téměř určité znamenalo nakrmit svým masem a duší samotného Ostrozuba anebo zlé mocnosti, které mu sloužily. A po věčném zatracení žádný z goričů netoužil.

»Už jsme skoro tam. Kousek odtud jsem zavětril Svarunovu stopu.«

Vladan před sebe natáhl ruku s loučí. Plamen se skutečně zatřepetal v průvanu, ale to, co kněžic v jeho tančícím světle spatřil, ho příliš nenadchlo.

„Koukám," zabručel, „že ten kousek bude stát za to."

»Co jsi čekal? Malachitem dlážděný chodník vysypaný okvětními plátky růží?«

Družina urazila jeskyní pěkných pár honů. I když se chodba svažovala jen pozvolna, vzhledem k překonané vzdálenosti už museli být pořádně hluboko pod zemí. Zpočátku se jim šlo dobře, procházeli dávnými goričskými jeskynními sídly se širokými chodbami a hrubě

vytesanými schody na strmějších úsecích. V jednu chvíli však Goryvlad prudce odbočil z hlavního tunelu do úzké skalní pukliny, kterou se sotva protáhli. To ale pořád nic nebylo. K nejtěžší části se dostali až teď.

Svažující se trhlina byla před nimi zatopená asi půl sáhu vysokou vodou. Zhruba stejná vzdálenost dělila nehybnou hladinu od stropu průchodu.

„Dám ti přednost," ucedil Vladan.

„Uvidíte, jak vás ta voda osvěží. Raz dva zapomenete na únavu.« Goryvlad zafuněl a vrhl se do vody. Nadávky si ponechal pro sebe. Zčeřená hladina počmárala stěny jeskyně mihotavým odrazem plamenů.

Vladan se nadechl a vkročil do vody. Jak jinak, byla ledová, až to omračovalo. Rozdrtil mezi zuby pár kleteb a začal se brodit za Gorjou. Muži jeden za druhým vstupovali do jezírka. Voda jim sahala kousek nad pas a ti vyšší se museli sklonit, aby si neomlátili hlavy o nerovný strop. Husím pochodem mířili zatopenou chodbou, nadávali, drkotali zuby a někdo vyslovil obavu o své mužství. Naštěstí už asi po dvaceti sázích je Goryvlad čekal na břehu. Lezli z vody a následovali ho prudce stoupajícím tunelem, který vedl na římsu na stěně prostranné jeskyně. Seskakovali na chodník dole a ždímal si promočené šatstvo.

„Ano, tudy prošel Svarun,« očíchal Gorja dno chodby. »A cítím i pachy Rogana, Mireny a vладыky Ctirada. Jdeme, padavky! Trochu přidáme do kroku, ať se vám ve zkrhlých údech zase rozproudí krev.«

Vladan spolkl ostrou odpověď a vyrazil za podivným průvodcem.

Mirena se tak dlouho topila v mrákotách, že se jí sled vzpomínek na události posledních dní a týdnů roztrhal na jednotlivé, jakoby nové obrazy, vynořující se z hustého, dravého proudu temnoty. To, že si to uvědomila, však zároveň znamenalo, že její mysl se z té ponuré nicoty začíná vymaňovat a pomalu ožívá.

Přicházela k sobě.

Blouznivé vidiny se propadaly do zapomnění jako sny prudce probuzeného spáče. Jejího sluchu se dotklo zvučné, ozvěnami znáso-bené kapání vody, a pak chrčivý dech někoho, kdo ležel blízko ní. Bylo jí nanic. Hlava jí třeštila, tělo skoro necítila, v ústech měla po-cít, jako by se nacpala mastným popelem z pohřební hranice. Když naprázdno polkla, bolelo a chutnalo to jako sousto rezavého prachu

Pak si náhle vzpomněla na to, co se stalo těsně předtím, než upadla do bezvědomí, a najednou jí bylo ještě mnohem, mnohem hůř.

Otevřela oči. Nejdřív si myslela, že má ještě mdlobami oslepený zrak, ale pak pochopila, že je to skutečná tma. Trochu pohnula hla-vou a postřehla plápolající plameny pochodní. Obrátila pohled za chraplavým dechem a spatřila vladyku Ctirada, tvrdě spícího na ska-lách vedle ní. Jeho výrazný pach jí tentokrát vůbec nevadil, proti její vlastní bídě to byla drobnost. Pohlédla dál a ve stínech oblých, kapa-jící vodou obroušených balvanech spatřila další spící těla. Zarostlé tváře poznala hned. Goričové.

Už se začínala orientovat. Na náladě jí to nepřidalo, to ani náho-dou.

Obrátila hlavu na druhou stranu. Srdce se jí rozbušilo ještě rych-leji, krev jí duněla v hlavě jako ozvěny válečného bubnu. Nedaleko ní ležel Rogan. Tvář měl mrtvolně bílou a tváře propadlé, ale žil - hruď se mu zvedala mělkým, ale pravidelným dechem.

„Ano," řekl někdo tlumeně. „Žije."

Tím dobré zprávy skončily. Prudce vzhlédla. Nablízku zašouraly lehké kroky a nad ní se vztyčila vysoká, vyzáblá silueta. Dravčí tvář mrtvolným světlem loučí skoro změněnou v kostnatý obličej lebky, lemovaly špinou spleené plavé vlasy.

„Neuvěřitelné, že?" dodal Svarun a dřepl si k ní. „Prošpikovali ho železem skrz naskrz a krev z něj stříkala na všechny strany, ale toho bastarda to nezabilo. Všechny rány se mu zahojily, jako by to byla jen píchnutí jehlou do prstu. Když z něho tu schopnost vysaju, budu ji umět využít ještě jinak."

Z myslí k ústům jí přeběhla ošklivá nadávka, ale vyprahlým hr-dlem se prodralo jen nesrozumitelné, sotva slyšitelné chrčení. Svarun se ušklíbl, vytáhl nůž a obrátil ji na bok.

„Vidím, že mi chceš říct něco milého," zasyčel. Paměť jí sloužila lépe, než předpokládala - poznala v tom zvuku jeho typický hadí smích. „Nejdřív se ale potřebuješ napít."

Přeřízl provaz, poutající jí ruce za zády. Alespoň si to domyslela, protože končetiny měla dočista odkrvené, vůbec jeho doteky necítila. Za což děkovala bohům.

„Tak pojď." Sklonil se k ní, jednu její ruku si přehodil přes rameno a zvedl ji jako hadrovou panenku. Tichounce zaskučela. Do údů se jí vracela krev - bolelo to jako blázen. Jak ji vlekl k jezeru, nohy za sebou bezvládně táhla, jako by byla dočista chromá. Bolest naštěstí přehlušila ponížení.

Pomalu ji spustil dolů obličejem na kameny u vody. Klekl si k ní, jednou rukou jí přidržel hlavu, druhou nabral do dlaně vodu a navlhlil jí suché, popraskané rty. Opatrně se napila. Podařilo se jí polknout hlt, aniž by se rozkašlala. Chlad se jí rozléval útroby - kupodivu to bylo příjemné. Svarun zase nabral vodu, ona si dala další doušek. Potom ji zvedl do sedu a opřel zády o jeden z balvanů. Zavřela oči a se zaťatými zuby se snažila přetrpět bolest z těch tisícovek nepatrných jehel, probodávajících jí ruce a nohy. A také Svarunův upřený pohled - ten byl snad ještě trýznivější.

„Proč..." zachraptěla nakonec a pootevřela oči. „Proč jsi mě... nezabil?"

Klečel u ní, sedíce na patách, a pohledem jí zkoumal tvář, jako by poprvé v životě viděl to podivné tetování. „Zabít tě?" usmál se zle. „Proč? Měl bych to podle tebe udělat?"

„Jsem... pro tebe bezcenná..."

Zavrtěl hlavou. „To se mýlíš. Přinejmenším máš váhu zrady, které ses dopustila."

„Aha... Takže mám zaplatit vyšší cenu... Chceš, abych trpěla. Pohlédl jí přímo do očí, upřeně, bodavě. Nevydržela to a sklopila víčka. Nedokázala mu vzdorovat. Nezbyla jí ani špetka síly. Nebála se ho, ale ani mu nebyla schopná čelit.

„Možná ne," promluvil po dlouhé odmlce. „Možná jsem připravený ti odpustit."

Opět na něj rychle pohlédla, přesvědčená, že uvidí jeho ironický, zlomyslný úsměv. K jejímu nesmírnému překvapení tomu tak nebylo. Ta svině to snad myslela vážně.

„Ušetři si námahu..." řekla ztěžka. „I kdybys byl něčeho takového schopný... tak o tvé zasrané milosrdenství nestojím... Taky nečekej, že zapomenu na to... jak mě svatyně odkopla..."

„Ale já přece nemluvím o tvé zradě vůči svatyni. To se mě už přeci nijak netýká. Já sám jsem odešel z Kančí hory, protože ten starý tupec uvázl ve slepé uličce vlastní nerozhodnosti." Naklonil se k ní tak blízko, až ji jeho vlasy zašimraly v obličeji. „Měl jsem na mysli tvou zradu vůči mně, Voso. Hledám sílu na ni zapomenout. Pokud budeš rozumná, odpustím ti, že jsi hloupě odvrhla, co mezi námi bylo."

Tentokrát zrak neodvrátila. Přece jen v sobě našla kousek vzdoru „Hloupě? Kdepak, nebylo to hloupé... Právě naopak... Byla to nejrozumnější věc... jakou jsem kdy udělala... Cokoli mezi námi bylo, je to dávno pryč..."

„Tak v tomhle se mýlíš, Voso." Stíny pod jeho obočím se prohloubily a potemněly tak, až to vypadalo, že se mu oči propadly do lebky. „Jsme stále spojení. Marně se snažíš to pouto přetrhnout. Než jsme se poprvé setkali, byla jsi jen nájemná zaklínačka, tulačka bez domova i bez cíle, ovládající pár primitivních zaklínadel. A já jsem ti ukázal tajemství skutečné magie a naučil tě kouzla, která byla do té doby daleko za hranicí tvého chápání. Jen díky mně jsi poznala skutečnou *moc*. Spojení, které se tím mezi námi vytvořilo, je silnější než naše vůle. Rozhodnutí rozumu ho neovlivní."

Odtáhla se od něj, jako by se jí hnusil i jeho dech. „Jsi vedle... Já jsem to pouto přetrhla... Lehce jako pavučinu... Už dávno..."

„Tím, že jsi z neznámých důvodů dala přednost támhle té mršině?" pohlédl Svarun na bezvládného Rogana. „Ale kdepak, tím to mezi námi neskončilo. Copak to nechápeš? Není to náhoda, že nás bohové opět svedli dohromady."

Mirena ohrnula rty. Doufala, že to bude vypadat co nejpohrdavěji. „Ušetři mě těch keců, Svarune... Nebo mě vážně začne mrzet, že jsi mě nezabil už tam, u řeky..."

Zúžil oči. „Dobře si rozmysli, co říkáš. Mohl bych ti vrátit tvou čarodějnou moc.“

Ztuhla. Všiml si toho a přezíravě se ušklíbl. „Ale? Konečně jsem upoutal tvou pozornost?“

„Nedokážeš to..." zašeptala.

„Když ovládnou Krutomor a Krvavý oheň, budu taková kouzla dělat mrknutím oka. No tak, odhod' svou zpupnost, staň po mém boku a já zase rozproudím kouzla ve tvých žilách. Tak jako předtím. Zase budeš čarodějkou, před kterou i knížata skloní hlavy.“

„Mou moc mi vzali bohové," procedila skrz zuby. „Ty, smrtelník, mi ji nemůžeš vrátit. Musel by ses vzepřít vládcům Veledebu.“

„A kdo tvrdí, že nejsem odhodlaný to udělat?" zablesklo se mu v očích. „Už teď vládnou mocí, o jaké se kdekterým otrhaným vědmákům a hadačkám z Kančí hory ani nezdálo. A když do sebe nasaju i sílu černokněžníka a mého otce, stanu se polobohem, schopným otevírat brány mezi světy. Nechceš snad stát na straně toho, kdo vysvobodí Belboha z vězení v Soumračných horách? Nechceš se se mnou dělit o takovou sílu?“

Dívala se na něj. Mlčky, upřeně, snažila se neprojevit zmatek, který se jí rozpoutal v duši. Zhluboka se nadechla, aby ty dotěrné, hádající se hlasy v sobě utišila. Šlo to ztěžka, hodně ztěžka. Doteď si nezvykla na život bez magie a představa, že bude moci zase čarovat, byla mučivě lákavá. Svarun zjevně cítil, co se v ní odehrává; nenaléhal, netlačil na ni, jen se zájmem, sebevědomě se usmívaje, čekal na odpověď. Mirena pomalu vydechla a na chvíli přivřela oči. Bylo načase udělat rozhodnutí. Pak oči zase otevřela. A Svarunovi zamrzl úšklebek na rtech.

Našla svůj vzdor, svou sílu, zasvítily jí z očí jako divoký požár. „Strč si ty svoje sliby do prdele, Svarune," skoro vyplivla jeho jméno. „Nejdřív ses mě pokoušel zabít a teď chceš, abych ti dělala poslušnou děvku? Řekni svým smradlavým nohsledům, ať mě raději obětují hned teď!"

Neodpověděl. Se stisknutými zuby a naběhlými žilami na spáncích se pomalu zvedl. Podíval se na ni svrchu, pohrdavě jako lovec na psy roztrhanou škodnou.

„Těchhle slov ještě budeš trpce litovat," zavrčel.

V tu chvíli zaslechli nesrozumitelné, přidušené zamumlání. Oba se za ním překvapeně ohlédli. Dosud nehybně ležící černokněžník sebou trhl a z pootevřených úst mu unikl další sten.

„Rogane," vyhrkla Mirena a instinktivně se pohnula směrem k němu.

Svarun se až dosud všemožně ovládal. Teď ale jako by se v něm najednou probudil běs.

„Ty prašivá, zrádná, nevděčná čubko!" štěkl, popadl ji za vlasy a bezohledně s ní zalomcoval. „Jdi od něj! Odted' se už té zdechliny nikdy nedotkneš, je to jasné? Berte ji!" vykřikl na vylekaně se budící a vyskakující goriče. „Chtěl jsem být velkorysý, ale naplivala mi do tváře, coura špinavá. Daruju ji Dargunovi, ať z ní udělá žrádlo pro Ostrozuba. S potěšením se budu dívat, jak ji zhltně zaživa!"

Strčil ji do pazourů poslušně přiskakujících goričů a celý zadýchaný, s planoucíma očima se obrátil k Roganovi. Černokněžník se chvěl, hlasitě oddechoval a oči se mu pod víčky hýbaly, jako by ho trápil zlý sen. Svarun se sklonil, sevřel jeho hlavu v obou dlaních a soustředil se. Něco mezi nimi proběhlo. Roganovo tělo se napjalo a vzápětí zase ochablo.

Zavládlo ticho. Goričové, Mirena a také probuzený Ctirad se dívali na Svaruna, jak tam dřepí, hlavu skloněnou, vlasy padající do tváře. Zjevně polykal příliš velké sousto zlosti.

„Dost bylo povalování, hnidy líné," zavrčel. „Vyrazíme. Cestu jste našli?"

„Našli," přisvědčil Zadrag, vzhledem k napětí jiskřícímu v ovzduší docela rád, že může dát mágovi kladnou odpověď. „Vpravo se od břehu zvedá úzká římsa, po které se dá vylézt nad jezero. Asi tři sáhy nad hladinou je ve skále vchod do chodby, která stoupá někam nahoru. Je úzký, ale prý se jím dá protáhnout."

Svarun jen mlčky přikývl, zvedl v kožešině zabalený Krutomor a vstal. Odpočinek se goričům hodil, protože teď vyrazili svižným krokem.

»Tudy! Spěchejte!«

Goryvlad se snažil přizpůsobit tempu třinácti bojovníků, ale i tak měli co dělat, aby mu stačili. Celí zadýchaní vyběhli z úzké chodby.

Širý prostor zaútočil na zmítající se plameny loučí dusivou temnotou.

Běželi po chodníku mezi balvany a vzhůru čnicími krápníky a zvonění jejich pancířů se v ozvěnách rozléhalo nedozírnou jeskyní.

»Tady!« Goryvlad se zprudka zastavil a sklonil čenich k zemi. Rozkmitané světlo pochodní se odrazilo od nehybné hladiny podzemního jezera. »Tady odpočívali. Teprve nedávno. Doháníme je!«

„Kudy šli dál?“ zavrčel Vladan netrpělivě, krouže kolem sebe loučí a marně se pokoušeje zahlédnout nějakou stopu na kamenném dně jeskyně.

»Za mnou!« zavelel vlk a rozběhl se vpravo.

Uběhli nejméně půldruhého honu po břehu jezera, než se dostali ke stěně jeskyně. Zmateně se zastavili - vypadlo to, že dál nebylo kam jít. Z bezradnosti je ale okamžitě vyvedl Goryvlad, když vyběhl na nebezpečně úzkou skalní římsu, zvedající se podél stěny nad jezero.

»Co je, přimrzly vám nohy ke skále?« ohlédl se na váhající muže. »Už je skoro máme!«

„Pojďme!“ zavelel Vladan rázně a jako první vykročil na kluzký chodník. Zpod chodidla se mu odlomil kousek kamene a dopadl do vody. Kněžic v duchu přivolal Svarožiče a odíraje si záda o skálu rychle se sunul za Goryvladem.

Plameny loučí se zatřepotaly v průvanu tak prudce, že je proud vzduchu téměř uhasil.

„Tudy,“ ukázal Zadrag do chodby vpravo. Stáli na rozcestí - podzemní tunely se tu větvily na všechny strany. „Odtamtud vane čerstvý vzduch.“

„Čerstvý?“ ohrnul Svarun nos. „Smrdí to tu jako psí zdechlina, kterou někdo zapomněl na slunci. U bohů, co je tohle za díru?“

Goričové si vyměňovali pohledy, ve kterých temněl stín strašlivého podezření. Už nějakou chvíli nacházeli zlá znamení. Škrábance

na stěnách chodby, zjevně způsobené silnými drápy. Kusy pochroumaných lebek a hnátů, které někdo rozlouskal, aby z nich mohl vysát morek. Velké hromady vyschlých, ale i čerstvějších, ostře páchnoucích výkalů. Zadrág se sehnul a mírně se chvějící rukou něco zvedl ze země. Ukázal to čaroději.

Svarun při pohledu na chomáč dlouhých, tvrdých, tmavě hnědých chlupů nakrčil obočí.

„Štětiny," řekl přidušeně. „Musíme být blízko *jeho* brlohu."

„Já jsem tě varoval," zaskučel Zadrág. „Raději jsme měli pochcípát v bitvě s vědmáky, než skončit v *jeho* nenasytném chřtánu..."

„Zavři zobák!" sykl Svarun a vykročil do chodby, kterou goričský náčelník určil. „Za mnou, rychle!"

Goričové se pohnuli, ale jednoruký Bruda jim do cesty sklonil ruku s loučí. „Počkejte, hlupáci. Ty holé kůže necháme tady."

Čaroděj v ústí tunelu ztuhl a zprudka se otočil. V očích, kterými přelétl půlkruh váhajících goričů, se mu zlověstně zablesklo.

„Vy hlavy plné hoven," procedil skrz zuby. „Na tohle teď není čas!"

„Už máme po krk tvých rozkazů," zavrčel Bruda. Dlouho potlačovaná nevráživost a vzdor z něj doslova tryskaly. „Už kvůli tobě pochcípalo dost našich druhů. Říkám, že tyhle neochlupence necháme tady. Beztak nás od začátku jenom zdržovali. Teď se budou hodit. Zadrží Ostrozuba."

Na Brudův pokyn dva goričové, kteří mezi sebou vlekli bezvědomého Rogana, nešetrně pustili černokněžníka na zem. Ostatní k němu přistrčili Mirenu a Ctirada.

„Tihle zajatci jsou pro mne i vašeho knížete stokrát cennější než vaše bídné životy," zasyčel Svarun a zastrčil loučí do pukliny ve stěně chodby. Krutomor pustil na kostmi posetou zem a vytáhl zpoza opasku svou jedinou zbraň, dlouhý zakřivený tesák. „Takže je buď zase zvednete a okamžitě vyrazíme, anebo..."

„Anebo co?" ucedil Bruda a pozvedl kyj okovaný bronzovými bodci. I ostatní goričové se chopili zbraní a vycenili zuby.

„Anebo vás k tomu přinutím," dokončil čaroděj a tázavě pohlédl na Zadrága. Ten si jich ale nevšímal - díval se zpátky do temnot a jeho špičaté, srstnaté uši s obavou lovily zvuky z jeskyní.

„Slyšíte?" zeptal se šeptem.

Goričové i Svarun ztuhli a zatajili dech. Zpočátku neslyšeli nic, jen hučení vzduchu v husté síti tunelů a puklin. Pak k nim ale průvan přinesl ponuré, hrdelní mručení odněkud z hlubin skaliska.

„Zavěťřil nás," zachraptěl Zadrág, „takže to ukončete rychle."

„Přesně to máme v úmyslu," štěkl Bruda a zaútočil.

Svarunovo tělo náhle zprůhlednělo. Bodci naježený kyj jím proletěl jako nějakým přízračným zjevením. Bruda ztratil rovnováhu a zbraň jiskřivě křísila o zem. Svarun, stále podobný zvlněnému odrazu v křivém zrcadle, mu vrazil svou přízračnou ruku do hrudi.

Vzápětí se zhmotnil.

Bruda vyvalil oči na čarodějovu paži, která mu trčela z prsou. Ústa se mu otevřela v němém, bezdechém, hrůzyplném výkřiku.

Svarun vši silou trhl.

Mohutný gejzír krve z díry v Brudově hrudníku postříkal mladého mága od hlavy až k patě. Ještě bijící srdce hodil čaroděj do tváře druhému útočníkovi. Krví oslepený gorič se zapotácel a Svarun ho bodl tesákem do hrudi - rychle, rázně, tam a zpátky, okamžitě uvolňuje čepel z rány a necháváje tak průchod mocně tryskající krvi.

Třetí gorič švihl mlatem, ale kamenná hlavice jen naprázdno prolétla opět nehmotným Svarunovým tělem. Čaroděj se bleskově vrátil do hmatatelné podoby a vrazil soupeři dýku do oka. Ocel zaskřípala o lebku.

Na okamžik všechno ztichlo. Mirena se narovнала a zvedla skřenou hlavu. Ctirad tiše zaklel. Svarun stál nad třemi v křečích dodělávajícími protivníky, pořád bojovně příkrčený, s krvavým nožem v pěsti. Zbylí tři goričové zaskočeně couvli.

„Jestli je vám život milý, okamžitě mě poslechnete," vycenil Svarun zuby, což jeho zakrvácené tváři dodalo ještě démoničtější výraz. „Rozuměli jste? Hned!"

Goričové se bez otálení chopili Rogana a strčili do Mireny a Ctirada. Svarun si vyměnil chladný pohled se Zadrágem, ale nepadlo mezi nimi ani slovo. Čaroděj zasunul neočištěný tesák za opasek, zvedl Krutomor, chopil se louče a zamířil do chodby, kterou jim před tím ukázal průvan.

„Jen jsme zbytečně ztratili čas. Modlete se ke svým prašivým bohům, aby nám teď ukázali co nejkratší cestu na denní světlo!"

»Stůjte!«

Goryvlad se zastavil tak zprudka, že o něj Vladan skoro zakopl.

„Co se děje?"

»Tiše! Zavřete klapačky!«

Příkaz jim prolétl hlavami s takovým důrazem, že okamžitě poslechli. Třináct mužů a příkrčeného dravce objalo bezdeché ticho.

V něm zaslechli někde vpředu temný, znepokojivý hlas. Bručení rozechvívalo vzduch v jeskyních s takovou intenzitou, že se neubránili představě obrovského tvora s chřtánem schopným pohltit celého člověka.

„U Svaroga," zašeptal Vladan, „co je to za hrůzu?"

»Mlč, jestli je ti život milý. V těchto jeskyních něco žije. Něco prastarého a zlého. Nějaký goričský běs. Mohl by ho přilákat náš pach anebo světla loučí. Ustupte - pomalu, opatrně. Pokusíme se uniknout jeho pozornosti.«

Kněžic ani nemukl, i dýchat se snažil tišeji. Družina se opatrně dala na ústup.

Mlčky spěchali větrným tunelem. Průvan byl čím dál silnější, škulbal cáry rozedraných oděvů, čechral goričům srst a metal Svarunovi vlasy do tváře. Hlas za nimi opět strašidelně zachrochtal, tentokrát silněji. Pařáty zaskřípaly na skále.

„Jde za námi!" zakvílel jeden z goričů. „Mrtvoly ho nezadržely!"

Utíkající se ani nezdržovali vrháním vystrašených pohledů přes rameno. Zrychlili, surově před sebou strkajíce Ctirada a potácející se Mirenu. Bezvědomého Rogana vlekli s vypětím všech sil. Za nimi zazněly těžké, šouravé kroky. Poslední muž se neovládl a bleskově se ohlédl. A zavyl. Za nimi, zatím ještě mimo dosah blikavého světla, se kolébavým krokem pohyboval obrovitý černý stín. V jeho hlubokém, střeva rozechvívajícím vrčení už nezněla počáteční nespokojenost nad vyrušením - teď to byl hlas nedočkavé touhy po nasycení.

„Dobíhá nás!"

Skoro v tutěz chvíli se v temnotě před nimi objevil matný útržek denního světla. Chodba se prudce stáčela doleva. Když Svarun v čele skupiny zabočil, rozsvítilo se před ním ústí jeskyně. Rozběhl se. Goričové vlekoucí Rogana proběhli zatačkou, za nimi Mirena a Ctirad. Zadrag byl předposlední. V okamžiku, kdy zabočil, dunivé kroky za ním prudce zrychlily a mručení náhle vybuchlo do prudkého, útočného zavrčení. Gorič na chvostu skupiny zavřískl. Zadrag se zděšeně ohlédl. Poslední muž se vznesl do vzduchu. Pochodeň vypadla z náhle ochablé ruky a s klepnutím zajiskřila o skálu. V jejím chabém, rozkmitaném světle zahlédl Zadrag nešťastníkovy kopající nohy. Skřek však náhle něco utlumilo, jako by mu někdo přetáhl přes hlavu pytel. Zapraskaly kosti, odporně zamlaskalo trhané svalstvo a nohy v lijáku krve dopadly na dno jeskyně.

Zadrag zahodil louči a rozběhl se, co mu síly stačily.

Svarun jako první vyběhl z podzemí a goričové skákali za ním, jako by to byl práh záhrobí a oni utíkali zpátky do světa živých. Z jeskyně se vehnali rovnou do hustého, mlhavým šerem zahaleného lesa. Brodíce se kopřivami a kapradím, snažili se rychle dostat co nejdál od skaliska. Na okamžik se jim zdálo, že zvuky za nimi ztichly. Že by je strašný démon přestal pronásledovat?

Vzápětí se houštiny před nimi rozhrnuly a celá skupina rázem zastavila. Na okamžik zavládlo zděšené ticho, nato se z hrdel goričů vydralo zoufalé skučení.

Cestu jim zatarasila skoro kolmá, dobrých deset sáhů vysoká skalní stěna. U její paty byly rozházené kosti a lebky, většinou lidské.

„Obětiště," zavyl Zadrag. „Při Nazyrovi, to je Ostrozubovo obětiště!"

Svarun vrhl pohled zpátky do lesa. Démonický pronásledovatel stále nebyl slyšet. „Jak se odtud dostaneme?" vydechl přerývaně.

„Nijak," zavrtěl goričský náčelník hlavou. „Ty skály se zvedají všude kolem. Není tu žádná stezka, ani jediná puklina ve skalách, kterou by se dalo proklouznout. Stojíme na dně velké nepřístupné skalní studně. Nazyr sem kdysi svrhl Ostrozuba a démon se už nikdy nevyškrábal ven!"

Mirena unaveně klesla na kolena a nepříčetně se rozchechtala. „Ted’ předved’, jaký jsi polobůh...”

„Zavři hubu, špíno,” osopil se na ni čaroděj. „Přivoláš na nás zkázu!”

Jako naschvál právě v tu chvíli zazněl z lesa zvuk, který jim naplnil žaludky řídkou ledovou kaší strachu. Uprchlíci se roztřeseně ohlédli, zírající do zamlženého porostu. Ozvalo se to znovu.

Chrochtání. Nevábný hlas divokého prasete, znásobený rozměry jeho původce do hrozivého hřmění. Možná to bylo beznadějí, která goriče rázem naplnila, ale zdálo se jim, že v tom zvuku zaznívá i ozvěna krutého výsměchu.

„Nechť duše předků stojí při nás,” zachraptěl Zadrag a vytáhl zpoza opasku sekeru. „Už je tady.”

Goričové skučeli strachem. Na krky jim dýchalo zhmotnění jejich nejhorších nočních můr, příšerný ďábelský netvor, kterým je matky strašily už od dětství. Shodili Rogana na zem a chopili se zbraní.

„U Svarožičova kopí,” zachrčel Ctirad a pohlédl na Svaruna. „Rozvaž nám pouta, zkurvysynu! Chci zbraň a možnost bránit se! Slyšíš?!”

„Ani nápad, pse,” odsekl čaroděj a šlehl pohledem bezradné, nadávající i bohy vzývající goriče. „Musíte démona zadržet!” okřikl je. „Můžu vás odsud dostat, ale potřebuju čas!”

Goričové kupodivu skutečně spolkli svůj strach a přišourali se k Zadragovi, který jako uhranutý hleděl do zamlženého porostu.

„Odvahu, chlapi,” zachraptěl náčelník. „Jestli má být tohle náš konec, ať nás smrt neskolí zezadu.”

Vyměnili si vytřeštěné pohledy a pozvedli zbraně proti houštím. Z mlhavého háje zněly těžké kroky, větve hlasitě praskaly, vrcholky stromů se otřásaly. Netvor se blížil bez zbytečného spěchu - moc dobře věděl, že mu kořist nemá kam uniknout.

Svarun si pustil Krutomor k nohám, plivl si na prsty a rozetřel si po tváři zasychající goričskou krev, vytvářeje z ní pár jednoduchých magických črt. Pak se zhluboka nadechl, zvedl hlavu k šedivému nebi vysoko nad útesy a roztáhl ruce v gestu vzývání. Mirena ani nepotřebovala cítit kouzla, aby věděla, že kotlinu v mžiku naplnily

nadpřirozené síly. Šero na dně propasti začalo houstnout, jako by něco zahnal Svaroga za obzor a znenadání přišel soumrak. Stíny kolem se rozhýbaly a poslušny Svarunova neslyšného volání se začaly stahovat k čaroději.

Zaduněl další těžký krok a divoká spleť listí, větroví, křoví a vysokého kapradí se konečně rozhrnula. V mlhavém oparu halícím houštinu se objevila rozložitá temná silueta. Obrovský vlhký rypák hlasitě funěl, zhluboka nasáváje pach kořisti. Krví podlité oči lačně zasvítily.

„Předkové, stůjte při nás...” zachraptěl Zadrag a musel stisknout zuby a posbírat všechny zbytky odvahy, aby nezačal couvat.

„Vydrž, vладыko,” přimkla se ke Ctiradovi Mirena. Kolem nich se kroutily cáry čarodějné tmy a rychle se splétaly do husté sítě. Ze Svarunova hrdla vycházel podivný mumlavý zvuk, jakési nesrozumitelné, ale rytmické zaklínání. Temnota se začínala zhmotňovat. Když se Ctirada dotklo něco jako slizké chapadlo, Skalhrad'an sebou zhnuseně trhl.

„Nebraň se tomu!” naléhala Mirena. „Kouzlo nás může zachránit.”

„Na jak dlouho?” odsekl, odtahuje hlavu od chlípného jazyka temnoty.

„To je teď jedno. Cokoli je lepší než skončit v tlamě té ohavy! Pomoz mi s Roganem!”

Nakolik jim to svázané ruce dovoľovaly, chopili se bezvládného černokněžníka a sevřeli ho mezi sebou. Ctirad měl co dělat, aby se ovládl. Měl pocit, že se topí v chladnoucím, čím dál hustším medu. A když ho živý stín objal tak pevně, že se mu nohy odlepily od země, jen tak tak zadržel zděšený výkřik za sevřenými zuby.

Chomáč temnoty se Svarunem a zajatci v útrokách se pohnul ke skalní stěně.

Z porostu se vynořila velikánská svalnatá ruka s píd' dlouhými pařáty na silných prstech. Tvor měl tělo podobné lidskému, avšak vysoké dobré dva sáhy. Nohy měl zakrnělé, takže se pohyboval nakloněný dopředu a při každém pohybu se opíral o ruce. Na vlnících

se svalech se napínala mrtvolně bledá, nezdravými skvrnami posetá kůže. Z ní v rozkroku, na hrudi, na ramenou a podél páteře ke krátkému prasečímu chvostu nad zadkem vyrůstaly tvrdé štětiny. Jimi byla zarostlá i obludná kančí hlava, která se právě vynořila ze stínu a ukázala se goričům v plné odpornosti. Krátký, silný krk zdobil masivní nákrčník z ryzího zlata, jediná připomínka netvorovy dávné vznešenosti a božskosti.

Ostrozub opět chrochtavě nasál vzduch. Když ho vydechl, rozechvělé goriče ovál příšerný hnilobný smrad z jeho tlamy, zacákala je vlhkost z jeho rypáku. Srst kolem tlamy měl zbarvenou čerstvou krví. Čtyři vzhůru trčící kly, dva kratší, dva silné a dlouhé jako mužské předloktí, se také leskly rudou vlhkostí. Trojice rozechvěle pozvedla zbraně. Záblesky světla na ostřích seker a hrotu oštěpu běsa podráždily. Odrazil se tlapami od země, vztyčil se na krátkých nohou a rozevřel obrovskou tlamu. Zvuk, který se mu vydral ze chřtánu, byl děsivou směsicí kančího chrochtání, dravčího řevu a šíleného, výsměšného řehotu.

Goričové nepřičetně zaječeli, jako by je strach obral o zdravý rozum.

A zaútočili. Ostrozub v tu chvíli předvedl svou mrštnost a bleskově se vyhnul oštěpu i oběma sekerám. Země se zachvěla pod obrovitým tělem, zavířilo listí, úlomky větví a rozdrčených lebek zabušily do skal jako krupobití. Goričové se zapotáceli, s výkřiky narážejíce jeden do druhého. Příšera toho okamžitě využila, nečekaně rychle se vrhla na muže se sekerou a začala mu pařáty do těla. Zařval, když ho netvor zvedl ze země. Horní část goričova těla zmizela v Ostrozubově tlamě. Křik se změnil v chrčení. Mocné čelisti sklaply jako lovecká železa a chroupavě ukously nešťastníkovi hlavu i s polovinou trupu. Rypák a hrud' šíleného boha postříkala krev a páchnoucí obsah vnitřností.

Bojovník s oštěpem odhodlaně vykřikl a bodl. Bronzový hrot se zabořil mezi Ostrozubova žebra, vytryskla černá krev. Běsem to trhlo a útočník mu dopadl pod nohy. Netvor na něj dupl těžkou tlapou. Goričův vřískot zanikl v praskání drcených kostí a mlaskotu rozmačkávaného masa.

Zadrag tancoval kolem obludy, hledaje příležitost zasáhnout mohutné tělo. Obr popadl oběť, která mu visela z tlamy, za nohu, uškubl dolní část těla s polovinou trupu a ohnal se tím obuškem z masa a kostí po posledním goričovi. Střeva překousnuté mrtvoly zavlála ve vzduchu, vnitřnosti se rozlétly kolem. Úder zvedl Zadraga ze země a odhodil ho do lesíka. Náčelník za hlasitého praskání větví zmizel ve výbuchu listí.

Ostrozub se opět spustil na všechny čtyři a obrátil pohled drobných, prastarým zlem planoucích očí ke skalní stěně. Upoutal ho totiž nezvyklý pohyb. Mlaskavě žvýkaje krvavé sousto pozoroval chvějící se, napůl hmotnými chapadly kroučící shluk stínů, který lep-kavým pohybem začal stoupat podél stěny. Černá chapadla se natahovala na všechny strany, přisávala se ke skále a posouvala ten temný oblak vzhůru. V Ostrozubově mozku najednou vzplálo podezření, že se mu část bohatého pokrmu snaží uniknout. To nehodlal připustit. Opět pronikavě zaryčel, až mu z tlamy vylétl déšť krve, mozku a rozdrčených kostí.

A vyrazil směrem ke chvějící se černotě.

Kosti dávno sežraných obětí praskaly pod obrovskými tlapami jako suchá sláma pod neklidným spácem. Štětinatá hlava se přiblížila k přelévající se černotě. Smradlavý rypák nasával teplo lidských těl, ukrytých v útrobách té podivnosti...

Chapadla zaútočila. Švihla Ostrozuba jako biče, tvrdě ho zasáhla do hlavy i hrudi. Rychle ucukl, stáhl hlavu mezi ramena a zkřivil pařátovité prsty. Chrochtání, v první chvíli vyplašené, se však vzápětí změnilo v hlas čisté nenávisti. Oči zaplály šíleným běsovským světlem...

„Ty smrade!“ Zadrag zezadu přiskočil k obrovi a s výkřikem mu obouruč zaťal sekeru do svalnatého těla. Gejzír tmavé krve mu potřísnil ruce i kabátec. Bůh zaryčel bolestí a zprudka se otočil. Gorič uskočil před svištěcími pařáty. Jen zázrakem ho nezasáhl. Otočil se na patě a rozběhl se k lesu.

Ostrozub nechal stín stínem a vyrazil za ním.

Zadragovi zbývalo k houštinám už jen pár kroků, když mu páchnoucí dech vládce podzemí rozcuchal vlasy i srst. S hrůzou se ohlédl.

Rozevírající se tlama byla to poslední, co v životě uviděl. Vzápětí do ní propadl jako do vlhké měkké studně a lebku mu prorazil jeden z obrovských klů. Prudké trhnutí zvedlo jeho třesoucí se tělo ze země.

A zatímco Ostrozub pomstychtivě trhal goričovu mrtvolu, chuchvalec živé tmy se vyšplhal až na vrchol útesu. Přelil se přes hranu skály a roztekl se vedle okraje propasti. Temné klubko ztratilo soudržnost i svou dočasně hmotnou podstatu a potrhalo se na cáry. Ze spleti rozplývajících se chapadel vypadla čtyři lidská těla, v kůži zabalený Krutomor a několik lebek a kostí.

Ctírad kašlal a dusil se jako topící se, kterého v poslední chvíli vytáhli na břeh. Mirena vedle něj také hlubokými nádechy přemáhala odporné pocity. Ležela na zádech, nohy přehozené přes Roganovo břicho - černokněžník zůstal bezvládný.

Svarun se chechtal. Sípavě, vyčerpaně, nepřičetně. Potácivě se zvedl, vzal do náruče Krutomor, přikročil k okraji kotliny a opatrně nahlédl do hlubiny. Ostrozub s ohavnými zvuky hodoval na mrtvolách goričů, plnil si nenasytný žaludek i do zásoby. Zranění se mu očividně rychle zahojila.

„Ani se nehýbej, holá kůže! Pust' ten meč!"

Nelekl se. Věděl, že se někdo blíží, ještě než zazněla rázná výzva. Ani ho nenapadlo poslechnout. Krutomor neodhodil, dokonce se pomalu otočil. Když mu skupina goričů pohlédla do krví pomalované tváře, ostré hroty se hned obrátily k zemi.

„Pane? To jsi ty? Odpusť..."

„Co jste zač?"

Strážcové obětiště, pane. Přebýváme ve zdejší svatyni," ukazovali na rozložitý srub, jehož vysoká slaměná střecha žlutavě svítila v zeleni okolního lesa. „Slyšeli jsme Ostrozubův hlas a mysleli jsme, že se dožaduje krmení..."

„Vedu knížeti cenné zajatce," přerušil je Svarun a narovnal ramena. „Vezměte je a zaveďte mě do Dargunova sídla."

Uctivě sklonili hlavy. Otázky, které se jim draly na jazyky, s pokorou spolkli.

Blížil se soumrak a mraky zastřená obloha ztmavla jako před bouřkou.

Kníže goričů

Byla tam propast. Obrovská, strašná, černá trhlina, klikatící se od obzoru k obzoru a oddělující Les věčnosti od ponurých svahů Soumračných hor. Řeka duší se valila přes hranu a v podobě gigantického vodopádu s ohlušujícím hučením padala do hlubiny. Rogan stál na okraji útesu a prostoupený pocitem marnosti a bezvýznamnosti se díval, jak vody mizí v bezedné temnotě. Zdálo se mu, že stojí na samotném konci světů. Tam dál se rozprostírala už jen říše démonů a zmaru. Zatočila se mu hlava a rychle udělal krok zpátky.

»Pojďme, bráško. Musíme si pospíšet.«

Přikývl, otočil se a rozběhl se s vlčí smečkou podél praskliny. Les sahal skoro až k propasti, ale stromy tady byly nemocně pokroucené jako by je mrzačilo zlo sálající zpoza strže. Nebylo se čemu divit - od vrcholků Soumračných hor se nad les natahovala temnota podobná mračnům zvířeného černého popela. Vládlo tu věčné šero, vzduch byl suchý a páchl spáleninou.

Vlci zatočili zpátky do lesa. Kličkovali mezi množstvím padlých a vyschlých kmenů - stromy tu umíraly hojněji než v jiných částech Návu. A když hučení vodopádu za nimi konečně ztichlo, houštiny se před nimi rozestoupily. Rogan to místo okamžitě poznal. Rozlehlou mýtinu pokrývala tlustá vrstva lebek a kostí, povětšinou nelidských. Uprostřed, zahalená strašidelným šerosvitem, se tyčila velikánská mohyla, také navršená z pozůstatků zabitých běsů.

„Dál už musíš jít sám, Černý.«

„Jistě. Díky za doprovod, bratři," poškrábal Rogan vůdce smečky za ušima a průchodem mezi hromadami hnátů zamířil ke vchodu do mohyly.

Když vcházel do temné chodby, démonické lebky ho sledovaly prázdnými otvory a posměšně na něj cenily ostré tesáky.

„Co tam tak stojíš, Rogane? Pojd' dál. "

Ten hlas mu, jako vždy, rozechvěl hradní koš a přitlačil vnitřnosti k páteři. Každé slovo znělo jako úder do bronzového gongu, jako dunění velkého bubnu.

„Můžu? Nejsem nevítaný host?" zeptal se černokněžník uštěpačně a vešel do dusné kobky.

„Urazil jsi za mnou dlouhou cestu. Přece tě teď nenechám stát před prahem," nevšímal si obyvatel mohyly jeho uštěpačného tónu. *„Pojd', posad' se. Pořádne ses proběhl."*

Komnata vypadala jednoduše a zanedbaně, připomínala spíš brloh nějakého osamělého poustevníka, než obydlí boha. Žádný stůl, police nebo židle, jen široké ohniště uprostřed a rozházené kožešinové lůžko ve stinném koutě úplně vzadu. Zčernalý kotel na železném rožni nad plameny, bronzem pobitá truhlice, dva objemné soudky u stěny, plesnivé kosti rozházené po podlaze z udusané hlíny. Nevábně to tu páchlo a všechno pokrývala vrstva špíny - s jedinou výjimkou. Pod velkou šupinatou kůží z neznámého tvora, zavěšenou na stěně mezi dalšími podobnými trofeji, byla opřená mohutná širočina s dlouhým toporem a dozadu zahnutým ostřím. Vedle ní spočíval velký okrouhlý štít a také oštěp se zubatým hrotem. Ostří zbraní i kování štítu se mihotavě blýskaly v ohnivém světle. Dalo se však předpokládat, že byly vyleštěny spíše častým používáním, než rukou pečlivého majitele.

Rogan pomalu přešel k ohništi, nohou postavil jeden z poblíž pohozených špalků a posadil se na něj. Přes plameny směle pohlédl na vládce mohyly. Ačkoli seděl blízko u ohně, Černoboh zůstával jen temnou siluetou, robustní, polonahou, svalnatou, s hřívou rozčuchaných černých vlasů, padající na rozložitá ramena. Do tváře mu nebylo vidět, jako by ji halil věčný stín; jen šikmé dravci oči pronikavě zářily do přitmě.

„Promiň, že ti nic nenabídnu," promluvil obr. *„Ne, že bych nectil zákony pohostinnosti, ale pokrmy a nápoje bohů mají na smrtelníky nepředvídatelné účinky. Dokonce i když jde jen o jejich duše."*

„Nepřišel jsem sem jíst a pít," opáčil Rogan nevrle.

„Já vím. Tak tedy, ptej se. Proto jsi vážil cestu přes polovinu záhrobí, ne? Abys mi kladl otázky."

Rogan se musel zhluboka nadechnout. Neměl strach, to ani omylem. Spíš naopak - cítil se podrážděně, skoro rozhněvaně, lomcoval jím vzdor. Jako zpupným nevolníkem, který se příliš dlouho nechával šírat rozmary svého pána.

„Zjevila se mi Morena," procedil skrz zaťaté zuby. „Odevzdala mi varování, ale nevěděla, jaké mi hrozí nebezpečí. Ty prý víš víc, Ohňooký. A já potřebuju vědět víc. Proč ses mi nezjevil sám? Už přece nehrozí, že na mne přitáhneš pozornost Belbohových přísluhovačů. Dávno o mně vědí."

„Vědí. A teď jsi jim dokonce padl do rukou. Tvé poslání je ohroženo..."

„Nezamlouvej to. Znáš mou budoucnost?"

„Ne. Vidím jen možné cesty, kterými by se mohl tvůj osud ubírat. Jedna z nich vede do záhuby. A vzhledem k tomu, jak se okolnosti vyvíjejí, jsi už po ní zřejmě vykročil. Pořád je tu ale víc odboček, jen je včas zahlédnout..."

„Nemluv na mne v hádankách. Zabijí mě?"

„Hůř. Vezmou ti tvé čarodějné schopnosti."

Rogan přimhouřil oči.

„A pak," dodal Černoboh, „je použijí proti nám. Nejen proti tobě a tvým spojencům ve smrtelném světě, ale nakonec i proti mně. Viděl jsi, co je za propastí?"

„Jistě. Soumračné hory," zabručel černokněžník. „Tam žije ve vyhnanství Belboh, můj nepovedený bratr. Věčnou temnotou odtržený od denního světla, zdroje své moci. Bezradně skučící v hlubokých stinných roklinách i se svou obludnou armádou. Šílený nenávisť a touhou po pomstě. Přes propast neprojde, protože ji hlídá moje vlčí smečka. Jenže už pochopil, že když nemůže zaútočit na svět bohů přímo, mohl by uniknout oklikou - přes svět smrtelníků. Jeho lidští přísluhovači mu můžou otevřít bránu, kterou se vyplazí na světlo a v tu chvíli načerpá od Svaroga svou ztracenou moc a povstane v plné síle. Ovládne váš svět, vyhubí smrtelníky a posílený tisícičlady lidských duší si otevře průchod zpátky do světa bohů. A pak zaútočí na samotný Veledub."

Rogan naslouchal s nakrčeným čelem a temnotou v očích. „Takže takový má Svarun plán? Přivolat Belboha do smrtelného světa?"

*„Nepochybně. Už má na dosah tvou moc a díky ní ovládne Kru-
tomor i Krvavý oheň. Stane se nejmocnějším čarodějem. To ho však
neuspokojí, dychtí ještě po něčem dalším. Touží se stát polobohem. A
v zaslepenosti svou malichernou chtivostí po moci zřejmě vůbec ne-
tuší, že když vypustí Belboha z jeho vězení, zničí tím váš svět a roz-
poutá válku bohů.“*

Rogan chvíli civěl do plamenů, pak opět pohlédl do temné tváře
s krvavě zářícíma očima. „To zní jako pořádný průšvih. Tušil jsem,
že za tím bude něco víc, něco, co vystrašilo i tebe samotného. Od
začátku jsi věděl, že se to takhle vyvine, nemám pravdu?“

„Tušil jsem to.“

Černokněžník zaskřípal zuby. „Takže tohle je *to poslání*, které
jsi mi svěřil. Nikdy ti nešlo o záchranu lidských duší z Belbohových
obětních oltářů. Vůbec ti nezáleželo na zachování černokněžnického
rodu a na tom, abych ochraňoval lidi před démony a zlými mocnost-
mi. Jde ti jen o vlastní krk. Je to válka mezi bohy, obyčejná šarvátka
o vládu nad Návem a nad Veleďubem, přičemž zachraňovat prdele
vám máme my, smrtelníci. Moc pěkně sis to naplánoval.“

Černoboh se naklonil blíž a jeho stín na stěně za ním hrozivě na-
rostl. „*Zkáza hrozí světu bohů i světu smrtelníků. Nemá smysl to teď
oddělovat. Je to jeden boj.*“

„Ale vybojovat ho budu muset já. Proč neuděláš něco sám? Pře-
kroč propast, najdi v horských stržích Belboha a skoncuji to s ním!“

„To není možné.“

„Proč?“

„*Protože ho hlídá jeho strašná armáda, která se množí v rokli-
nách jako hmyz. Nechápeš? Soumračné hory jsou jeho vězením, ale
zároveň i pevností. I když je o hodně slabší než předtím, neporadil
bych si s ním. Jediným řešením je udržet ho tam, kde je.*“

„A o to se mám postarat já. To pomyšlení se mi vůbec nelíbí...“

„*Hovno záleží na tom, jestli se ti to líbí nebo ne!*“ zahučel najed-
nou vládce mohyly, až se plameny zasmátaly. „*Jsi předurčený! Jsi
můj potomek! A jako dědic černokněžnické moci uděláš, co je ne-
vyhnutelné!*“

Rogan zaskočeně zamrkal a na chvíli se odtáhl, ale pak vzdoro-
vitě narovnal ramena a zvedl hlavu. „Ztrácíš trpělivost, Ohňooký?“

Nejsem tvůj otrok, rozumíš? Když mě zabili, neprosil jsem se o návrat zpátky mezi živé. Ty potřebuješ mne, ne já tebe."

„Ty nadutý červe! Poslechněš mne, jinak tě zašlápnu!"

„Vyhrožuješ mi?" Roganův klidný hlas byl v ozvěnách obrova řevu sotva slyšet. „Ušetři si námahu, nebojím se tě. A přestaň cenit zuby. Půjdu do toho boje. Ale ne kvůli tomu, abych napravoval, co jsi ty nedotáhl do konce. Kdepak. Nic bohům nedlužím, spíš naopak. Vyhubím havěť z Kančí hory jednoduše proto, že vztáhli ruce na mne a mé blízké. Kašlu na posláním, rozumíš? Stará dobrá pomsta je lepší. A co bude se svatyní Krvavého ohně pak, to se ještě uvidí."

„Silná slova, vzhledem k okolnostem, " zahučel Černoboh pořád nevlídně, ale už klidněji. „Nezapomínej, že jsi v tuto chvíli zajatcem svého úhlavního nepřítele. Když ti vezme Krutomor i čarodějnou sílu, stane se z tebe obyčejný smrtelník, zranitelný a bezmocný. Budeš mít velmi malou naději na vítězství. Co na vítězství, sotva se ti podaří Svarunovi uniknout. Vysaje z tebe schopnosti tvých předků a pak tě zabije jako nemocné zvíře. "

„Díky za povzbuzení," odsekl Rogan a vstal. „Slyšel jsem, co jsem slyšet chtěl. Nejvyšší čas jít. Můžeš pro mne udělat aspoň jednu věc? Příliš dlouho jsem byl v bezvědomí a potuloval se končinami za hranicemi světa. Mám dojem, že Svarun mě drží v mdlobách záměrně."

„Samozřejmě. Jsi pod vlivem jeho kouzel. "

„Chci se z nich vymanit. A konečně se vrátit do svého těla."

„Pomoci ti můžu, ale pamatuj, že po probuzení to bude hodně, hodně nepříjemné."

„Už si ani nevzpomínám, kdy jsem naposledy zažil něco příjemného." Obr vstal, obešel ohniště a natáhl k Roganovi ruku se svým pohárem.

„Napij se. Ale opatrně, jen jeden hlt. "

„Co je to?" chopil se Rogan nádoby. Černobohova hliněná číše byla pro něj těžkým, objemným džbánem.

„Medovina z Veledubu. My bohové ji pijeme, abychom si zajistili nesmrtelnost. Stačí jeden lok a probereš se, zase zdravý, čilý a v plné síle. Zkus toho využít k okamžitému protiútoky. Nedej Svarunovi šanci, aby tě zmáčkl a vzal ti tvou moc. Jinak bude zle."

Rogan zvedl mastnou, špinou páchnoucí nádobu k ústům a opatrně si srkl. Až se mu zatočila hlava. Tohle skutečně nebyla medovina z pozemského světa. Neměla nakyslou chuť a ostrou vůni. Byla sladká jako mléko s medem a dolů hrdlem klouzala naprosto hladce.

Najednou džbán dopadl na podlahu a rozbil se na kousky.

Rogan překvapeně pohlédl na své ruce. Ne, on nádobu nepustil. Jednoduše propadla skrz jeho dlaně, najednou průhledné a nehmotné. Vlastní tělo se mu začalo rozplývat před očima a všechno kolem se roztočilo v rozmazaném víru. Jako by ho nějaká síla vytrhla ze záhrobní a mrštila ho nekonečným prostorem a časem.

„*Vracíš se zpátky do svého těla.*“ Černobohův hlas jako by k němu doléhal z nesmírné dálky. „*Brzy se probudíš. Nezapomeň, musíš hned konat...*“

Rogan zmizel z kobky jako cár mlhy rozvátý větrem. Lebky trčící ze stěn udiveně otevíraly čelisti. Černoboh pohlédl na střepy poháru v kaluži na podlaze a hořce si povzdechl.

„*Škoda dobré medoviny.*“

Otevřel oči, okamžitě čilý a ostražitý jako vlk, kterého na číhané vytrhl z dřímoty dusot srnčích kopýtek. Zprudka se pohnul, připravený přejít z mrákot a nehybnosti rovnou do útoku.

Něco ho však rázně popadlo a strhlo zpátky. Syčivě zaklel.

„Vítej mezi živými, Černý,“ ozval se nablízku známý mužský hlas. „Obávám se, že tvá snaha je marná. Nevysvobodíš se.“

Samozřejmě, že neposlechl a zkusil to ještě jednou. Rukama sice pohnul, ale neuvolnil je. Něco ho pevně, dusivě svíralo. Bylo to kupodivu měkké, téměř slizké, ale zároveň pružné a nepoddajné. Opět zaklel, sklonil hlavu a zaostřil zrak.

Nespoutali ho provazy ani železem, kdepak. Tajemná hmota, kterou ho vestoje připevnili ke skalní stěně, na první pohled připomínala spleť odporých černých chapadel. Jak se z nich pokoušel vymanit, živé provazy se prohnuly, sevřely jeho tělo jako hadí smyčky a opět ho pevněji přitlačily ke skále. Otřásl se hnusem, ale zaťal zuby a opět se soustředil. Z hmoty vycházelo v pravidelně sílících a sláboucích vlnách zvláštní chvění a černokněžník by přísahal, že v nitru té odporosti pulzuje život. Opět soustředil všechnu sílu, zaťal zuby

a pokusil se vytrhnout ruce z těsného sevření. Na okamžik se mu také zdálo, že černá chapadla povolila, ale vzápětí ho opět nemilosrdně sevřela.

„Nech si poradit a šetři dechem," zopakoval hlas. „Tělesnou silou to nepřemůžeš."

Rogan musel uznat, že takhle to opravdu nepůjde. Znehybněl, zhluboka dýchal. Pak se podíval za hlasem. Zpočátku rozmazaný svět nabíral čím dál ostřejší obrysy.

Věznili ho na dně jakési jámy nebo snad obětní studny, vysekané přímo do skály. Smrdělo to tu výkaly a hnílobou a dno pokrývala vrstva nečistoty, ve které nechyběly ani lidské kosti a rozkládající se kusy těl. Proti němu u paty skály někdo seděl. Druhý zajatec byl tak otrhaný a špinavý, že Roganovi chvíli trvalo, než poznal Ctirada.

„Ta věc, kterou jsi spoutaný, je výtvor Bratrovrahova syna," promluvil Skalhrad'an. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy. „Na vlastní oči jsem viděl, jak přikazuje stínům a tmě, čarovnou silou je přitahuje k sobě a přetváří je na ten živý, slizký hnus."

„Vladyko," promluvil Rogan hlasem tak chraplavým, jako by se celou noc naléval pořádně vykvašenou medovinou. „Přežil jsi to..."

„Očividně," zašklebil se Ctirad. „Zřejmě jsem Moreně nepadl do oka. Poprvé v životě jsem rád, že jsem tak ošklivý."

„Kde to vlastně jsme?" zachraptěl černokněžník a vzhlédl. Okraj studnovité kobky byl dobré dva sáhy nad nimi, takže ani nemusel být zajištěný mříží. Prostor nad jámou byl ohraničený vzdálenými jeskynními stěnami a prosvětlený blikající září ohně. Někde nablízku se ozývaly vrčivé hlasy goričů, nejspíš strážců.

„Co myslíš?" odfrkl si Ctirad. „Hluboko v Jesenných horách, v jeskyních chlupatých kůží. Než nás strčili do podzemí, všiml jsem si venku nad pahorky mohutné temné hory."

„Praděd," pochopil Rogan.

„Nepochybně." Ctirad se zahemžil a s povzdechem vstal. Na tvrdé ukále se mu těžko hledala poloha, ve které by mu netuhl zadek i všechny údy. „Svarogovi díky, že ses konečně probral, Černý. Že ses vůbec probral. Upadl jsi do mdlob tak hlubokých, že se na tobě daly rovnat křivé hřebíky. Jako by se tvá duše oddělila od těla a bloudila nějakými vzdálenými končinami..."

„Nejsi daleko od pravdy. Vladyko!“ začal Rogan ponuře, se slyšitelnými obavami. „Co je s Vosou?“

„Žije. Jako jedna z mála. Zajali ji a přivlekli sem, spolu s námi. Jestli jednou bude příležitost, povyprávím ti, co všechno jsme cestou zažili...“

„Kde je teď?“

„Nevím. Ale ne daleko, řekl bych. Chlupáci ji nejdřív dotáhli sem a chtěli ji strčit k nám, jenže pak se zjevil Bratrovrahův syn a nechal ji odvést někam pryč. Víc namouduši nevím.“

„Moreniny kosti...“ zasyčel černokněžník. „Až se mi ten parchant dostane do rukou...“

Nedokončil. Hlasy goričských strážců najednou zmlkly. Na skále zašoupaly blížící se kroky. Zajatci vzhlédli. Na pozadí mihotavého světla se nad okrajem jámy objevila vysoká postava v plášti s kapucí.

„Podívejme, kdo nás to poctil svou návštěvou!“ rozlétl se jí v ústrety Ctiradův štekavý, nenávistný smích. „Zlatovlásek osobně! Pojď mezi nás, ty zasraný...“

„Zavři tlamu, hnido,“ zasyčel příchozí a podrážděně mávl rukou. Ve vzduchu se zahemžily náhle oživlé stíny, tvrdě zasáhly Ctirada a praštily s ním o stěnu. Vladykův zátylek narazil do skály. Mohutný muž ztichl, sesunul se po stěně na zadek a hlava mu bezvládně klesla.

Goričové spustili do kobky jednoduchý dřevěný žebřík a muž v plášti se jal sestupovat dolů. Rogan hrozivě zavrčel a znovu se vší silou zapřel do hmoty, která ho věznila. Příchozí seskočil na hnílbou pokryté dno a obrátil pohled k vězni. Pod kapucí se mu zaleskly zuby v pohrdavém úsměvu. Vzduch opět zhoustl kroutícími se stíny. Černá masa sevřela černokněžníka tak pevně, až mu zapraskala žebra. Zaskučel.

„Bolelo to, co?“ přikročil Bratrovrahův syn blíž a stáhl si kapuci. Čisté plavé vlasy se mu rozsypaly po ramenou. Byl ošetřený, umytý a očividně odpočatý. „A věř mi, že to bude horší. O dost horší. Rychle tě přejde chuť na hrdinské nafukování se. Z podobné zhmotněné tmy se kdysi zrodil Morag. Vzpomínáš na mého bratra?“

„Jistě,“ vysoukal ze sebe Rogan. „Zabil jsem ho. Zbyla z něho jenom kaluž smradlavých sraček.“

Jeho slova přešla do přidušeného chrapotu. Hmota mu dalším pevným zmáčknutím vyrazila dech.

„Vzdorovitý parchant," ušklíbl se Svarun. „Nečekal jsem, že budeš natolik při síle. Ale tím lépe, tím lépe."

Rogan rychlými, trhanými nádechy přemáhal bolest a hasil v sobě zuřivost. Za každou cenu se musí zachovat chladnokrevně. Síla svalů tady skutečně byla na nic. Měl by konečně probudit Krvavý oheň. Chce to jen trochu se soustředit...

„Kde je Mirena?" procedil skrz zuby.

Svarunova tvář se protáhla do výrazu dokonalého, zlomyslného triumfu. „Někde, kde je podstatně útulněji. Na lůžku v mé komnatě. Mám s ní ještě jisté úmysly, než ji odevzdám goričským obětníkům."

Černokněžník zbledl, svaly na čelistech mu naběhly, černota v očích se prohloubila. Svarun vyzývavě zvedl obočí, očekáváje kletby, hrozby a další pokusy o osvobození se. Nic z toho nepřišlo. Rogan sklopil zrak a syčivě se nadechl.

„Vím, proč jsi sem přišel, co chceš udělat," promluvil strašidelně studeným, bezbarvým hlasem. „A přísahám při kostech mého otce, že ti to pořádně osladím."

„S tím počítám," ušklíbl se Svarun, rozepnul si sponu pod krkem a převěsil plášť přes příčku žebříku. Pod rubášem měl jen prostou halenu bez rukávů, zhruba do půli stehén. Přistoupil ještě o kousek blíž, na vzdálenost necelých dvou kroků. Hmota ožila. O Roganovo tělo se začaly otírat proudy černého slizu. Byl to pocit, jako by ho strčili do jámy plné přerostlých hadů. Zhnuseně zkřivil rty.

„Jsi kníže všech hlupáků, Svarune," zavrčel, pozoruje stíny, které začaly houstnout a zhmotňovat se kolem mladého čaroděje. Vypadalo to, jako by z jeho těla vyrostl přinejmenším tučet pružných černých končetin. „Toužíš po moci tolik, že nevidíš, co svým konáním můžeš způsobit?"

„Ušetři mě těch keců, bratranče," přerušil ho Svarun s prezíravým úšklebkem. Živá temnota kolem něj se začala slévat s tou, která věznila Rogana. „Dobře vím, že se jen snažíš získat čas. Myslíš, že necítím tvou moc, kterou se právě snažíš v sobě probudit? Při Belbohovi, jsi skutečně mizerný čaroděj. Ani za mák nejsi hoden moci,

kterou jsi zdědil po našich předcích. Nejvyšší čas, abych ji z tebe vysál."

„Jen to zkus," vycenil Rogan zuby a oči mu prudce vzplály krvavým světlem.

Temnota okamžitě přešla do protiútku.

Nejdřív další tuhé sevření, vyražející dech. Černokněžník vzdoruje, až mu šlachy praskají. Nitro mu zaplavuje divotvorný oheň a s téměř slyšitelným hučením mu naplňuje údy silou. Ale ve chvíli, kdy nepřátelský stisk začne povolovat pod jeho nadlidským nápoem, svižná černá chapadla se mu vrhnou na tvář. Škube sebou, ale nemá kam odvrátit hlavu - hnus mu vnikne do nosu dychtivě jako dvojice zmijí do myších děr. Rogan vykřikne. A to je chyba, protože v tu chvíli se mu vlhká černota vlije do úst. Křik se rázem změní v přidušené, dávivé chrčení. Černokněžník se zmítá jako raněné zvíře v posledních křečích. Krvavý oheň v něm začne poblikávat, ještě před chvílí mocně sálající magie vyrazí už jen v přerušovaných záchvěvech.

„Bojuj, zkurvysynu!" křičí na něj Svarun s odporným smíchem. „Bojuj! Rozdmýchej svůj oheň pro mne!"

Rogan vzdoruje, ze všech sil se snaží kouzly spálit tu odpornost ve svém nitru, ale příval je příliš silný. Je jako oběť prokletým bohům, kterou svázanou hodili do jámy plné studeného kalu. Topí se v temnotě, její chapadla se mu větví v útrokách a ochromují mu vědomí jako prudký jed. Krvavý oheň skomírá jako pod záplavou hustého bahna.

„No tak!" ječí Svarun, obklopený zmítajícími se stíny. „Na nic víc se nezmůžeš?! Vysaju z tebe všechnu magii jako krev z obětovaného novorozence!"

Černokněžník sebou škubne a naposledy se vzepře. Zoufalství se mění v zuřivost. Nadpřirozená síla zděděná po vládcích Kančí hory v něm ještě jednou mocně zahučí.

„Bohové!" vyjekl Dagomir tak nečekaně, až sebou Vladanův kuň pod ním vyplašeně trhl. Kousek před ním jedoucí Kelgast se vylekaně ohlédl.

„Co..." Nedokončil. Lesovikovi se zničehonic převrátily oči a začal v mdlobách padat z koně. Kelgast jen tak tak stihl natáhnout ruku a popadnout ho za rameno.

„Dagu?!“ zvolal Diviš, vracející se z čela družiny.

Průvod Skalhrad'anů se hned zastavil. V lesním přítmí se zaleskly bleskově tasené zbraně - ať už se s mužíkem dělo cokoli, muži to považovali za zlé znamení.

Kelgast hbitě sklouzl ze sedla a s Divišovou pomocí složil napůl vnímajícího Dagomira na zem. Lesovikovi dočista zmizela krev z obličeje. Mladík mu přiložil k rozechvělým rtům čutoru s čerstvou vodou. Dagomir si lokl, zakašlal a oči obrácené v sloup se protočily zpátky.

„Do hovna..." zamrkal mužík a dal si ještě jeden doušek, teď už bez zakašlání. „Chtělo by to medovinu..."

„Co to mělo být, Dagu?" naklonil se Diviš v sedle.

„Rogan," vzhlédl mužík. „Je to s ním zlé. Zasáhl mě poryv jeho kouzel, náhlý a bolestivý jako šlehnutí bičem. Až mě to omráčilo..."

„Došlo k boji?" zamračil se vůdce Skalhradských.

„Ne v tom smyslu, jak to chápeš ty." Dagomir se posbíral, odstrkuje Kelgastovy ruce, nabízející pomoc. „Nech mě, chlapče, už je mi líp..."

„Určitě? Pořád jsi bledý jako třídní mrtvola..."

„Jen mě zasáhla Roganova bolest, přinesená tou čarodějnou vlnou. Zaskočila mě nepřipraveného, to je všechno..."

Na pěšině severně od nich zadusala kopyta. Muži opět zpozorněli, natáhli luky, pozvedli sekery a meče. Byl to ale jen Všebor, kterého Diviš vyslal dopředu na výzvědy.

„Jak to před námi vypadá?" přivítal ho netrpělivě vůdce družiny.

„Asi tři hodiny před námi stojí u cesty velká goričská usedlost, několik prostých domů z kamení..."

Diviš si vyměnil pohled s Dagomirem. „Takže už jsme dorazili k brlohům chlupatých kůží. Statek budeme muset nějak nenápadně objet..."

„Není třeba," zavrtěl Všebor hlavou. „Nezůstala tam živá duše. Někdo obydlí důkladně vyčistil - nabroušeným železem. Muži, ženy,

děti, všichni leží rozsekaní na hnojišti za ovčí ohradou. Jejich krev ještě ani nezaschla, těla nevychladla."

„To je Bratrovrahova práce," zamračil se Dagomir. „Už mu dýcháme na krk."

„Musíme mít oči na stopkách, chlapi," narovnal se Diviš a podíval se dopředu. Tunelem světla nad pěšinou viděli na severu mohutnou siluetu temné hory. Její vrcholek se ztrácel v nízko visících šedivých mracích.

„Věru," přisvědčil lesovik, šplhající s Kelgastovou pomocí zpátky do sedla. „V těchto končinách se na zákony pohostinnosti spolehnout nemůžeme."

Družina se v ponurém mlčení opatrně pohnula vpřed. Zarostlá pěšina tlumila dusot kopyt.

Krvavý oheň mocně plane. Temnota v Roganových útrobách nejdřív ustoupí a rozlije se kolem, ale ne ve strachu, je to jen chytrý tah, jak využít protiútok soupeře ve svůj prospěch. S rozmyslem obklíčí zřídlo černokněžnickovy magie. Vzápětí prudce zaútočí, jako lovec hadů, zkušeně chytající jedovatou potvoru těsně za hlavou. Popadne čarodějný oheň a vytrhne ho z mužova nitra, jako když věštec vyškubává vnitřnosti z obětovaného zvířete. Roganem to doslova lomcuje a z hrdla se mu dere přidušené skučení.

Mezitím se chapadla černoty noří i do Svarunových úst a nosních dírek. Plavovlasý čaroděj se nepatrně zachvěje, ale jinak se nebrání, je na to připravený. Přijímá živou tmou do svého nitra, aniž by se začal dusit.

Konečně jsou spojeni. Zhmotněná temnota proudí mezi nimi, divoce klokotá, syčí a vlní se, podobná klubku hadů v kaluži černého bláta. Stíny se definitivně stávají živým tvorem, démonem svírajícím oba muže ve svém odporně vlhkém objetí. Jeden z nich ale toho běsa ovládá, zatímco druhý je jeho kořistí.

„Svarun..." Krug to slovo zasyčel skrz zaťaté zuby, jako by jím náhle proběhla ostrá bolest. Dokonce se i zapotácel a musel se rychle rozkročit, aby našel ztracenou rovnováhu. „Ten parchant... Necht' je proklet den, kdy jsem ho zplodil..."

„Taky jsem to cítil," pohlédl na vůdce starý Zbygněv, křečovitě se držící o zem opřenému čarodějnického žezla. „Bylo to silné..."

„Co se děje?" udiveně zamrkal Ctimír. I jeho zasáhla vlna kouzel a rozdrkotala mu zuby, ale neměl ještě dost zkušeností, aby dokázal blíže určit její původ.

„Svarun znásobuje svou moc," zašeptal Krug a zhluboka se nadechl. „Pomocí znalostí, které získal ode mne. Vědět, jaká krysa z něho vyroste, vyřezal bych z jeho matky dělohu i s tím zrádným ploidem a hodil ji divokým psům..."

„Jestli ho co nejdřív nezastavíme, bude s námi zle," narovnal se Zbygněv. Už popadl dech. „Vraťme se ke koním..."

„Zmlkňte," zvedl Krug ruku. „Už přicházejí..."

Na úpatí svahu pod nimi se z hustého lesa vynořil jezdec, zastavil koně, vztyčil se v třmenech a pozorně se rozhlédl.

„Skryjte se," couvl Krug za mohutný kmen starého smrku. „A zašitěte své mysli. Jeden z nich má čarodějné schopnosti. Ať nás neucítí."

Poslechli a v tichosti se stáhli hlouběji do porostu.

Jezdec klesl zpátky do sedla, ohlédl se a pokynul do lesního stínu. Po pěšině, která se dál v úvalu kroutila kolem zmlklé goričské usedlosti, vyjížděli zpod klenby košatých korun další ozbrojenci na koních. Jeden kůň nesl nízkého vousatého mužíka, zjevně příslušníka jiné rasy.

„To je on," zavrčel Krug. „Skrček, který kdysi provázel Černovira a dnes šeptá lstivé rady jeho synovi. To on mi kdysi vyfoukl Krutomor pod nose..."

„Měli bychom se jich zbavit, Mocný," procedil skrz zuby Krasej, hladící palcem hlavici meče, jehož rukojeť svíral v pěsti. Z družiny žoldnů přžili kromě něj jen dva chlapi. „Tak jako těch přerostlých syslů ze statku. Ať se nám nepletou pod nohy..."

„Ne," zavrtěl Krug hlavou. „V tuto chvíli s nimi máme společného nepřítele. Byla by škoda toho nevyužít. Jen ať jedou dál a udělají, co mají v plánu. Pojedeme za nimi a až přijde náš čas, zasáhneme."

Nikdo ani jediným slůvkem nic nenamítl.

Rogan se křečovitě chvěje. Už nevzdoruje. Jdou na něj mdloby, sotva vnímá, co se vlastně děje. Cítí proud temnoty, vymývající mu duši a zbavující ho síly. Je to, jako by mu někdo zaživa pouštěl žilou a vysával morek z kostí.

Krvavý oheň v něm nadobro pohasíná.

I Svarun se třese, ale z úplně jiných důvodů. Lomcují jím přivaly nové, nepoznané moci. Kouzla mu pronikají do každé buňky v těle, proudí žilami jako ukrutný žár. Není to však ničivý požár, právě naopak - ten oheň ho posiluje a otevírá úplně nová okna v jeho vědomí.

Vzápětí začne černý proud vytékat z mužů ven. Když poslední chapadla vyklouznou z Roganova nosu a úst, dávivě se rozkašle, z úst mu tečou sliny a slizské zvratky. Vzápětí křeče ustanou a on ochabne, propadaje se zpátky do ponurých hlubin bezvědomí. Tentokrát už ho černá hmota nesevě - tělo se svalí na zem, mezi kosti a špínu.

Naopak plavovlasý čaroděj stojí pevně, ani nezakolísá. Zhluboka se nadechuje, jako masožravec nasávající vůni krve z čerstvé kořisti. Temnota kolem něj ztrácí svou hmotnou podobu, trhá se, rozplývá.

Svarunova ústa se zkříví do vlčího úsměvu.

A když konečně otevře oči, šlehají mu z nich rudé plameny.

Třináct párů spěchajících nohou dusalo na vlhké skále. Po stěnách podzemní chodby přebíhaly stíny nejasných tvarů, vrhané kmitavým světlem loučí. V úzkém prostoru se pronikavě ozýval dech mužů, zrychlený únavou i rozrušením. Občas zacinkalo železo o skálu.

„U Svarogova mlatu, kam se podělo to zvíře?“ zavrčel muž jdoucí hned za Vladanem. „Jen bloudíme sem a tam. Jestli nám dohoří pochodně, jsme ztraceni...“

Kněžic se prudce otočil a posvítil reptalovi do tváře. „Drž zobák, chlape, nestraš ostatní. Vlk jen běžel dopředu, aby našel cestu na denní světlo.“

„Jsi si tím jistý, Vrane?“ zkřivil muž ústa. „Před chvílí se mi zdálo, že jsem odněkud z chodeb zaslechl jeho skučení. Jestli se mu

něco stalo, tak naším druhým průvodcem bude Morena. Ve tmě se snadno staneme pokrmem toho strašného tvora, který tu žije. Cítíte ten sílící smrad? Řekl bych, že se blížíme k jeho brlohu..."

„Zavři hubu, dokud ti to říkám po dobrém," vykročil k němu Vladan tak prudce a s takovým zlověstným zábleskem v očích, až muž o krok ucouvl. „Goryvлад sám je běs z temnot, nemůže se mu nic stát. Nezdržujte, chlapi! Musíme jít dál. Ten pach přece cítíme od chvíle, kdy jsme na tu obludu poprvé narazili."

Nikdo ze Skalhrad'anů už nepromluvil. Spěchali dál, mlčky, v čím dál ponuřejší náladě. Najednou chodba vyústila do širšího prostoru. Vladan cítil, jak se jeho smělost, už tak napůl předstíraná kvůli družiníkům, láme. Odporný pach tu totiž opravdu zesílil, stal se přímo hmatatelným. Kněžic nasucho polkl a sevřel v dlani jílec meče.

„Co to, u všech zemských běsů..." zachraptěl, když mu pod chodidly něco zašustilo. Posvítíl si pod nohy a zježené vlasy mu skoro nadzvedly přilbu na hlavě.

Byla to srst. Hrubá, skoro černá, s chlupy píd' dlouhými.

„Do prdele..." zakňučel reptající muž. „Co je to?"

„Štětiny," odpověděl Vladan suše. „Kančí štětiny."

„Ale vždyť... Kanec, ze kterého spadlo tohle, by musel být velký jako... jako..."

»Zasraně velký, to jo.«

Skoro zaječeli leknutím. Goryvлад se vynořil z temnoty nečekaně jako jeskynní duch. Nejedna ruka se bleskově rozmáchla zbraní, zatuchlý vzduch ještě více zhoustl kletbami.

»Je to Ostrozub, požírač duší. Stojíme uprostřed jeho brlohu. Sem chodí spát, když se nasytí masem obětí, které mu goričové pravidelně hází.«

„Bohové," hlesl Vladan. „Musíš nás z toho bludiště co nejdřív vyvést. Už pálíme poslední louče. Našel jsi cestu na povrch?"

»Našel. Přímo nad námi ústí jedna jeskynní větev do lesa nad Ostrozubovým obětištěm.«

„Nemůže tam za námi vylézt ten netvor?"

»Kdepak. Prosmýkneme se štěrbinou, která je pro něj příliš úzká. Následujte mě.«

„Goryvlade?" zastavil ho Vladan a zvedl louči nad hlavu, aby na vlka lépe viděl. Démonické zvíře bylo celé rozježené a viditelně se pod ním chvěly nohy. „Nestalo se ti nic? Zdálo se nám, že tě slyšíme skučet bolestí..."

»*Stalo se něco zlého. Hodně zlého. Ale ne mně.*« Hlas, ozývající se jim v hlavách, byl tak sklíčený a plný beznaděje, až jim z toho naskakovala husí kůže. »*Svarun vzal Roganovi jeho kouzla. Při Velesových rozích, nakonec se mu to opravdu podařilo...*«

„To není dobrá zpráva," zachmuřil se Vladan.

»*Tomu věř, že ne. Ted' už je Roganův život pro Svaruna bezcenný. Jestli hned nezasáhneme, zabije ho. To se nesmí stát. Pojd'te za mnou, rychle.*«

I když stále na nejistých nohou, Goryvlad se otočil a zamířil k opačnému konci jeskyně, kde se rozlehlý prostor opět zužoval do těsné chodby.

Muže nebylo potřeba dvakrát pobízet. Pochodně v jejich rukou už skutečně jen blikaly a k družině se ze všech stran příkrádala temnota.

Když se kožešina ve vchodu odhrnula, Mirena přemohla otupělost a zvedla hlavu. A i když se dosud čím dál hlouběji nořila do beznaděje, odevzdanosti a zoufalé neschopnosti dál vzdorovat, teď se jí najednou rozbušilo srdce. Plná nové síly se nadvzdla, nakolik to jen pouta dovoľovala a z hrdla jí unikl radostný výkřik.

„Rogane?"

Vysoká temná silueta s krvavě planoucíma očima se syčivě rozesmála. Ten zlověstný hlas sevřel Mireně hrdlo jako železné kleště.

„Ne." Svarun s chechtáním vkročil do podzemní komnaty. Změna byla viditelná - v jeho šelmovských pohybech, v tom, jak podvědomě cenil zuby, ve smíchu připomínajícím zvířecí vrčení. Ve vyzařování síly, jakou u něj dosud nepocítila.

„Chors..." zachraptěla Vosa zdrceně. Její naděje se zlomila jako suché stéblo.

„Klidně volej všechny bohy, na které si jen vzpomeneš," přikročil Svarun k truhlici v rohu kobky. „Brzy se kterémukoli z nich vyrovnám."

„Co jsi s ním udělal?" zeptala se slabým hlasem.

„Žije. Zatím. Ale je to už jen bezcenný kus masa a kostí. Jen nicotný smrtelník, dobrý tak akorát k tomu, aby nakrmil Ostrozuba. Nezůstala v něm ani špetka magie, přesně jako v tobě. Vlastně se teď k sobě dokonale hodíte." Čaroděj vytáhl z truhlice podlouhlý balík, nedočkavě rozuzlil kožený řemen a začal rozbalovat kožešiny.

„Zbláznil ses?" vytřeštila oči. „Nedělej to."

„Proč?" ušklíbl se, odhaluje černou kůží opletený jílec Krutomoru. Rubínové oči démona zůstávaly temné - možná spal, možná číhal a zákeřně vyčkával, který hlupák se meče dotkne a nasytí ho tak svou duší. „Mám teď tolik čarodějné síly, že bych sám mohl zaútočit na Skalhrad a zadávat v něm všechno živé. Zkrotit jednoho běsa, zakletého ve starém meči, bude hračka."

S těmi slovy Svarun pevně uchopil rukojeť divotvorné zbraně.

Kožešiny sklouzly z dokonale vyhlazené, jediným zubem či škrábancem nepoznačené čepele.

Čaroděj se nadechl. Prsty mu až zbělaly, tak křečovitě sevřel meč v pěstech.

„Ne..." zasténala Mirena.

Krutan zaútočil náhle, bez varování. Z očí u kořene čepele vyšlehlo sytější rudé světlo. Svaruna s hučením, syčením a ozvěnami vzdáleného nepozemského vytí pohltily plameny. Vosa s výkřikem odvrátila tvář. Kožešinové lůžko zasáhla vlna horka, zasmrděly spálené chlupy.

I Svarun zařval, ale nebyl to hlas bolesti ani strachu. Právě naopak - znělo to jako sebejistý bojový pokřik, krutě se vysmívající marně vzdorujícímu soupeři. Jeskyni zalévaly vlny krvavého světla a žhavé síly, prostý nábytek se s hřměním otřásal a posouval, ze spár ve stěnách se sypal prach. Za divoce pleskající kožešinou ve vchodu byli vidět přibíhající goričové, ale žádný z nich se neodvážil vstoupit, právě naopak - zakrývali si oči chlupatými předloktími a zděšeně ustupovali.

Mirenin křik se mísil se Svarunovým šíleným řehotem a štěkáním démona v meči. Vosa v pudu sebezáchovy divoce lomcovala pouty, ale jen si rozdrásala zápěstí do krve. Nadpřirozený plamen se

stočil pod stropem do ohnivého víru a olízl ji jazykem mučivého horka.

A pak se Krutanův hlas náhle zlomil. Znělo to, jako když zuřivě dorážející pes schytá tvrdý úder holí - vzteklé vytí najednou přešlo do bolestivého skučení. Světlo, zraňující Mireniny oči i přes zavřená víčka, začalo poblikávat a slábnout. Lůžko se přestalo třást, horko polevilo. Hrozivé hlasy pozvolna utichaly. Doznívající skučení běsa zanikalo ve Svarunově nepřítelném chechotu.

Nakonec se všechno uklidnilo.

Když Vosa otevřela křečovitě zavřená víčka, komnatu už zase osvětlovaly jen plamínky bronzových kahanců na stěnách. V obavách otočila hlavu.

Svarun klečel na kamenné podlaze, hlavu svěšenou, hrud' chvějící se trhaným dechem. I když se kolem něj točila oblaka kouře, nebyl popálený, ani na haleně neměl jedinou černou skvrnku.

„Pane?“ osmělil se jakýsi gorič nahlédnout do místnosti.

„Vypadněte,“ ozvalo se zpod plavých, čerstvým potem slepených vlasů. „Nic se nestalo.“

Chlupatá tvář zmizela za kožešinou.

Mirena se s rozšířenýma očima dívala, jak čaroděj pomalu vstává a zvedá ruce, v nichž stále pevně svíral Krutomor. Oči démona ještě podrážděně poblikávaly, ale byly to už jen poslední záchvěvy zlomeného vzdoru.

Svarun si odhrnul zpoceně vlasy z obličeje. Podíval se na zajatkyni tak, že jí okamžitě vyrostla v hrdle boule, která nešla polknout.

„Vidíš, Voso?“ procedil skrz zuby. „Dokázal jsem to. Zkrotil jsem Krutomor. Odteď jsem černokněžník já. Jakmile se vrátí Dargun, ty a ten přerostlý černý potkan budete obětováni pažravému bohovi podzemí. Ale ještě předtím...“ Čaroděj opřel meč o stěnu, rozepnul si opasek a rázně si svlékl halenu. Pod ní byl nahý. Přikročil k lůžku a naklonil se nad Mirenu.

„Proč se odtahuješ?“ ušklíbl se ohavně. „Za starých časů ses mých objetí nedokázala nabažit. Něco ti poradím. Rychle jim zase přijdi na chuť. Zřejmě to bude poslední potěšení ve tvém životě.“

V Mireně se něco zlomilo. Už dál nedokázala dusit hrůzu ve svém nitru, za maskou zdánlivého chladu, odvahy a vzdoru.

Když z ní s dychtivým vrčením strhával šaty, vrískala jako smyslů zbavená.

Okovaná kopyta nevysokého, zato však pevně stavěného oře řinčela na skalách jako těžká kladiva na kovadlinách. Zvuk způsobila ozvěna - v rozlehlé proláklině pod obrovitým skalním převisem se všechno ozývalo stokrát.

Když robustní jezdec trhl uzdou, kolem se hned shlukly jeho manželky, rodoví stařešinové, otroci a celé houfy podlézavě se hrbících přísluhovačů, které ani neznal. Ohrnul rty, jako by si chtěl odplivnout, ale neudělal to, jen tlumeně zavrčel a seskočil z koně. I s nohama na zemi se pořád impozantně tyčil nad tím tupým stádem, a rozhodně to nebylo jen tím, že se mu všichni pokorně klaněli - byl jednoduše o hlavu vyšší než kdokoli nablízku, nevyjímaje statné družiníky, kteří přijeli s ním. Ne že by z něj i tak nešel strach. Srst na tváři měl spletenou do dvou copů, padajících až na rozložitou, pancířem z vařené kůže a leštěného bronzu chráněnou hrud'. Do vlasů, slepených a rozježených, byla vpletena černá vraní pírká a šňůry lidských zubů a prstních kůstek. Jedno oko měl zelené, druhé bledě žluté, v obou však blikavě tlelo zlo a pyšné vědomí vlastní moci.

Otěže hodil otrokům a přikázal jim, aby se o oře dobře postarali. Manželky a děti odehnal rozmrzelým mávnutím ruky.

„Co Svarun?“ zeptal se prošedivělého goriče.

„Už se vrátil, pane,“ díval se stařešina někam k vévodovým nohám. „I s cennou kořistí. Čeká tě v komnatě...“

„Cože? *On* čeká *mě*?“ zahřměl obr a podrážděně udeřil do skály oštěpem, který svíral v pěsti. Masivní zbraň po celé délce pokrývaly skvrny zaschlé krve. Zpětnými háky naježený hrot z pozlaceného bronzu zdobily prastaré rituální znaky a pásy kůže z lidských hlav, i s prameny vlasů. „Pokud vím, ještě pořád jsem pánem nad Jesennými horami já! Odeberu se teď do knížecí dvorany. Přiveďte čaroděje ke mně, i s tím jeho úlovkem. Uvidíme, jestli je opravdu tak vzácný, jak tvrdíš.“

„Jak přikazuješ, kníže. Tvá vůle je...“

Obr umlčel starce dalším netrpělivým gestem, otočil se a vykročil po hrubě tesaných kamenných schodech k ústím jeskyní nahoře

pod převisem. Družiníci a část davu ho následovali v zaraženém mlčení.

„Předkové," poklekl Dargun na jedno koleno a v jeho jinak rázném, panovačném hlase najednou zazněla nezvyklá pokora, „udělal jsem to, co jste mi zjevíli ve snech. Ukázal jsem horským rodům vaši sílu, která se v našem pokolení dědila a násobila pokaždé, kdy syn požil maso svého otce. Ve mně teď sídlí všechny vaše duše a hovořily mými ústy tehdy, když jsem volal goričské muže do boje. A oni cítili vaši sílu a poslechli volání dávné krve po pomstě, po znovunastolení naší moci. Údolí, kterým jste vládli kdysi před příchodem prokletých jezdců, opět osídlí náš kmen, sjednocený pod Krvavým oštěpem."

Knížecí dvorana byla ve skutečnosti prostorná jeskyně s vysokým stropem a nevelkým vodopádem v zadní části. Blízko u něj hořel starostlivě udržovaný posvátný oheň. Plameny se zrcadlily v zurčící vodě a vrhaly mihotavé, přízračné světlo na modly Dargunových předků. Ty, nahrubo vytesané z tmavého kamene, svými tvary jen vzdáleně připomínaly stojící postavy. Každá však měla v horní části vyhloubený otvor, z něhož civěla lebka toho kterého mrtvého děda. Mnohé z nich byly pomalovány hrdinskými výjevy a ověšeny bohatě zdobenými zbraněmi v honosných pochvách, nebo byly dodnes chráněny starými pancíři. Na nejedné z primitivních soch visely i válečné nebo lovecké trofeje - od náhrdelníků z medvědích pařátů až po opasky z lidských kostí.

Dargun uctivě skláněl hlavu před nejmohutnější modlou. Vybledlé pomalování a pórovitý, zvětralý povrch kamene svědčily o jejím mimořádném věku.

„S úctou a vděkem ti vracím tvůj oštěp, Nazyre," zasunul ratiště do otvoru v boku kamene, kde zůstalo stát, jako by modla skutečně zbraň uchopila. „V uplynulých dnech se dosyta napil čerstvé krve - neměl jsem slitování s nikým, kdo se odmítl poklonit před tvým bodcem. V horách nepřežil ani jediný vladyka, stařešina nebo náčelník, který si zpupně zacpal uši před voláním válečného rohu. Krev těch zrádných psů je má oběť vám, předkové."

S těmi slovy kníže vstal a se zrakem stále upřeným do země vy-
couval od model. Lebky otců ho mlčky vyprovázely svými prázdný-
mi, temnými pohledy.

Ve středu dvorany stál na dvou silných kamenných podstavcích
dlouhý hodovní stůl. Okolo tabule už seděli stařešinové a bojovníci z
knížecí družiny. Otrokyně usilovně krájely maso, pekoucí se na že-
lezných rožních nad blízkým ohništěm, a na cínových podnosech ho
nosily na stůl. Byla to vybraná hostina - Dargunovy ženy na počest
manželova vítězného návratu nechaly porazit dva nejstatnější lidské
otroky. Jejich hlavy stály na rovně uříznutých pahýlech krků upro-
střed dubové tabule a po tvářích jim stékal vosk ze dvou tlustých
svící, přilepených na temenech.

Dargunovi, jak jinak, patřilo místo v čele stolu. Když pozvedl
roh s hořkým pivem, ostatní hodovníci se k přípitku rychle přidali -
rohy a prosté hliněné poháry se vznesly nad poškrábanou tabuli.

„Tento doušek patří našim předkům," naklonil kníže roh a ne-
chal trochu nápoje vytéct na zem. „Za to, že nás jejich duchové do-
provázeli na této výpravě."

Po úlitbě se goričové zhluboka napili a dosedli zpátky na lavice
a špalky. Kníže vytáhl široký zakřivený nůž podobný franckému
scramasaxu a nedočkavě se pustil do člověčiny. Na cestě mu řádně
vytrávil, takže jedl hltavě, nahlas mlaskal a nechával mastnou šťá-
vu, aby mu stékala po copech pod bradou. Najednou se však zarazil.
Čelisti mu ztuhly s kusem masa visícím mezi tesáky. Zachmuřil se a
pomalu otočil hlavu.

V ústí vstupní chodby stála vysoká silueta, ostře se rýsující proti
světlu loučí za jejími zády. Dargun přimhouřil oči, ale zároveň se
jeho dravčí zorničky rozšířily.

„Svarune?" zamumlal, trháje si sousto od zubů. „Jsi to ty?"

„Proč bych neměl být?" promluvil host pobaveně a vkročil do
jeskyně.

„Nevím... Něco je jinak. Jasně to vidím i cítím. Tvé pohyby... a
oči... U kostí předků, co se s tebou stalo?"

„Brzy se to dozvíš. Nejdřív ale ode mne přijmi malý dar."

Za Svarunem se z chodby vynořili dva ozbrojenci, vedoucí mezi
sebou muže se spoutanými zápěstími.

„Kdo je ten všivák?" zeptal se vládce goričů zvědavě.

„Tento muž," ušklíbl se čaroděj, vychutnávaje si ten okamžik, „je Ctirad, syn Ctibora, vladyka Skalhradu."

Na chvíličku, ne delší než srdce dvakrát udeří, se v síni rozhostilo hrobové ticho. Potom družiníci zahučeli, ti prchlivější dokonce zahlomozili nádobím a vztekle zabušili jílci nožů do tabule. V nejednom hlase zazněla pomstychtivost, když myšlenkami probleskly vzpomínky na příbuzné, pro něž právě vyslovené jméno znamenalo smrt.

Vzápětí však goričové zase ztichli - Dargun totiž prudce vstal.

„Říkáš pravdu, vědmáku?" zeptal se a v jeho hlase byla zřetelně slyšet skrytá hrozba. „Je to opravdu on?"

„Věř mi," usmíval se Svarun sebejistě. „Zajal jsem ho a teď ho dávám tobě."

Strážcové přivlekli Ctirada až k vládcově stolci a kopnutími do podkolení ho přinutili pokleknout. Odměnil se jim zlostným vrčením a šťavnatými kletbami.

„Stařec nelhal," vycenil Dargun zuby, dívaje se svrchu na svého úhlavního nepřítele. „To je opravdu cenná kořist."

Ctirad vzhlédl, ještě celý rozohněný.

„Ty musíš být Dargun," pomluvil. „Ten zkurvysyn, před kterým si všechny chlupaté kůže serou na paty."

Kníže se naklonil k zajatci a ukázal mu svůj silný chrup. „Přesně tak. Musím přiznat, že nebylo lehké tě trumfnout. Myslím, že každý z mého kmene zná tvé jméno. Žádný člověk nikdy nezabil tolik goričů."

„Dělám, co je v mých silách," ušklíbl se Skalhrad'an, odvážně hledící do velmožových různobarevných očí. „Je to vždycky lepší, než v honbě za mocí pobíjet příslušníky vlastního rodu."

Dargun se narovnal. „Tak se sjednocují velké kmeny a rasy. U vás lidí možná pářením, intrikami a zákeřnými vraždami, ale goričové uznávají jen bojovníka, který zabije své nejmnocnější soky. Právě teď mám za sebou velké krveprolití. Škoda těch mužů, kteří museli vykrváct na Nazyrův posvátný oštěp, ale jinak to nešlo."

„Doufám, že jsi shromáždil dostatečně početné vojsko," procedil Ctirad skrz zuby, „protože jsem slyšel, že tady v horách trpíte nouzí.

Obráncové mého hradiště vám pomůžou s tou bídou skoncovat. Víš jak?"

„Jsem jedno ucho," vycenil kníže tesáky.

„Až budou goričské vdovy muset sežrat všechny vaše padlé zpod skalhradských hradeb, tak nejenže spolehlivě zaženou hlad, ale po tolika mase navíc ztloustnou jako prasata."

Z Dargunových rozšířených nozder vylétlo pohrdavé odfrknutí. „Jen se hloupě naparuješ, vladyko mrtvého rodu. Tvá smělost a pýcha, kterými maskuješ zoufalství, splasknou jako propíchnutý ovčí měchýř, až uvidíš mé vojsko. Berte ho!" Kníže vyprázdnil pivo z rohu a zamířil k východu. „Přidej se k nám, Svarune. Zatímco ty jsi na jihu slídl po podivných čarodějnictvích, já jsem probudil skutečnou sílu, před kterou se roztřesou nohy i samotnému knížeti Vraniboru."

Čaroděj zkrivil rty, ale spolkl odpověď a mlčky následoval mohutného vojevůdce. Strážcové přinutili Ctirada vstát a vlekli ho za těmi podivnými spojenci.

Dlouhá chodba s několika odbočkami vyvedla muže na širokou římsu, vytesanou do stěny vysoko ve skále. Před nimi se otevřelo rozlehlé údolí.

Při pohledu dolů se zastavil dech nejen Ctiradovi, ale viditelná bledost vstoupila i do Svarunovy tváře. Dargunovi to neuniklo; když se rozchechtal, znělo to jako psí štěkot.

„Tak co, pse ze Skalhradu," zaťal Ctiradovi prsty do ramene a přistrčil ho blíž k okraji propasti, „zdá se ti mé vojsko dostatečně velké?"

Na Jesenné hory zvolna sedal večer. Vrcholek Pradědu, jehož masiv se zvedal východně od goričských brlohů, ještě zalévalo ohnivé světlo zapadajícího slunce, ale v údolích hluboko pod zalesněnými svahy už houstlo šero. V táboře, na který se změnil rozlehlý úval pod skalními sídly, se jeden za druhým rozhořivaly ohně.

„V noci a zítra dorazí mnozí další," dodal Dargun. „A pozítří se všichni jako jeden muž pohnou na jih, průsmykem rovnou ke Skalhradu."

Ctirad se díval a nedokázal staženým hrdlem protlačit ani hlásku. Po svých předcích zdědil vůči goričům jen opovržení - nikdy v životě se toho prokletého plemene nebál. To se ale změnilo právě v této chvíli, kdy na vlastní oči spatřil, v jakém počtu se ta sběr dokáže shromáždit

Tam dole se jich totiž hemžily stovky, možná tisíce. Přitáhli za Dargunem, vyhladovělí, zuřiví a lační po kořisti a člověčině, a protože jim kníže pobil rodové vůdce, teď vzhlíželi výhradně k němu jako k polobohovi, který je povede do války. Příslušníci znesvářených rodů, ještě nedávno si navzájem unášející ženy a kradoucí ovčí stáda, na sebe výhružně vrčeli a v táboře se strhla nejedná krvavá rvačka, ale na tom nezáleželo, protože už brzy Dargun obrátí jejich sílu a zlost jediným směrem. Také bylo jedno, že jsou většinou ozbrojeni jen kyji, mlaty, kostěnými noži, oštěpy a hrubými luky. Jejich síla byla v počtu. A na dobytí Skalhradu jich bylo dost, i kdyby se na něj vrhli jen zuby a drápy.

Ctirad nasucho polkl a narovnal se.

„Moc pěkná tlupa, Dargune. Musím přiznat, že jsem tolik chlu-patých kůží pohromadě opravdu ještě neviděl. Mám vážnou obavu, že ani nebudou muset prolomit skalhradské brány - prostě obránce zadusí svým smradem. Anebo," pohlédl Dargunovi do očí, „mé chla-py sežerou všechny ty blechy a vši, které tvá smečka s sebou přinese.“

Kníže opětoval Ctiradův zubatý úsměv.

Pak mu s vrčením vrazil pěst do břicha a když vladyka, lapaje po dechu, klesl na kolena, ještě jednou ho vší silou s rozmachem udeřil do tváře. Ctirad si poplival vlastní bradu krví, na římse zacínkal úlomek zubu.

„Odtáhněte toho červa," štěkl Dargun na strážce. Bleskově poslechli - z vůdcových očí sálala smrt a oni nechtěli zůstat v jejím dosahu.

Kníže pohlédl na Svaruna. „Díky za dar, čaroději. Bude z něj vydatné sousto pro Ostrozuba.“

„Pro Ostrozuba?" pozvedl mág obočí. „Na obětování je ho škoda.“

„Tak co s ním?"

„Nejdřív jsem myslel, že ho použijeme jako rukojmí a vyzveme Skalhradany, aby nám své hnízdo vydali výměnou za jeho život. Ale pak mi došlo, že by to nemuselo zabrat...”

„Ne,” zavrtěl Dargun hlavou. „Nevzdají se. Znáám je. Jednoduše to prase podřízneme, vykucháme a rozsekáme na kousky. Jeho maso před bojem rozdělíme našim vojákům, tak, aby to ti zbabělci nahoře na palisádách Skalhradu dobře viděli. A jeho hlavu nabodneme na Nazyrův oštěp a ponese me do útoku jako válečné znamení. To je zlomí.”

„Anebo rozzuří.”

„Když chceš zabít hada, musíš mu useknout hlavu.” Dargun si olízl Ctiradovu krev z ruky. „Jak dopadla tvá výprava na jih? Doneslo se mi, že jsi ztratil všechny muže, které jsem ti dal. I Zadrag, jeden z mých nejlepších bojovníků, kvůli té věci zaklepal nohama...”

„To je pravda,” potvrdil Svarun chladně. „Výprava ale byla úspěšnější, než jsem čekal. Ztráty jsou bezvýznamné v porovnání s kořistí.”

„Našel jsi toho muže, kterého ses bál?”

Čarodějka zkameněla tvář. „Nikoho jsem se nebál.”

„Ale bál,” ušklíbl se Dargun. „Mě neobalamutíš. My goričové vycítíme strach na sto honů. Pokaždé, když jsi o něm mluvil, kadil sis do kalhot. Tak co, našel jsi ho?”

„Našel,” odvětil Svarun odměřeně. „A přemohl a zajal. Vzal jsem mu jeho magickou sílu a přivlastnil si meč, který mu dali sami bohové.”

„Výborně. Takže z tebe bude výrazná posila pro mé vojsko.”

„Posila?” zopakoval čaroděj ledově a přikročil k hromotlukovi. Běsovské plameny, které mu zaplály v očích, skoro přinutily knížete couvnout. Nikdy nic tak zlověstného ve Svarunově výrazu neviděl.

„Nejsem žádná tvoje zkurvená posila, Dargune. Celé tohle tažení jsem naplánoval já. Byl jsem to já, kdo tě vytáhl z jeskyně a dal ti odvahu jít a podrobit si ostatní rody. Co myslíš, odkud se vzaly ty sny, ve kterých se ti zjevovali tví předkové? Ano, to já jsem je vyvolal, aby vykovali tvé srdce v kus oceli. Tak mi neříkej, že jsem nějaká posila. Výpravě proti Vraniboru budu velet stejným dílem jako ty.

Tvým úkolem je dát té prašivé chamradi dole u ohňů silného vůdce, Nazyrova potomka, muže hodného pozvednout Krvavý oštěp. Taktiku boje a zastrašení nepřítele nech na mně. Budu to já, kdo kouzly prolomí brány Skalhradu a pustí tvou krvelačnou hordu dovnitř, na to nezapomínej!"

Pod Dargunovými výraznými nadočnicovými oblouky se černaly neproniknutelné stíny. „Odvážná řeč, vědmáku. Zítra ráno půjdu s vybranými muži k Ostrozubovu brlohu a vykonám tam žertvu za usmíření zlých duchů. Aby zůstali pod zemí a neprovázeli nás na výpravě. Proto važ slova, abych se náhodou nerozhodl, že si je udobřím i tvou krví."

„Kníže," pronesl Svarun temně, „nevyhrožuj mi směšnými mátohami, kterými vaše ženy straší děti. Prošel jsem podzemím, přímo přes Ostrozubovo doupě, a nakonec jsem stanul tváří v tvář jemu samotnému. A zahnal jsem ho! Rozumíš? Nebojím se vašich běsů, nebojím se tebe, nevystraší mě ani pohled na tvou tisícihlavou sběh. No řekni, cítíš ze mne strach? Seru si teď do kalhot?"

Dargun na něj upřeně hleděl. „Jsi skutečně někdo jiný," promluvil po další dlouhé odmlce. „Něco se s tebou stalo."

„Jsem plný síly, to se stalo," opáčil Svarun. „Místo krve mi žilami proudí čarodějný plamen. A když po Skalhradu dobudeme i Kančí horu a já vstoupím do Krvavého ohně, má moc se ještě znásobí. Na světě není vojsko, které se mi potom bude moci postavit."

Robustní bojovník mlčel. Začalo se stmívat a dole v údolí se rozhořívaly další a další ohně.

„O pokrm pro Ostrozuba se nestarej," řekl Svarun krátce předtím, než se otočil a zmizel v útrobách skály. „Vím přesně, koho mu obětujeme."

Dargun za ním zaraženě hleděl, dokud čarodějova vyzáblá postava nesplynula se stíny v podzemí. Až pak tiše zaklel a zlostně zaskřípal zuby.

Když se venku před srubem zastavila rachotící koňská kopyta a na kamenitý dvůr zvučně seskočil jezdec, skupina goričů v prostých plátěných oděvech překvapeně vzhlédla od ohniště. Zavrzaly dveře, někdo rychle přešel předsíní a vzápětí se odhrnula zubří kožešina ve

vchodu. Práh paloty překročil ozbrojenec páchnoucí čerstvým koňským potem.

„Kdo se to opovažuje?" zvedl se nejstarší z goričů. „Toto jsou posvátná místa. Když na ně vstoupí nepovolaný, můžou se probudit zlí zemní duchové..."

„Odpusť mi, ctihodný žreci," uctivě sklonil příchozí hlavu. „Přicházím s naléhavým poselstvím od samotného knížete."

Starcův výraz hned změkkl. „Takže Dargun se vrátil..."

„Dnes večer. Přivedl velké vojsko. Ale než vyrazí do války, chce obětovat Ostrozubovi a horským běsům."

„Kdy?"

„Zítra za úsvitu přijde i s náčelníky rodů. Poslal mě se vzkazem, abyste se připravili na obřad."

„Všechno přichystáme, jak to žertva vyžaduje. Kdo bude pokrmem pro vládce podzemí?"

„Dva zajatci. Lidé. Přivedl je ten čaroděj."

„Aha," přikývl velekněz a vyměnil si významný pohled s ostatními žreci kolem ohniště. „Podivuhodnými cestami se ubírá ten člověk, kterého si Dargun zvolil za spojence. Nejdřív ty zajatce zachránil před Ostrozubem, nasazoval vlastní krk, aby je dostal z propasti, a teď je chce hodit zpátky do démonova chřtánu."

„O tom nic nevím," sklopil posel zrak. „Měl jsem jen odevzdat vzkaz."

„Řekni knížeti, že ráno rozezvučíme roh."

Noční host se otočil a stejně náhle, jako se objevil, zase zmizel. Kopyta zarachotila na skalnatém chodníku a zmlkla v noční temnotě.

Venku za svatyní, v temnotě pod stromy, se Vladan a Goryvlad opatrně odtáhli od břevnové stěny, jejímiž škvírami pronikalo ven blikající světlo. V tichosti se otočili a po špičkách zamířili zpátky do lesa.

»Slyšel jsi, kněžici?«

„Slyšel," zašeptal Vran. „Štěstěna si na nás konečně vzpomněla. Vysvobodit zajatce u Dargunových sídel by byla sebevražda, ale tady máme šanci."

»Jenže oběti mají být jen dvě. Řekl bych, že to budou Rogan a Mirena...«

„Jistě. Ctirad má pořád cenu jako rukojmí. Co uděláme? Po tom všem přece nenecháme vладыku v rukou goričů...”

»Nenecháme. Jenže co dělat? Cestu do Dargunových jeskyní snad najdu, ale museli bychom se tam dostat do rána a to určitě nestihneme...«

„Navíc chlapy, co jsou s námi, nijak nepřinutím, aby se vrátili do podzemí. Ne když tam číhá to přerostlé prase se zálibou v lidském mase...”

»To je pravda. Takže se musím do jeskyní vrátit sám.«

„Myslíš, že dokážeš bez pomoci vysvobodit Ctirada?”

"Aspoň se o to pokusím. Nemáme co ztratit, kněžici.«

Vladan zachmuřeně přikývl. „Aspoň kdybychom tu byli v plném počtu. Jenže kdo ví, kde je Diviš s družinou...”

"Zkusím se spojit s Dagomirem. Z podzemí to nešlo, skalní masiv stínil moje kouzla. Snad se to teď podaří...«

Zastavili se uprostřed houštin. Vlk se posadil, nahrbil a soustředil všechnu svou čarovnou sílu. V lesní temnotě krvavě zazářily démonické oči.

»Dagomire! Jestli mě slyšíš, brachu, odpověz mi!«

Nic. Jen někde mezi stromy zahoukala sova a v houští zašustil tlapami vyplašený hlodavec.

»Dagu! Vážně tě teď potřebuju...«

»Gorjo! Konečně!«

Vlk zašvihal ocasem a musel se ovládnout, aby radostně nezačnučel. »Kde jsi, Dagu?«

»Co myslíš? S Divíšem a ostatními chlapy. Právě teď postupujeme po úzkém chodníku nad propastí, které ani nedohlédnu na dno. Někde nablízku se potuluje i Bratrovrah, ale zatím jsme na něj nenařazili...«

»Dobře mě poslouchej, Dagu. Vylezli jsme z podzemí v lesnatém údolí několik honů jihozápadně od mohutné hory...«

»Myslíš Praděd.«

»Ano. Mezi strmými kopci tu stojí goričská svatyně a blízko ní zívá v zemi propadliště, hluboká nepřístupná propast. Na jejím dně sídlí Ostrozub. Ráno sem přivedou Rogana a Mirenu, aby je tomu smradŕochovi obětovali...«

»Do hovna!«

»Přesně tak. A teď dobré zprávy: Obřadu se zúčastní jen vybraná skupina goričských hodnostářů, takže máme šanci ty dva vysvobodit. Víš, co to znamená?«

»Že musím do rána to místo najít. Myslím, že to nebude těžké, Praděd máme v dohledu a zkusím se přesněji nasměrovat podle proudu tvých myšlenek...«

»Ale udělej to hned teď, protože už se v noci nespojíme. Musím se vrátit do podzemí a nějak se jeskyněmi protáhnout k Dargunovým sídlům. Zůstal tam Ctirad a já ho tu nechci nechat trčet.«

»Rozumím, Gorjo. Nějak si poradím. Hodně štěstí.«

»I tobě, Dagu. Vladan je tu se mnou, i s celým tuctem chlapů. Jsou připraveni ráno zaútočit a určitě je potěší, když se k nim Diviš a jeho jezdcí připojí...«

»To věřím. Pospíšíme si.«

Goryvladovy oči pohasly. Vlk se otrásl a lehkým krokem vyrazil do lesa. Ústí jeskyně, ve které se skrýval zbytek družiny, už bylo blízko.

»Pojď, kněžici. Potřebuješ si oddechnout. Zítra tě čeká těžký den.«

V táboře pod knížecími jeskyněmi se tu noc rozezněly divoké písně. Zakvílely píšťaly, zaduněly bubny, shrbené postavy goričů se zazmítaly v nezkrotných tancích. Vypadalo to jako nějaký hromadný rituál. Jako vyvolávání deště - až na to, že tentokrát divocí horalé žádali bohy o liják krve.

Smrt v propasti

Když do jámy opět sklouzl žebřík, Rogan vstal, zvedl hlavu a chladně pohlédl na Svaruna.

„Podívejme," ušklíbl se čaroděj, stojící nad kobkou. „Zdá se, že jsi opět při síle. Rychle ses vzpamatoval."

„Kde je Mirena?" zeptal se Rogan, zatímco dva goričové sestoupili do díry, svázali mu zápěstí za zády a přes krk mu přehodili smyčku.

„*Kde je Mirena?*" napodobil ho Svarun posměšně. „Ta striga ti dočista pomotala rozum, bratranče. Skoro je mi tě líto. Ale už brzy se dočkáš."

Černovlasý vězeň zavadil pohledem o čarodějův opasek. Tvář mu ztuhla.

„Vidíš dobře," přikývl Svarun a položil dlaň na hlavici Krutomoru. „Zkrotil jsem démona. A nebyl to ani kdovíjaký boj. Jak říkám, teď jsem *já* černokněžník."

Strážcové trhli drsnou lýkovou smyčkou tak rázně, až Roganovi zkrvavili krk. Neměl na výběr, chopil se příček žebříku a začal lézt vzhůru.

„Bohové s tebou, Černý," ozval se Ctirad ze stínu.

„Žádný strach, vladyko," zašklebil se na něj Svarun seshora. „I tvůj čas se už blíží."

Snažil se jít vzpřímeně a jistým krokem, ale na hrbolatém dně tunelu často zakopával. Mezi loučemi na stěnách byly příliš velké rozestupy a on už v hlubokých stínech mezi nimi neviděl tak dobře, jako předtím. Svět kolem něj se změnil. Světla, barvy, zvuky a hlavně pachy jako by byly výrazně utlumené. Rogan už zase všechno vnímal jen obyčejnými lidskými smysly. Necítil neviditelná silová pole a proudy, neslyšel šepot cizích myšlenek, nedokázal vědomím sáhnout za hrubě otesané skalní stěny, mezi kterými ho vlekli. Jeho čarodějná síla byla pryč, do posledního záchvěvu. Krvavý oheň v jeho nitru zhasl jako sfouknutá voskovic.

Na skalní římse před vchody do jeskyní čekali další dva ozbrojení-11 Mezi nimi se hrbila zubožená postava v potrhaném oděvu.

„Mireno?“ dostal Rogan ze sevřeného hrdla.

Zvedla hlavu a zmateně zapátrala kolem sebe po zdroji onoho hlasu. Vypadalo to, jako by byla myslí i celým vědomím obrácená do svého nitra a jen s námahou hledala spojení s vnějším světem. Na tváři, na hrdle a na obnažených zápěstích měla modřiny, stopy po kousnutích a strupy po škrábancích.

„Co ti udělal?“ zeptal se Rogan chraplavě.

Až teď se jedno oko, civící zpoza pramenů rozčuchaných vlasů, zastavilo na něm. Neodpověděla, jako by jeho slovům vůbec nerozuměla. Nebyl si jistý, jestli ho vůbec poznala.

„Co jsi jí udělal, ty špíno?“ otočil se Rogan k čaroději.

Svarun však jeho nenávisť sálajícím pohledu ukázal záda a s chechtáním začal sestupovat po kamenném schodišti. „Pojďme, Dargun už čeká.“

„Co jsi jí udělal?!“ zařval zajatec, ale mocné trhnutí smyčkou jeho hlas nemilosrdně zadusilo.

Sestupovali po schodech. Skrz mračna nad Pradědem se už prodíralo šírání a stín pod mohutným skalním převisem začínal řídnout. Rogan obrátil pohled do údolí a něco se v něm zachvělo. Tam dole se právě probouzelo goričské vojsko. Divocí, zarostlí bojovníci vylézali zpod přístřešků z kožešin a chvojí, foukali do kouřících ohnišť, vykonávali potřebu, kde je zrovna napadlo a hlasitě se na svých družích dožadovali pití nebo něčeho na zub. Bylo jich nepočítaně, pronikavě páchnoucí tábor se táhl od skal vzhůru údolím, na okolní svahy a dál až do úzké přístupové doliny na severu.

Na úpatí skaliska už čekalo asi padesátihlavé shromáždění. Kromě Darguna a jeho družiníků se tu sešli novopečení náčelníci podrobených rodů se svými nejvěrnějšími bojovníky. Pouze jim kníže dovolil zúčastnit se rituálu - do míst, kam se měli v následujících chvílích vydat, neměli prostí goričové přístup. Byly to posvátné, duchy a běsy obývané končiny, zapovězené obyčejným smrtelníkům.

Dargun si zkoumavě změřil oba zajatce.

„To je on?" zeptal se, upřeně se dívaje do Roganových hlubokých černých očí.

„To *byl* on," zdůraznil Svarun. „Dokud měl svou moc, tak něco znamenal. Byl skutečnou hrozbou. Teď je z něj už jen pytel masa a kostí, které se brzy rozloží v Ostrozubových trávicích šťávách."

„A tahle?" obrátil vojvoda pohled k zajatkyni. Dívala se do země, špinavé vlasy padající do tváře; zdálo se, že vůbec nevnímá svět.

„To je Mirena..."

„Ta vědma? Nebývala tvou souložnicí?"

„Obojí je minulost."

„Nevypadá nejhůř," zhodnotil Dargun tónem kupce, vybírajícího si zboží na trhu s otroky. „Nechtěl sis ji nechat?"

„Je pro mě bezcenná. Obětujeme ji jako první. Chci, aby ten černovlasý parchant viděl její konec."

Mirena na ta slova nijak nezareagovala, zřejmě je vůbec nevnímala. Rogan obrátil pohled ke Svarunovi, ale nepromluvil. Obličej měl bledý, tváře propadlé, oči se topily v hlubokých stínech. Byl to obličej umrlce.

„Je čas," otočil se Dargun a vyskočil na svého huňatého koně. On jako jediný měl jet k obětišti v sedle a pyšně tak dokazovat své postavení.

Mlčenlivý průvod se pohnul.

Stezka vedla od Pradědu na jihovýchod. Skoro po celé délce ji lemovaly pohřební kameny plné vybělených lebek - nedalo se ubránit dojmu, že průvod kráčí po strašidelné cestě do záhrobí. Prales kolem byl čím dál hustší a černající stíny budily dojem, že se najednou obrátí tok času a úsvit opět ustupuje před vracející se nocí.

Zpoza křivého dubu u cesty průvod zvědavě sledovala liška, Svarun ji spatřil a oči se mu rudě zableskly. Než však stihl tvora zachytit proudem magie, zvíře se otočilo a zrzavý chvost hbitě zmizel v houštích.

„Parchant jeden," zavrčel čaroděj.

Dargun se ohlédl v sedle. „Co říkáš?"

„Někdo nás sleduje," cedil Svarun skrz zuby. „Předpokládal jsem to. Pusť to z hlavy, kníže, tohle si vezmu na starost sám."

Cesta přivedla knížecí průvod do širokého lesnatého údolí. Slunce sem ještě neproniklo, jako by mu husté stromy na svazích a vrcholcích okolních kopců schválně bránily rozplazit stíny v úvalu. Do kmenů a balvanů u cesty byly vyškrábány výjevy dávných bojů s horskými duchy, běsy a divou zvěří. Tu a tam byla ve skalní puklině nebo dutině stromu zastrčená lidská nebo zvířecí lebka, z větví visely čarodějné návazy z peří, kostí, zubů a seschlých vnitřností.

V mlhavém šeru příchozí sotva rozeznali prostou svatyni v lese nalevo od cesty. Pak se les konečně rozestoupil a procesí došlo k širokánskému propadlišti na dně údolí. Vládce goričů zastavil koně.

Mezi posvátnými kameny kolem se jako přízraky rozhýbaly postavy ve splývavých rouchách. Strážcové obětiště sklonili před Dargunem hlavy.

„Kníže," promluvil žrec, který svíral v rukou velikánský roh s ozdobným kováním. „Jsme připraveni."

„Můžeme hned začít," přikývl Dargun, sklouzl ze sedla a pevným krokem zamířil k propasti. Ostatní goričové ho váhavě následovali. Každý z nich se pokoušel před dalšími účastníky obřadu zamaslovat svůj strach, ale nikomu z nich se to kdovíjak nedařilo. Opatrně přistupovali k okraji kotliny a dívali se do hloubky. V houštích dole ještě panovala tma, měnící propast v bezedný černý chřtán.

„Bojíte se, co?" promluvil Dargun do vyděšeného ticha. „Není ostuda to přiznat, protože tenhle strach není znamením zbabělosti. I mně samotnému se kdysi třásla kolena při pohledu do doupěte vládce duchů, nejstrašnějšího z horských démonů. Pak se mi ale ve snech začali zjevovat mí předkové..."

Svarun, stojící kousek za velmožem, se neznatelně ušklíbl.

„...a mezi nimi samotný Nazyr, praotec mého rodu. On tenkrát dávno, když první z prokletého rodu černokněžníků vyhnal Ostrozuba z Kančí hory na sever, pozvedl proti šílenému bohovi posvátný oštěp. Vedl goričská vojska do bitvy s krvelačným obrem a za cenu těžkých zranění a mnohých padlých ho zahnal do propasti, kde je běs uvězněný dodnes. Nazyrův duch ke mně promluvil ve snu a zjevil mi, že pocházím z jeho krve, a proto se démona nesmím bát. V tu chvíli jsem zvítězil nad svým strachem."

Kníže se na chvíli odmlčel. Zachmuřená obloha pozvolna bledla a do černého lesa v údolí líně sestupovalo denní světlo. Nad studnou vládlo posvátné ticho, jako by z hlubin proudila neviditelná temná síla, dusící všechny zvuky.

„Navzdory tomu," pokračoval Dargun, „dnes Ostrozubovi obětujeme. Jemu i ostatním běsům a temným duchům z podzemí, aby se poklidně vrátili do svých děr a neprovázeli nás na válečné výpravě. Nechť tato žertva od nás odežene stíny smrti!"

Vládce goričů se ohlédl a pokynul žrecům. Ti přikročili blíž a začali odříkávat zaklínadla. Velekněz pozvedl roh, zhluboka se nadechl a z plných plic zatroubil.

Ryčení rohu se odrazilo od svahu nad obětištěm, naplnilo údolí a sklouzlo do propadliště. Přímo slyšeli, jak vniká do jeskyně zakryté houštím a plní ji temným hukotem. Podivná ozvěna v nich vzbudila dojem, že netvor z hlubin hrůzostrašným řevem odpovídá na hlas rohu. Nejedeen gorič vystrašeně couvl od hrany útesu.

Zaklínání žreců nabralo na intenzitě, rytmus se zrychloval.

Svarun se naklonil nad propast a vyslal do hlubiny své čarodějné vědomí. Okamžitě zachytil v houštinách dole pohyb velkého těla. A také prastaré vědomí, které věkem nezmoudřelo, ale spíš naopak, změnilo se v šílené, záštiplné, pomstychtivé zlo. Při prvním setkání s Ostrozubem to tak pronikavě nevnímal - až Krvavý oheň, který ho teď naplňoval, jako by v jeho nitru probudil další smysly...

Nad kotlinou pronikavě zakrákal havran.

Svarun okamžitě vyklouzl myslí z propadliště, narovnal se a obrátil pozornost k lesu. Soustředil se, vyslal část vědomí na výzvědy, tam ve stínech pod stromy se něco skrývalo. Něco je pozorovalo...

A on to vzápětí jasně uviděl.

„Do prdele," zaklel a tasil Krutomor tak prudce, až červený plamen vyšlehl do výšky.

„Všiml si nás!" vyštěkl Dagomir a vyskočil z houští jako jezevec. Střelci, na můj povel!"

Les ožil a z porostu se vynořil tucet mužů s luky v dlaních. Dagomir natáhl tětivu se šípem až k pravému oku, nadechl se a soustře-

dil myšlenky. Rázné varování, nesené proudem kouzel, letělo z jeho mysli k okraji obětiště.

„*Rogane! K zemi, chlapče!*«

Rogan se překvapeně otočil, instinktivně pátraje po zdroji hlasu ve své lebce.

»*K zemi! Hned!*«

Svarunem to trhlo. Pochopil. „Kryjte se!“ zařval na goriče.

Rogan s divokým vrčením vyrazil proti čaroději. Strážcové však zareagovali bleskově - trhnutí provazem nemilosrdně zadrhlo smyčku na zajatcově hrdle. Rogan se zřítíl na skálu, jako by mu přetali podkolenní šlachy.

„Ted'!“ vykřikl Dagomir.

Šlachovité ruce skalhradských lukostřelců pustily konce šípů. Těťivy zadrnčely.

Tucet šípů přilétl ranním šerem úplně potichu, nepozorovaně. Jen bílé letky se na okamžik pronikavě zableskly v kalném světle úsvitu, Svarun se jen pohrdavě ušklíbl a rychle vyslal do těla proud magie, který mu měl vzít hmotnou podobu.

Nic se nestalo. Ten podivně příjemný pocit ztráty tíhy a tělesné hmoty nepřišel. Čaroději ztuhl úsměv na rtech. V tom kratičkém okamžiku před dopadem krupobití šípů mu došlo, že ho nové schopnosti zřejmě obraly o některé staré.

Pak ho Dagomirova střela zasáhla doprostřed trupu.

Řev, který naplnil údolí, byl směsicí překvapení a bolesti. Goričové skákali za modly a posvátné kameny, případně se snažili ukrýt za těly vlastních druhů. Roj železných hrotů se snesl na zmatený houf, Dargunem to trhlo, když mu jeden z nich zazvonil o pancíř na hrudi.

Hlavní žrec pustil roh a se skučením klesl na kolena - šíp mu zkrvavil roucho na slabinách. Vedle dusícího se Rogana s chrčením dopadl strážce s propíchnutým hrdlem. Provaz končící smyčkou na zajatcově krku mu vyklouzl z drápů.

Svarun s přidušeným výkřikem ukročil jednou nohou vzad. Stál na okraji propadliště. Chodidlo uvolnilo z hrany kámen - se zvukným rachotem se skutálel do hlubiny.

I přes všechnu tu vřavu Rogan zřetelně zaslechl Mirenin výkřik, zvedl hlavu. Zamlženým zrakem zahlédl Vosino stehno propíchnuté zbloudilým šípem. Ostrá bolest ji sice probrala z otupení, ale zároveň ji srazila na kolena.

„Čubko!" zavrčel Svarun, popadl ji za vlasy, zvrátil jí hlavu dozadu a rozmáchl se Krutomorem, směřuje úder na její tetované hrdlo.

„Bohové," zachraptěl Dagomir, natahující tětivu s druhým šípem. „Teď vás potřebuju..." Zacílil krátce, ale pevně, a s modlitbou na rtech vystřelil.

V Mireniných vypoulených očích se odrazilo rudé světlo planoucího meče.

„Pozdravuj v Navu, ty prašivá..."

Šíp zasáhl Svaruna do hrdla, kousek pod ohryzek. Čaroději vylétl jazyk z úst jako oběšenci, jehož pád prudce zastavila smyčka. S dávivým zvukem se zapotácel a udělal další krok vzad.

Došlápl do prázdna.

„Vladane!" vykřikl Dagomir, vkládaje do luku další šíp.

Lesem zaduněla kopyta, zazvonilo železo, země se zachvěla. Kněžic v sedle svého oře vyrazil z porostu jako pyšný lesní bůh, a hned za ním Diviš a celá opět sjednocená skalhradská družina.

„Ve jménu Svarožiče!" vykřikl mladý vojevůdce a bodl mečem proti nebi. „Vpřed!"

To bylo přesně to, co Skalhradčané po celonočním vyčkávání potřebovali slyšet. Bojovně zavylí a rázně zabořili ostruhy do koňských slabin. Ržání ořů se smísilo s rachotem kopyt, hroty kopí se zablýskaly jako železem naježená houština.

Jízda se vyřítila z lesních stínů se zvukem podobným hřmění náhle odtržené laviny.

Mirena zaječela, když ji ruka ve vlasech strhla směrem k hlubíně.

„Voso!“ zachřel Rogan a plazivým pohybem se vrhl k okraji propadliště.

Padající Svarun narazil zády do křivé borovice, která vyrůstala ze skalní stěny zhruba půl sáhu pod okrajem útesu. Krutomor mu vylétl z dlaně a spadl do stinné hlubiny, rozsévaje po stěnách rudé záblesky. Čaroděj kolem sebe bezmocně zašátral rukama, snažil se něčeho zachytit. Bez úspěchu. Svezl se z hrbolatého kmene a zřítíl se do kotliny.

Dargun si vytrhl mělce zapíchnutý šíp z hrudi, pohlédl na krvavý hrot, zavrčel a odhodil ho. Nato rázně přikročil k jednomu z ozbrojenců, vytrhl mu z rukou oštěp a vyjeveného goriče pohrdavě odstrčil.

Jezdci se cvalem blížili. Kamení odletovalo od kopyt. K houfu zmatených, jen chabě ozbrojených goričů jim zbývalo pár sáhů. Kopí se sklonila proti nepřátelům.

Kníže se rozkročil, mocně se rozmáchl, zařval a jeho pravačka prudce vystřelila vpřed. Oštěp se mihl vzduchem a proklál hrud' jednoho z ořů v čele jízdy.

Diviš přelétl padajícímu hřebci přes hlavu a s rachotem se skutálel se na tvrdou skálu.

Vzápětí skalhradští jezdci v plném trysku narazili do chumlu panikařících goričů a všechno zaniklo ve strašném lomozu a křiku.

Mirenino jediné štěstí bylo v tom, že neměla ruce svázány za zády. Spodní částí těla sice sklouzla do prázdnoty - šíp v jejím stehně se ulomil těsně u rány - ale vpřed nataženými pažemi se jí podařilo zastavit pád. Přinejmenším na chvíli - na skále se totiž prsty neměly čeho zachytit a ona začala klouzat přes hranu.

Několik sáhů pod jejíma kopajícíma nohama Svarun dopadl na dno propasti, až kosti mrtvých zvučně zapraskaly.

„Voso!“ zachraptěl Rogan znovu a vrhl se k ní. Neměl ji jak zachytit, zápěstí měl spoutaná za zády, ale Mirena se prsty pevně zaklesla do haleny na jeho rameni. Švy zapraskaly. Ženin vírskot za-

vibroval studnou. Obludný stín, který se právě vykolébal z houští na dně propadliště, vzhlédl. Krev z Mirenina raněného stehna ztropila jeho štětinatý rypák.

Ostrozub dychtivě zachrochtal, rozběhl se ke srázu a oběma pěstmi vši silou udeřil do skály. Ačkoli se to zdálo být neuvěřitelné, útes se zachvěl.

„Chors!“ zakvílela Mirena zoufale a trhla tělem zleva doprava a zpátky, a pak znovu, a ještě jednou...

Švy na Roganově haleně se začaly trhat. Rogan vycenil zuby v úporné snaze udržet se na téměř hladké skále. Marně, Mirena ho chtě nechtě pomalu stahovala do díry.

Ostrozub zaryčel, pokropil skálu slizkými slinami, zacvakal kly a opět praštil do útesu.

Diviš se otřeseně nadzvedl. Mysl mu málem ochromila strašná bolest na pravé straně těla. Měl pochroumanou ruku, zřejmě na více místech, a při pádu prasklo i několik žeber. Lapaje po dechu zašmátral levačkou po spadlém kopí...

V tu chvíli se nad ním vztyčil rozložitý stín.

Družiník zděšeně vzhlédl.

Dargun zavrčel a obouruč švihl svou bradaticí. Diviš se překulil stranou - polámané kosti zapraskaly. Ostří goričovy sekery kříslo do skály, až se zakouřilo. Kníže zaklel a rozehnal se znovu. Novou bolestí omráčený, bezmocně skučící Diviš už nedokázal uhnout...

„Svině!“ zařval Vladan a jeho meč se zablýskl jako Perunův úder, Dargun odrazil jezdcovu čepel v poslední chvíli.

Hladový, zuřivý, pomstychtivý Ostrozub nedočkavě bušil do skály. Síla obra způsobila, že ze stěny odpadávaly drobné kameny, sypal se prach a šterk. Vlhký rypák nasával lákavé teplo kořisti, která kopala nohama přímo nad jeho hlavou...

Tehdy se Mirenino pravé chodidlo konečně vyšvihlo na kmen borovice, která před chvílí nakrátko zastavila Svarunův pád. Vosa okamžitě využila pevné opory a bleskově se vytáhla výš.

Ostrozub zklamaně zaryčel. Ještě jednou zuřivě praštil do skály, až mu zpod pařátů vyprskly jiskry. Vosa se ale už v tu chvíli rychle překulila přes hranu útesu.

Svarun, ležící na zádech těsně za běsnícím obrem, otevřel oči. Hořely krvavým světlem.

Meč a sekera se jiskřivě srazily a zaklesly se do sebe. Dargun trhl zbraní k sobě, čímž Vladana téměř strhl ze sedla. Jeho levačka vylétla a sevřela kněžicovo hrdlo. Zpod polámaných drápů vytryskla krev. Mladý vojevůdce zachrčel a vypouklil oči.

„Všivá chlupatá kůže!“ vykřikl někdo za Dargunem. Než se kníže stihl otočit, na bronzových šupinách na zádech mu zazvonila sekera. Zmrzačený Diviš měl ale v levici příliš málo síly, než aby dokázal robustního goriče zranit.

Dargun od sebe odstrčil Vladana tak prudce, že ho skoro shodil na zem i s jeho koněm, a se zuřivým vrčením se otočil.

Jeho bradatice rozsekla Divišovu lebku jako hroudu tvarohu.

Svarun pevně sevřel v dlani šíp, který mu trčel z krku, a s vyceňnými zuby si ho vytáhl z rány. Nejdříve vytryskla krev, ale vzápětí se rána stáhla a v průběhu ne více než pěti úderů srdce po ní zůstala jen růžová jizva. Pak si čaroděj vytrhl střelu zpod hradního koše.

Zhluboka se nadechl a natáhl ruku. Nedaleko ležící Krutomor zvonivě přehrktal po skále a poslušně mu skočil jílcem do dlaně. Z čepele opět vyšlehl plamen.

Zklamaný, podrážděný Ostrozub se překvapeně ohlédl.

Mirena se zadýchaně připlazila k Roganovi a stáhla mu smyčku z hrdla. S úlevou se nadechl. Kolem nich doslova pršela krev a krupobití kamení odletujícího od koňských kopyt. Goričové se rychle vzpamatovali a přešli do protiútku - sice přišli na obětní slavnost jen slabě ozbrojení, ale pořád měli své drápy a tesáky, svou zběsilost.

Rozpoutala se jatka.

Svarun se vztyčil. Bez pomoci rukou, vzpřímeně, jako když na provazech zvednou modlu nějakého běsa. Uchopil rukojeť Krutomoru do obou dlaní.

Ostrozub se nahrbil a zakrnělé nohy udělaly krok k tomu mravenci. Zkrivené pařáty se už nemohly dočkat, až začnou trhat maso. Z démonických očí sálalo zlo a ukrutná nenávist...

Svarun skočil. Prudce, bleskově, nečekaně přelétl k překvapenému obrovi. Krutomor se mihl a plamen se zlověstným zahučením prolétl obludným tělem někde v oblasti pupku.

Výbuch temné krve potřisnil všechno kolem, jedna drápatá tlapa dopadla na zem a z prořátého břicha se vyvalila střeva podobné spleti hadů v záplavě slizu. Pod Ostrozubem se podlomily nohy a obrovité tělo se s ohlušujícím prasečím kvičením zřítilo na dno kotliny. Křečovitě kolem sebe mlátilo zbylou rukou a vykřesávalo pařáty ze skály spršky jisker. Úlomky kostí a skal létaly kolem. Svarun se nenechal srazit na zem. Opět skočil, nepřírozeně rychlý jako přízrak letící nocí. Ostrozub na něj naposledy zaryčel. Vzápětí Krutomor nemilosrdně, jediným mocným úderem oddělil kančí hlavu od svalnatého trupu. Svaruna postříkal proud krve. Zlatý nákrčník zdobený magickými znaky starých národů se řinčivě skutálel z pahýlu silného krku. V drobných očích po stranách štětinatého rypáku ztuhl výraz nesmírného překvapení nad tím, že někdo dokázal jeho, boha, smrtelně zranit.

Čaroděj uskočil z dosahu chcípajícího démona a pohlédl vzhůru. Oči mu pořád strašidelně hořely. Krev boha z něj jen crčela. Šero kolem něj začalo houstnout. Stíny se spěšně stahovaly ke svému vládci.

Kelgast a Všebor se bok po boku prosekali až k propadlišti. Po starší družiník za sebou vedl koně s prázdným sedlem. Mladší muž svižně seskočil a s nožem v ruce se naklonil k Mireně a Roganovi. Pár tahů ostrou čepelí je zbavilo pout.

„Můžeš jet, Černý?“

Rogan se posbíral a hned se chytil sedla a strčil nohu do třmenu.

„Jasně.“

Skalhrad'an přikývl. „Ženu vezmu k sobě...“

„Ne. Já to zvládnou.“

Na dohadování nebyl čas. Kelgast pomohl Mireně vytáhnout se k Roganovi do sedla a sám vyskočil na svého hřebce.

Otočili koně.

„Ústup!“ zařval Vladan. Otřeseně se kymácel v sedle a z hrdla, poškrábaného Dargunovými pařáty, mu tekla krev. „Rychle pryč!“

Dargun, právě vytrhávající sekeru z přislápnuté mrtvoly jednoho Skalhrad'ana, zvedl hlavu a zavyl jako vlk.

„Připravte se!“ křikl Dagomir na lukostřelce. „Budeme jim krýt ústup!“

Napínané luky zavrzaly. Přeživší skalhradští jezdci ukázali goričům záda a vyrazili kolem kotliny na jih. Jakmile se bojující skupiny od sebe odtrhly, Dagomir dal rázný pokyn. Šípy zasvištěly vzduchem plným zvířeného prachu a rozezvučely další bolestné výkřiky. Než se jezdci dostali na opačnou stranu propadliště, střelci vyslali tři salvy a zkosili přinejmenším deset goričů.

„Výborně, hoši!“ zvolal Dagomir a přehodil si luk křížem přes hrud'.

„Tady jsme skončili! Vypaříme se!“

Lukostřelci rychle skákali do sedel připravených, neklidně podupávajících koní. Těsně předtím, než lesovik pobídl svého oře, však najednou něco upoutalo jeho pozornost. Zarazil se a švihl pohledem k propasti. I ostatní chlapi to zahlédli a ztuhli.

„U všech bohů...“ hlesl muž vedle mužíka. „Co je to za ohavnost?“

Dagomir neodvětil, i když vytušil, na co se to dívají. Tvář mu zbledla.

„Pryč!“ vykřikl. „Jestli je vám život milý, žeňte koně, jak jen to půjde!“

Ostruhy se zabořily do slabin a zvonění podkov naplnilo údolí dunivými ozvěnami.

Dargun za sebou zaslechl ten podivný syčivý zvuk a překvapeně se ohlédl. A ztuhl, jako by se mu nohy přilepily ke krví zacákané skále.

Z hlubiny nejdřív vylétla neklidně se zmítající chapadla zhmotnělé černoty. Bodce jim nijak nepřekážely. Ze středu toho hnusu šlehal červený plamen. Za ním se vynořil Svarun, kterého živý stín nesl, jako by byli jedno tělo. Temná bytost, pokud to tak bylo možné nazvat, se převalila přes okraj propadliště. Goričové před ní s křikem utíkali anebo v posvátné hrůze padali obličejí k zemi. I sám Dargun začal couvat. Temnotou nadnášený Svarun mířil přímo k němu. Před knížetem ho stín opatrně spustil na zem, černá chapadla se hned začala rozplývat v čím dál smělejším ranním světle.

„Nechali jste je utéct," zavrčel čaroděj. Oči mu démonicky žhnuly, meč v jeho pěsti byl jako živý plamen. Šel z něj strach, i když Dargun žil v přesvědčení, že už ho na tomto světě nemá co vyděsit. Neodvětil, protože to nebyla otázka.

Svarun ho nevšímavě obešel a přistoupil k mršině Divišova koně. Vytrhl mu oštěp z hrudi a místo něj strčil do rány hrot Krutomoru. Rudý oheň zapulzoval. Mrtvé zvíře trhlo hlavou, zahrabalo nohama a vzápětí se s ržáním postavilo, udiveně potřásajíc hřívou. Rána na hrudi se mu zavřela, jako by ji ten čarodějný oheň spekl. Svarun vyskočil do sedla. „Dostanu je sám," procedil skrz zuby a trhnutím uzdy oře otočil.

Ostrozub na dně propasti konečně znehybněl. Z těla i useknuté hlavy začaly v celých hrstech odpadávat štětiny, kůže a svalovina na mohutném trupu se svažovala. Vyvržené vnitřnosti se trhaly, rozkládaly, obsah z nich bublavě vytékal. Oči a jazyk mlaskavě vypadly z lebky a obrovské kly, největší pýcha starého boha, se odlomily od čelisti a rozbily se o skálu na kousíčky. Smrt, která nad démonickým vládcem podzemí dlouho neměla moc, se teď snažila dohnat, co zameškala.

Vladyka Ctirad seděl s hlavou opřenou o stěnu kobky a nepřítomně civěl vzhůru, na vzdálený strop jeskyně, ztrácející se v matném světle. Mysl měl dokonale prázdnou. Dokonce se už i přestal sužovat myšlenkami na svého odpadlického syna, který podle všeho zprovodil ze světa vlastní sestru. Nedokázal myslet ani na Skalhrad a na nebezpečí, plazící se k němu jako černý stín. Nemluvě o tom, že

už se dávno vykašlal na marné pokusy vylézt z téhle smradlavé díry. Nakonec přestal proklínat bohy. Otupěl.

Když se ale jeskyní rozezněly překvapené výkřiky goričských strážců, rychle se narovnal a zamrkal.

„Předkové, stůjte při nás!"

Zařinčely tasené zbraně a v ohnivém světle se po stěnách mihly rychlé stíny. „Při Nazyrovi, co je to za..."

Zaznělo zavrčení - nepochybně hlas nějakého dravce. Na skále dusaly běžící tlapy.

„Pozor!"

Útočník hlasitě štkl. Jeden z goričů strašně zavyl. O zem bouchlo tělo, na skále zarachotilo ratiště upuštěného oštěpu, kovově zazvonil hrot. Něco křuplo a vytí zaniklo v odporém vlhkém chrčení.

„Bohové!"

Další útočné zavrčení. Kov řinčící o skálu. A další zvukný pád těla. Křik, rychle zanikající v hlasitém praskání kostí.

Pak nastalo ticho.

Ctirad ožil, s bušícím srdcem vyskočil na nohy a pohlédl vzhůru. Na pozadí matného světla z ohniště přistoupila k okraji jámy mohutná černá silueta. Zazářily rudé běsovske oči. Z tlamy ukápla čerstvá krev a dopadla na vladykovu tvář. Ještě byla teplá.

Kličkovali lesem v dlouhé řadě unikajících jezdců, skláněli hlavy před nízko visícími větvemi, přeskakovali silné kořeny. Rachot kopyt se sléval do dunění, z něhož drnčely zuby.

Mirena krvácela z rány na stehně a šly na ni mdloby. Rogan měl co dělat, aby její kymácející se tělo udržel v sedle, zvlášť když i jemu ubývalo sil.

Náhle podkovy zařinčely na kamenitém podkladu a ozvěna toho zvuku se rozlétla do prostoru. Uprchlíci vycválali z lesa na skalnatý svah strmé hory. Koně vystrašeně zaržáli a nebýt ostrého tempa a ostruh bodajících do slabin, určitě by odmítli poslušnost a začali by jančit. Rogan se jim nedivil. Když pohlédl vlevo, sám ucítil, jak mu srdce vynechalo úder.

Z východní strany se pod stezkou otevírala hluboká propast. Jak se jezdci hnali po nebezpečné římse, z hrany se uvolňovalo kamení a sypalo se do hlubiny...

Najednou zezadu zazněl bolestný výkřik a zoufalé ržání. Rogan se bleskově ohlédl.

A polil ho ledový pot.

Zpoza stromů na stezku právě vyjížděli poslední jezdci, Dago-mirem vedení lukostřelci. Za nimi v lesním stínu zlověstně zakmital krvavě rudý plamenný jazyk. Svarun je dojížděl.

»Zdravím tě, vладыko!«

Ctiradovi poskočilo srdce. „Svarogovi budiž dík," hlesl. „Ty jsi černokněžníkův průvodce. Ten... Jak se to..."

»Goryvlad.«

Vlk na okamžik zmizel. Zarachotilo něco dřevěného a do díry sklouzl žebřík. Vladyka vyběhl nahoru jako lasice.

„Rogana a Mirenu někam odvedli, chtějí je obětovat..."

»Vím. To už si vzal na starost Vladan a bijci ze Skalhradu. Přišel jsem zachránit tebe. Následuj mě, rychle!«

Nedaleko ohniště leželi ve zvětšujících se kalužích krve dva mrtví goričové. Hrdla měli na cucky, jednomu kousnutí skoro oddělilo hlavu od těla. Prvnímu Ctirad sebral sekeru a zasunul si ji za opasek, druhému vytáhl z křečovitě sevřené pěsti oštěp.

Goryvlad zavěšil a nastražil uši.

„Slyšíš něco?" zbystřil vladyka pozornost.

Odpověď nebyla potřeba. Jeskyní k nim dolétla ozvěna běžících nohou a vrčivých hlasů.

»Rychle do podzemí!«

Přeběhli kolem ohniště k ústí úzké, příkře se svažující chodby. Nebyla osvětlená, jen v ústí hořela v kovovém držadle jedna pocho-deň. Ctirad ji popadl a vyrazil za vlkem dolů tunelem. Hlasy za nimi se daly do křiku a kroky prudce zrychlily.

Poslední Skalhrad'an vycválal z lesního stínu na světlo a střílel pohledem přes rameno. Svarun se těsně za ním nadzvedl ve třmenech a zešíroka švihl Krutomorem. Jezdec zavřískl. Mocný rudý plamen

ho doslova smetl ze stezky i s jeho ořem. Příšerný skřek i koňské ržání v ozvěnách naplnily propast. Muž a zvíře se chvíli zmítali ve vzduchu, a pak zmizeli mezi stromy u paty útesu. Bylo slyšet praskání lámaného dřeva.

Na chvostu družiny se teď ocitl Dagomir. Svarun na kouzly oživené koňské mršíně byl těsně za ním. Pozvednutý meč nad jeho hlavou planul jako dračí dech. Lesovik se sklonil ke koňské šíji a popohnal koně hlasitým výkřikem.

V očích měl smrt.

Pokřikování za nimi bylo čím dál hlasitější a hrozivější.

»*Spěchej, vладыko!*« Goryvlad musel na Ctirada pořád čekat - netrpělivostí se jen chvěl. »*Už cítím jejich smrad!*«

Vladyka však udělal přesný opak - zastavil se, celý udýchaný, opíraje se o oštěp. „Neudržím s tebou krok,“ zavrčel hlavou. „Kdoví-jak dobře mě tam nekrmili...“

»*Zvládneš to! Musíme běžet dál!*«

Ctirad narovnal ramena, nevesele se ušklíbl a obrátil se čelem do chodby, kterou přiběhli. Oštěp pozvedl nad rameno a rozmáchl se.

»*Ale no tak,*« zaskučel Goryvlad. »*To přece nemyslíš vážně?!*«

„Myslím. Dřív nebo později jim stejně budeme muset čelit. Tak ať je to teď, dokud ještě můžu.“

Goryvlad na něj pohlédl. Po stěnách jeskyně se už míhaly stíny přibíhajících goričů. Vlk tiše zavrčel a postavil se vedle vladyky.

»*Tak dobře. Otevřeme pár tepen.*«

Náhle Dagomirem otrásl proud magické síly. První vlna, druhá, třetí. Nepřišlo to ale zezadu, od Svaruna. Někde nad nimi něco zahřmělo. Lesovik vzhlédl a vyvalil oči. Masivní skalisko nad stezkou znenadání popraskalo a rozlétlo se, jako by do něj praštila Perunova sekera. Ze svahu hory se odtrhla lavina obrovských balvanů.

„Leť, koníku, leť!“ zaječel Dagomir do koňské hřívy, která ho v téhle rychlosti téměř bolestivě švihala do tváře. Hřebec nepotřeboval pobízet - pud sebezáchovy ho hnál lépe než krutý bič. Tryskem prolétl pod valící se lavinou a dlouhým skokem v poslední chvíli unikl záhubě - sesypala se tak těsně za ním, že mu šterk ještě zabubnoval

do zadku. Jeden z kamenů, velký jako pivní soudek prolétl Dagomirovi ani ne stopu nad hlavou.

Svarun za nimi strašlivě zařval.

Pronásledovatelé zaštěkali. Z chodby vyběhla první příkrčená postava a světlo Ctiradovy louče se odrazilo ve vytřeštěných dravčích očích. Vladyka hodil oštěp jen kousek pod ně. Gorič s probodnutou hrudí narazil do stěny tunelu a zřítíl se na zem. Vladyka vytrhl zpoza opasku ukořistěnou sekeru. Druhý útočník přeskočil umírajícího druhá. Míhl se sukovitý kyj, ale vladyka ho odrazil pochodní a odvětil úderem sekery. Úzké ostří se zaťalo do středu chlupaté tváře a gorič se v krvavé spršce zřítíl Skalhrad'anovi k nohám.

„Cha!“ zvolal Ctirad a vytrhl bradatici z rozpolcené lebky.

Jeskyní se k nim valili další útočníci. Bylo jich nejméně půl tuctu. Oči se jim blýskaly, ze zuřivě štěkajících tlam létaly sliny.

Goryvlad zavrčel a skočil.

Svarun v zoufalém pokusu zachránit se švihl proti kamenné lavině Krutomorem. Viditelná vlna čarodějné síly smetla zpátky oblak prachu, jako když drak dýchne do oblaku kouře; několik balvanů se rozprsklo na kousky. Další se ale nekompromisně převalily přes stezku. Čaroděje i s koněm drtivý náraz doslova vystřelil do prostoru. Krutomor se zatočil ve vzduchu. Jak mizel v propasti, jeho plamen zvolna pohasínal.

Svarun po celou dobu pádu řval jako smyslů zbavený. V jeho hlase však neznělo zoufalství ani strach. Byla to čirá nenávist, zuřivost, nezkontrolovatelná šílená.

Gorič na zemi se zmítal jako posedlý zlým duchem. Goryvlad měl co dělat, aby udržel jeho krk v tlamě. Zesílil stisk – cítil, jak chrupavky a svaly pod jeho tesáky povolují – a prudce otočil hlavu. V goričově krku to odporně zapraskalo, nohy naposledy vykoply a kalhoty zvlhly močí. Chlupaté tělo konečně znehybnělo.

Vlk vzhlédl. Ctírad obkročmo seděl na hrudi svého posledního protivníka a lapal po dechu. Křik a řinčení zbraní, ještě před chvílí se rozléhající jeskyní, vystřídalo až nepřírozené ticho.

»Vladyko? Řekni, že všechna ta krev patřila jim!«

Skalhrad'an pokýval hlavou. „Myslím, že jo. Utržil jsem jen pár škrábanců...”

»Tak odtud zmizme. Ten hlt krve mě docela osvěžil, ale setkání s dalšími strážci si klidně odpustím.«

Ctírad přikývl a vstal. Šlápl goričovi na hrud', vytrhl mu z čela bradatici a zvedl jednu z loučí.

„Pojďme. Už mám těchto smradlavých děr po krk.”

»Můj krk je o půl sáhu níž než tvůj, tak kam asi sahají mně?«
odfrkl si Goryvlad a křepce zamířil do temnot v útrobách skaliska.

Vladyka ho vrávoravě následoval. Kolem goričských zdechlin se rozlévaly tmavé kaluže krve a zhášely jednu upadlou louči za druhou, až dokud se jeskyně nepropadla do tmy.

Uprchlíci zastavili koně a mlčky, vyjeveně se dívali na mračno usazujícího se prachu na dně propasti. Mezi polámanými stromy zahlédli kus koňského těla, trčícího zpod krví potřísněných balvanů. Ačkoli muselo být na kaši, nohy sebou pořád škubaly.

„Kde je ten zkurvysyn?” pátral Vladan pohledem v hlubině.
„Vidíte ho někdo?”

Jezdci jen vrtěli hlavami.

„Dagu?!“ zavolal Rogan na lesovíka. „Čí to byla kouzla? Neříkej mi, že to ty jsi shodil ty kameny!”

Dagomir byl pořád bledý, jako by z něj nějaký upír vysál všechnu krev. Obrátil pohled vzhůru, k pahýlům skalisek, které se tak nečekaně rozpadly a zachránily jim životy. Zavrtěl hlavou.

„Na taková kouzla jsem já krátký. To musel být Bratrovrah.”
Chopil se luku a vytáhl z toulce jeden z posledních tří šípů. „Je nablízku.”

Muži hned zase začali zvedat zbraně a ostražitě se ohlížet. Nezahlédli však žádný pohyb, nablízku nebylo ani stopy po přítomnosti někoho dalšího. Jen osamělý havran zakrákal nad propastí, zamával

křídly a začal klesat k úpatí hory. Jistě ho přilákal pach čerstvé mrtvoly.

„Zmizme odsud," navrhl Rogan. „Než se chlupaté kůže vzpamatují a pustí se po naší stopě."

„Moje řeč," přikývl Vladan. „Pojďme, chlapi! Řekl bych, že vaše ženy už by vás měly rády zpátky doma."

Podkovy opět pronikavě zazvonily.

„Ti skalhradští psi utíkají." Krasej nervózně přešlápl z nohy na nohu, drtě v ruce jílec meče. „Jestli hned nevyskočíme do sedel..."

„Jen ať si jedou," odsekl Krug, upřeně civící do propasti. „Už pro nás nejsou důležité. Cílem naší výpravy byl Krutomor a černokněžníková moc. A oni přišli o obojí. Nic už pro nás neznamenají."

Žoldněř znejistěl. „Ale vždyť jsi chtěl... Tou lavinou..."

„Zadržet Svaruna," přerušil jeho koktání Ctimír, až doted' myslí nepřítomný. Na stromě nad jejich hlavami zakrákal havran. Mladík vyklouzl z jeho mysli a otevřel oči. „Není z něj vidět ani prst, otče. Skály a prach ho úplně zasypaly."

„Ale mrtvý není," zamračil se Krug. „Doléhají ke mně ozvěny jeho magické síly. Pořád silně pulzuje. Dříve nebo později se ten parchant probere, vyleze zpod závalu a bude prahnout po pomstě. Co meč?"

„Neviděl jsem ho," zavrtěl Ctimír hlavou.

„Sbral to ďas! No, když nicjiného, aspoň jsme získali trochu času. Než Svarun vyleze, musíme se dostat do bezpečí."

„Slyším dobře?" podivil se Krasej. „Ty chceš utéct? Nechat všechno být? Proč jsme se sem tedy trmáceli? Neslezeme dolů a nedorazíme ho?"

„Než ho najdeme, bude se to tu hemžit goriči."

„Stezka je zavalená, to je zadrží..."

„Ničemu nerozumíš, dutá hlavo!" osopil se Krug na žoldněře. „Svarun je teď černokněžník. Vládne takovou mocí, že ani já sám se mu teď neodvážím čelit. Je skoro nezranitelný. Jen ať si chvíli poleží pod mohylou. Potřebuju čas na přípravu, než se s ním střetnu v posledním boji."

Krasej sevřel rty a nakrčil jizvami protkané čelo, ale udržel jazyk za zuby. Od chvíle, kdy sloužil svatyni Krvavého ohně, snad poprvé dostal příkaz k ústupu. Ba co víc, byl by přísahal, že zaslechl v mágově hlasu ozvěnu strachu. *Podivné*, říkal si v duchu cestou ke koním. Jen se mu to zdálo, anebo se Bratrovrah, jindy nadutý a sebejistý, zachvěl pokaždé, když padlo slovo *černokněžník*?

Kapitola desátá

Stříbrný půlměsíc

Když se od stromů na dně propasti ozvalo strašné, do morku kostí pronikající vytí, na stromech vyčkávající havrani vylekaně zapleskali křídly a s krákáním vzlétli vysoko nad skály. I goričové se zarazili a podvědomě sáhli po zbraních. Dargun zastavil a jeho huňaté obočí se stáhlo ke kořeni křivého zploštělého nosu.

„Dál půjdu sám," zavrčel přes rameno.

„Ale kníže," namítl jeden z družiníků, „neměl bys..."

„Už jsem řekl!"

Vládce Jesenných hor se pustil dolů strmou, zalesněnou úžlabinou. Mechem porostlé balvany a padlé kmeny mu sloužily jako schody. Pohyboval se sebejistě a rychle, odvěký život v horách dal goričům přímo kamzičí mrštnost. Sotva dosáhl úpatí svahu, z porostu před ním se opět ozvalo nelidské skučení. Na okamžik zaváhal, ale pak vytáhl sekeru a šel dál.

Vůně čerstvé mízy a polámaného dřeva ho neomylně přivedla k místu, kde se do porostu sesypala lavina těžkých balvanů. Prodíral se divokou spleť kamení a dřevěné tříště. Našel koňskou mršinu, které zpod závalu trčela jen nehybná kopyta. Vzápětí opět zaslechl skučení. Přelezl přes hradbu skal a v tu chvíli ho konečně uviděl.

Tělo leželo ve vrstvě prachu mezi hromadami napadaných balvanů. Oděv byl na cucky a svaly také, skoro se nedalo rozeznat, co je krví zašpiněný cár tkaniny a co rozmačkané maso urvané od kostí. Na místo, kde muž právě ležel, se doplazel od nedaleké hromady kamenů, což naznačovala krvavá šmouha za jeho polámanýma nohama. Muž opět příšerně zavyl, víře dechem prach pod svou potlučenou tvář.

Dargun si povzdechl, přešel k raněnému a bradatice v pevně sevřeně dlani se vznesla do výšky.

„Co to děláš?" zachraptěl Svarun.

Gorič sebou trhl, div že neupadl.

„Zbavím tě té bolesti, čaroději. Jednou provždy."

„Jestli mě sekneš, rozzuřím se. Chceš mě vidět rozzuřeného?"

Dargun zamrkal. Zaváhal, nerozhodně potězkáváje sekeru. Po zemi se míhaly stíny mrchožroutů, neodbytně kroužících nad propastí.

„Slyšíš?" zopakoval Svarun, ohnul jednu ruku, zapřel se jí do země a trochu se nadzvedl. Zpoza zubů se mu dralo bolestné syčení. „Odlož to rezavé železo! Ještě rozdáš pěkných pár ran z milosti, až budou tví bojovníci chcípat pod hradbami Skalhradu."

Kníže opět přelétl pohledem polámané tělo a chtěl čaroději říct, že je konec, že si nemá dělat naděje, ale v tu chvíli něco upoutalo jeho pozornost. Svarunova pravá noha byla zlomená pod kolenem skoro do pravého úhlu - ostré kosti ošklivě trčely z roztřepeného masa. Najednou se ale noha narovнала a kosti se vrátily zpátky pod stahující se svalstvo. Svarun opět zařval. Dargun mu pohlédl do tváře a uviděl jeho démonicky planoucí rudé oči. Chtě nechtě o krok ucouvl. Ruka se sekerou poklesla.

„Nedokážeš si představit..." cedil čaroděj skrz zařáté zuby, „jak to bolí..."

Vládce goričů napůl s údivem, napůl s hrůzou sledoval, jak se rány na Svarunově těle hojí a zacelují, jak se utržené svalstvo lepí zpátky na kosti, končetiny se narovnávají a zapadají zpátky do lůžek kloubů. Mágův řev naplnil propast ozvěnami, jako by se mezi strmými svahy rozezpívala stovka šílených horských běsů. Svarun se převrátil na záda a zkroutil se jako červ vyoraný pluhem na denní světlo.

Trvalo hodnou chvíli, než křeče ustaly a sténání konečně přešlo do pouhého chrčení. Potom se mág se zasténáním zvedl do sedu a opřel se zády o balvan.

„Utekli nám, co?" zeptal se ochraptěle a pohlédl do Dargunových vytrěštěných očí. Čůrky potu kreslily bledé stružky ve vrstvě prachu a krve na jeho tváři.

„Vyslal jsem po jejich stopě družinu zabijáků..."

„Zbytečně. Jen ať cválají zpátky do Skalhradu, ukryjí se za jeho hradbami a opájejí se pocitem vlastního bezpečí. Záhuba je stejně dostihne. Už brzy. Pro nás je teď důležitější, že pořád máme skalhradského vladyku."

Čaroděj natáhl ruku. Prsty se mu zkrřivily jako jestřábí spáry. Pod nedalekou hromadou rozlámaných kamenů něco kovově zaskřípalo. Ze spár vyrazilo rudé světlo. Dargun opět o krok ucouvl. Hromada se pohnula a menší kameny a šterk se začaly sypat do stran.

Denní světlo, které ho náhle udeřilo do očí, připadalo Ctiradovi jako zářivé zjevení krásné víly nebo snad sluneční bohyně. Co na tom, že ho oči zabořily a musel si je v první chvíli zaclonit špinavou dlaní? Odhodil poblikávající louči a klesl na kolena k vesele zurčícímu potůčku, který pramenil pod převísem u ústí jeskyně. Opláchl si ruce, nabral vodu do dlaní a dychtivě pil.

Mlel z posledního, ale když v blízké houštině něco zašustilo, čile zvedl hlavu a sáhl po goričské sekeře za opaskem.

»*Klid, to jsem já.*« Keře se rozhrnuly. Goryvlad nesl v tlamě zadáveného zajíce. »*Sehnal jsem něco na posilněnou...*«

"Kde to jsme?" zeptal se Ctirad a šplíchl si studenou vodu do tváře, aby se trochu osvěžil. Smývaná krev dala čůrkům, crčícím mu z brady, růžový nádech.

»*Pořádně daleko od Skalhradu, chceš-li vědět tohle. Ale žádný strach, vím přesně, kudy se dát.*«

„Bude to dolů k hradišti pěkná procházka, co?“

»*O tom nepochybuj. Musíš posbírat veškerou sílu, co ti zbyla. Taky počítej s tím, že máme v patách další goričské strážce. A že budou pěkně pomstychtiví.*«

„Myslím na to. Nejlepší by bylo hned vyrazit...“

»*Nejdřív se najež. Nebude to sice dobře okořeněná, slaninkou obložená, dozlatova opečená pochoutka...*«

„S tím si vůbec nelam hlavu,“ zabručel Ctirad, sebral mu z tlamy zajíce a vytáhl sekeru. Opláchl ji v bystřině a vzápětí se ostří zakrojilo do hnědavého kožíšku. „Ani ti nebudu vyprávět, kolikrát mě na válečných výpravách dostihla nouze. A když někde nocuješ bez ohně, aby ses neprozradil nepřátelům, přijdeš na chuť i syrovému masu.“

Goryvlad kývl huňatou hlavu. »*Rozumím. Ale kousek mi můžeš nechat, dobře?*«

Strážcové knížecích jeskyní stáli shrbení s hlavami staženými mezi rameny, zraky upřené do země. Jen občas pokradmu, nepostřehnutelně mrkli na Darguna. Čekali výbuch zlosti, proklínání, nadávky, řev a možná i tvrdý trest v podobě utáaté hlavy některého z nich. Nic takového však nepřišlo. Kníže stál nad prázdnou vězeňskou jámou, pochmurná postava lemovaná mihotavým světlem plamenů z nedalekého ohniště, a mlčel. Neřekl jediné slůvko, ani nezavrčel, jen hleděl do přitímní dole v té smradlavé díře.

Ticho se prohlubovalo a brzy znělo zlověstněji, než kdyby velmož okamžitě začal hromovat a krutě se na strážcích pomstít.

„Pronásledovali jste ho?“ zeptal se zdánlivě klidným, ale utajenou hrozbou sálajícím hlasem.

„Okamžitě za ním vyrazilo šest mužů. Zabil je. Pomáhal mu ten vlk, ten běs z podzemí. Teď mu jde po stopě dalších osm bojovníků. Dostanou ho, pane.“

„Určitě?“ Hrozba se stávala citelnou. Strážcové se přikrčili ještě víc. Dargun se zhluboka nadechl a ohlédl se. „Co myslíš, Svarune? Jsou bohové na naší straně?“

Ze stínů se vynořila štíhlá postava v novém, čistém oděvu. Čaroděj se pohyboval lehce a ladně, nekulhal, zjevně neměl bolesti a na těle mu nezbyla jediná jizvička.

„Přízeň bohů,“ odfrkl si. „Komu na ní záleží?“

„Vím, že tobě ne. Ale mým vojskem se šíří poplašné zvěsti o zlých znameních. Slyšel jsem šeptat o tom, že předkové od nás odvrátili zraky...“

„Tak setni pár hlav, jejichž ústa ty povídačky šíří,“ přerušil ho Svarun chladným hlasem. „Anebo snad sám začínáš pochybovat o našem poslání? Snad nemáš strach?“

Kníže zkrivil tvář. „Strach? Komukoli jinému bych za to slovo vytrhl jazyk. Nebojím se. Ale narozdíl od tebe mě moc neokradla o zdravý rozum. Zůstala ve mně úcta k mocnostem, jejichž vůle rozhoduje o našich osudech...“

Čaroděj rázně přikročil k vojevůdci. „Teď mě dobře poslouvej, kníže,“ zasyčel a v očích se mu varovně zamihotaly červené plamínky. „Vůle bohů mě zajímá asi jako vši ve tvé srsti. Taký mi hovno záleží na tom, jestli nás tví předkové pozorují ze stínů a laskavě od-

souhlasí to, co se chystáme udělat. Půjdeme ke Skalhradu, i kdyby po nás všechny nebeské mocnosti házely snopy blesků a bouraly nám do cesty celé hory."

Strážcové zmateně přeskakovali pohledy z vládce na čaroděje a zpátky. Nikdo se nikdy neodvážil s Dargunem mluvit takovým tónem. I mnohem menší drzost měl ve zvyku odměnit rozpáraným bříchem.

K jejich velkému překvapení však kníže, i když se notnou chvíli hrozivě mračil, nakonec jen přikývl.

„Ráno vyrazíme," zabručel ponuře.

Svarun mu ještě jednou upřeně pohlédl do očí, pak se otočil na patě a jeho silueta opět splynula s tmou ve vstupné chodbě. Strážcové přešlápli z nohy na nohu.

„Na co ještě čekáte, pytle hlenu?" zavrčel na ně Dargun. „Zmizte a neukazujte se mi na oči, dokud ten skalhradský pes nebude znovu hnít na dně téhle díry!"

Vyběhli z jeskyně, div že si nohy nepolámali.

Dargun osaměl.

Dlouho se nehybně, mlčky díval do prázdné jámy. Pak zařval, až jeskyněmi prolétla ohlušující ozvěna, otočil se a kopl do ohniště. Hořící uhlíky se rozlétly po celé jeskyni.

„Dagu?"

Lesovik seděl v rozsoše starého vrásčitého buku asi půldruhého sáhu nad stezkou a okousával lístky z dlouhé lodyhy šťavelu. Když zaslechl tichý hlas, naklonil se a pohlédl do houští pod stromem. Z tmavnoucího lesa se vynořila štíhlá postava v roztrhaném oděvu. Zpod špínou splených tmavých vlasů přímo svítil bledý obličej.

„Rogane." Dagomir vyplivl tvrdší kus stonku. „Co tu strašíš? Měl bys využít toho krátkého času na oddech a natáhnout si kosti. Nejpozději o půlnoci zase skočíme na koně a poženeme je dál. Doufám, že za svítání už budeme mít hraniční modlu za zády."

„To ty by sis spíš měl schrupnout, Dagu. Vladan přece rozestavil hlídky..."

„To jo. Ale chlapci ze Skalhradu postřehnou nepřítele jen očima nebo ušima. A tehdy už je obvykle pozdě. Zůstanu na stráži, synku. Já vycítím nebezpečí o hodně dřív.“

„To nepochybně," zabručel Rogan. „Jsi poslední z nás, komu taková schopnost zůstala.“

Dagomir na něj pohlédl, ale otázku, co se mu drala na jazyk, nevyslovil. Opět se zahleděl k severu, kam se mu z jeho stanoviště otevíral dobrý výhled. Slunce už zapadlo, obloha rychle černala a mezi potřhanými mraky zablikaly první hvězdy. Do lesů v dolinách na strmých svazích se vkrádal noční chlad.

„Jak dlouho jsi nespal?" posadil se Rogan na padlý kmen porostlý stromovými houbami.

„Už ani nevím. Uplynulé dny a noci se mi v hlavě slévají do jedné omáčky ze světla a stínů. Ale na tom prd záleží. Nějak to vydržím. Aspoň zatím, dokud se pohybujeme na nepřátelské půdě. Co Mirena? Má se líp?"

„Usnula jako zakletá. I horečka jí ustoupila. Ty tvé bylinky jí udělaly dobře.“

„Jistě, v léčivkách se vyznám," ušklíbl se Dag pod vousy. „Během těch dlouhých roků, kdy jsem žil sám, pro mne některé byliny a houby často představovaly jediné rozptýlení.“

Tma houstla, tmavě zelené lesy na úbočích postupně černaly.

„Ublížil jí, že?" zeptal se mužík nakonec. „Musel jí strašlivě ublížit.“

„Jo," zabručel Rogan a oči mu potemněly, jako by se propadly do lebký.

„Mluvila s tebou? Řekla ti, co se stalo v jeskyních?"

„Ne. Zatím ne. Nemám odvalu se zeptat. Stejně vím, co jí ten zkurvysyn udělal. Sám mi řekl, co má v úmyslu. Pořád se v duchu zapřisahávám při Černobohovi, že za to chcípne ošklivou smrtí..."

„Jistě. Pomstíme se mu. Za Mirenu i za tebe. A za Ctirada.“

„Kdo ví, co je s vladykou," vděčně se Rogan chopil jiného tématu. „Když jsem ho naposledy viděl, dřepěl na dně smradlavé díry hluboko v goričském brlohu. Goryvlad se neozval?"

„Ne.“

„Zkus se s ním spojit. Já už to nedokážu..."

„Nemám magické ani jiné síly na rozdávání, ale můžu se o to ještě jednou pokusit..." Dagomir zahýbal rameny, jako když se dřevorubec chystá jediným šmahem rozštípnout obzvlášť silné poleno, zhluboka se nadechl nosem, přivřel oči a soustředil myšlenky do jednoho proudu.

»Gorjo?«

Rogan vnímal lesovikův vnitřní hlas jen jako vzdálenou, sotva zachytitelnou ozvěnu. Předtím jeho myšlenky slyšel zřetelně i na značnou vzdálenost. Jeho magie byla skutečně ztracená.

»Ozvi se, tuláku! Kde bloudíš?!«

Opět žádá odpověď. Dagomir si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Nic z toho, Černý. Musíme jen čekat, než..."

»Dagu?! Jsi to ty, kámo?!«

Lesovikem to trhlo, až sebou skoro švihl ze stromu. I Rogan vyskočil na nohy a celý se naježil.

»Gorjo!« vyslal mužík. »Ty prašivino jedna, tak rád tě slyším!«

»Žiješ, Dagu? Už jsem si myslel, že tvoje urážnutá hlava civí z nějakého goričského oštěpu...«

»Zatím mám kebuli pevně na krku. A nejen já - jsou tu se mnou i Rogan, Mirena a Vladan s družiníky.«

»Tak to jsou dobré zvěsti. Ale i já mám jednu. Dostal jsem Ctirada z jeskyní. Ale abych řekl pravdu, není nám do zpěvu. Vladyka už má duši na jazyku a tak brzy si neoddechne, protože nám ve stopách čenichá pár rozzuřených chlupáčů. Hodila by se nám pomoc. Jak jste na tom?«

Dagomir pohlédl na Rogana. Bývalý černokněžník zaváhal jen na okamžik.

„Půjdeme jim naproti."

Lesovik se nejdřív zarazil, ale pak mu oči podivně zazářily. „Ano. Vlastně jsme to Skalhradským dlužní. Nenecháme vladyku napospas těm smradům. Při obraně hradiště se nám jeho ruce mávají cí širočinou ještě budou hodit."

»Dagu?«

»Jdeme pro vás, Gorjo. Musíte nějak vydržet. Zkuste za sebou zamést stopy.«

»Uděláme, co se dá. Ale práskněte do koní!« Dagomir slezl ze stromu šikovně jako veverka a s Roganem po boku se rozběhl do tábora v lesním přítmí.

Mirena se probrala do tmy. Když kolem sebe ještě ve spánku bezvýsledně zašátřala, najednou ji naplnil pocit nepopsatelné samoty. Hned si také vzpomněla proč. Usnula v Roganově objetí, s hlavou na jeho rameni, naslouchajíc jeho chlácholivým slovům. Teď však v měkkém mechu mezi kořeny starého dubu ležela sama. Nitrem se jí hned rozběhly pocity a myšlenky, o kterých věděla, že jsou hloupé, ale nedokázala zastavit jejich množení. *Opustil mě, nechal mě být. Poté, co si mě vzal jiný chlap a nechal mě zmlácenou a zneuctěnou, Rogan mě odvrhl, odhodil a potají se ode mne odplížil. Určitě se mu teď hnusím...*

Syčivě zaklela. *Hloupá babská domýšlivost! Přece se ze mne teď nestane ufnukaná chuděra. Vzpamatuj se!*

Mezi stromy zahoukala sova. Mirena se prudce posadila. Hned přestala myslet na nesmysly.

Huuu!

Ano, vzpomněla si najednou. Ten zvuk zazněl nocí už předtím. To on ji vzbudil. Vkradl se jí až do snů a zasekl jí do vědomí ostrý spár...

Huuu!

Hlas nočního ptáka zněl až podivně naléhavě, pronikavě se rozléhal tichým nočním lesem.

Mirena ze sebe shodila přikrývku a vyhrabala se na nohy. Z Dagomirova léčivého odvaru byla ještě trochu omámená, ale bolest z četných ran a odřenin ustoupila, lék jí otupil ostří.

Huuu!

Vosa na okamžik zapochybovala, jestli je to volání určeno jí, ale pak poslechla své instinkty a kulhajíc vykročila za hlasem. Okolo ve stínech pod stromy oddechovali ze spánku skalhradští družiníci, vděčně využívající krátký čas na oddech. Na okraji tábora její přítomnost vyplašila koně a hlasité frkání probralo podřimující strážce.

"Jdu si jen ulevit," odstrčila hroty pohotově zvednutých kopí.

"Odpust', paní."

Prodírala se temnými houštinami, zakopávala o kořeny a napa-
dané větve, nataženýma rukama se snažila zabránit tomu, aby si v
temnotě o něco rozbila nos. Schopnost vidět ve tmě byla jednou z
věcí, které jí chyběly nejvíc...

Huuu!

„Už jdu," zašeptala.

Temnotu před ní rozjasnilo matné světlo. Na chvíličku zaváhala,
ale pak za ním vykročila, celá zvědavá a vzrušená. Rozhrnula houšti-
ny a vyšla na mýtinu. Přes naklánějící se koruny stromů se prodíralo
světlo měsíce, který nakukoval dírou v oblacích. Nebyl to však jeho
svit, co vyplašilo stíny na tom záhadném místě. Pár kroků před Mire-
nou vyčníval z trávy a mechu velký, černý, podlouhlý balvan. Na
něm leželo něco, co rozsávalo kolem příliš pronikavé záblesky, než
aby to mohl být jen odraz měsíčního jasu...

Huuu!

Mirena se ohlédla. Na větvi blízkého stromu zašustila peřím
velká sova. Hlava se otočila na krku, ve kterém jako by chyběly kos-
ti, sledujíc ženu strašidelně blikajícíma očima. Vosa ale kulhala dál,
až k balvanu. Když konečně zahlédla zdroj přízračného svitu, srdce
se jí rozbušilo jako splašené.

„Moje lunice..." zachraptěla a oči se jí rozzářily odleskem stříb-
řitého světla.

Na balvanu ležel přívěsek ve tvaru měsíčního srpku, s ostrými
cípy směřujícími dolů. Do čírého stříbra byly vytepany čarodějné
črty a ornamenty. Poznávala je. Podobné amulety nosily mnohé
vědmy a kněžky uctívající měsíční bohyni, ale tenhle byl určitě její.
Na okamžik jí zalomcovaly pochybnosti, jestli tohle všechno není jen
sen, jen klamná iluze, zplozená bolestnými nadějemi...

„*Na co čekáš?* " oslovil ji náhle hlas, pronikající hluboko do vě-
domí a rozechvívající její srdce. „*Nasad' si ji.*"

Mirena se vylekaně otočila. Pod stromem, na kterém ještě před
chvilí seděla sova, stála žena. Úplně nahá, s vlasy jako ze stříbrných
vláken a s bělostně svítícíma očima.

„Chors..." zašeptala Mirena.

„*Dlouho jsme se neviděly,* " vykročila bohyně ze stínu pod
stromy. Přízračný svit, který ji obklopoval, chvílemi jako by se tva-

roval do podoby velkých křídel. „Nevěřila jsi, že k tomu ještě někdy dojde, že ne?”

Vosa polkla nasucho a narovнала se. „Takže je to pravda. To ty jsi mě probudila a vylákala do lesa. Jaký je za tím úmysl?”

„To už přece víš. Přišla jsem ti vrátit tvůj amulet. Ztratila jsi ho daleko v západních lesích, tehdy uprostřed zimy...”

„Vím kdy a kde jsem ho ztratila,” osměřila se Mirena k ráznějšimu tónu. „Co to má znamenat, měsíční paní? Přišla ses mi vysmívat? Zahrávat si se mnou? Nezdál se ti trest, který jsi mi udělila, dostatečný?”

Bohyně přikročila až k ní, pohlédla jí do očí a usmála se. „Neptej se. Jednoduše si nasad' lunici. ”

Mirena chvíli vzdorovitě opětovala její pohled, pak sklonila zrak k čarodějnému šperku, pronikavě zářícímu na černém kameni. Neodolala, natáhla mírně se třesoucí ruku a vzala ho do prstů. Rukou jí pronikl do těla zvláštní lechtivý pocit. Něco v jejím nitru se zahýbalo, jako když si ztuhlá končetina spáče najde správnou polohu a zase do ní začne proudit krev. Vosou to až trhlo. Už dlouho nic podobného nepocítila. Vrhla na Chors tázavý, pochybovačný pohled.

Bohyně přikývla, pořád se zlehka usmívajíc.

Mirena se nadechla a přetáhla si řemínek amuletu přes hlavu. Upravila si vlasy a pak si otevřenou dlaní přitlačila chladivý stříbrný srpek k nadřím.

Tehdy to přišlo. Jako by se nadpřirozené světlo, kterému rukou zabránila zářit do okolí, obrátilo do její hrudi. V okamžiku ji naplnilo, rozjasnilo temné hlubiny jejího vědomí, smísilo se s krví do světelného proudu, který se rozběhl žilami jako divoká bystřina. Mirena přidušeně vykřikla, klesla na kolena a v náhlé slabosti se opřela čelem o nahé stehno bohyně. Měsíční paní jí vsunula prsty do rozčuchaných vlasů a také klesla na kolena. Zadíchaná, rozechvělá Mirena jí vytřeštěnýma očima pohlédla do tváře. Chors se opět usmála a prudce, vášnivě ji políbila. Vosino tělo se napjalo, jako by jím pronikla prudká bolest. Okolní stromy zašuměly, zakomíhaly se jako v poryvu vichřice, i když se noc topila v tichém bezvětrí.

Netrvalo to dlouho. Chors odtáhla rty od Mireniných úst, pustila její hlavu a nechala ji klesnout do mechu. Vosa se zkroutila jako plod v děloze. Lunici pořád pevně svírala v dlani.

„Proč...?“ zachraptěla.

„Z různých důvodů. Některým bys možná ani nerozuměla. Ale hlavně proto, aby ses mohla pomstít. Víím, jak moc ti ublížili. Sáhli na tvé ženství, potupili ho, zneuctili. Trpěla jsi víc, než vyžadovala má snaha tě potrestat. Kdybys bývala měla svou magickou sílu, nebylo by to zašlo tak daleko. Proto jsem ti zůstala něco dlužná, a tímhle ten dluh splácím. Nenechej to, co ti udělali, bez odplaty. Čeká tě boj.“

Mirena odvrátila tvář od podávané ruky. Chytila se černého kamene a s přidušeným povzdechem se zvedla na nohy. Hlava se jí ještě točila, ale předcházející slabost z ní už vyprchala. Proudila jí síla. A nejen ta tělesná.

„Uražíš se, když ti nepoděkuju?“ promluvila tiše.

Chors ji pozorovala. Už se neusmívala. „*Ne. Chápu to.*“

Náhle se lesem rozezněly kroky a mužské hlasy, volající Mirenino jméno. Někde v houštinách zablikala pochodeň.

„Už tě hledají. Vrať se. Je půlnoc, nejvyšší čas vyrazit.“

Vosa ukázala bohyni záda a vykročila zpátky cestou, kterou sem přišla. Její zpočátku nejistý krk byl čím dál ráznější a vyrovnanější. Vzápětí se ponořila do houští. Tentokrát šla s jistotou, bez klopýtání. Viděla ve tmě. Zase byla vědmou.

„Mireno!“

Poznala Vladanův hlas.

„Tady jsem!“ zavolala v ústretu blížícím se pochodním. „Už jdu!“

Chors zůstala stát u černého balvanu. Když hlasy ztichly v lese, v temné houštině za ní se najednou otevřel pár dravčích očí. Svítily krvavým světlem.

„Dobrá práce,“ promluvil stín dunivým hlasem.

Měsíční vládkyně se ani neohlédla. „Mám to u tebe, Ohňooký.“

„To teda nemáš,“ odfrkl si. „Nebud' hloupá. Boj, do kterého jde to děvče, může rozhodnout i o tvém osudu. Tady jde o budoucnost Veledebu.“

„Možná. A možná jsou to jen tvé staré lži a intriky.“

Krvavé oči se pohnuly a zpod stromů se vynořil mohutný stín s rozčuchanou černou hřívou. „*Poslyš, Chors, nehádejme se. Už jsem ti říkal, jak moc se mi líbíš? Toho tvého krásného těla je na čistě ženskou lásku škoda. Co kdybychom trochu...*”

„*Pracky pryč, smrad'ochu!*” štekla a vyskočila na balvan, jako by skutečně nevážila víc než měsíční svit. Černoboh natáhl ruku, ale bohyně se odrazila od kamene a zamávala křídly. V následující chvíli nad les vzlétla velká sova. Roztrhané mraky rázem zakryly měsíc a les opět zahalila neproniknutelná tma.

„*Jen se nezblázi, netýkavko jedna,*” zavrčel temný bůh, zavřel oči a jeho robustní stín se rozplynul v temnotě.

Svívalo. Lesy na horských úbočích protékalo kalné šero. Pod stromy, v houštinách, v loppuší a kapradí se plazila přízemní mlha. Všude bylo ticho jako v hrobě.

Náhle opar zvířily běžící nohy. Dva goričové seskočili z vysokého břehu do potoka, až jim voda vystříkla nad hlavy. Přebrodili ledovou bystřinu a na druhé straně si dřepi, opírajíce se o oštěpy a zkoumajíce zemi. Široké nozdry uprostřed zarostlých tváří zhluboka nasávaly pachy.

„Cítím je,” zavrčel jeden ze stopařů.

„Já taky. Tady je stopa,” ukázal druhý na zem. Ve vlhké hlíně mezi kameny se rýsoval otisk nezvykle velké vlčí tlapy. „To je ten běs.”

„Směřují podél potoka do údolí. Myslí si, že když půjdou po vodě, nevyčenicháme je. Hlupáci. Občas přece musí vystoupit i na břeh a tehdy jejich stopu pokaždé zachytíme.”

„Je ještě úplně čerstvá,” naklonil se druhý gorič k vlčí šlápotě. „Musejí být blízko...”

»*Blíž než bys čekal, prašivino!*«

Ztuhli jen na okamžik, dočista zaskočení hlasem, co jim zaduněl v hlavách. Ta chvílička však Ctiradovi stačila. Vladyka se jako rys vymrštil zpoza balvanů nad potokem, dopadl mezi goriče a ruka se sekerou se mihla. Úzká hlavice se ze strany zaťala do jedné chlupaté hlavy - tak prudce, že na druhé straně vyrazila ucho. Druhý gorič s výkřikem vyskočil, jako by se chtěl vyhnout gejzíru krve z druhovy

lebky, a bleskově sklonil proti útočníkovi oštěp. V tom okamžiku do něj zboku narazilo mohutné černé tělo. Gorič se zřítíl do potoka a jeho vytí prudce ztichlo, když se praštil zátylkem do kamene trčícího z vody. Ctirad stoupl na první mrtvolu, vytrhl jí bradatici z lebky, skočil do bystřiny a rozsekl bezvědomému goričovi čelo. Na srstnatou tvář se vyvalil šedý mozek.

Křik nezůstal bez odezvy. Lesem nad potokem prolétlo dravčí vytí, svolávající další pronásledovatele.

»Rychle, vладыko! Jsou nám v patách!«

Ctirad vykroutil mrtvému z prstů oštěp a vyrazil za Goryvladem dolů úbočím. Hučící bystřina padala po skalních prazích do údolí. Pěna kolem kamenů byla růžová od čerstvé krve.

Uprchlíci brzy dosáhli úpatí svahu. Oběhli nevelké jezírko, které tu potok vytvářel. Museli se prodírat hustým lesem, který se odevšad tlačil k vodě. Na druhé straně se porost před nimi náhle rozestoupil. Vyběhli do světla a zarazili se.

„Aby to Svarožičovo kopí páralo,“ zaklel Ctirad.

Před nimi stála usedlost, několik dlouhých srubů krčících se ve stínu košatých dubů. Vytí z kopců vylákalo z obydlí skupinku ozbrojených goričů. Když se z lesa vynořil vlk a v jeho patách ozbrojený, krví postříkaný člověk, tlupa vycenila zuby a pozvedla oštěpy, kyje a sekery.

V lese za uprchlíky zapraskaly větve pod nohama pronásledovatelů.

»Jsme v prdeli,« zaskučel Goryvlad.

„Probijeme se!“ zahučel Ctirad, rozmáchl se a hodil oštěp. Jeden z goričů zavřískl a svalil se na záda.

„Svarog!“

Vladyka a obrovitý vlk zaútočili. Jeden z hozených oštěpů zlehka škrábl Goryvlada, druhý se podařilo Ctiradovi odrazit sekerou stranou. Pak vyceněné zuby a roztočená sekera vpadly mezi chlupatá těla. Rozlehl se vířkot, štěkání, lomoz, zapraskaly kosti, začvachtaly vnitřnosti. Z lesa konečně vyběhl púltucet goričů, kteří švali dvojici až od jeskyní nahoře v kopcích. S pomstychtivým vytím se rozběhli k místu srážky.

Vtom nečekaně zarachotila kopyta. Mlha zavířila a zpoza stromů se vyřítila skupina jezdců. Něco zasyčelo vzduchem a šlehlo to mezi šest stopařů. Zablesklo se, vyprskla hlína a trsy trávy, neznámá síla rozhodila goriče kolem jako slaměné loutky. Dvěma z nich hořela srst. Sevření kolem Ctirada a Goryvlada povolilo. Zuřivá smečka se obrátila proti novým útočníkům.

Jezdci se přihnali jako vichřice.

„Kraseji, zleva! Nenech utéct ty vzadu!”

Muž s mečem v pěsti vtrhl mezi kouzlem rozmetané, otřesené goriče. Jak vstávali, jeho čepel jim zatancovala na hlavách. Boky koně zacákala krev.

Ctirad nic nechápal. Zmateně se otočil kolem vlastní osy. Jeden z goričů se na něj rozběhl s ostnatým kyjem nad hlavou. Vladyka pozvedl sekeru, ale mezi ním a útočníkem se jako duch prohnal jezdec, a když se Ctiradovi opět otevřel výhled, gorič už se válel v křečích na zemi a krev z něj stříkala na všechny strany.

„Gorjo?!” vykřikl vládce Skalhradu.

»*Tady jsem, vladyko!*« otřelo se mu mohutné tělo o nohu. »*Na nic se mě neptej - taky nechápu, co se děje!*«

V průběhu několika úderů srdce bylo po boji. Vůně čerstvé krve se smísila s pachem koňského potu a spáleného masa. Goričové chcípali na podupané zemi. Muž jménem Krasej seskočil z koně a jeho meč rychle tišil jejich skučení.

Ctirad se znovu zatočil kolem dokola. Náhle jeho pohled zachytil známou tvář. Vladyka ztuhl.

„Ctimír?“ vydralo se mu z hrdla.

Mladík na něj hleděl ze sedla podupávajícího koně úplně chladně, ani mrknutím oka nedal najevo, že ho setkání s otcem nějak překvapilo, anebo se ho dotklo.

„Synu?“ zachraptěl vladyka. „Copak mě nepoznáváš?”

„Už to není tvůj syn,” vstoupil jeden z jezdců mezi Ctirada a mladíka.

Vladykova tvář okamžitě ztvrdla. Pěsti sevřely topor bradatice tak pevně, že mu na zápěstích naběhly žíly. „Bratrovrah. To je ale náhoda. Bohové tě přivádějí rovnou pod ostří mé sekery...”

„Kdepak náhoda," odfrkl si Krug a sklonil zrak ke stále bojovněji naježenému Goryvladovi. „Zachytil jsem myšlenky tvého společníka. A protože jsme nebyli zase tak daleko, řekl jsem si, že vyslechnu jeho volání o pomoc."

»*Budeš muset obětovat pár družiníků, než se staneme tvými zajatci,*« varoval ho Goryvlad s temným zavrčením a ohnivě zablýskal očima.

Krug se ušklíbl. „Kdo říkal, že vás chci zajmout?"

Ctirad přimhouřil oči. „Nech si své lstivé řeči, čubčí synu. Řekni rovnou, co máš v úmyslu! Proč jsi sem přišel?"

Krasej už dorazil goriče a na bojišti teď vládlo až podivné ticho. Jen koně frkali, znepokojení pachem krve. Vládce Kančí hory se naklonil v sedle a pohlédl Ctiradovi do očí.

„Řeknu ti, co se teď stane, vладыko Skalhradu. My jednoduše odjedeme a ty se vrátíš do Skalhradu. Tam se postavíš do čela svých mužů a budeš jim velet v boji. Chlupaté kůže už brzy vyrazí do války, a ty dobře víš, v jak hojném počtu slezou z kopců."

Ctirad se marně snažil zachovat kamenný výraz - neúprosnou tvář probleskoval údiv nad Krugovými slovy. „Proč bys to dělal?"

„Ale jdi, copak to nechápeš? Nevěřím, že jsi tak krátkozraký. Máme teď společného nepřítele. Ani já nechci, aby Dargun a můj nezvedený syn dobyli Skalhrad..."

»*Protože hned potom by se obrátil proti Kančí hoře,*« doplnil Goryvlad.

„Přesně tak. Proto je důležité, aby ses v bezpečí dostal domů, vладыko. Jen pod tvým velením mají Skalhradané naději zlomit nepřítele, nebo ho alespoň výrazně oslabit, než se obrátí proti mně."

»*Má to logiku,*« poznamenal Goryvlad.

„Možná," procedil Ctirad skrz zuby, nespouštěje zrak z Bratrovraha. „Ale i kdybys nelhal, parchante, tohle mezi námi nic nemění. Ukradl jsi mi syna a způsobil hodně zla. Jestli zvítězíme, tak místo goričů přitáhne ke Kančí hoře mé vlastní vojsko."

„Jistě," opět se usmál Krug. „Počítám s tím. Ale jestli už mám odrážet útok na svatyni Krvavého ohně, dám přednost tobě."

Ctirad se zhluboka nadechl. Něco v něm povolilo a ruce se sekerou konečně poklesly. „Jestli chceš skutečně ukázat dobrou vůli, Bra-

trovrahu, propust' mého syna. Dovol mu, aby se se mnou vrátil do Skalhradu."

„S dobrou vůlí na mě nechod'," zkřivil čaroděj rty. „Ta s tím nemá nic společného. Měl bys přemýšlet hlavou. Ctimír ať se rozhodne sám. Zeptej se ho, jestli se chce vrátit s tebou."

„Chlapče," zalétl Ctirad pohledem k mladíkovi, který se na svém oři držel stranou, „teď máš příležitost odejít se mnou. Ať už jsi své sestře udělal cokoli, odpouštím ti, protože vím, že jsi to vykonal v očarování, pod vlivem prokletých kouzel těchto zlodějů duší. Slyšíš, Ctimíre? Pojď, pojedeme domů!"

Pokud v mládenci nastalo nějaké vnitřní pohnutí, určitě to nedal najevo. „Můj domov," odvětil s kamennou tváří, „je na Kančí hoře. A její vládce je teď mým otcem."

„Synu," Ctiradovi přeskočil hlas, „očarovali tě, poblouznili vidi-nou moci. Nesmíš těm bludům věřit! Vzpamatuj se, než bude pozdě!"

„Myslím, že už ti odpověděl," odsekl Krug rázně a narovnal se v sedle. „Nejvyšší čas vyrazit..."

Družina z Kančí hory začala obracet koně.

„Jen pomalu!" vykřikl najednou někdo a ze zamlženého lesa vyklusali dva jezdci s luky v rukou. Jeden malý, s rozcuchanými vousy a velkým nosem, druhý dlouhán s úzkou dravčí tváří lemovanou havraními vlasy. Kopyta jejich koní vířila přízemní mlhu.

„Podívejme se," zachechtal se Krug. „Museli jste se hnát celou noc. Nebezpečná věc, v těchto končinách..."

„Drž hubu, špíno!" okřikl ho menší jezdec. „Jestli někdo z vás jen jediným okem mrkne na zbraň, tak mu tu bulvu okamžitě propíchne šíp!"

„To si nemyslím," ušklíbl se Krug a pokynul Krasejovi. Žoldněř sáhl po meči. Dagomir bez zaváhání vystřelil. Krug mávl rukou. Neviditelná síla srazila šíp v letu a odhodila ho někam do houští. Rogan také pustil tětivu. Jednooký Zbygněv bodl do vzduchu svým vyřezávaným žezlem. Šíp se ve vzduchu rozprskl na hořící třísky a ty neškodně popadaly do trávy.

„A teď," procedil Krug skrz zuby, „nám jděte z cesty. Udělali jsme za vás vaši práci. Měli byste nám být vděční."

Střelci si vyměnili zaskočené pohledy. „Ctirade?" zakřičel Dagomir. „Co to ta svině blábolí?"

„Říká pravdu," odvětil Skalhrad'an neochotně. „Nechte je odjet. Tuhle bitvu vybojujeme jindy."

Lesovik jen poulil oči, když jezdci z Kančí hory pobídlí koně a s pohrdavými úšklebky projeli kolem nich. Krug zastavil koně u Rogana.

„Konečně se setkáváme, drahý synovče," pohlédl mu do očí. „Popravdě řečeno, čekal jsem, že k tomu dojde za úplně jiných okolností."

„Já taky," zabručel Rogan. Přeměřovali se navzájem dravčími pohledy.

„Byl jsi důstojným nepřítelem, dokud jsi neztratil svou čarodějnou sílu a dokud ti Svarun neukradl meč."

„To ještě neznamená, že se neodvážím přijít na Kančí horu."

„A já přijdu s ním," přidal se Dagomir, hněvivě blýskající očima. „Moje touha pomstít Černovira za těch třicet let ani trochu nevychladla."

Krug pokýval hlavou. „Budu vás čekat. Vás anebo Svaruna. Ten, kdo zvítězí v bitvě u Skalhradu, ať přijde zabušit na bránu svatyně. Věř nebo ne, Černý, přál bych si, abys to byl ty. Máme si o čem povídat."

„A co kdybychom nechali mluvit jen železo?"

„Může být," zachechtal se Krug, trhl uzdou a pobídl koně. Rogan se za ním chtěl nechtěl ohlédl. Bratrovrahův tmavý plášť zavlál v mlhavém šeru a jezdci z Kančí hory zmizeli mezi stromy.

»*Ten chlap je nebezpečný,*« přicupital kjezdcům Goryvklad. »*Pekelně nebezpečný, protože je lstivý a úskočný jako had. Svarun je jen zlý, ale Krug, to je něco úplně jiného...*«

„Rád tě vidím, Gorjo," sklonil k němu Rogan pohled.

»*Já vás taky, hoši. Je to zázrak, že ještě nejsme všichni bradou vzhůru.*«

„K tomu ještě pořád může dojít. Vypadněme odsud," hodil Dagomir Ctiradovi uzdu koně s prázdným sedlem, kterého přivedli s sebou. Vladyka zasunul nohu do třmenu, ale uprostřed pohybu se za-

stavil a obrátil pohled do kopců, na sever. I jeho druhové zbystřili pozornost.

»Slyšíte to?«

Slyšeli.

Bum-bum! Bum-bum! Bum-bum!

„Zní to jako vzdálené hřmění," promluvil lesovik úplně potichu. „Ale vsadím se, že to není bouřka, prodírající se horami."

„Jak se to vezme," utrousil Rogan.

„Chvátejme do Skalhradu," vytáhl se Ctirad do sedla. „Je potřeba připravit hradiště k obraně."

Rychle obrátili koně a kopli je do slabin. Jak cválali po kamenité stezce na jih, dunění válečných bubnů se hnalo za nimi, letělo mezi temnými lesy a nízko visícími mraky až někam k úpatím hor, vyhrožující kraji nadcházejícím krveprolitím.

Vítr z hor

„Sláva Svarožičovi a všem bohům!" zvolal Ctirad, když v padajících večerních stínech před nimi konečně zablikaly ohně Skalhradu. Přestože byli unavení, přece jen na chvílku zastavili koně a kochali se výhledem na hradiště. Vladyka jen s námahou přemáhal pohnutí a očividně nevěděl, jestli se má smát, anebo si utírat vlhké oči. „Ještě dnes večer obětuju slunečním mocnostem nejvypasenějšího býka, jakého chováme v našich ohradách!"

Mraky nad západním obzorem ještě planuly zbytky Svarogova světla, ale tady, v úvalu pod Jesennými horami, už přebírala vládu noc. V houstnoucím soumraku se nad matně lesknoucí Oskavou zvedala ponurá masa skalhradského kopce, nahoře prosvětlená zažíhacími ohni hradiště.

„*A nestačilo by bohům vědro býčí krve?*« ohlásil se Goryvlad, který povznesené pocity ostatních zjevně nesdílel. *„Zbytek bychom mohli napíchnout na rožeň a nechat péct... Nebo jsem tu snad jediný, kdo si touží nacpat břicho pořádným jídlem? Syrových hub a zaječiny už mám vážně plné zuby.»*

„To není špatný nápad, vlčí příteli," zachechtal se Ctirad „A řekl bych, že džbánec medoviny nám taky přijde k duhu."

„Jeden?" pohlédl na něj Dagomir vyčítavě. „To bys k němu musel přidat soudek vína."

„A pivo," doplnil Rogan.

Pobídli koně a dali se do sestupu podél zurčící Oskavy dolů průsmykem. Stará, málo používaná cesta se vinula po západním břehu řeky, podél skalních prahů plných zpěněné vody. Až když dosáhli úpatí svahu, uvědomil si Rogan mohutnost skalhradského kopce. Ostroh svíraly mezi sebou samotná Oskava, obtékající ho ze západu, a jeden z jejích divoce hučících přítoků, chránící výšinu ze severní strany. Od jejich břehů se až k palisádě vladykova dvorce nahoře na návrší zvedaly příkré, úctyhodně vysoké útesy.

„Přestože goričové umějí dobře lézt po skalách," poznamenal Rogan, stoupaje zrakem po srázech, „tudy se nevyškrábou."

„To teda ne," potvrdil Ctirad. „Svého času to už zkoušeli, ale nepochodili - šípy a kameny, které se jim shora sesypaly na lebky, je přesvědčily o omylu. Ani tentokrát nebudou mít na vybranou. Musejí přebrodit řeku, obejít kopec a zaútočit z jižní strany. A tam je přivítají naše hradby."

Jezdci dorazili k brodu. Voda byla koním ani ne po břicha, ale Goryvlad do ní zapadl až po krk. V duchu klel tak, že jeho společníkům až zvonilo v lebkách.

Navzdory pokročilé hodině se Skalhradem stále ozýval čilý ruch. Pod hradbami na úpatí hradištního kopce se ve světle vysoce planoucích vater pilně pracovalo. Příkop byl plný mužů i žen s motykami a lopatami a všichni usilovně kopali. Z lesa za porubem tažní koně a volí vláčeli štíhlé, rovné kmeny jedlí a smrků; muži se širočímami je šikovně oklestovali a osekávali konce do špic. Kůly pak šikmo vsazovali do vyhloubených děr ve svahu příkopu, takže spodní část hradby se začínala ježit hrozivými dřevěnými ostny.

„Podívejte!" překřičel najednou někdo ten horečnatý pracovní lomoz.

Skalhradané překvapeně zvedali hlavy od práce. Rachot seker a zvuky motyk zanořujících se do hlíny rychle utichaly. Na cestě od řeky zarachotila kopyta. Namísto jezdců se ale ze stínů vynořil obrovitý černý vlk. Před hradbou se rozhostilo zděšené ticho a nejedna ruka pozvedla pracovní nástroj s úmyslem použít ho jako zbraň.

Pak ale zase zvučně zaduněla kopyta a světlo vater vylouplo ze tmy prvního jezdce.

„Takhle mě vítáte, chásko nevděčná?" zahučel robustní černovlasý vousáč a ukázal zuby v širokém úsměvu. „Očekával jsem radostnější přijetí!"

„To je vladyka!" vykřikl nejbližší stojící dřevorubec.

Tak rychle, jako Skalhradané před chvílí ztuhli, teď zase ožili. Radostné hučení muselo být slyšet až ke dvorci nahoře na návrší. Muži i ženy odhazovali nástroje a hrnuli se k cestě, aby přivítali toho, v jehož návrat už přestávali doufat. Odevšad znělo vzývání bohů a děkovné modlitby k duším předků za to, že Ctirada ochránili a přivedli domů. Vladyka se smál a nakloněný v sedle se dotýkal všech rukou, které se k němu radostně natahovaly.

Brzy kopyta koní zaduněla na mostě přes příkop.

„Vítej, vladyko!“ zakřičel ze strouhy mladistvý hlas. „Bohové jsou dobří!“

Ctirad pohlédl na zablácenou postavu, zvedající dřevěný rýč s okovaným hrotem jako nějaký vítězný válečný symbol, a přimhouřil oči. „Eh... Kdo jsi, člověče? Máš bláto i za ušima!“

„To jsem já, Kelgast!“

„Kelgast! Chlapče, vůbec jsem tě nepoznal! Než se dnes svalíš na lůžko ke své mladé ženě, nezapomeň se vykoupat v Oskavě.“

„Pracujeme dnem i nocí, vladyko, bez přestání. Prohloubili jsme příkop a teď ho pěkně zdobíme ostrouhanými kůly. Aby goričové nebrblali, že jsme jim nepřichystali pořádné přivítání!“

Vladyka se zasmál a pobídl koně. Rogan, Dagomir a Goryvlad za ním vklusali do břevny obloženého průchodu v mohutném valu.

Hradba byla skutečně impozantní. Val z hlíny a kamení, prokládaný dřevěnými rošty, se zvedal dobrý sáh nad hlavy mužů na koních. Navíc do něj byla nahoře zapuštěná dvouřadá palisáda. Asi sáh široký prostor mezi vnitřní a vnější řadou kůlů vyplňovalo kamení a udusaná hlína, po níž se nahoře chodilo jako po ochozu. Vnější palisáda byla samozřejmě o tři čtvrtě chlapa vyšší, zahrocená, s mezerami pro lukostřelce. Brána se zavírala párem masivních, bronzem okovaných dubových křídel. Po stranách ji strážily dvě vysoké věže ze silných břevnen.

Pevnost vypadala nedobytně. Rogan se ale nepřestával mračit. Myslel na sílu, která se na hradby brzy oboří. Věděl, že tu nezadrží ani kdovíjak silná kamenná zeď.

Mirena pozvedla džbáněk a opět si pořádně přihnula. Pivo bylo hořké a silné - nepropracovala se ještě ani do poloviny džbánu a už ho začínala cítit v hlavě. To jí vyhovovalo. Položila nádobu vedle stolce, na kterém seděla, a opět se chopila brusného kamene. Několikrát jím přejela ostří rovného, dvojsečného meče. Dokonale vyleštěná čepel odrážela světlo ohniště jako stříbrné zrcadlo. Mirena vykoušela ostří palcem a zase sáhla po džbánku.

Prkenná podlaha zavržala pod spěchajícíma nohama a čísi ruka odhrnula medvědí kožešinu ve vchodu do paloty.

„Mireno?" Ze stínů se vynořil Vladan.

„Hm?" Ani nevzhlédla od meče.

„Vrátili se. Dokázali to."

Ve dvoraně zavládlo ticho, rušené jen praskáním polen v ohništi a hukotem loučí v průvanu. Vosa nepřítomně civěla do ohně. Stříbrný měsíční srpek na jejích prsou se blýskal jako žhavý...

„Uhm," zamumlala po dlouhé odmlce a opět přitlačila brousek k čepeli.

"Nepůjdeš je přivítat?"

Neodvětila. Kámen přejel po ostří a meč pronikavě zazpíval.

Na plochem temeni hory se rozkládal velmožský dvorec, jakési vnitřní hradiště, obehnané další masivní kolovou hradbou. Palisáda se táhla kolem dokola; lemovala i okraje útesů nad Oskavou. Uvnitř ohrazeného prostoru stály sruby družiníků, Svarožičova svatyně, stáje, sýpky, ohrady s dobyt看 a úplně vzadu v severozápadním rohu i samotné vladykovo sídlo - dva dlouhé, kolmo k sobě stojící sruby, přimknuté k vysoké rohové věži.

Trojice jezdců doprovázená černým vlkem projela bránou ověšenou zubatými goričskými lebkami. Jakmile Ctirad seskočil z koně, hned se kolem něj shlukly jeho manželky a celý houf dětí. Nejmladší žena neměla víc než osmnáct let a v rukou držela snad tříměsíční nemluvně.

„Dobrá, dobrá, nerozsápejte mě!" zvolal vladyka se smíchem - nejmíň deset děcek se mu snažilo vydrápat do náruče a nechat se nosit na silných rukou.

»*Perunovy vousy!*« zaklel Goryvlad a vyplašeně uskočil, když se ho dva nezbední kluci pokusili chytit za ušiska. »*Divím se, kdy Ctirad kromě zajišťování takového potomstva vůbec stihl budovat svou pověst nelítostného zabijáka goričů!*«

Rogan a Dagomir sklouzli ze sedel a přivítali se s Vladanem. Knězic, ačkoli dorazil do hradiště už před polednem, nevypadal vůbec odpočatě.

„Svolal jsem všechno živé z okolních osad do hradiště," hlásil Ctiradovi, když vladyka konečně odrazil rodinný útok a dobronyslně odehnal ženy zatopit v koupeli a přichystat večeri. „Shromažďujeme

zásoby, zesilujeme opevnění, od řeky vozíme sudy s vodou, aby bylo čím hasit požáry..."

„Díky, kněžici," položil mu Ctirad ruku na rameno. „Vidím, že i kdybych nechal kosti nahoře v jeskyních, měl by kdo velet obraně Skalhradu."

„A ještě něco - vyslal jsem rychlého jezdce se žádostí o pomoc."

„Do Vraniboru?" pohlédl na něj Rogan. Vladan zachmuřeně přikývl.

„Myslíš, že přijedou? Že pošlou posily?" zapochyboval Dago-mir.

„Musíme doufat..."

„Kdepak," odfrkl si Ctirad. „Při vší úctě ke tvému otci, Vladane, kníže nezvedne zadek ze svého pohodlného vraniborského stolce. Klidně nás nechá našemu osudu. Musíme se spolehnout jen sami na sebe."

Vykročili přes dvorec k vladykovu domu na hrotu ostrožné. Ctirad se zastavil u žreců ze svatyně a přikázal jim připravit obřad.

„Kde najdu Mirenu?" zeptal se Rogan Vladana.

„V hodovní síni." Kněžic koutkem oka pohlédl na dlouhána a chtěl ještě něco dodat, ale zaváhal.

„Co je?" pobídl ho černovlasý bojovník.

„Ona... Zdá se mi teď nějaká divná. S nikým nepromluví, jako by ani nevnímala svět. Jediné, co ji zajímá, je meč, který si vybrala ve vladykově zbrojnici. Celý den ho brousí. Brzy už bude tak ostrý, že jím bude moci sekát skály."

Rogan jen zamračeně přikývl.

Když však vešli do hlavní paloty, Mirena nikde nebyla. Rogan po ní pátral nedočkavým pohledem, ale dvoranou se hemžily jen Ctiradovy ženy a otroci snášející na hodovní stůl pokrmu pro navrátilce.

„Před chvílí tu byla," ukázal Vladan na prázdné stolce a špalvy kolem středového ohniště.

Roganovi padl zrak na vrata v zadní části síně. „Vrátím se," přislíbil svým druhům trochu zmateně a rychle vykročil napříč palotou. Vyměnili si za jeho zády tázavé pohledy, ale nikdo nic neřekl. Pokrčili rameny a obrátili pozornost zpátky k chystané hostině.

„Než se upeče maso," nadhodil Vladan, „musíte mi povyprávět, co vás potkalo tam nahoře v lesích, než jste našli vladyku."

"Dočkáš se," přikývl Dagomir, sahaje po nejobjemnějším džbánu na stole. „Ale nejdřív musím vyrovnat jeden dluh, který mám vůči vlastnímu hrdlu."

»Nebudeš věřit, koho jsme tam potkali a promluvili si s ním jako se starým přítelem,« zachechtal se v duchu Goryvlad. *»Hej, podá mi někdo to srnčí stehno, anebo mám způsobit paniku tím, že si ho ze stolu vezmu sám?«*

„Voso!"

Někde nad ním zavržala prkna. Rogan vzhlédl. V samotném rohu dvorce vyrůstala ze dvou spojených srubů vysoká strážní věž. Rogan do jejích útrob vešel vraty přímo z hlavní síně. Když zaslechl shora ten tichý zvuk, šikovně se jal stoupat po žebříku uvnitř věže.

Pod stříškou zčerstva profukovalo. Sílící vítr škubal cípy pláště, který si Mirena přehodila přes ramena, a pohrával si s jejími vlasy, po dlouhé době zase spletenými do spousty tenkých copánků.

Ani na něj nepohlédla. Upřeně se dívala na sever, k horám, do temné brázdy průsmyku. Skoro jako by už netrpělivě vyhlížela nepřátelské vojsko. Rogan k ní chtěl přikročit a vzít ji do náručí, ale něco ho zastavilo dva kroky od ní. Najednou byl dočista zmatený. Nevěděl, co říct. Hluboko pod věží a pod útesem, na jehož okraji stála, hučely slévající se řeky.

„Takže jste to dokázali," prolomila Mirena mlčení.

„Ano," zabručel. „A Ctirad přijel s námi."

„To je dobře. Skalhrad ho potřebuje."

Hradiště za nimi bylo plné hlasů, spěchajících stínů a pohybujících se světel. Ctiradův návrat vlil Skalhrad'anům do žil nové odhodlání.

„Voso..."

„Neoslovuj mě tak. Víš, že to..."

„Nesnášíš, já vím." Rogan si odhrnul z tváře větrem rozcuchané vlasy. „Řekneš mi, co se děje?"

„Vůbec nic, Rogane... Vůbec nic."

„Nebalamuť mě. Vidím, že je něco špatně. Proč se mi vyhýbáš? Je to tím... co se stalo nahoře v goričských brlozích? Jestli potřebuješ čas, aby ses z toho dostala..."

„Tam nahoře v jeskyních," přerušila ho a v jejím hlase zazněl nečekaně zlověstný tón, „se nestalo vůbec nic. Nic, co bych nezvládla. Tak se to přece říká - nebylo mě. A je to pravda. Právě naopak, něco jsem získala."

Zhluboka se nadechl. „Co?"

Až teď k němu obrátila obličej. Její pohled byl studený, až to zamrazilo.

„Sílu. Takovou, jakou jsem ještě nikdy předtím necítila. Jejím zřídlem je pomstychtivost. A nejen ona." S těmi slovy si Mirena rozhrnula plášť a ve tmě se zaleskl stříbrný měsíční srpek. Roganovi se rozšířily oči.

„To je... Tvůj amulet. Jak jsi ho... Kdy..."

„Nahoře v lesích, když mi bylo nejhůř a ty jsi mě nechal samotnou. Tehdy ke mně přišla má bohyně. Vrátila mi kouzla. Říkám ti, Černý - jsem teď silná. Dokonce už necítím žádnou bolest. Zůstala jen ta touha po pomstě."

„Ta pomsta," řekl potichu, „patří nám oběma."

„Nenamáhej se. Nikoho ke své odplatě nepotřebuju. Zabiju toho zkurvysyna sama."

Roganův pohled potemněl. „Myslíš, že to dokážeš?"

Opět se zadívala k severu, do temnoty, která s večerem zahalila hory jako černé bouřkové mračno.

„Jestli ne, tak si mě vezme Morena."

„Mocný Svarožiči!" vykřikl Ctirad, pozvedaje rituální sekeru se širokým ostřím. „Ušetřil jsi můj život, abych mohl velet největší bitvě, jakou kdy Skalhrad zažil! Na znamení vděku přijmi tuto krev!"

Žrecové zatahli za provazy, přivázané k rohům mladého býka, čímž zvířeti znehybněli hlavu. Oběť žalostně zabučela. Shromáždění družiníků a stařešinů vzrušeně zahučelo, vzývající boha slunce a války.

Vladyka s rozmachem, vší silou udeřil. Svatyní prolétl zvuk roztínaných kostí a masa. Ctiradovo bělostné obřadní roucho potřísnila tmavá krev.

Zdalo se, že se modly bohů v mihotavém světle ohňů nedočkavě chvějí.

„Rogane?" vzhlédl k přicházejícímu dlouhánovi Dagomir. Když spatřil, jak se tváří, zavrtěl se na stolci. „Chlapče, co se stalo?"

„*Kde je Vosa, bratříčku?*«

„Na nic se neptejte," zašeptal Rogan a posadil se na jeden ze špalků u ohniště. „Raději mi dejte napít."

Vladan mu pohotově podal pohár silné medoviny.

„Dopřej jí trochu času," radil lesovik zachmuřeně. „Zažila hrozně věci. Strašnou potupu. Musí se s tím vyrovnat, a jak Mirenu znám, na tohle potřebuje být sama..."

„Kašli na to, Dagu," zavrčel Rogan, pozvedl pohár ke rtům a několika hltavými doušky ho vyprázdnil. Zlatavé pramínky nápoje mu crčely po zarostlé bradě.

Vladan, když to viděl, zastavil kolem procházející otrokyni. „Budeme potřebovat víc pití, děvče. Mnohem, mnohem víc pití."

V noci vítr, který k večeru začal profukovat nad Skalhradem, citelně zesílil. Louče na hradbách se divoce zmítaly, dřevěné stěny srubů vrzaly, uvolněné desky na střechách rachotily v prudkých, čím dál mocnějších poryvech. Válo ze severu, z hor, a přes vrcholky ponurých kopců se bez přestání valila černota mraků. Jeden mohl uvěřit, že se Stribog, pán větrů, přidal na stranu nepřítel a teď před goričským vojskem žene hroživou temnotu, aby jí zastrašil obránce hradiště. Jenomže ve Skalhradu jeho vytí málokdo naslouchal. Pouze Goryvlad se někdy před úsvitem probudil, zastříhal ušima a jako příznak se vyplížil z vladykova dvorce. Strážci hradiště mu se sevřenými srdci otevřeli hlavní bránu a když dravec po mostě vyběhl do tmy, rychle za ním vrata zabouchli a pevně zavřeli na závoru. Vítr skučel jako smečka démonů, vítajících Goryvlada mezi sebou.

„Černý?"

Rogan vytáhl hlavu z napajedla a prudce jí trhl dozadu. Mokré vlasy ho švihly do nahých zad, přilepily se na svalnatá ramena. Dlouhán si prsty protřel oči, dlaní vymačkal studenou vodu z vousů, ze strniště na bradě. Průzračné pramínky mu tekly po hrudi a smáčely kalhoty. Otřásl se jako pes a sprostě zaklel, ale potřeboval se probrat. Už dávno se rozednělo a každá ruka ve Skalhradu usilovně pracovala. Neslušelo se vyspávat po prohýřené noci.

„Vladyko?“ zamžoural na Ctirada.

„Jak se má tvá hlava?“ objevily se v černých vousech vyceněné zuby.

„Jako by ji Svarog používal místo kovadliny,“ zasténal Rogan. „Pořádně jsme pohnuli s tvými zásobami piva a medoviny...“

„Snad se mi za to nebudeš omlouvat? Můj rod ctí zákony pohostinnosti. Navíc, v tento čas je potřeba si prostá pozemská potěšení vychutnávat plnými doušky. Už za pár dní můžeme všichni bloudit Lesem věčnosti.“

„S něčím takovým je potřeba počítat před každou bitvou.“

„Vidíš? Nakonec k tomu přece jen došlo.“

„Co máš na mysli?“ Rogan si vypláchl i ústa a důkladně se vysmrkal.

„V den, kdy jsme se poprvé setkali, jsem ti nabídl spojenectví. Tužil jsem, že už brzy budeme bok po boku bojovat tady, ve Skalhradu. Ten čas se blíží.“

„Naše dohoda ale zněla trochu jinak. Ty jsi měl čelit nepřátelům ocelí, já zase kouzly. Jenže z toho nic nebude. Ztratil jsem svou magickou moc a dnes tu stojím jako obyčejný člověk. Nebudu ti moc užitečný.“

„Co to plácáš?“ zahučel hromotluk. „Ty, Černý Rogan, proslulý avarobijce, že nebudeš užitečný? Co je mi po kouzlech, ještě raději budu stát vedle tebe v čistém, poctivém boji. Koneckonců, s tím jsem za tebou přišel. Chci ti něco dát.“

„Opravdu?“ Rogan sundal ze sloupu u napajedla čistou novou halenu a navlékl si ji na mokrý trup. „Co to je?“

Když Ctirad sňal z ramene řemen s honosně tepanou sponou, ukázalo se, že za zády doted' skrýval nádherně vypracovaný toulec. Byl zhotovený ze dřeva, potažený hříběcí kůží a ozdobený kovářským

pozlaceného bronzu. Vladyka ho podal Roganovi. Dlouhán na okamžik zaváhal, ale pak si pouzdro vzal. Bylo plné dobrých dlouhých šípů s letkami z bělostného peří. Mezi nimi vyčnívalo tělo luku.

„Vyzkoušej ho," kývl Ctirad hlavou.

Rogan pomalu vytáhl zbraň z toulce. Černé oči se rozjasnily a ve vlčí tváři se objevil přímo posvátný výraz, jako by držel nějakou modlu nebo cenný talisman. Ta věc však byl skládaný, dvakrát prohnutý luk z dřeva červeného tisu, vykládaný rohovinou a slonovinovými destičkami.

„Moreniny kosti..." zachraptěl.

Ctirad se ušklíbl. „Líbí se ti, co? To se v tobě ozývá stará krev. Přesně takové luky kdysi používali naši dávní kočovní předkové, ještě když bojovali s Římany. Měly vysokou průraznost, dokázaly prohnat šíp i legionářským pancířem. Dnes už podobný skvost dokáže vyrobit jen málokdo."

„To věřím. Tímhle lukem by nepohrdl ani avarský kagan."

„Nechal jsem ho zhotovit nahoře, u Slezanů. Tam výroba slavných jazygských luků ještě nevymizela z paměti. Takové kousky jsou ale určeny jen pro bohaté velmože a nejlepší střelce z knížecích družin. Stál mě celé tři stříbrné hřivny. Měl to být dar pro mého prorozeného, pro Ctimíra. Jenže jemu se už nikdy nedostane do rukou." Ve Ctiradově hlase zazněl trpký tón. „Ty ho využiješ lépe, přáteli."

„Vladyko... To od tebe nemůžu přijmout..."

„Ale ovšemže můžeš. Musíš. Slyšel jsem o tvém lukostřeleckém umění během avarských válek. Ten luk čekal na tuhle příležitost. Na to, aby ho v boji poprvé vyzkoušel někdo jako ty. No tak, napni tětivu."

Rogan ještě chvíli otálel, celý v rozpacích nad získáním takové cennosti, ale pak poslechl, opřel zbraň o chodidlo, zatlačil na její tělo a když se pěkně prohnulo, pružně se vlníc ve spojích, nasunul tětivu na horní konec. Když do ní pak zlehka brnkl, pronikavě zazvučela.

„Zpívá jak struny na igricově loutně, co?" zazubil se Ctirad spokojeně. „Goričům ale na něm zahraješ píseň smrti."

Rogan neodolal, vytáhl z toulce jeden šíp, přiložil ho k dříku luku, nechal tětivu zapadnout do žlábků na konci střely a jak zbraň

natahoval, vychutnával si klouzavý dotek násadky na levé pěsti. Opeření ho pošimralo na tváři. Zacítil na vladykův srub. Stříšku před vchodem podpíraly dva na píd' silné sloupky.

Ze dveří právě vyšel zívající Dagomir, mnoucí si ztuhlý krk. Když zaostřil zrak a postřehl Rogana mířícího jeho směrem, vytřeštil oči.

„Hej!“

Rogan vycenil zuby a pustil tětivu. Tělo luku se pružně vymrštilo. Díky dírci na železném hrotu šíp varovně zazpíval. Lesovik bleskově odvrátil obličej a instinktivně vtáhl hlavu mezi ramena. Pronikavý náraz zněl jako prasknutí špalku roztínaného sekerou. Dagomir se narovnal a pohlédl na sloup. Šíp prorazil skoro deset palců silné dřevo skrz naskrz, hrot z opačné strany vylomil dlouhou třísku.

„Do hovna, Černý!“ zaječel mužík. „Ještě máš hlavu plnou medoviny? Anebo něčeho horšího?!“

Ctiradovi zahřměl v hrudi smích. „Já věděl, že tu zbraň vkládám do správných rukou!“

Rogan nic neříkal, jen se zeširoka usmíval.

„Parádní luk, opravdu,“ utrousil Dagomir pod vousy a vrátil cennou zbraň Roganovi. „Nedívím se, že ho od rána hladíš jako novou milenkou. Já ale budu raději častovat goriče šípy z toho obyčejného.“ Pozvedl vlastní luk, zhotovený z prostého prutu, ohnutého do oblouku. „Jasan a kůže, a k tomu tětiva z jeleních střev, co víc zkušený střelec potřebuje? S tím tvým zázrakem bych měl akorát strach, že poškrábu to vzácné slonovinové obložení, anebo že ho dokonce zlomím.“

„Závidíš,“ ušklíbl se Rogan.

„Pche!“ odrkl si lesovik a obrátil pohled do údolí.

Bylo už po poledni a oni s břichy plnými studeného hovězího, které si dali k obědu, seděli na plochem balvanu vysoko na svahu skalhradského kopce, těsně pod hradbami vladykova dvorce. Nad slaměnými střechami srubů na úbočí hleděli na lidské mraveniště dole u hradeb, a dál přes mladinou zarostlou dolinu až k matně se lesknoucí Oskavě. Po cestách a pěšinách ze všech stran přicházeli poslední opozdilci z nejvzdálenějších vesnic. Spěchali do bezpečí za

hradbami, přičemž před sebou hnali stáda ovcí a krav a na koních či na vozících přivázeli celý svůj majetek. Snažili se nenechat ve vyprázdněných obydlích ani zrnko obilí, jen holé stěny, prázdné sýpky a v ohradách a chlévech nanejvýš tak mouchami hemžící se hnůj.

„Začíná tu být pořádně těsno," utrousil Dagomir. Většina zvířat a zásob proudila přes nedalekou bránu do vladykova dvorce. Předpokládalo se, že prolomí-li goričové dolní hradbu, obránci se stáhnou do vnitřního hradiště. Proto se všechno důležité muselo soustředit právě tam.

„Aspoň bude víc rukou na mávání železem," opáčil Rogan. „Kováři se činí."

Z velké výhně zhruba v polovině svahu nepřestávalo znít řinčení kladiv a z komína se bez ustání valil hustý kouř.

„Jen aby to všechno nebylo na prd," zabručel Dagomir. „Věřil bych, že můžeme goriče odrazit, ať už přitáhnou v jakékoli přesile. Vrásky mi ale dělá někdo jiný..."

„Svarun," přikývl Rogan zamračeně. „Všivý čubčí syn. S černokněžnickou silou, Krutomorem a stíny, kterým vládne, by mohl prorazit bránu sám."

„No právě. Mireně se vrátila kouzla, ale ani když je spojí s těmi mými a Gorjovými, na toho proklatce to asi nebude stačit. Ech, chlapče, teď by se nám hodila moc, která ti ještě nedávno proudila cévami..."

„Já vím. Ale něco ti řeknu, Dagu. Nestýská se mi po ní. Zase vnímám svět pouze obyčejnými lidskými smysly a je to dobrý pocit. Nikdy jsem o čarodějnické schopnosti kdovíjak nestál. Teď si to uvědomuju ještě víc - vůbec mi totiž nechybí."

„To je sice pěkné, ale v bitvě nám to nepomůže."

„Budu bojovat jako za starých časů. Lukem a mečem. Dobře víš, že i tak dám Svarunovi pořádně zabrat. Ano, je nebezpečnější než celé goričské vojsko, ale určitě není nesmrtelný."

Na strmé cestě zarachotila kopyta. Vzhledli k jezdcí.

„Kde najdu vladyku?" zavolal na ně Vladan. Už od brzkého rána velel pracím dole u hradeb, což potvrzovaly skvrny bláta na jeho oděvu.

„Kde asi? V hodovní síni," ukázal Dagomir palcem přes rameno. „Radí se s družiníky a stařešiny, jak postupovat při obraně. Slyšel jsem, že má v úmyslu vyrazit goričům vstříc se skalhradskou jízdou a ještě před útokem na hradby dát chlupáčům ochutnat hroty kopí..."

„Nesu jim dobrou zprávu. Podívejte," otočil se Vladan v sedle a ukázal někam na jih. Rogan a Dagomir zaostřili zraky oním směrem a zahlédli na cestě nad řekou blížící se vozy. „Přijeli hutníci ze Železic a přivezli hromadu dobrého železa a oceli. Sekery, oštěpy, hroty šípů, dokonce i pár mečů..."

„Výborně," zabučel Dagomir, ale těžce naložené vozy ho náhle přestaly zajímat. Zrak mu sklouzl o kousek blíž, na cestu, která vedla k hradišti od brodu přes Oskavu. „Támhle vidím dalšího posla. Bojím se ale, že jeho zprávy nebudou tak příznivé."

Rogan a Vladan se podívali lépe a hned pochopili, o čem lesovik mluví. Ke Skalhradu běželo od řeky mohutné černé zvíře.

"Vypařil se uprostřed noci a celý den se neukázal," řekl Rogan, sleduje vlka přimhouřenýma očima. „Vsadím se, že čenichal nahoře v kopcích."

Goryvklad přeběhl po mostě a přes bránu, pustil se vzhůru svahem a způsobil všeobecný poplach a křik - hlavně v dlouhém zástupu uprchlíků z osad, kteří ho viděli poprvé. Ovce, kozy a dobytek doslova šleli a pastýři museli pořádně zapráskat biči, aby zabránili stádům splašeně vyrazit mezi sruby, rozvalit ploty a všechno rozdupat.

„To jsem zvědavá, jaké nese zvěsti," ozval se za nimi ženský hlas. Překvapeně se ohlédl. Od brány dvorce k nim kulhala Mirena. Ji také od rána neviděli. Toulala se kdoví kde, úzkostlivě se stranila jakékoli společnosti. „Vítej, Gorjo! Viděla jsem tě z věže, už když jsi skákal podél Oskavy dolů z průsmyku. Co jsi tam nahoře viděl? Mluv!"

»*Můžeš třikrát hádat,*« zastavil se Goryvklad před nimi, celý upachtěný, s jazykem visícím z tlamy.

„Jak jsou daleko?" zvedl se Dagomir z balvanu.

»*Raději by ses měl zeptat, jak jsou blízko. Postupují rychle, mnohem rychleji, než se na tak početnou hordu sluší a patří. Odhaduju, že zhruba o půlnoci už budou na dohled.*«

„Svarožiči! To by znamenalo, že nejpozději zítra ráno zaútočí," zatáhla se Vladanova tvář chmurami. „Řekni, kolik jich je?"

»Upřímně? V porovnání s námi tak pět na jednoho. A nejsou v dobré náladě, protože kvůli rychlejšímu postupu s sebou nenesou skoro žádné zásoby. Takže budou zatraceně vyhladovělí.«

„To už se určitě těší na člověčinu," utrousil Rogan ponuře.

„A co Svarun?" naléhala Mirena. „Jde s nimi? Viděl jsi ho?"

»Viděl. Je živý a zdravý. Jede na svém oři v čele té smečky, Dargunovi po boku, jako by si byli s knížetem rovni.«

Ve vědminých očích zahořelo podivné světlo. Tetováním lemovaná ústa se zkřivila do zlověstného úšklebku a její ruka na meči u pasu se sevřela tak pevně, že až slyšeli vrzat kůži na rukojeti. Rogan se na ni díval s obočím nakrčeným až ke kořeni nosu.

Nad Skalhradem pořád foukalo, i když ne tak silně jako v noci. Letící mraky se páraly o vrcholky hor, ale ani tak jimi nepronik jediný sluneční paprsek. Hradiště se topilo v šedi, jako by od něj Svarog nadobro odvrátil svou tvář.

Rogan se odtáhl od okna a důkladně ho zavřel. Noční vítr ještě jednou uraženě zalomcoval okenicemi, ale stíny v komnatě se už uklidnily a plamen kahance na stole se vyrovnal. Rogan si prsty prohrábl rozčuchané vlasy a obrátil se čelem do místnosti.

„Něco nového?" zeptal se Dagomir a ze džbánu dolil pivo do dvou dřevěných pohárů.

Rogan jen zavrtěl hlavou a posadil se ke stolu. Pohled na sever mu nic neřekl. Hory se pořád topily v temnotě a vítr nepřinášel žádné zvuky kromě nevlídného šumění lesů na svazích.

»Noc je ještě mladá,« přenesl jim do mysli Goryvlad, zdánlivě podřimující na kančí kožešině u nohou jednoho z lůžek. »Však se dočkáte.«

„Všimli jste si toho?" zeptal se lesovik. Položil pohár, z něhož právě upil, a vrátil se k prohlížení šípů, vysypaných na stole. Ověřoval si, jestli je každé opeření správně nasazené, zda hroty nejsou uvolněné nebo násadky nejsou křivé. Kterákoli ze střel jim mohla v nadcházejícím boji zachránit život.

„Ten klid?" zeptal se Rogan. Před chvílí odložil brusný kámen, zkusil palcem ostří meče a spokojeně zasunul zbraň do pochvy z kůže a dřeva. Teď vzal franckou kroužkovou suknicí, kterou dostal večer v Ctiradově zbrojnici a dal se do prohlížení, jestli v ní nejsou porušené nebo slabé spoje.

„Jo. Minulou noc to tu úplně vřelo. Dnes všude vládne až podezřelé ticho."

„Divíš se?" Rogan si usrkl piva. „Každý chlap zalezl do postele ke své ženě, protože dneska to může být naposledy, co se ohřeje v jejím objetí..."

Vlk i lesovik koutky očí mrkli na dlouhána, ale vzápětí oba odvrátili zrak.

„A ti ostatní se modlí," dodal Rogan temně. „Obětují bohům a předkům, protože si myslí, že je můžou udělat neviditelnými před Morenou..."

Dveře vrzly v pantech tak nečekaně, až sebou trhli. Vůbec neslyšeli přicházející kroky venku na chodbě.

„Do hovna, Voso..." vydechl Dagomir při pohledu na vědmu. „Chodíš jako duch..."

Mirena neodvětila, jako by ho ani neslyšela. Spolu s ní vstoupila do komnaty příjemná vůně květů. Vědma se právě vrátila z koupele, oblečená jen v prosté sukni a dlouhé bílé haleně. Vlasy ještě měla mokré.

„Nuže... Ehm..." zabrblal lesovik, rázně do sebe obrátil zbytek piva a se zahrkáním stolce vstal. „Nepůjdeme si najít ještě něco na zub, Gorjo?"

»*Rozhodně,*« zvedl se vlk z kožešiny. »*Tohle bude dlouhá noc.*«

Vzápětí se za oběma zabouchly dveře a kroky ztichly někde v mlčenlivých útrobách vladykova domu.

Bylo ticho. Rogan se probíral kroužky pancíře. Mirena přikročila blíž a položila prsty na jílec meče, opřeného o desku stolu.

„Tenhle sis vybral?"

„Tenhle."

Vytáhla zbraň z pouzdra a rázně jí švihla. Čepel se zableskla ve světle kahance. Rogan na ni úkosem pohlédl.

„Není nejhorší," poznamenala. „Ale vybíral sis pozdě, když už byly ty nejlepší rozebrané. Já jsem našla vyváženější, s rukojetí líp padnoucí do dlaně."

„To je dobře. Bude se ti hodit."

Schovala meč zpátky do pochvy a položila ho na původní místo. Tehdy Rogan nečekaně natáhl ruku a popadl ji za zápěstí. Zlehka sebou škubla, ale nevytrhla se mu.

„Mireno," vysoukal ze sebe a vzhlédl. „Řekni mi, co se změnilo. Mezi námi."

„Všechno." Její oči byly pořád stejně studené. „A nic."

„Co je to za odpověď?"

„Jakou bys chtěl slyšet?"

„Pořád mluvíš jen o boji, o pomstě. Nemyslíš na nic jiného..."

„Přestanu prahnout po odplatě, až zapomenu na to, co se stalo v goričských jeskyních. Anebo dokud svou pomstychtivost neutiším na tom, kdo ji probudil. A to bude brzy. Do té doby nechtěj, abych se přetvařovala."

„Jenomže já si myslím, že maska je to, co mi ukazuješ teď."

Vykroutila si ruku a přešla k lůžku. Kožešiny zašustily. Rogan obrátil zachmuřený pohled k poháru a dal si pořádný hlt piva.

„Na co čekáš?" ozvala se z přitmí.

„Cože?" ohlédl se nechápavě.

„Pojď do postele."

„Jak... to myslíš?"

„Přesně tak, jak jsem to řekla. Pojď ke mně. Anebo už mě nechceš, potom, co si mě vzal někdo jiný?"

„Mireno, nejsem si jistý, jestli..."

„Ale já jsem si jistá. Mám na tebe použít kouzla? Jsi proti nim teď bezmocný."

Něco v jejím hlase ho přimělo vstát a přikročit k lůžku. Zvedla se do kleku, netrpělivě si rozšněrovala řemínek pod krkem a rázně si přetáhla halenu přes hlavu. Stříbrný půlměsíc se jí zaleskl mezi obnaženými řadry, jako by vyzařoval vlastní světlo.

„Určitě to chceš?" zeptal se chraplavě. „Nechci ti ublížit..."

„Už mě nic nebolí. Rány na těle se hojí rychle. Pojď mě obejmout."

Poslechl. Spěšně se svlékl a klesl na kožešiny vedle ní. Už byla nahá, jen tetování se jí plazilo po kůži a na prsou se leskl měsíční amulet. Přivinula se k němu, dychtivě, možná až příliš — bylo v tom něco neupřímného. Její polibky byly suché a v pohybech jejího těla vycítil Rogan určitou strnulost. Když ho svalila na záda a objala mu boky stehny, pŕlměsíc se zahoupal mezi nimi.

V tu chvíli - ani sám nevěděł, z jakého popudu - popadl amulet do dlaně. Mirena ztuhla, jako by jí zaryl nehet do otevřené rány.

"Tohle," řekl Rogan tvrdě, „ted' nebudeš potřebovat."

„Co..." začala ostře, ale prudké šubnutí jí strhlo řemínek s darem měsíční paní z krku. Vědma se překvapeně nadechla, ale Rogan ji k sobě pevně přitiskl a stříbrný srpek rázně odhodil na podlahu. V tu chvíli jejím tělem proběhlo podivné zachvění. Prohnula záda a zavřela oči. Dech se jí zrychlil.

„Co se to..." zachraptěla, ale hlas se jí zlomil. Rogan ji držel pevně, objímal ji se vši láskou, které byl schopen.

Když vzápětí otevřela oči, studená šed' náhle změkla a z koutků se vykutálely slzy. I křeč v těle povolila, najednou bylo poddajné a úplně ztracené v jeho dlaních.

„Ach, Rogane," zašeptala, křečovitě ho objala a s tváří zabořenou mezi jeho krk a rameno se roztrásla vzlyky. Bylo to, jako by se v ní najednou protrhla nějaká hráz a všechny potlačované pocity najednou vytryskly.

A zatímco v jeho náruči plakala jako malé děvčátko, on ji hladil po vlasech a šeptal jí do ucha konejšivá slova.

»Bratříčku? Spíš?«

Rogan nadzvedl hlavou. Mirena, spící s hlavou na jeho hrudi, se pohnula.

„Co je?" sykl na černý čenich v odchýlených dveřích.

»Pojď se podívat sám.«

Rogan se opatrně vysoukal zpod vědmy, snažil se ji neproбудit. Když spustil nohy na podlahu, něco ho zastudilo na chodidle. Sklonil zrak. Amulet měsíční bohyně byl nezvykle matný, jako by úplně ztratil svůj přízračný jas. Rogan ho zamračeně zvedl a položil na stůl.

„Ještě přijde tvá chvíle."

Bum-bum! Bum-bum! Bum-bum!

Vzdálené, hučením větru a řeky pod ostrohem přehlušované, ale přece vnitřnosti rozechvívající dunění...

Bum-bum!

Vystoupal do věže a vítr se mu hned vpletl do vlasů. Ctirad, Vladan a Dagomir hleděli na sever, přes propast pod hradištěm, přes zpěněnou Oskavu, vzhůru k průsmyku. Tam, v jednolité temnotě mezi ponurými masivy kopců, se jeden po druhém zapalovaly ohně. Spousty ohňů. Ve větru se zmítaly a blikaly jako vzdálené hvězdy.

Bum-bum! Bum-bum!

Dlouho nikdo z nic nepromluvil. Poryvy Stribogova dechu šukaly pláště, do nichž byli muži zahalení, třepotaly prameny vlasů. Břevna věže tiše sténala.

„Ráno," ozval se Ctirad nakonec. „Ráno přijdou."

„Budeme připravení," řekl Vladan.

Dagomir neříkal nic, jen si s chutí odplivl přes zubatý okraj věže. Slinu popadl nenechavý vítr.

Uслыšel to, už když kladl bosé nohy na příčky žebříku v útrokách rohové věže.

Kámen a šíp

Ještě byla tma, když vstali a začali se oblékat. Rogan si na hale-nu navlékl cinkající kroužkový pancíř, důkladně utáhl šněrování a sáhl po řemeni s mečem.

„Ne," spočinula mu na bronzem okovaném chrániči předloktí Mirenina dlaň. „Vezmi si tenhle."

Nechápavě pohlédl na meč, který mu podávala. Byl to ten, který dva dny takřka nepustila z rukou.

„Jen ber. Ve tvé pěsti bude vic k užitku. Neboj, dobře jsem ti ho nabrousila," usmála se.

„Ale říkala jsi..."

„My ženy toho namluvíme! Trvám na tom, aby ses jím opásal. V tom meči je zakleta má pomsta. A ty jsi můj chlap, takže by ses odplaty za mne měl chopit ty."

Chvilí jí upřeně hleděl do očí. Neuhnula pohledem a na rtech jí pohrával pořád tentýž podivný úsměv. Nakonec přikývl. Mirena mu pomohla zapnout řemen kolem pasu. K pravému boku si zavěsil dlouhý tesák a na záda si hodil toulec se šípy. Luk se zatím nenapnu-tou tětvou sevřel v dlani.

„Jdeme?"

„Ještě něco," zvedla ze stolu stříbrnou lunici a pohlédla na Ro-gana, jako by se ptala na svolení. „Dnes budu sílu Chors potřebovat."

„Já vím," přikývl. Když se amulet dotkl jejích prsou, opět proni-kavě zazářil.

Bum-bum! Bum-bum!

Dávno předtím, než se na východě procedilo skrz mraky první ranní světlo, ohně v průsmyku začaly pohasínat. Nepřirozeně rychle, jako by to byly jen plamínky svící, jeden za druhým syčící mezi na-sliněnými prsty nějakého obra. Zakrátko se v horské brázdě rozhosti-la uhlově černá, neproniknutelná tma. Nějakou chvíli nebylo nic vi-dět. Mirena, stojící s Roganem na věži nad hranou skaliska, v sobě probudila kouzla a zkusila tu černou clonou probodnout čarodějným zrakem. Bezvýsledně.

Bum-bum! BUM-BUM!

„Pohnuli se," nastražil Rogan uši.

. ■ ■

„Slyším," přikývla.

Hřmění bubnů, přinášené neutichajícím větrem, slyšitelně sílilo. A spolu s ním se dolů průsmykem blížila i temnota - obrovská, černá, roztahující se skvrna, chránící goričské vojsko před zraky obránců nahore na palisádách.

„Svarunova kouzla," procedil Rogan skrz zuby.

„Nemusíš mi to říkat. Pojd'me."

Běželi k žebříku a jali se rychle sestupovat z věže.

Bum-bum! Bum-bum!

"Vítejte!" zazubil se jim v ústrety Dagomir, sedící na špalku na ochozu, se zády opřenými o přečnávající přední palisádu. Na kolenou měl položený krajíc chleba s cibulí a pořádným kusem slaniny a loveckým nožem si z nich klidně ukrajoval. „Nedáte si?"

„Jak ti může teď chutnat jíst?" zašklebila se na něj Mirena.

„Snídaně je důležitá. Dokonce i v den, kdy nás večer může zastihnout s podříznutými krky. Mám s sebou i měch piva. Při zabíjení jeden rychle dostane žízeň."

„Pivo neodmítnu," ušklíbl se Rogan pod vousy a vzal si podávanou koženou nádobu.

Jestliže po uplynulé dny okolí hradby připomínalo mraveniště, teď to bylo mraveniště rozkopnuté zlomyslnou nohou. Z uliček mezi sruby se k opevnění hrnuli ozbrojení muži. Z vnitřní strany se mohutný val zvedal až k vrcholu hradby, takže tu nebyly potřeba žádné žebříky nebo schody, bojovníci po travnatém svahu vybíhali až na ochoz. Všude hučely rohy, v mihotavém světle loučí se blýskalo železo, na hradbě houstl les oštěpů. V osadě se ženy, starci a odrostlejší děti s vědry v rukou hemžili kolem žlabů a sudů s vodou, chystali se na hašení požárů. Řinčela ocel, ržáli koně. A nad vši tou vřavou duněl hlas vладыky Ctirada, stojícího na jedné ze dvou věží nad bránou. Širokou hrud' mu chránil zbrusu nový, jako stříbro se lesknoucí šupinový pancíř. Přílbice vykováná z jednoho kusu železa měla po obvodu pozlacené kování s vyobrazením Svarogova mlatu na nánosníku. Z Ctiradovy pěsti trčela mocná, těžká širočina, u pasu měl dlouhý

francký sax a na zádech pověšený kulatý štít z dubového dřeva, volské kůže a bronzu.

„Ten vítr nám byl Veles dlužen," zamumlal Dagomir s plnými ústy. „Jednak není dobrý pro lukostřelbu, jednak se v něm rychleji šíří oheň."

„Dagu," pohlédla na něj Mirena podrážděně, „mohl bys přestat s tím přežvykováním? Už brzy budu potřebovat tvá kouzla. Goričové se valí dolů říčním úvalem. A chrání je Svarunova čarodějná tma!"

„Vím, vím, uklidni se..."

Najednou se val zachvěl pod rachotícími kopyty. Od západu se k nim rychlým klusem blížil jeden z bojarů.

„Dorazili k brodu!" křičel. „Brzy překročí řeku!"

„Je načase přesunout se na západní hradbu," ošil se Rogan nedočkavě.

„Jdeme," hodil si Dagomir do úst poslední sousto, dal si hlt piva a vyskočil.

Mirena zvedla zrak k věži. „Vladyko!" překřičela hluk. „Dej mi chvíli! Pak trubte do útoku."

Ctirad rázně přikývl.

Trojice s Roganem v čele běžela po valu na západ a cestou se k nim přidávali další a další lukostřelci z ochozu. Brzy dorazili na místo, kde se hradba stáčela doprava a pevně se tiskla ke skalnímu útesu nad Oskavou.

Goriče pořád neviděli, přestože už byli opravdu blízko. V šeru líného rozbřesku se po západním břehu Oskavy rozlévala zlověstná černá skvrna, obrovský stín zakrývající ohavné vojsko před zraky obránců. Skalhrad'anům ten pohled na odvaze nijak nepřidával. Ode všad zaznívalo mumlání zaklínadel a vzývání, muži svírali své amulety, volali bohy a předky.

Temná masa se začala natahovat nad Oskavu. Horda se chystala přebrodit řeku.

„Tohle je naše chvíle, Dagu," zavrčela Mirena a neklidně se ohlédla. „Kde jsou ti prokletí žreci? Řekla jsem jim přece..."

»*Tady jsme, Voso, žádný strach.*«

Vzhůru valem spěchala skupina sedmi skalhradských kněží, v prostých rouchách, ale s meči a sekerami u pasů. Nejstarší z nich nesl

v dlaních posvátné kopí, které nesmělo chybět v žádné Svarožičově svatyni na horním toku Moravy. Před skupinkou běžel Goryvlad.

»Vysvětlil jsem jim, co je potřeba udělat.«

„Dobrá," přikývla úsečně a pohlédla na kněží. „Začněte hned. Nemáme moc času. Nepřítel je na dosah."

Žrecové zarazili kopí okovanou patkou do valu, hrot vztyčený proti nebi, a rozestoupili se kolem. Nejstarší začal předzpívat zaklínadla a ostatní se k němu pohotově přidali. I Dagomir se zhluboka nadechl, zavřel oči a sklonil hlavu. Goryvlad se oťrásl, jako by ho kousaly všechny blechy světa, posadil se těsně k Mireně a trochu se nahrbil. V očích se mu rázem rozhořelo krvavé světlo.

Okolostojící bojovníci ztichli, pak i ti za nimi, a další a další, napjaté ticho se rychle rozlévalo po celé hradbě. Rogan opřel luk o zem, zatlačil na něj a napjal tětívu. Pokynul ostatním střelcům. V tichosti se začali chystat na rozsévání smrti.

Zaklínání nabíralo na intenzitě. Mirena stála čelem k nepříteli, oči vytřeštěné, měsíční amulet v dlaní. Viditelně se chvěla. Skrz prsty se jí cedilo jasné stříbrné světlo. Lunice do sebe nasávala hromadící se nadpřirozenou sílu.

Vítr hučel. Řeka pod skaliskem duněla. Žrecové kolem kopí podupávali a rytmicky kývali hlavami.

*„Slunce a oheň,
Svarogova síla,
slunce a oheň,
světelný kruh,
slunce a oheň,
Svarogova síla,
slunce a oheň,
nebeský druh..."*

Hrot kopí se zaleskl zlatavým světlem. Vypadalo to jako odraz vycházejícího slunce, ačkoli mraky dál halily obzor jednolitou šedí. Z Mirenina amuletu se rozléval bělostný svit. Okolo Gorji se chvěl červenavý jas. Zářivé síly se začaly slévat. Svarožičova sluneční ma-

gie, měsíční kouzla Chors, ohnivá moc Černoboha. Světlo bylo čím dál jasnější a kolem černaly stíny bojovníků.

Bum-bum! Bum-bum! Bum-bum!

Temnota se přelila přes řeku a začala se roztahovat po východním břehu.

Rogan sáhl do toulce. Ostatní střelci následovali jeho příkladu a začali přikládat šípy k nedočkavě se chvějícím třetivám.

*„Slunce a oheň,
Svarogova síla,
slunce a oheň,
světelný kruh... ”*

Někde na opačném břehu, ze samotného středu toho černého mračna najednou vyšlehl plamen barvy čerstvé krve.

„Ted'! Uhněte!" vykřikla Mirena a natáhla se po kopí. Žreci jí rychle uskakovali z cesty. Vědma popadla zbraň, vytrhla ji ze země, rozběhla se k palisádě a zároveň se mocně rozmáchla. S výkřikem doskočila na udusaný ochoz.

.. ■

A hodila.

Goryvlad zavyl.

Rogan si zakryl oči předloktím.

„Do hovnááááááááááá!"

Vladyka Ctirad, který z věže nad bránou užasle pozoroval sílící světlo na západním konci hradby, vypoukl oči a brada mu poklesla. Viděl, jak z opevnění v impozantním oblouku vylétla zářící světelná střela, jak stoupá a sviští vstříc temnotě, zalévajíc svahy i úpatí skalhradského kopce sílícím jasnem.

„Mocní bohové," zachraptěl.

*„Slunce a oheň,
Svarogova síla,
slunce a oheň,
nebeský druh..."*

Bum-bum! Bum-bum! Bum...

Svarožičovo kopí, podobné úlomku slunečního paprsku, začalo klesat. Po hladině Oskavy přeběhl třpytivý odraz magického svitu.

...**bum...**

Střela dopadla. Těsně za řeku, doprostřed černé skvrny na západním břehu.

Vytrysklo světlo. Pronikavé, oslepující, s mihotavými záblesky zlaté, stříbrné i žhavě rudé. Vzduch rozťalo hromové zapraskání, jako když blesk rozštípné statný strom. A temnota nad Oskavou se roztrhla, rozlétla se na všechny strany jako sokolem vyplašený houf vran. Světlo se v zářivé kruhové vlně rozeběhlo od místa dopadu a obráncové nahoře na palisádách konečně spatřili goriče - vřiskající, skučící a padající jako vichrem rozmetaní slamění strašáci. Ty, kteří stáli nejbliž, zachvátily plameny.

„Ted'!“ křikl Ctirad na svého pobočníka.

Bojar zvedl k ústům velký zakroucený roh a z plných plic na něj zadul. Hučení rohu proletělo nad svahem až nahoru k vladykově dvorci. Za horní palisádou zahřměla kopyta a vzápětí se z brány na návrší vyřítila družina jezdců v plné zbroji. V čele cválal Vladan ve svém třpytivém knížecím pancíři, s kopím nad hlavou a bojovým pokřikem na rtech.

„Svarožíííí!“

Zároveň na úpatí svahu skupinka mužů vběhla do průchodu ve valu, rychle vytáhla z úchyťů na bráně silné závory a mocně zatáhla. Vrata se s vrzáním začala otevírat.

„Připravte se!“ vykřikl Rogan, zvedaje luk. Střelci pohotově přiskočili k palisádě. Každý třetí kůl byl o půl sáhu kratší než ostatní osekané kmeny, čímž v hradbě vznikly pravidelně rozmístěné střílny. Jimi se teď prostrčily pěsti svírající luky.

„Do nich!“ zařval Rogan a pustil tětivu.

Z hradby se vznesl hustý roj střel. V první chvíli to vypadalo, že letí špatným směrem a dopadne do prázdného prostoru severně od goričských houfů. Jenže skalhradští střelci nebyli žádní smrkáči. Do šípů se opřel vítr a odklonil je na jih. Dopadly přesně.

Bolestné skučení bylo slyšet až nahoře na hradbách. I zuřivé vytí, které vylétlo z goričských hrdel v následujícím okamžiku. Tentokrát zařvaly rohy útočníků. Pěší masa v údolí se prudce pohnula.

Rozběsnění horalové skákali do řeky, brodili se vodou, vybíhali na druhý břeh a úvalem podél hradeb se hrnuli na východ, k bráně.

Bum-bum-bum-bum-bum...

Muži, kteří měli za úkol otevřít bránu, uskakovali na poslední chvíli. Vladanem vedená jízda se v plném trysku vřítla mezi dřevěné stěny průchodu ve valu. Vzápětí kopyta zarachotila na mostě. Muži na hradbách vyprovodili družinu ohlušujícím pokřikem.

„Střílíte beze mne, hoši?“ vykřikl Dagomir, podpíraje vstávající Mirenu - když mrštila kopím, náhlá slabost v zraněné noze ji poslala do kolen. „To od vás není pěkné!“

Drnčení třetiv se slévalo do jednoho zvuku, z něhož zvonilo v uších. Z hradeb přšla dolů na cestu bodavá smrt. Zasažení goričové padali, za nimi běžící druhové o ně zakopávali, zlostný řev nabíral na síle. Dagomir pozvedl svůj jasanový luk a v rychlém sledu vyslal přes zubatý vrcholek palisády několik střel.

„Svarožíííííí!“

Před příkopem Vladanovi jezdci prudce strhli koně vpravo a teď už se valili po cestě k řece. Zpod kopyt odletovalo kamení, ve větru se točil zvířený prach. Družina se pevně semkla a kopí, doposud čnící proti nebi, klesla hroty proti nepřátelskému šiku. To Vladanovo řezalo vzduch na samotné špici útočícího klínu.

Lukostřelci na hradbách odklonili střelbu víc na západ, k řece. O přední goričský voj se už nemuseli starat.

Vzdálenost mezi cválajícími bohatýry a běžícími horaly se rychle zkracovala. Kopyta hřměla. Země se chvěla. Goričové vyli.

Bum-bum-bum-bum-bum-bum...

Pak se srazili.

„Všemocná Chors!“ zvolala Mirena při tom pohledu, ale její hlas dočista zanikl v příšerném lomozu a vrískotu na opačné straně příkopu.

„Svarožííííí!“

Vladan řval jako zběsilý. Už první náraz mu vytrhl kopí z rukou - hrot prošel hrudí a břichem dvou za sebou běžících goričů; odlétli stranou jako dva potkani napíchnutí na jednom rožni. Kněžic se zakymácel v sedle, ale zpomalit nemohl - zezadu se na něj valili ostatní

kopiníci. Železem řinčící klín jezdců nelítostně rozčísł goričský houf. Srstnatá těla létala na všechny strany. Svět naplnil ohlušující rachot a vřava - ratiště kopí praskala, koně ržáli, pod kopyty hlasitě křupaly lebky a hnáty. Ve vzduchu rotovaly třísky, létaly kameny, svištěly hrubé goričské šípy, vysoko šplíchala krev. Několika divoškým oštěpům se podařilo zasáhnout koňské hrudi a boky, ale válečné oře to v žádném případě nezastavilo - valili se dál jako přízraky z jiného světa, kterým pozemská zbraň nemůže ublížit. Vladan našel rovnováhu, tasil meč a začal poltit jednu lebku za druhou.

Zatímco skalhradská jízda rozorávala goričskou masu a hrnula ji zpátky k řece, v šeru na druhém břehu Oskavy opět vyšlehl krvavý plamen.

„Podívejte!“ ukázala Mirena. „Tam je!“

Rogan a Dagomir na chvíličku ustali v lukostřelbě a vrhli tím směrem znepokojené pohledy. Jezdec s ohnivým mečem nad hlavou vjel do řeky. Voda stříkající zpod kopyt byla v tom světle zářivě rudá, jako by se korytem valila čerstvá krev. Svarun byl raz dva na druhé straně a úvalem vyrazil proti sice zpomalujícím, ale stále postupujícím Vladanovým bijcům. Goričská záplava se před ním rozesupovala jako hmyz před ohněm.

„To je Bratrovrahův syn!“ zaryčel Rogan a vytáhl z toulce další šíp. „Musíme ho skolit, chlapi! Za každou cenu!“

Zraky lukostřelců se zachytily jediného cíle. Šípy sklouzly dozadu po pěstích na dřících luků, tětiny a letky se otřely o zjizvené, zarostlé tváře. Na okamžik hradbu objalo ticho a nehybnost.

Pak se luky vymršřily.

Šípy pronikavě zahvízdaly, nesené větrem nad palisádou a příkopem. Mířily do míst kus před cválajícím cílem, do spojnice vlastních drah a jezdcova směru. Už už se zdálo, že smrtící roj nemine cíl, když k němu Svarun náhle obrátil planoucí pohled. Kdo ví, jestli zaslechl kvílení hrotů, anebo čarodějnými smysly zachytil upřenou pozornost střelců, každopádně švihl Krutomorem, maluje kolem sebe prchavou stěnu z rudého ohně. Do oblaku šípů jako by v poslední chvíli kýchl obr. Rozprskly se na všechny strany a neškodně popadaly mezi goriče.

„Kurva!" vyštěkl Rogan. Lukostřelci sborově zahučeli - zklamání se smíchalo s děsem. Na druhou salvu už jim nezbyl čas. Svarun se totiž v tu chvíli srazil s jezdci.

Vladan uprostřed zuřivého rubání hlav postřehl, že se černé jezero goričů před ním rozestupuje. Vytrhl meč ze srstnaté lebky a zvedl zrak. Při pohledu do Svarunových démonicky planoucích očí mu na chvíli změklo srdce, ale dodal si odvahu výkřikem, kopl koně do slabin a pozvedl krvavou čepel. Svarun zařval ještě divočeji. Koně zaržáli.

Procválali kolem sebe. Oba švihli meči, jak nejsilněji dokázali.

Úder byl ohlušující. Vyšlehly plameny. Vladan v poslední chvíli odvrátil obličej. Jeho čepel se rozprskla na tucet žhavých úlomků. Oř pod ním zoufale zařičel, vyvedený silou nárazu z rovnováhy, začal se potácet a nebezpečně naklánět na levou stranu. Otřesený kněžic klátící se ze sedla jeho pád jen urychlil. Zřítili se mezi goriče. Vladan duchapřítomně vysunul nohu z třmenu a skutálel se mezi hulákající a padající nepřátele. Přílba mu sletěla z hlavy. Rychle se zvedaje, zoufale kolem sebe mlátil pahýlem zlomeného meče. Po pancíři mu skřípavě sklouzl hrot oštěpu. V pokleku uvěznil násadu goričské zbraně pod ramenem, strhl jejího majitele k sobě a vrazil mu zbytek čepele do tváře. Řev, stříkající krev, zmatek. Vladan vstal, přičemž kolem sebe zuřivě točil ukořistěným oštěpem. Záda mu pro tuto chvíli kryl padlý kůň, bušící kolem sebe kopyty a pokoušející se vstát.

Svarun vtrhl mezi skalhradské jezdce. Pohyboval se nepřírozeně rychle. Krutomor v jeho pěsti se proměnil v živý plamen, pálil a sekal všechno kolem. Vzduchem létaly hořící třísky kopí a štítů. Meče bohatýrů se při střetu s čarodějnou čepelí lámaly, jako by byly vykovány z křehkého bronzu. Při pohledu z hradeb to vypadalo, jako když se kulový blesk valí lánem zralé, suché pšenice.

„Do hovna," zaklel Dagomir. „Obrací se to!"

Nemusel to říkat, viděli to všichni nahoře na hradbách. Když goričové postřehli, že se jezdci zastavují, ba dokonce že je běsnící Svarun obrací na ústup, údy jim naplnila nová síla a odhodlání. Masa se opět pevně semkla, nad chlupaté hlavy se zvedla houština oštěpů,

pařáty s kyji a sekerami vzlétly proti nebi, jako by hrozily postupujícímu úsvitu. Přes řeku právě přešel na svém huňatém hřebci kníže Dargun a zvedaje vysoko nad hlavu Nazyrův oštěp, poháněl bojovníky a štěkal rázné rozkazy.

Rohy a bubny opět zahřměly a krvelačné vytí se v ozvěnách odrazilo od skalhradského svahu.

Vladan krvácel z několika ran, ale sil mu neubývalo. S temným zavrčením zarazil oštěp do goričské hrudi a zatlačil na násadu. Krev plivající divoch vrávoravě couval a jako pluh rozhrnoval své zlostně povykující soukmenovce. Kněžic ho od sebe prudce, vši silou odstrčil. Probodnutý gorič upadl a strhl s sebou několik druhů. Vladan svižně uskočil. Jeho kůň se konečně zvedl na nohy, hlasitě frkaje a potřásaje hřívou. Byl by se dal na útěk, kdyby ho mladý bohatýr včas nepopadl za uzdu a nevyskočil mu na hřbet.

Ze sedla Vladan jediným rychlým pohledem zhodnotil situaci. Zatímco Svarun řádl ve shluku marně vzdorujících jezdců, záplava goričů se rozlévala kolem. Hrozilo, že družiníky obklíčí a odříznou jim únikovou cestu.

„Ústup!“ zařval Vladan. Z úchytu u pravé nohy vyškubl sekeru a začal se prosekávat ven z hlomozícího nepřátelského zástupu. Zvedající se oštěpy sekal a rozrážel jako dřevorubec hustou mladinu.

„Zpátky do hradiště! Slyšíte?! Tady jsme skončili! Úúúústup!“

Notně prořídlá družina obrátila koně.

„Zbabělé krysy!“ křičel za nimi Svarun a přitom se nepřičetně řehtal, jako by ztratil i poslední zbytky zdravého rozumu.

Bohatýři se probili z obklíčení, dupající po mrtvolách nepřátel, které poslali na zem při prvním střetu. Cvalem vyrazili po cestě nad příkopem zpátky k mostu. Za nimi svištěly oštěpy, šípy a kameny. Vladan cválal na samotném chvostu. Jedna ze střel ho zasáhla do zad, našla si štěrbinu mezi železnými šupinami a vnikla do těla. Kněžic s vyraženým dechem klesl tváří na koňskou šíji. Naštěstí se alespoň udržel v sedle.

„Rychle k bráně!“ zavelel Rogan a následovaný Dagomirem, Mirenou, Goryvladem a několika lukostřelci se rozběhl po valu zpátky, vstříc sílícímu dennímu světlu na východě.

„Připravte se!“ rozléhal se z věže Ctiradův medvědí ryk.

Jezdci s hřměním přecválali přes most a vjeli do hradiště. Muži v průchodu se okamžitě opřeli do masivních vrat. Panty zavrzaly.

„Ted'!”

Z věží se na most sneslo několik loučí, táhnoucích za sebou černé kouřové stopy. Zaduněly na široké lávce. Dřevo, v noci vydatně polité hořlavým olejem, okamžitě vzplálo. Most i příkop pod ním zachvátily plameny.

Brána se s duněním zavřela. Těžké závory zapadly do železných závěsů. Připravení muži vběhli do průchodu se silnými trámy na ramenou a zevnitř je zapřeli o vrata. Zarachotila kladiva a mlaty, zpevňující bránu tak, aby se nepohnula ani o palec.

Vladan se hned za valem se sténáním svezl z koně. Zachytily ho pohotové ruce sbíhajících se lidí, položili ho na prostá nosítka a rychle s ním zamířili do dlouhého srubu na úpatí svahu. Tam se mezitím přesunuli žrecové a všechny zdejší vědmy a mastičkářky. Jejich úkolem bylo starat se o raněné, kterých brzy začne nezadržitelně přibývat.

„První krev byla prolita,” zabručel Rogan. Už byli zpátky u věže nad bránou. Kolem to hučelo jako v úlu. Střelci si doplňovali toulce, muži s oštěpy potěžkávali své zbraně a chlapci s praky se přehrabovali hromadami kamenů, jako by záleželo na tom, které z nich vrhnou na nepřátelské hlavy jako první.

„Bude jí víc,” sundal Dagomir z opasku měch s pivem a pořádně si z něj přihrnul. „Po čertech víc.”

„Mně nenabídneš?” zeptala se Mirena.

„Neříkal jsem, že řízeň je zákeřný spojenec nepřítele?” zazubil se lesovik a ochotně jí měch podal.

„Podívejte,” ukázal Rogan přes průzor v palisádě. „Neútočí. Vypadá to, že je zastavil sám Svarun.”

„Má rozum, zkurvenec jeden prašivý,” odplivl si Dagomir. „Víš, že kdyby se teď jen tak bezhlavě vrhli proti hradbě, jen by naplnili příkop mrtvým masem. Budou přemýšlet, jak zaútočit s co největším účinkem a nejmenšími ztrátami.”

Skutečně, temná masa v úvalu se začala přelévat mimo účinný dostřel šípů a kamenných střel. Na ústupu s sebou odtáhla většinu mrtvých, ba dokonce i koňské zdechlíny. Nebylo pochyb, co s nimi

zamýšlejší - příliš dlouho strádali a před hlavním útokem se potřebovali posilnit.

„Svarun určitě chtěl udeřit na bránu," zadumala Mirena nahlas, nepřítomně si utřela ústa a podala měch s pivem Roganovi, „ale ten oheň na mostě mu zkřížil plány."

Noc ustoupila do vzdálených lesních koutů, ale nevyjasnilo se - den zůstal bezútěšně pochmurný, sychravý a chladný. Neustávající vítr vířil černý kouř z hořícího mostu a od hor se bez ustání valila temná mračna.

„Vladane!" Ctiradův hlas zahřměl felčarským srubem, až sebou žrecové a mastičkářky, skloněné nad hmoždíři, miskami a bublajícími kotlíky, polekaně trhli.

„Vladyko..." zachraptěl kněžic z lůžka u stěny.

„Přestaň se tu povalovat jako kocour na peci, chop se meče a pojď se postavit ke mně na věž!" hučel vládce Skalhradu, ale ve tváři měl ustaraný výraz a oči tázavě hleděly na hlavního žrece, který raněného bohatýra ošetřoval. Na podlaze u jeho nohou ležel zakrvácený goričský šíp. Žrec jen nejistě pokrčil rameny.

„Za chvíli jsem tam..." usmál se Vladan bolestně. „Jen si trochu poležím... Proč je venku tak ticho?"

„Přeskupují se," odvětil mu Rogan, který spolu se svými druhy také přistoupil k mladíkovu lůžku. „Z lesa na druhé straně údolí je slyšet rachot seker. Vyrábějí si žebříky a možná i beranidlo. Nemají nasráno v hlavách."

„Most...?"

„Prohořel a propadl se. Ale ve valu před bránou je stále dost místa na použití beranidla - pokud se jim ho podaří dostat přes příkop..."

„Nač by jim bylo proklaté beranidlo?" utrhla se na ně Mirena. „Mají přece Svaruna!"

»A *Krutomor*,« dodal Goryvld, který zjevně myslel na totéž.

Vladan na chvíli unaveně přivřel oči a když je otevřel, křivě se usmál na Ctirada. „Vidiš, proč jsem trval na tom... že jezdce povedu já?"

„Vidím," přisvědčil vладыka. „Protože jsi chtěl pro sebe ukrást největší kus slávy! Jsi prvním hrdinou tohoto boje, štěně jedno vrani-borské! Zatímco já jsem ještě nezískal ani jedinou štětinatou hlavu na výzdobu mé hodovní síně! Jak teď vypadám v očích svého rodu?"

„Nezveličuj... Kdovíjak jsem si nezabojoval..."

„O čem to plácáš? Nechali jste tam ležet přinejmenším padesát chlupatých kůží. Stálo to za každé zlomené kopí!"

Vladan se opět usmál a víčka mu klesla.

„Potřebuje klid," pohlédl na ně žrec.

Bum-bum-bum-bum-bum-bum.

Jako jeden muž se ohlédli ke dveřím, pohledy plné nedobrých předtuch.

„Jistě," zavrčel Ctirad. „Jdeme. Už nás stejně volají."

Přicházeli. Za dunění bubnů a kvílení kostěných píšťal, s ohlušujícím mlácením zbraní do štítů a válečnými písněmi, které zněly spíš jako zuřivé dravčí vytí.

Skalhrad je vítal hrobovým tichem. Ochozy a valy na vnitřní straně hradby byly doslova obsypané bojovníky, ale vládla tu nehybnost a ticho. Muži se s nakrčenými čely, sevřenými ústy a sveřepými pohledy dívali, jak ta hulákající a hlomozící sběr leze ven z nízkého lesa, z čerstvě posekané a podupané mladiny. První voj tvořili goričové s hrubými luky v dlaních. Vítr nad nimi rozfoukával oblaka kouře.

„Vidíte je?!" zařehťal se vладыka Ctirad z věže. „Přicházejí nám v tento studený den trochu zatopit! Jak věděli, že si potřebujeme zahřát zkřehlé ruce, než jim začneme rubat kebuly?!"

Po hradbě se přehnala vlna ponurého, nervózního smíchu. Z mladiny vyklusal na svém oři kníže Dargun a sám mocně zatroubil na velký roh. Střelci v úvalu napjali luky.

„Nepřipalte si své chlupaté pracky, všiváci!" zařval na ně Ctirad posměšně, ale zároveň pokynul družiníkům. Zvedli nad zubatou předprseň věže hradbu štítů. Rogan a jeho společníci, stojící s vладыkou na baště, se za ní přikrčili.

Roh zařval podruhé. Tětiny goričských luků zazvonily. Hořící střely se vznesly nad cestu a nad příkop. Na hradbách to zahučelo. Obránci se skrčili za palisádou a štíty.

Hroty zabušily jako krupobití z bronzu a kamene. A Skalhrad se konečně probudil - výsměšným řevem. Účinek střelby byl mizivý. Většina šípů dolétla jen po hradbu a neškodně se zapíchla do palisády, střely z mocnějších luků se zabodaly do valu nebo do prostoru mezi opevněním a sruby. Snad jen tři nebo čtyři donesly oheň až na slaměné střechy srubů - a tam se o požáry hned v zárodku postaraly ženy a chlapci, vyčkávající s vědry plnými vody jen na tuto příležitost.

„Hlavy plesnivé!" ryčel Ctirad dolů z věže. „Nenaučili vás otcové, že proti větru se nesmí nejenom chcát, ale že je i škoda proti němu střílet?!"

„Vida, Dagu," sáhl Rogan do toulce, „Stribog je přece jen na naší straně. Střelci!"

Štíty na hradbách se sklonily a namísto nich se proti houstnoucím nepřátelským šikům v úvalu natáhla každá ruka svírající luk.

„Ukažte jim, jak se střílí!"

Z palisády a věží vzlétlo mračno šípů. Sílu, kterou jim daly těti-vy, ještě znásobil vítr. Na goričské houfy se snesl smrtící déšť. Rozlehl se bolestný řev. Srstnatí bojovníci padali jako mouchy.

„A teď se naserou," řekl Dagomir, vkládaje do luku další šíp.

Stalo se. Do hradeb a svahů za nimi se s téměř hmotnou silou opřelo vytí plné nenávisti, zuřivosti a touhy po krvi. Roh v Dargunově ruce opět zařval. Horda nedočkavě vyrazila. Zatímco lukostřelci neustávali ve střelbě na hradiště, mezi nimi už se valily proudy bojovníků s oštěpy, sekerami, mlaty a kyji v tlapách. A mnozí - jak Rogan správně předpokládal - nesli dlouhé, narychlo stlučené, lýkem posvazované žebříky.

Posměšky na hradbách definitivně ztichly. Skalhrad'ané se chystali na první skutečný útok. Vzduch nad příkopem zhoustl kameny a šípy, zlostně metanými oběma směry. Z valu uvnitř se s výkřiky skutáleli první zasažení muži.

„Odvalu, chlapi!" rozléhal se nad opevněním Ctiradův hlas. „Ta smradlavá smečka nikdy Skalhrad nedobyla a nepodaří se jí to ani dnes! Ve jménu Svarožiče a všech bohů, ať se ani jeden z nich nevrátí do jeskyní! Pobijeme je všechny!"

Obránci sborově vykřikli. Znělo to jako lavina, dunící ze svahů Jesenných hor.

A pak to začalo.

Bum-bum-bum-bum-bum-bum...

„Svarožič!!!“

Goričové nedbali na smršť šípů, kamenů a oštěpů, která jejich sevřený zástup trhala na jednotlivé útočné smečky. Přebíhali k příkopu, po zabláceném srázu se spouštěli dolů a mezi houštinou šikmo vsazených špičatých kůlů se pokoušeli vydrápat nahoru po valu. Shora se na ně obořila nemilosrdná drtivá síla těžkých kamenů přehazovaných přes palisádu. Žebříky se jim vůbec nepodařilo vztyčit - jakmile nějaký s námahou dostali přes prohlubeň na svah pod kolovou hradbou, okamžitě se na ně soustředila střelba obránců.

Dargun na koni cválal za útočícím vojskem tam a zpátky a šťekal jeden zuřivý rozkaz za druhým. Lukostřelci se stáhli do středu a naplno se soustředili na palisády nad bránou a dvojici věží nad nimi. Zhuštěná střelba přinutila Ctirada, Rogana a všechny ostatní skrčit se za zubatou předprseň a pozvednuté štíty.

„Musíme odsud vypadnout!“ zakřičel vладыka do neustávajícího klepotu šípů.

„Přesně toho chtějí dosáhnout!“ houkl Rogan. „Oslabit obranu brány, aby na ni mohli udeřit!“

„Tady ale teď nejsme nic platní, do hovna!“ namítl Dagomir podrážděně. Shrbeně přeběhl k otvoru v podlaze a jal se po žebříku sestupovat nitrem věže.

Rogan, Mirena a Ctirad si vyměnili pohledy. Vědma přikývla, i vладыka. Rogan zaklel a vyrazil k žebříku.

„Ústup!“ zakřičel Ctirad na ostatní družiníky. „Dolů z věže!“

Podél opevnění se rozléhala příšerný povyk, mísící bojovnost s bolestí, odvahu se skučivým proklínáním bohů. Příkop se už doslova hemžil goriči, tlačili se v něm hlava na hlavě, a byli lehkými cíly pro střelce na palisádě. Postupně se však dalším a dalším dařilo vyškrábat se po valu až ke kolové hradbě, brzy dokonce vztyčili první žebříky a začali se po nich drápat vzhůru. Do štítů, které drželi nad hlavami, rachotily kameny a oštěpy, goričové padali a strhávali druhy

pod sebou, ale okamžitě je nahradili další rozběsnění. A přes úval jich stále přibíhaly celé houfy, jako by v mladíně na druhé straně byla čarodějná brána, skrz kterou sem přicházely nové a nové posily přímo z jeskyní na severu. I lukostřelci se posouvali blíž k hradbě, zápalné šípy tentokrát létaly o hodně dál a sruby na svahu se rozhořivaly jeden za druhým. Útok neustával, ba právě naopak - nápor goričů se stupňoval.

Rogan zaujal pozici u střílny uvnitř věže a skrz úzkou škvíru posílal ven jeden šíp za druhým. Mířil krátce, ale důkladně, a málokterá střela si v útočícím davu nenašla cíl.

„Zajímalo by mě," sípala Mirena, která k němu právě vylezla po žebříku, přinášející mu plnou náruč nových šípů, „kde je ten parchant. Určitě něco chystá!"

„Nepřivolávej to," vyslal Rogan další bzučící střelu a spokojeně se zašklebil, když jeden z goričských střelců dole v úvalu rozhodil rukama a nohama a praštil sebou na záda. „Až se objeví, bude s námi zle!"

Pořádný kus od bojiště, na místě, kam válečná vřava doléhala jen ve vzdálených ozvěnách, byla na rozhraní porubu a lesa mýtiny. Na jejím okraji, pod větrem zmítanými stromy, postával nedočkavě přešlapující kůň. Jeho tmavé oko se upíralo na muže, který klečel uprostřed prostranství. Světlovlasý mladík se skláněl nad mrtvolou jednoho ze skalhradských jezdců. Vydával přitom podivné, odporné zvuky - mlaskal, tlumeně vrčel a cloumal hlavou jako vlk trhající čerstvou kořist. Že se tu děje něco ohavného, dosvědčovala i velká krvavá rána na nebožtíkově svlečeném trupu, z níž lezly vnitřnosti.

Když Svarun po dlouhé chvíli zvedl hlavu, kůň neklidně zafrkal a škubl uzdou, přivázanou k větvi blízkého habru. Čarodějova tvář byla strašidelně umazaná krví a také ruce měl až po lokty zmáčené rudou vlhkostí. Svarun vypustil z prstů zbytky rozkousaného lidského srdce a oběma zalepenými dlaněmi sevřel rukojeť meče, kterým byla mrtvola připíchnutá k zemi. Zavřel oči a zazubil se jako divoká šelma - ze zubů mu trčely kousky krvavé svaloviny.

Kolem čepele kmitalo přízračné rubínové světlo. Když čaroděj vzápětí otevřel oči, jeho zrak planul stejným nadpřirozeným jasnem.

Beze spěchu vstal, vytrhl meč z rozpáraného těla a obrátil obličej ke skalhradskému kopci. Nad zeleným mořem mladiny viděl sloupy dýmu z požárů, salvami šípů zasypávané věže nad bránou a obránci se hemžící palisády.

„Je čas," ušklíbl se zlověstně, přešel k hřebci a svižně vyskočil do sedla. „Přehra skončila. Dopřejme té smradlavé sběři opravdová jatka."

Nato s výkřikem pobídl koně a rychlým klusem vyrazil směrem k hradišti. Za vysoko pozvednutým mečem se třepotal plamen - jako potrháný válečný prapor pleskající ve vichru.

Ve jménu Svarožiče

„Konečně!" zaryčel vladyka Ctirad, když první goričové z žebříků přelezli palisádu. Seskakovali na ochoz a zuřivě kolem sebe mlátili hrubými zbraněmi. Vládce Skalhradu je k úžasu vlastních mužů přivítal nadšeným, štekavým smíchem. „Moje širočina se vás už nemohla dočkat! Pojd'te, všivé kůže! Pojd'te!"

Neobyčejně robustní gorič doskočil na ochoz a těžkým kyjem rozprášíl nejbližší stojící obránce, čímž uvolnil cestu svým soukmenovcům, valícím se ze dvou blízko sebe vztyčených žebříků. S vytím a štekáním divokých psů skákali přes špičaté kůly.

„Svarožič!" Ctirad směle skočil do prostoru vyčištěného roztočeným kyjem. Obr zařval. Vladyka ale sukovitý obuch odrazil masivním štítem na levačce a okamžitě odvětil švihnutím sekerou. Do úderu dal všechnu nahromaděnou sílu a dychtivou touhu zapojit se do boje. Ostří širočiny nemohl zastavit ani krátký, svalnatý goričův krk. Srstnatá hlava odlétla přes palisádu někam do příkopu, z trupu vytryskl gejzír krve a skropil ochoz v okruhu dobrých dvou sáhů. Ctirad se divoce zařehotal a vrtil se jako balvan mezi přibývajícím nepřátelům.

V obraně se ale už otevíraly nebezpečné trhliny a další a další goričové se drali na hradbu. Rogan a Mirena vyběhli z věže a spěchali k nejbližšímu průlomu, hemžícímu se útočníky. Dagomir tu zblízka kosil goriče šípy, jeho ruka se doslova míhala mezi toulcem a tětívou. Goryvлад nezahálel a raněným nepřátelům, kteří padli na ochoz a val, trhal hrdla a drtil vazy.

„Tady jsme, chlapci!" vykřikla Mirena a rovnou z rozběhu ťala mečem. Gorič, který zrovna vystrčil hlavu zpoza palisády, ve výbuchu krve a vyražených zubů spadl dozadu. Z žebříku pod ním zazněl praskot a zlostný křik.

Dagomirovi došly šípy. Zaklel, odhodil luk a sáhl po seceře. V tu chvíli se však nad ním vztyčil jeden z goričů. Rozehnal se bradaticí, zjevně odhodlaný otevřít si cestu k lesovikovu mozku. Mužík vyvalil oči v poznání, že nestihne úder odvrátit. Najednou ale zahvízdal šíp a zasáhl goriče do ucha - s takovou silou, že hrot prošpiko-

val lebku a vylezl z očního důlku, přičemž vyrazil slizkou bulvu. Gorič se zhroutil v křečích a Dagomir mu pro jistotu rozčísł sekerou čelo.

„Dáš si pivo?“ zakřičel na Rogana, jehož tětíva se ještě chvěla po tom výstřelu.

„Jsem teď trochu zaneprázdněný!“ zasmál se červovlasý dlouhán štekavě a znovu sáhl do toulce. Už mu v něm také chrastilo jen pár střel.

„Šetři šípy!“ zvolala Mirena a otřela si rukávem z očí čerstvou krev, která jí vchrstla do tváře z tepny právě skoleného protivníka.

„Brzy se nám budou hodit. Podívej!“

Hrot jejího meče ukazoval někam do údolí před valem. Rogan si výstřelem zblízka odklidil z cesty goriče točícího kamenným mlatem a přiskočil k průzoru v hradbě.

Porubem se od lesa blížil jezdec. Skokem se přenesl přes poslední pás houštin a kopyta statného oře zarachotila přes mrtvolami poseté prostranství před opevněním. Goričové ho přivítali sborovým pokřikem. Už se přesvědčili, jak zákázonosný je v boji meč, který čaroději mocně plál nad hlavou.

„Musíš ho skolit!“ zvolala Mirena.

„Je nezranitelný!“ odsekl Rogan, ačkoli v luku už měl vložený další šíp.

„Tak ho aspoň zpomal!“

Svarun mířil přímo ke spálenému mostu před branou. Rogan rychle, ale přesně zacílil. Mirena, Dagomir a Goryvľad se nelítostně pustili do kolem se hemžících goričů, aby ho kryli.

Tětíva zadrnčela. Svarun však jako by i ve všem tom ohlušujícím válečném rámusu zachytil její zvuk, střelil planoucím pohledem k hradbě a téměř opovržlivě švihl mečem. Neviditelná síla srazila šíp ve vzduchu ani ne dva sáhy před jeho hrudí. Neškodně dopadl na cestu stáčeující se k bráně.

„Čubčí syn!“ zaklel Rogan a vytrhl z toulce další střelu. „Nedostanu ho! Škoda šípů!“

Mirena vyškubla meč z rozpáraného goriče, uskočila před jeho vyhřezlými střevy a běžela k Roganovi.

„Zkus to ještě jednou!" sáhla si na hrud' a sevřela v krvavých, potlučených prstech lunici. „Až ti řeknu, vystřelíš!"

Napjal tětívu se šípem až k tváři, opeření ho pošimralo pod pravým okem. Vědma něco zadrmolila, zabodávajíc do Svaruna soustředěný, nenávidný pohled. Čaroděj na okamžik zarazil koně u spáleného mostu. Stříbrný půlměsíc v Mirenině dlani zazářil. Svarun pobídl koně a ten se s ržáním a divokým pohazováním hřívou dal do sestupu po kluzkém svahu do příkopu. V jámě se tísnící goričové mu uskakovali z cesty a vítali ho děsivým pokřikem.

„Ztrácím ho!" zasyčel Rogan, naklánějící se přes střílnu. Mirena se dotkla jeho žilnaté pravačky. Čarodějné světlo se rozlilo podél šípu a hrot se na okamžik pronikavě zatřpytil, jako by nebyl vykovaný z našedlého železa, nýbrž z ryzího bělostného stříbra.

„Ted'!" zvolala vědma.

Luk z vzácného dřeva, rohoviny a slonové kosti se prudce vymrštil. Tětíva hlasitě šlehla. Šíp zahvízdal. Svarun na dně příkopu prudce vzhlédl a opět mávl mečem. Krutomor vykreslil ve vzduchu prchavý plamenný oblouk. Šíp však vlétl rovnou doprostřed něj, jako by to byl nějaký terč, a s oslepujícím stříbrným zábleskem se zabodl čaroději do hrudi, snad dva palce pod klíční kost. Nečekaný náraz shodil jezdce ze sedla. Krutomor mlaskl do krvavého bláta. Kůň zaržál, uskočil, hrudí rozrazil chlupaté bojovníky a hned se drápal ven z prohlubně.

Horda tlačící se kolem zčernalých mostních trámů na okamžik překvapeně, užasle ztichla. I Rogan a Mirena a všichni, co čarodějův pád viděli, zadrželi dech.

Pak se Svarun prudce posadil. Goričové zavyli, zatřásli zbraněmi nad hlavami a se znásobenou silou a zuřivostí se vrhli proti hradbě.

„Do prdele," vydechla Mirena.

Čaroděj sevřel šíp v prstech a vytrhl si ho z hrudi. Ani nevytryskla krev, už své uzdravující schopnosti dokonale ovládal. Vstal a natáhl ruku. Krutomor mu skočil do dlaně, čepel opět vzplála a rázem uschlé bláto zavířilo ve větru v podobě načervenalého prachu. Svarun vykročil přes mrtvolami naplněný příkop. Nepřirozeně mrštným skokem se vyšvihl na zbytek mostu před vchodem do hradiště.

Duchapřítomní obránci po něm seshora mrštili pár oštěpů a kamenů, ale Bratrovrahův syn jen dvakrát mávl mečem a k nohám se mu sesypaly hořící třísky, žhavý štěrka a horký prach.

„Moreniny zuby," zachraptěl Rogan. „Je zle..."

Svarun přikročil k bráně. Vycenil zuby, popadl rukojeť Krutomoru do obou dlaní a mocně se rozmáchl. Z čepele vyšlehl plamen. Čaroděj s výkřikem udeřil.

Znělo to, jako když uprostřed zimy praskne starý dub, v jehož dutině zamrzla voda. Nejen brána, ale i samotná zem se zachvěla. Ohnivě světlo problesklo škvírami a střílnami v palisádě a obránci s křikem a kletbami odvraceli zraky. Jeden z trámů, šikmo podpírajících bránu zevnitř, podélně praskl a posunul se.

Goričové i Skalhrad'ané ztuhli a boj na pár úderů srdce ustal. Všechny pohledy se obrátily k bráně. Plamenný jazyk se opět zazmíтал mezi věžemi, Svarun znovu vykřikl a sekl podruhé.

Z vnitřní strany vrat vyprskly velké třísky, druhý podpůrný trám praskl a sesypal se na udusanou cestu.

V tom okamžiku goričové strašlivě, vítězoslavně zařvali a všechno, co se tísnilo v příkopu, se teď začalo valit k bráně. Ti, co už se vyškrábali na hradbu, se s novým odhodláním obořili na zděšené Ctiradovy muže.

„Do hovna!" zanađával Dagomir, když mu goričský šíp propíchl meč s pivem. Odhodil tekoucí nádobu, otočil se a rozběhl se za Roganem, Mirenou a Goryvladem. Utíkali dolů valem, k průchodu. Svarun zase sekl do brány, a znovu a znovu. S hrůzou se dívali, jak pukají závory, ohýbají se železné závěsy a zvětšující se trhlinou v bráně šlehá ničivý rudý oheň.

Nad hradištěm zahřměl roh. „K bráně!" vyřvával Ctirad a jak běžel po valu, sekerou kolem sebe mlátil do goričů, až létali na všechny strany a krev pršela jako prudký letní liják. „Všichni k bráně!"

První závora praskla, její třískami naježená polovina s rachotem vypadla ze závěsu. Goričové zase zařvali. Krutomor neúnavně bušil do povolujících vrat. Ani beranidlo z toho nejmohutnějšího kmene by nebušilo s takovou silou. Svarunův řev dávno přestal připomínat lidský hlas. Skalhrad'ané sbíhající se do průchodu ve valu nabyli do-

jmu, že zírají na dveře do jiného, možná záhrobního světa a z druhé strany se na ně chystá vyvalit něco nevýslovně obudného.

„Stůjte pevně, chlapi!“ hulákal na ně Ctirad. „Musí se o vás roz-bít jako voda o kámen!“

Bojovníci v tunelu srazili rameno k rameni a pozvedli proti rozpadávající se bráně celý les kopí a oštěpů, hradbu štítů a železnou houštinu seker a mečů. Za jejich zády se už všechno dávalo na ústup. Ženy a chlapci odhazovali vědra a mezi hořícími sruby běželi vzhůru svahem. I z léčitelského domu už vynášeli raněné a rychle se s nimi škrábali po strmé cestě k vladykovu dvorci. Mnozí goričové se už probili přes obránce na valu a rychle přenesli krveprolévání do uliček hradiště.

Druhá závora se zlomila a zem zasypaly kouřící dřevěné úlomky. Rogan vložil do luku předposlední šíp. Dagomir pozvedl sekeru, Mirena se rozmáchla mečem, Goryvlad se nahrbil, vycenil zuby a v očích mu vzplálo běsovské světlo.

Běsnící čaroděj naposledy udeřil do vrat. Uprostřed se od sebe odtrhly a škvírou vyšlehl oheň - tak prudce, že čekající obránce ovanulo horko. V tom okamžiku už se do brány opřely netrpělivé pařáty goričů a rozsekaná křídla se začala otevírat dovnitř. Ve středu rychle se rozšiřující mezery stál zadýchaný, zuby cenící, démonickýma očima blýskající Svarun. Na pozadí temné masy škrábající se z příkopu oslepujivě planul Krutomor.

V tu chvíli Goryvlad vyrazil.

„Gorjo!“ vykřikl Rogan překvapeně.

Žádná odpověď. Vlkovy myšlenky se slily do jediného nenávistného, bojovného proudu, tryskajícího směrem ke Svarunovi.

Čaroděj se bleskově rozmáchl mečem. Mohutný dravec však byl ještě rychlejší. Skočil doprostřed oblouku opisovaného plamennou čepelí a sekl tesáky. Svarunovo zápěstí uvázlo mezi mocnými čelistmi. Kouzla obou soupeřů se slila do ohnivého výbuchu, který srazil z nohou nejbližší goriče. Čaroděj strašně zavyl, zapotácel se pod vahou velké šelmy a vzápětí se spolu s Goryvladem zřítíl ze zbytku mostu do příkopu a zmizel obráncům z dohledu.

Goričům to bylo jedno. Před nimi zívala rozbitá, dokořán otevřená brána. A za ní čekala spousta čerstvého masa a horké krve. Zařvali, zahlomozili zbraněmi a vyrazili proti Skalhrad'anům.

„Při Svarožičovi, nepusťte je!“ zaryčel Ctirad.

Rogan vystřelil. První gorič odlétl dozadu se šípem v chřtánu. Další ale už skákali přes něj, dychtivě cenili tesáky a štěkali jako bestie z počátku času, pro které nebyli lidé ničím víc než jen lovnou zvěří.

Pak houf chlupatých, dusivě páchnoucích těl narazil do pevně stojícího šiku. Ohavné dávivé zvuky těl probodávaných kopími přerušil halasný praskot ratišť, lomoz kyjů a seker na přilbicích a pancířích, bublavé výkřiky plic zaplavovaných krví. Z otevřených tepen stříkal rudý déšť, rozpáraná břicha plivala chuchvalce střev, z bodců a ostří odletovaly slizké kusy mozků.

Průchod ve valu dostával nové dláždění z rozsekaného masa.

Kníže Dargun zarazil koně na okraji příkopu před bránou. Z jámy šlehaly sytě rudé plameny, ve vzduchu zlostně kvílela magie. Nepravidelné, ale prudké poryvy nadpřirozené síly rozhrnovaly valící se vojsko jako vichr pšenici. Na dně, ve směsi bláta a černého popela, mezi zuhelnatělými zbytky mostu, zápasili Svarun a obrovský vlk. Dargun pochopil, že vidí zvíře, které pomohlo Ctiradovi utéct z jeskynního vězení. Vzkypěl v něm hněv, ohlásila se uražená pýcha. Kopl koně do slabin.

Kosmatý hřebec napůl seběhl, napůl sklouzl po rozrytém svahu - jen tak tak, že včas zaryl kopyta do dna a nenajel na trčící dřevěné bodce. Kníže se nadzvedl v třmenech a rozmáchl se Nazyrovým oštěpem, který ani na okamžik nepouštěl z drápaté pracky. Kratičce zaváhal, když mu hlavou problesklo, že by mohl využít příležitosti a nechat čaroděje chcípnout, ale pak hrdelně zavrčel a hodil.

Posvátná zbraň proklála Goryvlada skrz naskrz a srazila jej z protivníka. Bolestné skučení s sebou strhl vítr. Svarun se hned natáhl po spadnutém Krutomoru. Nedbal na to, že se mu z rozkousaných rukou a ramene těsně u krku řine krev. Nadzvedl se do kleku, planoucí meč nad hlavou.

»Čubčí synu...«

„A co jsi ty?!" štěkl čaroděj, až si popraskal bradu slinami. A sekl.

Vyšlehl čarodějný oheň. Chlupatá černá hlava odlétla do bláta. Krev nevystříkla, jen se z ohněm spečených ran zakouřilo, zasmrdělo seškvařené maso. Svarun se odtáhl od křečovitě se zmítajícího vlčího těla a vyčerpaně se svalil mezi zčernalé úlomky mostu.

Tlama ještě chvíli cvakala tesáky, ale nakonec znehybněla a jazyk se bezvládně vyvalil ven. Křeče ustaly, tlapy přestaly hrabat, bezhlavé tělo ochablo. Goryvladovy oči pozvolna pohasly a zmatněly.

Svarun, zatímco mu čarodějná síla zavírala rány a měnila je v jizvy, cedil skrz zaťaté zuby vítězoslavný smích.

„Dostal jsem tě, prašivino... Slyšíš, Černobohu? Zabil jsem vůdce tvé smečky!"

„Gorjo!" vykřikl náhle Dagomir a zapotácel se, když se mu prudce zatočila hlava. Jeden z goričů po něm pohotově bodl oštěpem. Rogan přiskočil v poslední chvíli, usekl hrot zbraně a hlavicí meče rozrazil srstnatou tvář. Gorič se převrátil na záda, nozdry a tlama chrlící krev.

„Co se stalo?" popadl Rogan otřeseného lesovíka za rameno.

„Goryvlad," vykoktal Dagomir, „jeho síla... necítím..."

„Cože?"

„Schytal to!" štěkla Mirena a úder jejího meče zkropil dvojici goričskou krví. „Krutomore, Krvavým ohněm. To už nerozchodí. Brečet budete potom, teď sebou hněte! Ustupujeme k vladykovu dvorci, za vnitřní hradbu!"

Rogan a Dagomir jako by nic neslyšeli. Vyměnili si pohledy, pozvedli zbraně a pomstychtivě zavyli. Pak se bok po boku vrhli do nejužší masy.

Goričové se valili bránou do hradiště jako roj zlostných sršňů z díry v zemi. Zpočátku pevně sevřený šik Skalhradů se roztrhal a začal pod neustávajícím příbojem smradlavých těl ustupovat. Nic nepomohlo ani Ctiradovo válečné šílenství, se kterým z valu seskočil do nejhustšího nepřátelského houfu a mlátil kolem sebe sekerou, až mozky goričů stříkaly jako žloutek z rozkřáplých vajec.

Najednou bránou zarachotila kopyta a zaduněl hlas, který mohl směle soupeřit s Ctiradovým rykem. Vladyka od sebe odkopl další rozpolcené tělo a obrátil zabíjením posedlý pohled k vratům. Stínem valu se k němu blížil obrovitý jezdec, koňskou hrudí bezohledně rozrážející vlastní bojovníky. Ctirad ho okamžitě poznal a vyzývavě zatřásl sekerou nad hlavou, až z ostří odletovaly lepkavé rudé krůpěje. Pokud v jeho pokřiku i byla nějaká slova, určitě jim nikdo nerozuměl. Dargun zavyl skrz vyceněné zuby a strhl koně proti vládci Skalhradu.

„Nazyyyyyr!"

Byla to srážka, při níž se lámou kosti a trhá maso. Do Ctirada praštila koňská hrud', takže jeho sekera, dopadající na Dargunův pancíř, ztratila důraz. Ostří odlouplo pár šupin, do těla ale neproniklo, nanejvýš mohlo zlomit nějaké to žebro. Vladyka odlétl stranou, se zlostnou kletbou narazil do břevnové stěny průchodu a praštil sebou na zadek. Kůň se valil dál, rozmetáváje bojující houfy. Dargun se kolísal v sedle a chvíli to vypadalo, že spadne, ale nakonec se udržel. Vynořil se ze stínu valu, nabral rovnováhu a chtěl obrátit oře k novému útoku. V tu chvíli mu ale zrak padl na vyzývavě rozkročenou postavu na úpatí hradištního kopce.

„Všivá hlavo!" vykřikla postava s dlouhým jezdeckým kopím v dlaních. „Poznáváš mě?!"

Dargun zavrčel. Samozřejmě, že si na kopiníka vzpomínal. Už se jednou střetli v boji, tam nahoře, u Ostrozubova obětiště. Rozmáchl se těžkou bradaticí a pobídl koně.

„Vladane!" vykřikl Rogan, když zahlédl raněného mladíka.

Knězic ho neposlouchal. Krví podlitě, horečnatě se lesknoucí oči visely na cvalem se blížícím Dargunovi. Kopí zapřel patkou do svahu, celou vahou se opřel o ratiště a hrot rázně sklonil proti koňské hrudi.

Vládce goričů už nestihl strhnout hřebce stranou. Železná špička vnikla do svalnaté hrudi jako do másla. Kůň se s ohlušujícím ržáním zvedl na zadní. Násada se prohnula a s hlasitým zapraskáním zlomila. Zesláblého Vladana to srazilo na kamenitou zem. Hřebec se zřítíl na bok. Dargun se svalil na udusanou hlínu cesty, včas unikaje před

padajícím, kopyty bušícím tělem. Na chvíli mu to vyrazilo dech, ale vzápětí už se zvedl na nohy, sekeru v pěsti.

„Kněžici!“ zakřičel Rogan znovu, ale jen tím k sobě přivolal další goriče. Houština nepřátelských zbraní ho i s Mirenou a Dago-mirem zatlačila ke stěně valu. Obklíčili je a doráželi na trojici jako rozzuřený psi.

Vladan se sebral, zrak zamlžený, nohy roztřesené. V ruce svíral zlomené ratiště kopí.

„Podejte mi meč!“ křičel na neostré stíny, které se míhaly před jeho napůl slepýma očima. „Podejte mi někdo můj meč!“

Jeden ze stínů se před ním náhle zhmotnil. Nepřišel mu však na pomoc. Zvířeným prachem a krvavou mlhou se mihla sekera. Vladan jí v poslední chvíli zvedl do cesty pahýl kopí, ale ruku už měl slabou. Bradatice mu vyrazila ratiště z dlaně a dopadla. Úzké ostří prorazilo klíční kost těsně u krku a ponořilo se Vladanovi do těla, drtící a trhající všechno, co mu přišlo do cesty.

Kněžic chtěl vykřiknout, ale namísto hlasu vychrstl z jeho úst proud jasné krve.

„Vladane!“

To řval Ctirad, který se právě prosekal tlupou chlupatých těl, hledaje zrakem goričského náčelníka. Dargun vytrhl sekeru z klečícího těla. Už se nedíval, jak mohutně krvácející kněžic klesá na záda a jeho oči hasnou.

S vyceněnými zuby se obrátil proti přibíhajícímu Ctiradovi.

Goričská bradatice se mihla v širokém šikmém půloblouku. Ctirad jí strčil do cesty posekaný štít - se zajiskřením urazila kus kování - a celou svou váhou a silou vrazil do nepřítele. Dargun udělal dva kroky zpět, pak zakopl a upadl, Ctirad na něj, štít mezi nimi. Vladyka se rychle nadzvedl a pravačka se sekerou udeřila nad okraj štítu. Gorič trhl hlavou - širočina mu usekla kus špičatého ucha a zařála se do hlíny. Dargun zařval, vši silou zatlačil do štítu a shodil soupeře stranou. Ctirad se s kletbami převrátil na záda. Gorič se bleskově zvedl do kleku a obouruč mávl bradaticí. Zaduněla do nastaveného štítu - jednou, podruhé, znovu. Dubový kruh praskl a polovina zůstala viset na zbytku pomalované volské kůže. Dargun udeřil ještě jednou. Kosti Ctiradova levého předloktí hlasitě praskly, vladyka zavyl. Bolest

jako by ho ale zároveň probrala. Nadzvedl se a švihl širočinou pod spodním okrajem rozbitého štítu. Ostří se zarylo klečícímu Goričovi do stehna, zaskřípalo o kost. Vytryskla krev. Dargun zařval. Ctirad se bleskově nadzvedl a praštil ho sekerou do hrudi. Pancír zařinčel, železné šupiny odlétly a Dargun zalapal po dechu. Nemotorně pozvedl ruku s bradaticí. Ctirad ho do ní rychle sekl. Zůstala viset na zbytcích šlach. Z proťaté tepny vystříkl rudý gejzír. Dargun se se skučením zbitého psa svalil na záda.

Ctirad se potácivě postavil. Zbytky štítu mu sklouzly ze zlomené ruky.

„Předkové..." cedil gorič skrz vyceněné tesáky.

„Jdi si za nimi," zavrčel Ctirad a švihl širočinou. Jedno oko, to zelenavé, vystříklo zpod břitu roztínajícího chlupatou tvář.

Goričové příšerně zavylí. Tucty a tucty dravčích pohledů proklály osamělou Ctiradovu postavu. Planula v nich nenávist a nelítostná pomstychtivost. Zbytky obrany byly rozmetány, neúnavně dorážejícím nepřátelům odolávali poslední přeživší Skalhrad'ané. A venku byl lidožroutských hrdlořežů pořad plný příkop, s lačným vytím se sáпали k bráně a tlačili se dovnitř, vedení lákavým pachem člověčiny.

Rogan, Mirena a Dagomir už krváceli z mnoha ran a síly jim docházely. Goričů kolem nich neubývalo, šplhali se přes vrstvy mrtvých druhů a nepřestávali útočit. Když už se zdálo, že nemůže být hůř, na polámaném mostě před bránou se vztyčila vysoká postava, k nepoznání umazaná od bláta, popela a krve, ale se zářícím mečem v dlani. Ze spuštěné čepele šlehalý plameny a kroutily se kolem Svarunovy pravačky, ale jemu to ani trochu nevadilo.

„Zabijte je konečně!" štěkl na hordu pod bránou.

Ctirad se pohrdavě zachechtal v ústrety blížící se smečce, rozkročil se a švihl sekerou, čímž pokropil udusanou hlínu krví goričského knížete.

V tom okamžiku se však stalo něco nečekaného. Něco, co později všichni nazývali zásahem bohů.

Nad Skalhradem vyšlo slunce.

Boj rázem ustal a goričové zaskočeně zvedli hlavy. Mraky na obloze se náhle roztrhly a škvírou pronikl zlatavý paprsek jako střela

vržená samotným Svarogem. Prolitá krev se v tom světle zaleskla jako přehršle rozsypaných rubínů.

Na několik úderů srdce všechno ztichlo. Řinčení zbraní doznívalo v ohlušených uších, hlasy se zadržly v ochraptělých hrdlech, i ranění přestali volat o pomoc a vytřeštili oči na ten prapodivný úkaz. Dokonce i vítr na chvíli přestal kvílet svůj žalozpěv.

A v tom náhlém tichu každý jeden z nich zřetelně zaslechl koňské ržání. Pronikavé, jakoby radostné, v ozvěnách se odrážející od zkrvavených hradeb a kouřem zahalených svahů. Goričové před branou se vylekaně ohlíželi. I samotného Svaruna náhlý poryv nadpřirozené síly přinutil obrátit pohled k řece.

Ržání zaznělo zase. A na jihu, na cestě nad Oskavou, právě v místech, kam dopadl šikmý proud nebeského světla, se něco bělostně zablýskalo. Goričům zkameněla srdce. Vytrěštěnými bulvami civěli na to zjevení, které jako by se náhle zhmotnilo ze slunečního svitu a beze strachu se řítilo přímo k nim.

Byl to kůň. Nádherný, statný oř z nejlepšího chovu, bílý jako záblesk slunce na ledovém střípku. Na sobě měl zářivý postroj z ryzího zlata, hrud' mu chránil blýskavý šupinový pancíř, u levého boku se pohupoval velký štít, u pravého zase pečlivě připevněné kopí. V bohatě zdobeném sedle však nikdo neseděl.

Aspoň to tak vypadalo.

V tomto kraji totiž mnozí věřili, že na hřbetu posvátného bělouše cválá do boje samotný bůh války a slunečního ohně a vede své věrné do vítězné řeže.

„Svarožič!“ vykřikl někdo na hradbách.

A někdo další zařval: „Vranové!“

A opravdu - za koníkem se ze slunečního jasu vyřítila početná jízda, do dálky blýskající ocelí, že to až zraňovalo oči. Zahučely útočné rohy a dlouhý, neustávající proud jezdců rázně odbočil za běloušem od řeky ke hradbám.

„Zpátky!“ zařval Svarun na goriče v příkopu i na ty, kteří se už probili skrz bránu. „Jestli jsou vám životy milé, všichni ven! Seřaďte se! Chopte se oštěpů! Čelte nepříteli!“

Něco v jeho hlase způsobilo, že poslechli. Nechali zbytky unavených a potlučených Skalhrad'anů a začali se jako potkani hrnout

přes příkop ven na cestu a dál úvalem pod hradbou, vstříc novému protivníkovi.

Svarun obrátil pohled dovnitř. Vykročil proti proudu goričů, překračuje mrtvolky.

„Hněte sebou, zbabělci!“ štěkal na kolem se míhající divochy. „Nenechte si vzít vítězství! Je to jen další maso na večerní hostinu - rozsekejte ho na kusy!“

Uvnitř už ho čekali. Tři nesourodé postavy, vynořující se z oblaků kouře.

„Jestli jste si mysleli, že přišla záchrana v poslední chvíli,“ zavrčel Svarun, zatímco Rogan, Mirena a Dagomir se pomalu rozestoupili, potězkavajíce zbraně, „tak se radujete předčasně. Vy tři se večera nedožijete, to přísahám při všech bozích, kteří se dnes na tahle jatka dívají.“

„Jsi si jistý, že je naše šarvátka zajímavá, bratranče?“ vyplivl Rogan krvavou slinu a pozvedl meč.

Čaroděj zavyl jako bestie z jiného světa a vyrazil proti nim.

Svarožičův bílý oř se srazil s prvním houfem přibíhajících goričů. Shrbené postavy se pod nárazem opancéřované hrudi rozlétly do všech stran. Bělouš se s pronikavým ržáním ponořil do ohavného zástupu, nelítostně ho rozoráváje. Goričové padali pod bušící kopyta, odletovali stranou, vyli a volali své bohy. Kůň cválal dál, bez jediného škrábnutí na hladounké bílé srsti. Vypadalo to, jako by v jeho sedle skutečně seděl bojovný syn slunečního boha a rozrážel nepřátelský dav jako stádo bezmocných, bečících ovcí.

A pak opět zařvaly rohy a do stále početné masy horalů drtivě narazili Vraniborští jezdcí. Kopí s dobře kovanými ocelovými hroty proměnila první voj ve spleť krvavého, roztrhaného masa. Valící se jízdní vojsko skoro ani nezpomalilo a začalo hrnout goriče zpátky do příkopu, proti čekajícím zašpičatělým kůlům.

Z vytí goričů se rázem vytratila odvaha a sebejistota.

Zůstalo jen zoufalství.

Útočící čepel jako by se roztavila, rozplynula v hučícím plamenném jazyku. Rogan a Mirena se instinktivně přikrčili do obranných postojů. Dagomir ne.

„Do hovna s tebou!“ zařval a švihaje sekerou rozběhl se proti čaroději. „Do pekelných sraček a na věčné hnojiště!“

„Dagu, pozor!“ vykřikl Rogan a vyrazil za ním, ale už bylo pozdě.

Lesovikova širočina a Krutomor se srazily v plné rychlosti. Hlavičce sekery se rozprskla na kousky a žhavý kov společně s krvavým plamenem šlehly Dagomirovi do tváře.

Mužík vykřikl. Tak strašně, že Mireně a Roganovi srdce vynechala úder. Vlasy a vousy mu vzplály. Vypustil z ruky doutnající zbytek zbraně, sevřel si spálenou tvář v dlaních a padl na kolena.

Rogan ze strany přiskočil ke Svarunovi a tak rychle a tak silně, jak jen dokázal, švihl mečem.

Mirena nabrousila zbraň opravdu dobře. Čepel přesekla Svarunovu pravačku těsně nad loktem tak hladce, jako by to byl jen slaměný panák, kterého děvy a mládenci zapálí na oslavu letního slunovratu. Ruka svírající magický meč spadla mezi goričské zdechliny. Čepel pohasla. Svarun zařval. Z pahýlu tryskající krev zasáhla Rogana do očí a na chvíli ho oslepila.

Mirena zaútočila z opačné strany a s výkřikem bodla. Špičatá čepel vnikla čaroději do levého boku, proklála střeva a v gejzíru krve se vynořila pod žebry těsně vedle uťaté pravačky.

Rogan skočil na soupeře zezadu a vrazil mu meč do zad. Ocel prošla magií nasáklým tělem a vynořila se z hrudního koše. Svarun se zapotácel, ale neupadl. Z očí mu vyšlehly démonické plameny. S šiléným řevem se otočil - Mirena pustila jílec svého meče, zakopla o mrtvého goriče a dopadla do krvavé kaluže - a levou rukou tasil z pouzdra na opasku dlouhý zakřivený nůž. Rogan už nestihl uhnout.

Čepel mu rozsekla pravé rameno a jiskřivě sklouzla po kroužkové suknici. Černovlasý bojovník se zřítíl mezi mrtvoly.

Mirena vyskočila, popadla meč uvázlý v těle nepřítele a zuřivě jím zalomcovala, až z rány vychrstl obsah Svarunových vnitřností. Čaroděj se k ní rázně otočil, tvář odporně zkřivenou.

A bodl. /- .

„Voso!" zařval Rogan.
Mirena vytřeštila oči.

Čepel tesáku se ponořila do vědmíny hrudi, těsně vedle stříbrného pŕlměšice. Až po záštitu. Svarun vycenil zuby a hned nůž vytrhl. Obličej mu zkropila Mirenina horká krev. Vosa sípavě zalapala po dechu. Nepodařilo se jí nadechnout. S rozšířenýma očima a otevřenými ústy klesla na kolena. Z hrudi jí na pŕl sáhu daleko stříkal silný červený proud.

„Nééé!" vykřikl Rogan znovu a s námahou vstal.

Svarun natáhl pahýl pravačky. Krvácení už dávno ustalo.

Useknutá ruka s Krutomorem se pohnula. Svarun se zašklebil.

Rogan pohlédł na zem, na ruku posouvající se k čaroději. Oči mu ztvrdly. Zdánlivě bezednou temnotu až po okraj naplnila nezdrotná, šílená pomstychtivost.

Nezaútočil na Svaruna. Přikročil k odřáté ruce a rázně na ni dupl.

Čaroděj ztuhl. Rogan mu pohlédł do očí a s nenávistně zkrivenými ústy se sklonil ke Krutomoru.

„Co to děláš, hlupáku?" zachraptěl Krugův syn. „Chceš, aby démon v meči spálil tvé tělo a sežral ti duši?"

Rogan neodvětil. Zatlačil chodidlem na zápěstí a když se prsty otevřely, bez otálení sevřel rukojeť Radhostova meče.

Nejdřív se nic nestalo. Rogan se s hlubokým nádechem narovnal a uchopil Krutomor do obou dlaní.

V tom okamžiku rubínové oči Krutana zazářily a z čepele vyšlehly plameny. Rogan vykřikl a zapotácel se. Plameny nenasytně přeskočily na jeho ruce. Zasmrdělo škvařící se maso.

Svarun se rozřehtal.

Rogan však meč nepustil. Dlaně a předloktí mu strašlivým žárem zrudly, na kůži zabublaly vroucí puchýře. Bojovník však zadusil bolestný křik za zařátými zuby, přiskočil ke Svarunovi a s děsivým zavrčením bodl proti jeho tváři.

Planoucí čepel se šikmo zarazila přímo do čarodějových smějících se úst, prošla mozkem a vynořila se ze zátylku. Šílený smích

rázem utichl. Ze Svarunových uší, očí a nosu vyšlehly plameny, vystříkla horká krev a pražící se mozek, vyprskly oční bulvy. Oba muži padli na kolena.

Vzápětí je pohltily plameny.

Viděli to všichni v hradišti i venku na bojišti. Zpod brány vyšlehl mocný krvavě rudý plamen, olízl palisádu nad průchodem a zakmital neklidným jazykem mezi věžemi. Vladyka Ctirad, který se právě dopotácel do průchodu ve valu, si bleskově zakryl tvář předloktím a potácivě uskočil před vlnou horka. I naříkající Dagomir se strašlivě popálenou tváří se naslepo plazil mezi mrtvolami pryč od pramene ničivé magie.

Pak v hučení ohně zaslechli hrůzostrašné nepozemské vytí. Na okamžik byly vidět obrysy odporné nelidské postavy, která se kroutila v plameni, cvakala odpornou tlamou a natahovala pařátovité tlapy. Vzápětí však oheň prudce zablikal a někteří později přísahali, že v čarodějně záři zahlédli ještě jednu postavu - tahle se podobala lidské, byla ale nesrovnatelně robustnější. Démonický hlas se náhle změnil ve skučení, oba stíny se propletly a pozvolna se rozplynuly v ohni.

Plamen se začal zkracovat. Horko polevilo. Ctirad otevřel oči a opatrně se podíval do středu spáleniště. Mezi uškvařenými mrtvolami pořád klečeli Rogan a Svarun, oba k nepoznání zohavení a spálení, s kostmi prosvítajícími z děr ve zuhelnatělém mase. Rogan pořád svíral ve spečených dlaních Krutomor, zapíchnutý v čarodějově zčernalé lebce.

Oheň pohasínal. Vítr vířil kotouče dýmu a hnal je ven bránou.

Pak Rogan náhle pohnul rukama, trhl mečem a Svarunova lebka se rozsypala na kousky. Tělo se rozpadlo v hromádku zčernalých kostí, doutnajících uhlíků a žhavého, větrem unášeného popela. Rogan pustil meč a svalil se na bok. Tiše, nesrozumitelně skučel.

„Rogane...” chraptěl Dagomir, šmátraje kolem sebe krvavýma rukama. „Chlapče... Co se stalo... ?”

Ctirad se k němu přisunul a vzal zmrzačeného lesovíka do náruče, jako by to bylo malé dítě.

„Zatím žije, Dagu. Alespoň se zdá. Dlouho to ale nepotrvá... Možná bych mu měl pomoci do Navu...”

Najednou ale vladyka ztuhl. Dagomir to i přes veškeré své utrpení vycítil.

„Co... Co se..."

„Já nevím," přimhouřil Ctirad oči. „On..." Hlas se mu vytratil do šepotu.

Vypálené díry v Roganově těle začaly přímo před vladykovými očima zarůstat masem. Svaly se obnovovaly, puchýře se měnily ve strupy a odpadávaly, namísto seškvařené kůže potahovala údy nová, nezjizvená pokožka. Rogan se převrátil na všechny čtyři a začal se plazit. Našel Mirenu. Kupodivu ještě slabě dýchala, ústa zalitá krví. Vzal ji do náruče, do rukou, ze kterých zbyly jen zčernalé kosti. Na chvíli se v ní ještě zachvěl život. Otevřela oči. Měla v nich otázku, ale vyslovit ji už nedokázala. Ani nebylo potřeba.

Rogan přikývl.

„Zabil jsem ho..." zachrčel. „A vzal jsem si zpátky svou sílu..."

Letmo, téměř neznatelně, a hodně, hodně unaveně se usmála. To, co chtěla ještě dodat, za ni vyslovily její oči. Pak je zavřela.

Kosti prstů mu opět obrostly svalovinou, šlachami a kůží. Právě včas, aby ji mohl naposledy něžně pohladit po tváři.

Ted' bylo na něm, aby to řekl. A tak to vyslovil, zašeptal jí to do ucha.

Jenomže už nedýchala.

Na zbytcích mostu před bránou zarachotila kopyta. Jezdec zastavil a sklouzl ze sedla, dobrá zbroj na něm pronikavě zazvonila. Překračuje mrtvoly vstoupil do stínu valu.

Ctirad unaveně vzhlédl. Venku před hradbami se rozléhalo troubení rohů, kopyta jízdního vojska duněla, velitelé rozdávali rozkazy. Hlasy goričů už skoro nebyly slyšet. Ty poslední zanikaly v řinčení oceli.

„Takže nakonec," promluvil vladyka chraplavě, „jsi bohy neposlechl."

„Myslíš?" Kníže Ardagast si sundal z hlavy zlatem tepanou přilbici. Zpocená černá hříva se mu rozsypala po ramenou. „Když jsme

našli velekněze mrtvého, nařídil jsem vykonat druhou věštbu. Svarožičův hřebec překročil kopí pravou nohou. Třikrát."

Ctirad se rozchechtal.

„Kde je Vladan?" zeptal se vládce Vraniboru.

Chechtání se změnilo v kašel. Ctirad kývl hlavou směrem do hradiště, k úpatí kopce.

„Tam leží. Našla ho dobrá smrt. Bohatýrská."

Ardagast zalétl pohledem oním směrem. Jeho tvář v tu chvíli viditelně zestárla a víc než jindy připomínala lebku potáhnutou vysušenou kůží.

„Takže nakonec," promluvil a spodní ret se mu zachvěl, „jsme přijeli pozdě."

„Chceš říct," zafuněl Ctirad, „že jsi přicválal jen proto, abys zachránil syna?"

Kníže neodvětil. Šouravým krokem zamířil k Vladanově mrtvole. Slunce se ještě chvíli třpytilo na jeho krvi potřísněné zbroji. Pak se mraky nad nimi zatáhly jako zhojená rána a hradiště zase zastřel šedivý stín.

Soumrak toho dne jako by přišel dřív - v úvalu pod Skalhradem se rozhořely velké pohřební vaty a černý kouř z hořících mrtvol ještě zahustil mračna nad hradištěm. Tyto ohně byly určeny jen pro zdechliny goričů. Sběrači těl pozorně oddělovali své mrtvé od těch nepřátelských. Padlí Skalhradané měli být plameny očištěni až dalšího dne, po všech náležitých obřadech, s tryznou, stravou a žalozpěvy.

Nad hromadami hořících goričů neměl kdo naříkat. Nepřežil ani jeden. Nadarmo se poslední zbytky Dargunova vojska Vránům vzdávaly, nedočkaly se milosti.

V houstnoucím šeru se Rogan vyšoural z brány na narychlo zhotovený most z provazy svázaných trámů. Rány už se mu úplně zahojily, jen vlasy mu pořádně nedorostly, ježily se mu na hlavě, krátké a rozčepýřené, jako by je někdo narychlo ostríhal tupými ovčáckými nůžkami. Zkoumavým pohledem nahlédl do příkopu. Hluboká strouha byla podél celé hradby naplněná goričskými mrtvolami, příšernou páchnoucí změtí studených, smradlavých, rozsekaných údů, rozbi-

tých hlav a vyvržených vnitřností. Muži funicí námahou to svinstvo s kletbami vytahovali ven a pak za koňmi vláčeli k planoucím hranicím.

„Bohové, co je tohle?“ zvolal jeden z Vránů a štitivě zvedl ze země mrtvol velkou černou vlčí hlavu s jazykem visícím z tlamy.

„Tady je tělo,“ odvětil mu druhý, vytahuje z mršiny rituálně zdobený goričský oštěp. „Hodíme ho k ostatním.“

„Ne!“

Překvapeně vzhledli k muži na mostě.

„Ten patřil k nám,“ dodal Rogan ponuře.

„Cože?“

„Bez obav, odnesu ho sám.“

Když skutečně seskočil dolů a vytáhl vlčí mršinu i s uťatou hlavou z příkopu, vyměnili si za jeho zády nechápavé pohledy. Mezitím Skalhrad zahalila tma.

Noc probděl nad Mireniným tělem. Nedovolil, aby se jí kdokoli jen dotkl. Sám ji důkladně omyl, oblékl do čistých šatů, opásal dobrým mečem, na krk zavěsil lunici. Pak u ní mlčky seděl, hlavu skloněnou, Krutomor opřený špičkou o zem, čelo na pěstech svírajících hlavici.

Nad ránem, když byla noc nejtemnější a žalozpěvy v hradišti konečně ztichly, někde za dřevěnou stěnou najednou zahoukala sova. Plamínky svíce se zatřepaly jako v prúvanu, i když okna i dveře komnaty byly pečlivě zavřené. Černokněžník zvedl hlavu a přimhouřil oči.

Temnotu v koutě místnosti rozjasnil přízračný svit. Rogan zahlédl postavu, nejasnou, jakoby stvořenou ze stříbřitě pableskujících mlh. Měla ženské tvary a za zády se jí chvěly obrysy křídel.

„Hlídáš ji?“ zeptala se hlasem, který rozechvíval nitro.

„Hlídám,“ zabručel.

„Její duše ztratila spojení se smrtelným světem, ale ještě pořád dlí v tomto těle. Až když zítra její pozemskou schránku pohltí plameny, přijde Morena a duši si vezme. Odvede ji do Lesa věčnosti, kde zapomene na celou svou pozemskou existenci a její mysl se rozplyne v nevědomí.“

„Vím," přikývl. „Tak to prostě je."

„*Ale nemusí. Pokud dovolíš její duši odejít se mnou...* "

Narovnal se a pevněji sevřel jílec Krutomoru v dlaních. Rubínové oči démona zablikaly.

„Jestli jsi přišla ukradnout její duši, varuju tě..."

„*Ukradnout?"* Hlas měsíční bohyně cinkal jako stříbrné zvonečky, které se urozeným mrtvým dávaly do hrobů pro odehnání zlých duchů. „*Právě naopak. Chci ji vysvobodit. Odvést s sebou. Její paměť přetrvá. Nezapomene na tebe!*"

Rogan pocítil na zátylku chladivý dotek. Ohlédl se.

„Je to pravda?" zeptal se druhé přízračné postavy, která se vynořila ze stínu za ním.

„*Je,*" přikývla Morena. „*Ale bude se navždy pohybovat mezi světem živých a mrtvých...*"

„*Nelži mi!*" zvolala Chors. „*Nebude z ní žádná bludná duše. Půjde se mnou, do světa v koruně Veledubu, jako polobožská bytost, členka mé družiny. Už dávno se mi zaslíbila.* "

„To je pravda," zabručel Rogan. „Uctívala měsíční sílu. Dokonce i když jsi jí vzala kouzla, slyšel jsem ji po nocích šeptat tvé jméno."

„*Samozřejmě,*" vystoupila měsíční bohyně ze stínu a její obrysy v ohnivém světle byly ještě nejasnější. „*Je to její rozhodnutí!*"

Bohyně smrti se odmlčela. Rogan čekal. Po chvíli si uvědomil, že přestal cítit její studený dech. Ohlédl se. Nikdo tam nestál.

Překvapeně obrátil pohled zpátky k Chors. Okřídlený přízrak se už skláněl nad Mirenou, nehybně nataženou na stole. Bohyně objala tělo a přitlačila mu rty k ústům jako v posledním polibku. Černokněžník se nehýbal. Když se však bohyně narovnala a v její náruči se zvedla druhá, podobně stříbřitě pableskující postava, vstal tak prudce, že se stolec hlučně převrátil.

Na okamžik se zdálo, že přízrak v Chorsině náruči otočil hlavu k němu a dívá se mu přímo do očí. Světlo v komnatě však bylo zrádné. Vzápětí obě postavy rozprostřely křídla a rozplynuly se v neklidných stínech jako mlha rozfoukaná náhlým poryvem větru

Stál tam, celý rozechvělý, s divoce bušícím srdcem. Meč mu vyklouzl z prstů a s hlasitým zařinčením dopadl na podlahu.

Plamínky svíce a kahanů se uklidnily.

Venku zahoukala sova. Její hlas však rychle pohltila noc.

Večer následujícího dne vzplanuly nové hranice. Přes skalhradský kopec se přelévaly žalozpěvy, postavy v maskách tancem předváděly poslední boje padlých, na stolech už byla přichystána medovina, koláče a maso na stravu, hostinu za mrtvé. Stáli tam všichni, skalhradští i vraniborští družiníci, Ardagast vedle Ctirada, knížecí synové, stařešinové, vdovy, děti. Zaslzené pohledy upírali do plamenů a písněmi se loučili s nebožtíky. Žrecové měli plné ruce práce, tolik museli obětovat zvířat. Vladana doprovodily na hranici i dvě mladé otrokyně.

Jen Rogan, stojící stranou smutečního shromáždění, každou chvíli obracel pohled na západ. Narůstal v něm neklid. Zdálo se mu, že v dálce na obzoru vidí na pozadí hasnoucího denního světla mohutný temný tvar...

„Kančí hora.“

Rogan se otočil. Dagomir se k němu blížil šouravým krokem, prohledávaje zemi před sebou koncem prosté hole. Oči měl převázané, popálenou hlavu mezi chomáči zbylých vlasů natřenou hojivými mastmi.

„Už tě to tam táhne, co?“

„Občas se mi zdá, že slyším zvláštní vzdálené volání...“

„Kdy vyrazíš?“

„Nejradši bych skočil do sedla hned teď.“

„Tak to udělejme.“

„Dagu...?“

„Zbytečně bys mi to vymlouval. Já vím, že ti takhle budu víc na obtíž než k užitku, jenže já se tam musím vrátit. Musím doprovázet čemokněžníka, až vystoupá ke svatyni Krvavého ohně. To je cíl mé cesty.“

Rogan zamračeně přikývl. „Rozumím. Pojedeme tedy spolu...“

„Bohové! Podívejte!“

Dagomir otočil hlavu za nečekaným rozruchem. Smuteční shromáždění užasle zašumělo, pohřební písně ztichly, píšťaly zmatečně zakvílely.

„Co se to děje?“ ptal se lesovik zmateně.

„Já nevím..." začal Rogan, ale pak to zahlédl.

Na jedné z pohřebních hranic bylo uloženo Goryvladovo tělo – černokněžník trval na tom, aby se vlk vrátil do záhrobí podle všech náležitostí a zvyklostí. Plameny, které už před notnou chvílí začaly mršinu stravovat, najednou prudce změnily barvu na sytě rudou. Pohřební vatra prudce, pronikavě zahučela a plameny vyšlehly do výšky dobrých pěti sáhů. Dav Vranů a Skalhradů vylekaně o krok ustoupil, prostranstvím před hradbou se zazmítaly ostře narýsované stíny.

Později se - možná zveličeně - vyprávělo, že ten nadpřirozený oheň roztrhl samotný prostor a otevřel průchod do jiného světa. Někteří se dokonce dušovali, že za plameny viděli jakýsi podivuhodný les s obrovskými stromy.

Vzápětí z ohně mrštně vyskočilo mohutné černé tělo, dopadlo na všechny čtyři před pohasínající, rozpadající se hranici a vyrazilo proti zástupu. Za chvostem táhlo vír jisker. Oči mu hořely démonickým svitem. Všichni mu zděšeně uskakovali z cesty.

Obrovský vlk proběhl uličkou v davu a lehkým krokem přiběhl k černokněžníkovi a lesovikovi.

„Gorjo?" zvolal Dagomir. „Je to Gorja, že jo?!"

»Kdo jiný?« zaduněl jim v hlavách známý hlas. *»Starej mě poslal zpátky. A i kdyby to nepřikázal, zdrhnul bych mu a šel bych sám. Nemysleli jste si, že vás nechám jít do poslední bitvy samotné, že ne?!«*

Rogan se letmo, zlověstně usmál. Pak opět obrátil pohled na západ. Nebe nad horizontem už ztemnělo, ale Kančí hora byla pořád tam. Jasně ji vnímal. Někde uvnitř zřetelně slyšel její volání, jako by to byl nějaký živý tvor.

Byl nejvyšší čas vyrazit na cestu.

Krvavý oheň

Kámen byl vysoký půldruhého sáhu, úplně černý a pokrytý hrubě vyrytými znaky a obrazci, z nichž doslova sálala starodávná magie. Dagomir po jeho zjizveném povrchu přejížděl konečky prstů a zvláště se usmíval, protože nacházel známé tvary a menhir se postupně zhmotňoval před jeho vnitřním zrakem.

„Pořád tu stojí," řekl nakonec. „Už od dob, kdy na hoře sídlil Ostrozub a dávné kmeny mu sem chodily obětovat. Ani Bratrovrah se ho neodvážil vyvrátit a rozbít. Musel vycítit jeho sílu."

»*Támhle mezi stromy,*« ozval se Goryvlad, »*vidím další modlu. Ta nevypadá tak staře.*«

„Dřevěná postava s přilbicí na hlavě, štítem u nohou a mečem na opasku?"

»*Ano, přesně.*«

„To je Radhost," přikývl lesovik. „Je jich tady nepočítaně, Gorjo. Obřadních kamenů, model, obětních jam, posvátných stromů a pramenů. Najdeš je na úpatí hory, v zákoutích lesa na svazích, kolem stezky, všude. Z Kančí hory od počátku věků vyvěraly proudy divotvorných sil a všechny národy sem chodily uctívat své bohy a běsy. Jak běžel čas, staré kmeny vymíraly a nové zaujímaly jejich místo, ale každý z nich tu zanechal stopu, nějaké kultovní místo nebo vyobrazení svého božstva."

Roganův vraník zvučně dupl kopytem do země, jako by se na něj přenesl neklid jeho pána. Čemokněžník očividně nevnímal jejich předchozí rozhovor - upřeně se díval vzhůru, na hustým lesem pokrytá úbočí. Hora se nad nimi zvedala jako obrovská pochmurná mohyla. Její vrcholek se ztrácel v cárech nízko visících mraků, natahujících se až k zemi.

Když Rogan sklonil hlavu, zpod jeho kapuce zasvítily dvě ohnivé štěrbin.

„Pojed'me," řekl. Hlas měl tak klidný, vyrovnaný a bezvýrazný, až z toho mrazilo. „Už na nás čekají."

„Pojed'me." Dagomir nahmatal uzdu, třmen a hrušku sedla a vytáhl se na koňský hřbet.

Popohnali koně. Goryvlad běžel před nimi.

Pršelo. Hustě, vydatně, bez přestání. Žádná prudká letní bouřka, osvěživě rozhánějící dusno k nevydržení, ale neutichající, studený, až na kost zmáčející liják, jaké přicházejí na podzim. Spustil se už ráno, krátce po jejich odjezdu ze Skalhradu, a byl jim věrným společníkem po celý den. Poryvy větru, měnící dešť v překvapivě šlehající vodní biče, jejich pochmurnou náladu nijak nevylepšily.

Stoupali na horu, vstříc soumraku padajícímu z tmavnoucího nebe. Prales kolem zablácené cesty se rychle nořil do tmy. A v ní zazářily běsovske oči, zhmotnily se přízračně světélkující postavy, rozhýbaly se prapodivné stíny. Šuměním deště pronikly hlasy - syčivé, vrčivé i kvílivé, povětšinou nelidské. Smích, hrozby i nářky. A hlavně hlad.

Z Goryvladova hrdla se vydralo výstražné vrčení. Roganův vraník zafrkal. Černokněžník pod pláštěm přesunul ruku k jílcí meče.

„Co jsou zač, Dagu? Poslal je Bratrovrah, aby nás přivítali?“

„Ne.“ Lesovik otáčel hlavou, zachytáváje zvuky z lesa. „Tihle neslouží nikomu. Žijí tu odpradáva. Běsí vyvolání černými rituály, ztracené duše obětovaných, zapomenutí bohové, kteří ztratili svou někdejší sílu. Musíš jim ukázat, kdo jsi. Předved' jim svou moc a oni ustoupí zpátky do lesa.“

Zpod černého pláště se vynořila ruka s matně se lesknoucím mečem. Už v okamžiku, kdy se démon ve zbrani probudil a poprvé varovně zablikal očima, okolní temnotu naplnilo podrážděné skřehotání. Černokněžník vyslal do Krutomoru dávku kouzel. Čepel prudce vzplála, stezku zalilo rudé světlo a tehdy je na chvíli spatřili - ohavné tváře civící z houštin, znetvořené postavy, vyzáblé údy, vytřeštěné oči, pařáty, tesáky, rozšklebené tlamy. Les naplnilo skučení, jako by světlo Krvavého ohně způsobovalo ukrutnou bolest. Přízraky se vyplašeně stáhly zpátky do stínů.

Rogan nechal Krutomor hořet a popohnal vraníka do klusu. Porostem zněly rozhněvané, nevábné hlasy, ale k pozvolna stoupajícímu čarodějnému světlu se už žádné zjevení neodvážilo přiblížit. Jen podivě pokroucené stromy se nakláněly nad cestu jako číhající ne-

tvoři, kteří po trojici natahovali své pařátovité, ve větru se kymácející a strašlivě skřípající větve.

Rudý svit Krutomoru se třpytil v každé dešťové kapce, takže to vypadalo, že z nebe prší krev.

Vrcholek hory byl skoro holý, z rozlehlého návrší trčely jen práchnivějící pahýly dávno spálených stromů a roztroušené balvany.

„Před časem tady rostl posvátný háj," promluvil Dagomir, když prošli mezerou v dlouho neudržované, rozpadlé ohradě. „Shořel při Krugově útoku, do poslední větvičky."

Cesta je vedla skrz spáleniště až dozadu, k mohutnému skalisku trčícímu z temene hory. Vítr točil nízko se valícími mračny, jako by se z nich snažil vyždímat ještě víc studené vody. Liják strhával mlhavé cáry s sebou, k zemi, a vítr jimi ovíjel vrcholek Kančí hory.

„Už vidíš svatyni?" zeptal se Dagomir netrpělivě, rozrušeně. „Nahore, na skále..."

„Ne," odvětil černokněžník. „Halí ji mraky a déšť."

V dešťovém závěsu, škubaném náhlými větrnými poryvy, zablikala neklidná světla. Před trojicí se vynořil dlouhý temný obrys, obíhající úpatí skaliska. Když přiklusali blíž, rozeznali zubatou palisádu a masivní strážní věž, pod jejíž stříškou se zmítaly plameny loučí.

Pod věží se v hradbě rýsovala brána. Zhotovená z bronzem spoutaného, věkem zčernalého dřeva, naježená vpřed trčícími bodci, na nichž byly naraženy lidské lebky. V krvavém světle Krutomoru se stíny v prázdných očních důlcích zachvěly a lebky zdánlivě ožily.

„Jsme před bránou, že?" zeptal se Dagomir.

„Přesně tak."

»*Co ted'? Máme nějaký plán?*«

„Počkáme," odvětil Rogan nevzrušeně.

»*Myslíš, že nám jen tak otevřou a přivítají nás s otevřenou náručí?*«

„Ano, přesně to udělají. Kromě těch objetí, samozřejmě."

Ani to nedořekl a brána zaduněla, zaskřípala a okovaná křídla se pomaličku, ztěžka začala otevírat dovnitř. Lebky se třásly a zpoza čelistí a z nosních otvorů jim crčela voda. Plameny loučí nahoře pod stříškou divoce tancovaly. Zahrocené vrcholky kůlů se vlhce leskly.

Škvíra mezi vraty se zvětšovala. Rogan přehodil pravou nohu přes sedlo a seskočil na rozmočenou zem. Konec uzdy vtlačil do ruky Dagomirovi.

„Chlapče, co...?“

„Tohle zvládnu sám,“ nenechal ho černokněžník domluvit a zamířil ke vchodu.

Nejdřív se ve středu brány objevila jedna tmavá postava. Rameňatá, s mokkými vlasy přilepenými k vyzáblé, zjizvené lebce, s dlouhým rovným mečem v dlani. Když se vrzající vrata otevřela víc, objevili se další dva muži, stojící kousek za Krasejem. Jeden svíral v ruce jednosečný francký sax, druhý měl na levé paži štít a v pravače sekeru na dlouhém toporu.

Vrata s hřmotem narazila do stěn průchodu, zastavila se a ztichla. Rogan prošel mezi naježenými bodci. Žoldnéři se přikrčili a pevněji sevřeli zbraň. Černokněžník pozvedl Krutomor a nechal plameny obklopující čepel pohasnout. I rubínové oči na kovové tváři uprostřed záštity zmatněly.

„Bez kouzel,“ ozvalo se z neproniknutelné temnoty pod promočenou kápí. „Čestný boj.“

„Hovno čestný,“ vycenil Krasej zuby v ošklivém úšklebku. „Jsi nasáklý magií, Černý. Dává ti rychlost, sílu a postřeh, jakému se my smrtelníci nemůžeme rovnat.“

„Ale vy jste tři.“

Žoldněř zaútočil. Mlčky, bez varování, bleskově. Meče se řinčivě srazily, zajiskřily v černém lijáku. Krasej svou zbraň ovládal dokonale, čepel jako by byla jeho prodlouženou rukou. Rogan skutečně musel použít nadpřirozené instinkty, aby včas odrazil následující trojici bleskurychlých, mocných výpadů. Když se meče počtvrté zkřížily, prudkým zatlačením od sebe Kraseje odhodil.

Právě včas. Ze stran už se na něj s bojovým pokřikem řítily další dva hrdlořezové. Odrazil sax toho vpravo, praštil do štítu muže vlevo, uskočil před ostřím sekery, zatočil se a sekl. Ruka se saxem odletěla a skučící chlap padl na kolena, krev stříkající z pahýlu paže.

To už zase útočil Krasej. Černokněžníkův plášť zavířil, čepele do sebe narazily v záblesku světél pochodní.

„Zkurvysynu," zavrčel žoldněř. Další zazvonění a odletující jiskry. Pak do Rogana vrazil chlap se štítem. Železná puklice ve středu udělala své - zabořilo to, černokněžník se zapotácel. Krasej hned využil jeho částečného odkrytí a sekl ho do levého boku. Čepel sice zpomalil plášť, ale i tak rozpárala halenu a zkrvavila Roganovu kůži kousek pod žebry. Černokněžník však bolest nevnímal, svižně se otočil a zespodu sekl Kraseje do horní části hrudi. Krutomor zvonivě sklouzl po kroužkové košili a prořal žoldněři hrdlo. Ne příliš hluboko, ale zasáhl tepnu. Vytryskla krev. Krasej vytřeštil oči, chytil se za krk a sesunul se na zem.

Další úder štítem. Další mávnutí sekerou. Rogan se širočině zlehka vyhnul a pod spodním okrajem štítu sekl protivníka do slabin.

Muž strašně zaskučel, nohy mu znejistěly a vzápětí padl na kolena. Rogan ho zezadu s rozmachem ťal do krku. Hlava mlaskla do bláta.

Křik muže s useknutou rukou náhle zanikl v praskání kostí. Černokněžník se ohlédl. Goryvlad vzhlédl od mrtvoly, tlamu krvavou. Provinile stáhl hlavu mezi přední tlapy.

»*Sám, sám... Nemůžeš všechno zvládnout sám!*«

Rogan rázně bodl Kraseje do prsou, čímž zastavil jeho křeče a utišil strašlivé chroptění.

Čaroděj a jeho vlčí průvodce obrátili pohledy ke skalisku. Úzkou strží se vinuly vzhůru hrubě vysekané schody.

„Dagu?"

„Jsem vám v patách, chlapci," všoural se lesovik do brány. V ruce svíral svou sekeru. „Docela dobře se tu orientuju. Nejspíš se tu toho moc nezměnilo a já mám dobrou paměť."

Rogan a Goryvlad zamířili ke schodům. Sotva se ale chodidlo a tlapa dotkly prvního mokrého stupně, strží něco zasyčelo.

»*Pozor!*«

Temnotu roztrhlo jasné světlo. Černokněžník pohotově švihl probouzejícím se Krutomorem. Horkost ohnivého záblesku sice ztlumil, ale prudký úder magie už neodrazil. Zahřmělo, stěny rokliny ošlehly plameny a muž i vlk se otřeseně svalili k úpatí schodiště. Jenže v okamžiku, kdy zabořili záda do bláta, už mezi nim kulhavým krokem přeběhl Dagomir.

„Zbygněve!" vykřikl, zvedaje sekeru nad rameno. „Jsi to ty, prašivino stará?"

„Prokletý černokněžníkův skrček," zkřivil po schodech sestupující čaroděj ústa a zvedl nad hlavu své žezlo. Kolem vyřezávané hlavy se opět zachvěly plameny. „Neměl ses sem vracet. A už vůbec ne poslepu! Někdo ti vypálil oči, já ti upražím mozek!"

„Na něco ale zjevně zapomínáš, Zbygněve," roztáhl se v mužíkových spálených vousech zlověstný úsměv.

„Na co?" ucedil starý mág. Na konci žezla už se zformoval neklidně planoucí ohnivý chuchvalec.

„I když jsem slepý, pořád mám svá kouzla. A díky nim umím přesně zaměřit magii tvého žezla."

Zbygněv vyvalil oči a rozmáchl se nezvyklou zbraní. Jenže Dagomir už v tu chvíli mrštil sekeru. Vší silou, jistě, s hlasitým výdechem. Širočina se ve vzduchu otočila a zaťala se doprostřed čarodějovy hrudi. Hlasitě to prasklo, když ostří rozrazilo žebra. Jednooký mág zalapal po dechu. Žezlo mu vyklouzlo z prstů a padlo k nohám. Oheň se rozprskl po mokřích stupních. Zbygněv se zřítil a skutálel se po schodech až k Dagomirovým nohám.

„Dagu," zachraptěl Rogan, zvedající se z bláta. „Zjevně ses mylil..."

„V čem?"

„Když jsi říkal, že z tebe nebude žádný užitek."

Dagomir se syčivě zasmál přes zuby. I Goryvlad už se posbíral a otrásl se, až z něj voda a mokrá hlína odletovaly na všechny strany.

„Dál už se mnou nemusíte jít," řekl Rogan, stáhl si kapuci, rozeplal sponu pod krkem a odhodil vodou ztěžklý, blátem ulepený plášť. „Tohle je jen můj boj."

Goryvlad k němu zvedl svůj pohled, který sice mluvil za všechno, ale stejně dodal: *»Tak tyhle dvě věty sis mohl klidně odpustit, bratříčku.«*

„To rozhodně mohl," přikývl Dagomir. „Třicet let jsem doufal, že budu mít příležitost vrátit se na tahle místa, ze kterých jsem musel utéct a nechat tvého otce napospas nepříteli. Přesně tomu nepříteli, který nás čeká tam nahoře."

»Takže už o tom nemluvme a pojďme to dokončit.«

Rogan poslechl a už nic neřekl. Všichni tři vykročili po kluzkých schodech vzhůru roklinou.

Děšť neustával.

„Opatrně," zasyčel Rogan, když zastavili na vrcholu skaliska a z temného lijáku před nimi se vynořil obrys rozměrné budovy s vysokou doškovou střechou. „Už o nás ví. Čeká nás."

„Hele, vy to slyšíte taky?" zeptal se Dagomir a nastražil uši.

Jeho druhové zpozorněli, oba páry očí poblíkávající probuzenou magií Krvavého ohně.

Krááá!

Rogan a Goryvlad jako na povel zvedli hlavy, mhouříce oči do tmy a deště...

»*Vidíš je, bratříčku?*«

Černokněžník probodl tmou čarodějným zrakem. Nejdřív si všiml jen dřevěných soch podivných nepozemských tvorů, které zvedaly rohaté hlavy z průčelí svatyně. Pak postřehl i to, na co ho upozorňoval Goryvlad - pohyblivou černou vrstvu na hraně střechy.

„Havrani a krkavci," procedil skrz zuby. „Celé hejno."

„V tomhle čase a počasí?" odfrkl si Dagomir a pozvedl sekeru. „To sotva."

»*Já je vidím taky, Dagu.*«

„Ale já ti věřím. Chtěl jsem tím říct, že je zatím něco ne..."

Krááá-krááá!

Mrchožrouti se najednou ohavně rozkřičeli. Mokrá křídla zapleskala v dešti a zlověstné hejno se vzneslo ze střechy. Další se přidávali z míst, na která tři druhové neviděli, přilétali odevšad, skoro jako by se zhmotňovali ze samotné tmy. Hejno, jakoby nasměřované jedinou vůlí, v pevně semknutém chomáči zakroužilo kolem svatyně a vzápětí se začalo prudce snášet dolů, k ústí schodiště.

„Pozor!" vykřikl Rogan a švihl Krutomorem. Čepel za sebou táhla plamenný chvost, ale mrchožrouty to nevyplašilo. S pronikavým krákáním se na ně sesypali, divoká spleť klovajících zobáků, škrábajících spárů a zlostně bušících křídel.

»*Bestie!*«

Goryvlad vztekle chňapal tlamou, Rogan se zavřenýma očima a skloněnou hlavou mával mečem, Dagomir švihal sekerou. V dešti vířilo černé peří; rozsekaná, potrhaná a polámaná ptačí těla pokrývala skálu kolem trojice, ale houf jako by vůbec neřídil.

„Jen pojďte, nenažranci!“ vykřikoval lesovik. „Chcete mi vyzobat oči? Obávám se, že v tom případě zůstanete o hladu!“

V tu chvíli, jakoby přivolaná jeho hlasem, se vynořila z útočícího hejna postava. Dagomir ji čarodějnými smysly zachytil teprve v poslední chvíli - kolem totiž vířila magie, kterou byli ovládáni ptáci. Překvapeně se otočil, ale v tu chvíli už proti němu vyrazila ruka, pevně svírající krátký meč.

Čepel lesovikovi proklála tělo skrz naskrz.

Chraplavě vykřikl.

„Dagu!“

Rogan se dvěma zlostnými švihnutími prosekal vírem bijících křídel. Uviděl lesovika na kolenou a nad ním tmavovlasého mladíka, ne víc než patnáctiletého. Mládenec se při pohledu na očima blýskajícího čemokněžníka očividně vylekal a rychle vyškubl zbraň z Dagomirova trupu. Pozdě. Hlavice Krutomoru ho praštila do tváře. S rozdrceným nosem a zalitý krví se zřítíl na skálu.

V tom okamžiku se krákání proměnilo z útočného na vyplašené a mrchožrouti se rozprchli do všech stran. Rogan se rychle sklonil k lesovikovi a zachytil ho, právě když se krvácející mužík převrátil dozadu.

„Dagu!“

„Do hovna...“ zachroptěl stařec. „Kdo... to vlastně byl...?“

„Myslím, že je to Ctiradův ztracený syn. Chlapec, skoro ještě dítě. Dagu, vydrž!“

„Prokletý... malý... vědmák... Rogane, prosím, vezmi mě dovnitř... Přisahal jsem si... že ještě jednou po černokněžníkově boku... překročím práh svatyně.“

Rogan zasunul Krutomor do pochvy, vzal chrčivě dýchajícího lesovika do náruče a vstal. Spěšně kráčel k vysokým vratům, matně se rýsujícím v čelní stěně budovy.

Ctimír se probral a nadzvedl se na loktech. Zamrkal. Déšť mu stékal do očí a smýval krev z rozdrceného nosu.

»Takže ty ovládáš zvířata, holobrádku.«

Mládenec vytřeštil oči na širokou, černě osrstěnou mordou, která se k němu nakláněla.

»No? Tak to zkus. Taky jsem jenom zvíře. Dokážeš mi vstoupit do mysli a obrátit mě proti černokněžníkovi?«

Ctimír vyplivl pár zlomených zubů a zaskučel.

»Asi ne, co? Tak mě aspoň dobře poslouvej. Když jsme dnes ráno odjížděli ze Skalhradu, zastavil nás vladyka Ctirad. Tvůj otec, vzpomínáš? Říkal, že tu asi narazíme i na tebe. Černokněžník se ho zeptal, jestli tě má ušetřit a dovléct zpátky, ať už po dobrém, nebo po zlém. Nato se vladyka zamračil jako Perun za bouřkového dne a řekl, že si s tím vůbec nemusíme lámat hlavu.«

Ctimír nic neříkal, jen kňučel jako zbitý pes a pokoušel se od táhnout od té strašlivé tlamy.

»Jenže víš co? Já si s tím budu lámat hlavu. Tu tvoji!«

Vlkovy oči zaplály krvavým ohněm a z tlamy se vysunuly obrovité, běloskvoucí tesáky. Ctimír zavřískl.

Mocné kopnutí rozrazilo vrata svatyně dokořán. Dlouhou halou zakvílel průvan, prkennou podlahu zkropila sprška deště. Rogan rázně vešel dovnitř, po několika krocích klesl na kolena a položil lesovíka na podlahu.

„Dagu? Jsme tu. Slyšíš?“

Dagomir se pohnul. Dlaněmi se dotkl prken. „Ano... Tady to všechno začalo... Dej pozor, chlapče... Bratrovrah už číhá...“

Rogan se chopil meče a vzhlédl. Rozkmitané plameny středového ohniště naplňovaly síň pohyblivými, klamnými stíny. Modly s vlčími hlavami se v tom kmitavém světle jakoby chvěly a snažily se pohnout ze svých míst. Černokněžník nikoho neviděl. Prohmatal dvoranu čarodějnými smysly, prohnal mysl každým koutem, ale nebylo tu živé duše.

Jen úplně vzadu, za okovanými dveřmi přímo naproti vchodu, něco žilo. A kdyby jen to, ono to doslova burácelo životem a nepo-

psatelnou magickou silou. Ze země tam tryskalo zřídlo moci, s jakou se Rogan doposud nesetkal.

„Tam je..." obrátil Dagomir tvář tím směrem, jako by se mu na chvíli vrátil zrak a on přes mokrou tkaninu, kterou měl převázány oči, viděl to co Rogan. „Cíl tvé cesty..."

„Krvavý oheň," zabručel černokněžník.

„Tak... Ale bez boje se k němu nedostaneš... Kde je... má sekeru? Nechci tu chcípnout... beze zbraně v ruce..."

»*Už ti ji nesu, Dagu.*« Goryvlad vběhl do svatyně s toporem v tlamě, doklusal k umírajícímu lesovikovi a opatrně spustil šíročinu na podlahu k jeho ruce. Dagomir z posledních sil sevřel zbraň v dlaních.

„Dobře... Takhle jsem tu... tehdy... nechal Černovira... Umírajícího... se sekerou v chladnoucích prstech... Teď je řada... na mně..."

Lesovikovi klesla hlava a tělem projel křečovitý záchvěv.

»*Dagu?!*«

Neodpověděl. Svatyní se opět přehnal poryv větru a roztancoval oheň a stíny.

Na opačné straně dvorany zaskřípaly panty. Černokněžník a vlk vzhledli. Masivní dvoukřídlé dveře se od sebe uprostřed odlepily a začaly se otevírat. Štěrbinou mezi nimi vytrysklo sytě rudé světlo a rozřízlo přitmní v hale.

Rogan se pomalu zvedl, narovnal ramena a vztyčil hlavu. Vrzející vrata se otevřela dokořán. Obdélníkovým otvorem se do síně vlévalo krvavé světlo. Stíny vyplašeně zalezly někam za vlčí modly.

Potom se v ohni objevila tmavá skvrna. Pohnula se směrem k nim, nabírajíc tvary lidské postavy. Z plamenů vykročil muž. Viděli jen černý obrys štíhlého, vysokého těla na pozadí pulzujícího čarodějného světla, ale dobře věděli, na koho se dívají.

Překročil práh síně. Bosý, oblečený jen v prosté haleně do půli stehén, s rozčuchanými vlasy. Neměl zbraň, protože žádnou ani nepotřeboval - byl nacucaný kouzly jako klíšť čerstvou krví. Z očí mu šlehal oheň.

„Vítej, synovče," řekl s křivým úsměvem. „Takže jsi to ty, kdo přináší plamennou čepel zpátky na Kančí horu."

„Já," procedil Rogan skrz zuby. „Svarun je mrtvý."

„Já vím. I na tu dálku jsem cítil, jak si bereš zpátky svá kouzla. Musím přiznat, že mě to vůbec nepřekvapilo. Čekal jsem, že to tak dopadne. Svaruna jsi totiž ve skutečnosti nezabil ty, ale jeho vlastní zpupnost a nadutost. Už dlouho předtím, než jste se vůbec potkali.“

Čarodějové pomalu kráčeli proti sobě. Krugův pohled pomalu sklouzl k ohnivé čepeli v Roganově spuštěné ruce.

„Radhostův meč," promluvil, marně potlačuje vzrušení. „Tak dlouho, strašně dlouho jsem na něj čekal. A ty mi ho teď přinášíš. To je od tebe laskavé. Dokonce uvažuji o tom, že ti za tuhle službu nabídnu spojenectví. Pojď, sedneme si, nalijeme si víno a můžeme si o všem promluvit. Koneckonců, nejsme jedna krev a nestáli jsme v uplynulých dnech proti společnému nepříteli?"

„Žvásty, Krugu," odsekl Rogan. „Prachsproště žvásty. Od začátku jsi stál za vším zlem, které mě pronásledovalo. Poslal jsi vrahy na mne, na Mirenu a teď i na Dagomira. A oni dva na to doplatili životy. Nemůžeš mi to vymazat z paměti, takovou mocí nevládneš, ani kdyby ses koupal v Krvavém ohni celý rok.“

„Takže to vyřešíme po zlém, hm?" zabručel čaroděj. „Odhoďme všechny ty nepopsatelné možnosti, které se nám naskýtají, a vraťme se ke staré dobré pomstě. Tak jsi to naplánoval?"

„Přesně tak. Tenhle rozhovor si můžeme klidně odpustit." Rogan prošel kolem ohniště uprostřed síně. Pomalu uchopil Krutomor do obou dlaní. „Když jsme se setkali nahoře v kopcích, nabídl jsi mi, že bude nejlepší nechat promluvit ocel. Už jsem to tak jednou udělal, před chvílí, dole u brány. Žádné čáry máry, jen poctivé železo. Nechceš to vyřešit taky tak? Počkám, než si vezmeš zbraň.“

„Ocel?" ušklíbl se Krug. Sledoval blížícího se černokněžníka přimhouřenýma, dravčíma očima. Už je dělilo jen pár kroků. Začali se obcházet v kruhu mezi šklebícími se vlčími modlami. „To není špatná možnost, ale musím ji, žel, odmítnout. Jestli skutečně trváš na souboji, uděláme to jinak. Já totiž potřebuju tvou sílu. A tu si obyčejným železem vzít nemůžu.“

»V tom případě,« oznámil Goryvlad, doposud sedící nad Dagomirovým nehybným tělem, a zvedl se na všechny čtyři, »ale počítej s tím, že se do toho zapojím taky.«

Krug na něj úkosem pohlédl. „No jistě, Černobohův věrný stín. Jak bys mohl zůstat stranou, když jde o zájmy tvého pána?”

»Jsi úplně vedle, vědmáku. Tohle je osobní záležitost. Ale než se do toho pustíme, něco mi vysvětli. Nejde mi do hlavy, o co ti vlastně jde. Celý život se toužíš stát černokněžníkem, právoplatným vládcem Krutomoru a Krvavého ohně, úporně se za tím pachtíš, ale přitom jsi Černoboha dávno odvrhl a obětuješ jeho úhlavnímu nepříteli. I kdybys zvítězil, vážně si myslíš, že Ohňooký dovolí, aby Belbohův uctívač vládl nejmocnějšímu prameni magie ve smrtelném světě? Že tvá podlá zrada bude zapomenuta a ty budeš Kančí hoře šťastně vládnout až do smrti jako pravý dědic černokněžnického rodu?«

Bratrovrahova tvář se roztáhla do ošklivého úsměvu. „Opravdu to nechápeš, zblešená kůže? Odpověď je přece tak jednoduchá...”

»Pouč mě, jsem jedno ucho.«

„Když ovládnou Krutomor, Krvavý oheň i magii, která koluje v Černého žilách,” pronesl Krug zlověstně, „tak už se toho přízraku ze záhrobí, kterému sloužíš, nebudu muset na nic ptát!”

Goryvlad ukázal tesáky. *»Vážně si myslíš, že to bude tak lehké?«*

„Předpokládám, že mě budeš chtít přesvědčit o opaku.”

»O tom nepochybuji!« zavrčel Goryvlad strašidelně, nakrčil se a zablýskal očima. I z Krugových pohybů se okamžitě vytratila lehkost a zdánlivá uvolněnost - celý se napjal, vzduch kolem něj se zachvěl magií. Rogan pohotově zaujal bojový postoj a pozvedl planoucí meč.

Na okamžik stíny tří postav, ostré a v žáru Krvavého ohně uhlově černé, znehybněly. Zdálo se, že i vítr a liják venku na okamžik ztichly

„Tak se ukažte,” zasyčel Krug.

Goryvlad zlostně štěkl a vyrazil.

Bratrovrah se pohnul jako had - bleskově, nečekaně a přitom ladně, jako by byl jeho pohyb útržkem nějakého rituálního tance.

Svatyní slyšitelně zahučela magie. Vlna nadpřirozené síly přesvištěla od Kruga směrem k hlavnímu vchodu - z ohniště vyprskly jiskry a hořící polena, jako by do nich kopla obrovitá noha, a spolu s kouzly naplno zasáhla pádícího Goryvlada. Silný úder ho srazil zpátky a vymrštil roztočeného, skučícího vlka skrz dveře do deštivé tmy venku. Hned nato se brána rázně zabouchla a masivní závora zapadla

do kovových závěsů. Kutálející se Dagomirovo tělo do vrat tvrdě narazilo. Dvě vlčí modly s duněním dopadly na prkennou podlahu.

Rogan měl co dělat, aby ho vlna kouzel nesrazila na zem. Udělal pod tím nápirem dva potácivé kroky vzad, ale hned se vzchopil, švihl mečem a s vyceněnými zuby se začal prodírat proti neviditelnému proudu.

Krug se otočil tváří k němu. Rázně natáhl ruce. Magie zavyla. Ve vzduchu poskakovaly rudé plameny, šlehající zdánlivě odnikud. Těžké modly kolem se kymácely jako panáci z proutí.

Rogan jako by se brodil hustým medem. Krutomor v jeho dlaních mocně planul, ale víchr Krugovy síly strhával jeho plameny dozadu, do stínů mezi modlami. Černokněžník soustředil všechna kouzla, co mu proudila v žilách, ale pořád to bylo málo. Bratrovrah rozevřel ústa. Z hrdla mu nevyšel žádný zvuk, ale Roganovou lebkou zavibroval vnitřní, mysl ochromující řev.

Černokněžník zlostně vykřikl. Ze všech sil mávl Krutomorem proti tomu neviditelnému příboji, jako by si v něm chtěl vysekat průchod ke strýci. A skutečně, podařilo se mu udělat další krok. A další. Už měl Bratrovraha skoro na dosah. Krug ukročil jednou nohou dozadu, zdánlivě ustupoval...

A vzápětí se opět prudce pohnul vpřed a soustředil do toho výpadu veškerou moc, kterou nasál z Krvavého ohně. Dvoranou se ve společném tanci roztočily stíny a plameny. Další modla se převrátila

Vír síly popadl Rogana, rázně ho zvedl ze země a drtivě ho sevřel jako obří pěst stvořená z divoce planoucích krvavých plamenů. Kosti zapraskaly. Černokněžník strašně, bolestně vykřikl.

Krutomor mu vyklouzl z náhle ochablé dlaně a řinčivě dopadl na prkna.

Goryvlad se rychle posbíral z mokré země a vyrazil zpátky ke svatyni. Zuřil, hlavně sám na sebe, že se nechal Krugovým útokem tak překvapit. Jediným skokem se ocitl na ochozu před vchodem a celou svou silou a nemalou váhou vrazil do dveří.

Závora uvnitř zapraskala v závěsech, ale dveře vydržely.

Vlk v duchu zaklel, ustoupil a udeřil do nich znovu. A znovu.

Rogan se vznášel s chodidly půl sáhu nad zemí. Skučel bolestí, dokud mu tvrdý stisk nevytlačil z plic poslední zbytky vzduchu. Pokoušel se v sobě rozdmýchat divotvorný plamen, ale Krugův neslyšný, vnitřní řev mu proměnil mozek v kaši. Nedokázal se soustředit na nic jiného, jen na bolest. Světlo v očích mu pohasínalo...

Dvoranou se ve všem tom hukotu a vytí ozývaly dunivé nárazy Goryvladova těla do dveří, ale čaroděj si toho nevšímal. Přitáhl si Rogana blíž. Bolestivou křečí prohnuté tělo se sneslo chodidly na podlahu. Jeho tvář s vytřeštěnýma očima se přiblížila ke Krugově.

Bratrovrahova ústa se otevřela víc. A ještě víc. Roztahovala se jako tlama hada, připravujícího se polknout pořádně přerostlou krysu. Obyčejný člověk by už měl čelist dávno vykloubenou nebo zlomenou. Dusícímu se Roganovi poskakovaly před očima tmavé kruhy, ale i přes ně spatřil, jak se z Krugova chřtánu plazí ven odporně se svíjející chapadla. Každé z nich mělo na konci vlastní malou tlamu plnou ostrých výčnělků. Okamžitě zaútočily na Roganovu tvář.

I když si myslel, že už v plicích nemá ani hlt vzduchu, přece jen se mu podařilo ještě jednou chrčivě vykřiknout.

»Bratříčku!«

Goryvlad snad už podesáté neúspěšně vrazil do vrat svatyně. Zasténaly v pantech, ale odolaly. Zoufale zaskučel a ustoupil o krok dál. Oči mu zaplanuly...

V tom okamžiku se zevnitř ozval zvuk odsouvané závory. Goryvlad překvapeně vyvalil oči. Jedno křídlo dveří se odchýlilo a do temnoty venku vyrazilo krvavé světlo běsnící ve svatyni. Na jeho pozadí se na zem sesula malá postava.

»Dagu?!«

Lesovik neodvětil. S krví na ústech se natáhl na podlaze a jeho tělo znehybnělo.

»Díky, brachu!«

Vlk přeskočil statečného mužíka a vřít se do svatyně.

»Parchante!!!«

Krug se překvapeně ohlédl. Hnusní červi zmítající se v jeho rozšklebené tlamě podrážděně sekli zoubky proti přibíhajícímu dravci.

Tlak povolil, hlas v lebce náhle zmlkl. Rogan se prudce nadechl a z pohaslých očí mu opět vytrysklo ohnivé světlo. Soustředil všechny svůj hněv, všechnu sílu a pomstychtivost. Vzpomněl si na Mirenu, na Dagomira... Rázně natáhl ruku.

Krutomor zahrkotal na podlaze a prudce se pohnul směrem k černokněžníkovi.

Zmatený Krug obrátil pohled zpátky k Roganovi.

Rukojeť Radhostova meče skočila Roganovi do dlaně. Černokněžník nezaváhal ani na okamžik. Vykřikl, až z něj kouzla vytryskla do všech stran.

A sekl.

Plamenná čepel prolétla Bratrovrahem lehce jako nehmotným přízrakem. Vládce svatyně ztuhl, oči doširoka rozevřené. Chapadla před jeho ústy se pořád zoufale kroutila.

Nejdřív mu upadla pravá ruka, oddělená v lokti. Zbytek těla na chvíli zůstal pohromadě - jen kouřící, spečená rána šikmo přes hrud' naznačovala, kudy prolétl Krutomor. Vzápětí však dorazil Goryvlad a skočil. Prudký náraz jako by roztrhl Kruga vedví. Useknutý kus trupu i s hlavou a pahýlem pravačky odlétl několik kroků stranou, zbytek dopadl pod doskakujícího vlka.

Magie ztichla a Rogan se s kašláním a dávivými zvuky zhroutil na podlahu.

Torzo čarodějova těla pořád kopalo nohama. Utátá ruka sebou házela na zemi jako dodělávající zvíře. Goryvlad obrátil zrak za hnusným kňučením. Chapadla v Krugově tlamě pořád žila a kroutila se, jako by se chtěla oddělit od umírajícího těla. Čaroděj křečovitě trhal hlavou a mlátil do prken spečeným pahýlem paže.

»*Skončeme to,*« zavrčel Goryvlad a zamířil k Bratrovrahově hlavě. Zhruba na půli cesty se však náhle zarazil a vystrašeně couvl. Srst se mu naježila.

Jeden ze stínů mezi vlčími modlami se totiž nečekaně zhmotnil.

„Dobrá práce, hoši.“

Rogan se na příchozího nemusel ani podívat - ten hřmící, vnitřnosti rozechvívající hlas dobře znal. Beze spěchu se nadzvedl a pomáhaje si Krutomorem opřeným hrotem o podlahu rozechvěle vstal.

„Přicházíš, když už je po všem," zakašlal a odplivl si.

Černoboh vykročil ze stínu - obrovitý, polonahý, s černým pláštěm přehozeným přes ramena a hřívou rozčuchaných havraních vlasů padající až na svalnatou hrud'. Ohnivým zrakem pohlédl na rozseknuté tělo u svých nohou. Krug se pořád křečovitě třásl a vydával nesrozumitelné zvuky.

Černoboh zvedl chodidlo a dupl mu na hlavu. Bylo to, jako by kladivem rozbil vejce. Kaše z krve a mozku vystříkla na sáh daleko.

Kusy Bratrovrahova těla sebou naposledy trhly a znehybněly.

„Čubčí syn," zavrčel obr a otřel si podrážku o cár haleny na Krugově rozpolceném trupu. „Už jsem ty jeho žvásty o tom, jak se z něho stane polobůh, nemohl vystát. V tomto ohledu svému synovi neměl co vyčítat. Oba dychtili po mé moci, a přitom krmili dušemi obětí tu prašivinu ze Soumračných hor. "

Rogan a Goryvlad na něj hleděli, mlčenliví, udýchaní, s potmělýma očima. I světlo Krutomoru se už stáhlo zpátky do rubínů v kovové tváři démona na záštítě.

„Tak," zvedl k nim Černoboh planoucí škvíry očí. „Nakonec jsi to dokázal, Rogane. Došel jsi až k cíli své cesty. Zůstává udělat už jen poslední krok, kterým zároveň vykročíš na úplně novou pouť."

„Jsi si jistý," procedil čemokněžník skrz zuby, „že to takhle bude pokračovat? Že dotáhnu tvé plány do konce? Jenže... Co když už jsem dosáhl svého a už ti dál nechci sloužit?"

„Ale no tak. Hodláš mě zase přesvědčovat, že jsi sem přišel jen kvůli pomstě? Prosim, ušetři mě toho. Dobře do tebe vidím - i do těch zákoutí v podvědomí, která skrýváš sám před sebou. Nejde ti jen o odplatu, kdepak. Touha po ní ti jen dala sílu pro poslední boj. Ve skutečnosti jsi tady jen proto, že se chceš stát vládcem Krvavého ohně."

Rogan se zhluboka nadechl. Zjevně měl v úmyslu oponovat, ale najednou jako by v něm něco uhasilo vzdor. Sevřel čelisti a mlčky obrátil pohled k dokořán rozevřeným vratům na konci dvorany. Tryskalo z nich světlo jako mocný sytě rudý pramen. Čemokněžník

otevřel své vědomí a dovolil té nesmírné moci, aby do něj vnikla. Jednotvárné hučení ohně se plynule změnilo ve vášnivý zpěv, zvoucí ho blíž.

„Slyšíš?“ ukázal Černoboh tesáky ve spokojeném úšklebku. „Volá tě. Je jako živý tvor, který v tobě rozeznal příbuznou sílu a chce se s ní spojit a znásobit ji. Na co čekáš, Rogane? Otevírá se před tebou brána k moci a poznáním, jaká obyčejným smrtelníkům nejsou dopřána. Stačí do ní jen vstoupit a nasát paměť svých předků až k Beldegorovi, prvnímu z rodu. Přiznej si, že to chceš, že tě to láká. Více neváhej. Vždyť proto jsi tady. Proto jsi vybojoval všechny ty bitvy, přebrodil se jezery nepřátelské krve. Jsi vítěz a tohle je tvá odměna.“

„Co ale přijde pak?“ Roganova tvář byla plná chmur. „Co se ze mne stane, když do Krvavého ohně opravdu vstoupím? Polobůh? Běs? Netvor živící se lidskými dušemi a ovládající je svými kouzly? Po ničem takovém netoužím. Nechci být jako ty!“

„Jenomže ty jsi jako já!“ Černobohův hlas mu mocně zahřměl v lebce. „Proudí ti v žilách má krev, dědictví mě božské moci. Už od narození je v tobě kus démona. Copak ho sám neprobouzíš, když je to potřeba? Ale není jiný způsob, jak se stát skutečným černokněžníkem. Nebudu ti lhát, chlapče. Tvá moc tě bude chtít ovládnout a pohltit, tak jako každý druh moci. Ale já věřím, že ty jejím pokušením odoláš a podřídíš si ji. Postaráš se, aby kouzla sloužila tvé vůli, ne naopak. A budeš pravým bojovníkem z Kančí hory, chránícím smrtelníky před zlými silami ze stínů a jiných světů. Je to totiž tvůj úděl.“

„Zní to tak vznešeně, když to říkáš,“ ušklíbl se Rogan křivě. „Jenže já už jsem pochopil, co všechno je za tím. Cesta, na kterou mě vysíláš, vede tmou. Znáám pověsti o černokněžnících. Lidé mě budou přivolávat temnými rituály a platit mi za pomoc krvavými oběťmi, jako bych byl nějaký upír. Možná mě budou uctívat, ale zároveň se přede mnou budou třást strachem a mým jménem budou strašit děti před spaním. Protože mým posláním je bojovat proti temnotě jinou temnotou.“

Robustní přízrak se na něj upřeně díval. „Vidíš? Právě proto, že si to uvědomuješ, a že se ti ta představa ani trochu nelíbí, je důležité abys ten osud přijal.“

„Vím, jak to myslíš," přikývl černokněžník po chvíli mlčenlivého zamyšlení. „Teď ti dokonale rozumím."

»Bráško,« ozval se Goryvlad, doposud jen pozorně naslouchající, »tvá cesta možná povede tmou, ale pamatuj, že po ní nebudeš kráčet sám. Já půjdu s tebou.«

„Gorjo?" sklonil k němu Černoboh zrak. „Po tomhle by ses měl vrátit se mnou do Návů. Povedeš zase smečku, která hlídá mohyly z kostí a propast pod Soumračnými horami. Úkol, kterým jsem tě pověřil ve světě smrtelníků, už je splněn. "

»Ne, není. A pochybuju, že někdy bude. Chci doprovázet černokněžníka, Ohňooký. Bude potřebovat pomoc, hlavně zezачátku.«

„A smečka?"

»Mí bratři v Lese věčnosti si určitě poradí i beze mne. Jistě si už vybrali nového vůdce.«

Temný vládce sraštil čelo, ale po chvíli přikývl. „Vidím, že už ses rozhodl. A jak tě znám, nevymluvím ti to..."

»Znáš mě dobře. Neplýtvej slovy.«

„Začneme?"

Pohlédli na Rogana. Usmíval se. Strašně podivně. Byla v něm ozvěna žalu, který v něm ještě silně pulzoval, ale také smíření se s osudem a zároveň ironický úšklebek nad svou vlastní odevzdaností. A únava. Nesmírná, nepopsatelná vnitřní únava.

„Ať už je to za námi."

S těmi slovy se otočil a vykročil. Černoboh a Goryvlad za ním chvíli hleděli, a pak ho potichu, opatrně následovali.

Jak se blížil ke dveřím, oheň před ním jako by sílil. Jeho pronikavá záře mu ale kupodivu nezraňovala zrak, nepřinutila ho zakrýt si oči.

Došel k vratům a na chvíli zaváhal.

»Jen směle, bratříčku. Nemáš se čeho bát.«

„Nebojím se, Gorjo. Ne toho, co se stane teď. Spíš se obávám všeho, co bude následovat."

»S tím se popasuješ pak.«

Rogan přikývl a překročil práh.

Byla to prostá kruhová místnost s kamennými stěnami. Nebylo tu nic, dokonce ani podlaha - pod chodidly se černala obyčejná skála.

Roztínala ji rozměrná puklina, z níž šlehal ten vytrvale hučící divotvorný plamen. Pod nízkým stropem se stácel do víru.

Rogan přistoupil ještě blíž. Krutomor v jeho pěstí zaplanul nedočkavým světlem, jako by už dychtil po spojení s Krvavým ohněm.

Černokněžník fascinovaně natáhl ruku.

Oheň nepálil, ani trochu. Příjemné teplo, které z něj sálalo, se mu okamžitě rozproudilo žilami a naplnilo ho silou, kterou se zdánlivě daly drtit kameny na prach. A kdyby jen to, mohl těmi kouzly měnit tok času anebo otevírat brány jiných světů.

„Aby bylo jasno," promluvil přes rameno, věda, že Černoboh tam stojí a pozorně naslouchá, „tímhle se neodevzdávám do tvé moci. Dědictví tvé krve neznamená, že budu poslušně naplňovat tvou vůli. Rozhodnutí, která udělám jako černokněžník, budou výhradně má vlastní."

„*Beru to na vědomí,* " odvětil Černoboh vážně.

Rogan se opět zhluboka nadechl. Odřízl své vědomí od napjatě čekajícího boha i vlčího démona, od kamenné síně i kouzly nasáklé hory, od celého světa. Zbyl jen on a plamen. Hlavou mu prolétly vzpomínky na Mirenu, na Dagomira, na to všechno, čím prošel, než se dostal až sem. Potlačil však i ty a uzavřel je v podvědomí.

Krvavý oheň podivně zpíval, volal ho do své náruče.

Rogan se ještě naposledy smutně usmál a rázně vkročil do plamene.

V Banské Štiavnici, leden - červen 2005

Juraj Červenák
ČERNOKNĚŽNÍK: KRVAVÝ OHEŇ
/Černokňazník: Krvavý oheň/

překlad ©2005 Robert Pilch
ilustrace na obálce © 2005 Michal Ivan
české vydání © 2005 Václav Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena.
Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales
jako svou 116. publikaci
Doporučená maloobchodní cena: 219,-
Cena Klubu čtenářů SF: 153,-

ISBN80-86939-09-X

